

SİLAHŞÖR

Cengiz Narçın

“SİLAHŞÖR”

Cengiz NARÇIN

—Hadi gız, bak bu son. Az daha sık dişini. İkin, başı gözüktü. Çıktı çıkacak.

—Aaaaaa!

—A desen çıkıyor, az daha ıkın. Gara gapgara! Amanın hem de saçlı başlı çıkıyor. Çıkıyor, çıkıyor, tamam oldu bu iş... Aney tamamdır.

Odada ebe Goca Arap garısının hayret içeren sözleri ile kan ter içinde kalmış, menopozun ilk basamağını çoktan geçmiş, onu tanımayan birisine sorsan bakar bakmaz altmışına merdiven dayamış deyivereceği anam Bohçacı Güllü'nün acı dolu çığlıkları odaya sığmayıp mahalleye taşıyordu.

Bağırış çağırış fazla uzun sürmedi. Goca Arap karısının bacaklarından tutup havaya kaldırdığı bebeği gören herkes sustu. Dünyaya tersten bakan ve bir garip derviş misali çok uzun yollardan gelen, ana rahminin kanlı sulu son kalıntılarını üzerine bulamış kara, kapkara buruşukluk yumağı bebek, annesiyle arasındaki son karın bağı sallanırken yumuk gözleri ile öylece duruyordu. Odadaki herkes tıp oynarcasına susmuş, ebe Gocaarapgarısının elindeki yaşama merhaba demeye hazırlanan varlığa dikkat kesilmişti. Güllü kendisini toparlayıp soluk soluğa “Gız mı?” diye soruverdi ancak kimseden cevap gelmedi. Sanki dillerini yutmuşlardı. Az önce odalara sığmayıp sokaklara taşan bağırtılar yerini ölüm sessizliğine bırakmıştı. Diller sussa da gözler felfecir okuyordu. Odadakiler kımıldadan gözleri ile birbirlerine bakıp Güllü'nün sorusuna ne cevap vereceklerini düşünüyorlardı. Güllü tekrardan sordu:

—Desenize ayol! Gız değil mi?

Kartlamış taze anneye en yakında olan Şipşak Raziye, Güllü'nün bir elini tutup diğer elini de omzuna koydu fakat istese de bir şey diyemedi. Sanki teselli eder gibiydi. Goca Arap garısı ağlamaya başlayan bebeğin yüzünü farkında olmadan Güllü'ye doğru döndürünce o da sorusunun cevabını duyamadan görmüş oldu. Goca Arap garısı, “Nur topu gibi bir kızanın oldu Güllü'm.” der demez Güllü içine düştüğü sarmalda son enerjisini harcamış, başını yastığa rüzgârda yıkılan bir selvi misali atıvermişti. Doğumun yorgunluğu veya acısından mı yoksa hayal kırıklığından mı bilinmez, kendini öylece bırakıvermişti. Ağlayan bebeğe bakmıyor; omzunu sıkıp, elini tutan Şipşak Raziye'ye dönüyordu. Altta kalan gözünden akan bir damla gözyaşı da yastıkla buluşuyordu. Ebe:

—Başını çevirme gız, günah. Millet oğlan oldu diye düğün bayram eder, senin yaptığına bak. Rabbim ne yaparsa, ne verirse en iyisini bilir de verir, dedi ancak Güllü'den hiçbir tepki gelmedi.

Kız kardeşi Cevriye de “E gız Güllü, Rabbim hayırlısını versin diye dua et. Kızan veya gacı ne fark eder?” diye devam etti.

Ebe Goca Arap garısı usta elleriyle bebeğin kordonunu keserken eminim ki anam Bohçacı Güllü ile aramdaki en yakın bağı kestiğinin farkında bile değildi.

—Vay anam malamata bak gız! O ne öyle? Benim herifinkinden büyük, deyiverdi oynak Dilara.

Der demez de hemen yanında bulunan Bekçi Osman'ın karısı Hatça Abla'dan şaplağı kafasına yiyiverdi. “Terbiyesiz oynak garı! Melek daha o sabi! Baka baka pipisine mi baktın utanmaz?” dedi kızarak.

—Ne vuruyon be? Haksız mıyım? Baksana, elime sığmaz...

—Utanmaz! Eline sığmaz da az daha konuşursan aha ağzına sokacağım onu, göreceğiz sığıp sığmadığını. Ebe Gocaarap karısı araya girdi:

—Yenidoğanda olur böyle, sonra iner.

Aslında herkes oynak Dilara'nın günahını alıyordu. O garibim, oğlan olduğunu öğrenip derbeder olan anam Güllü'yü daldığı karamsarlık kuyularından çıkarıp biraz olsun tebessüm ettirmeye çalışıyordu. Amacına nail olamadığı gibi yediği şaplak da yanına kar kalmıştı. Ebe Goca Arap Karısı çok verimli mahallemizin gacılarını doğurta doğurta o kadar ustalaşmıştı ki benim diyen jinekologlara, en usta ebelere taş çıkartırdı. Üstelik hiçbir eğitim almamıştı, yalnızca bir yıl kız sağlık meslek lisesine gidip oradan da tasdikname ile ayrılmıştı. Ağlayan çocuğu elinde top gibi evire çevire üstünü başını silip temizleyen ebe, son olarak da bezleyip oynak Dilara ve diğer gacıların bakışlarından kurtardı. Kundaklamayı bitirip başı diğer tarafa dönük halde duran anam Güllü'nün yanı başına, ağzım memesine gelecek şekilde yanına yatırdı.

—Gız Güllü, bak çevir kafanı. Gara, gapgara saçlı başlı maşallah. Bahtı da açık olur inşallah. Odadaki diğer kadınların ebeye destek çıkıp kendisini teşvik etmeleri ile başını bebeğine çevirdi. Gözünün yaşını silip memesini bebeğin ağzına uzattı. Bebek de sanki bunu bekliyormuş gibi hızlıca emmeye başladı.

—Maşallah hemen de kavradı! Ay anam, nasıl da soruyor öyle! Saçlara da bak! Bu ne gız? Heç de bu kadar saçlısını görmemişim. Ebe, "Olur olur... Neleri var... Rabbim hepsini özene bezene yaratıyor. Sen bana sor, nelerini gördüm ben, dedi bilmişçe.

—Gız Güllü, gebeliğin boyunca neden kusup midenin bulandığı belli oldu. Hani çocuğun saçlısı, anaya böyle haller edermiş ya, o bağlamda, dedi Şipşak Raziye.

Fatma Hatun:

—He gız biz de bu kesin gacı olur diye bellemiştik de meğerse bu da oğlanmış.

Raziye:

—Yapacak bir şey yok. Neye niyet, neye kısmet...

Oynak Dilara:

—Gız adını bile bellemiştik, nolcek şimdi?

Fatma Hatun:

—Nolcek? Yenisini bulcez. Buğçe olmayacağına göre...

Dilara:

—Buğçe diye diye alıştıydık kız.

Bebeğinin, iki parmağının arasına aldığı memesini emmesini seyreden Güllü, yani anam, kafasını ilk kez kaldırıp Fatma Hatun'a doğru döndü.

—Buğçe olmaz elbet bundan gayrı. Buğra olacak, ona da alışırız. Ne edelim?

Kabullenmişlik ve çaresizlikle birlikte adım da işte o an konulmuş oldu: Buğra. Zavallı anam nasıl da hemen alışmıştı gelen sürprize? Bu varoşların en büyük özelliğidir. Ne gelirse, ne olursa olsun. Yoksa değiştirmeye gücün *ki mümkün değil* o zaman egeceksin boynunu, kabulleneceksin, direnmeyeceksin. Her şey Hak'tan gelir; ne gelirse de kabulümdür diyeceksin yoksa bu varoшта, bu garibanlıkta, bu çaresizlikler yumağının içinde yaşayamazsın.

Biri kabul etmezsen bir, bin olur hatta hayat silindir olur, ezer geçer. Gık diyemezsin. Anam da kabul etmişti, yoktu ki başka çaresi... Oysa ki ne kadar da istemişti bir kızı olsun. Ne

dualar etmiş, onca imkansızlıklar içinde ne adaklar adamıştı. Bir kız... Altı tane oğlandan sonra bir kız, bir yaren istemişti Hak'tan. Şimdi ise yedincide gele gele gene bir oğlan gelmişti. Ne yapsın garibim, var mıydı ki bir çaresi de değıştirsın geleni? Anam, bazı zamanlar yedinci evladının da oğlan olmasının suçunu kendinde bulurdu. Çok istedim, derdi bir kızım olsun. Kız kıza, ana kız çene çalalım, dedikodu yapalım, birbirimize yoldaşlık, yarenlik edelim. O kadar çok istedim ki Allah'ın işine karıştım, bundan dolayı da bana kız evlat vermedi, diye serzenişte bulunurdu.

Altı oğlandan sonra en çok da bana hamileyken dilemiş. Sonuç... Abimlere pek hissettirmese de birikmiş tüm hıncını bende açığa çıkardı. Anam beni bir türlü sevemedi. İnsan evladını sevmez mi? Elbette sever ama gel gelelim bu sevgisini ben hiç hissetmedim. Çocukluğumdan başlayarak tüm yaşamım boyunca kendimi çirkin ördek yavrusu gibi hissettim. Oysaki ben en küçükleri, en körpeleriydim. İstenmeyen kazan dibi olduğumu hayatım boyunca hep enseme hissettim.

Zaten babamın da anamın da yaşları bir hayli geçmişti. En büyük abimle aramda yirmi sekiz, en küçüğü ile ise tam on yaş fark vardı. Ben doğduğumda annem kırk dört babam ise elli iki yaşındaydılar. Üç abim çoktan evlenip çoluk çocuğa karışmıştı. Benden büyük beş tane yeğenim vardı. İleride kimin, kime ne diyeceğı çoğu zaman polemik konusu olurdu aramızda. Bu yüzden sonu gelmez kavgalar çıkardı. Büyük yeğenlerim bana amca diyeceklerine adımla hitap ederken ben de onlara abi derdim.

Annemin bana hıncı yalnızca oğlan olmamdan değildi. Çok geç yaşta hamile kalmasının tek nedeni, dayanılmaz derecede kız evlat istemesiydi. Hamile kalmak neyse, geç gebeliğin ana adayı için ne kadar tehlikeli olduğu tıp tarafından bile kabul edilmiş bir olgudur. Asıl sorun herkesin herkesi tanıdığı Antalya'nın en gözde varoş mahallesi Zeytinköy'de babaanne iken gebe kalmaktı. İki numaralı Mehmet abimin karısı Zeynep yengem de gebe olunca üstelik annem, ondan üç ay sonra gebe kalınca iş daha başka bir boyuta geçmişti. Ucu bucağı bitmeyen takımlara, gülüşmelere, şakalara, alaylara maruz kalmışlardı. Mahalle dışarıdakine büyük, sakinlerine ise küçük... Herkes herkesi tanıyor. Tanımanın ötesinde dış kapının dış mandalı misali akrabalık da gani. Sosyal durum mu? Mahalleyi üç kez turlasan bir üniversite mezunu bulamazsın. Sorsan herkes hayat okulu mezunu. Mahallenin okuma ortalaması ilkokulu geçmez. Aslında önce size mahallemi anlatayım. O zaman trajikomikliğın ne olduğunu daha iyi anlayacaksınız.

Zeytinköy. Bismillah... Antalya'da herkes bizim mahalleyi bilir. Ünü Antalya'yı da aşmıştır. Zeytinköy dediniz mi önce bismillah çekeceksiniz diye deyiş bile türetilmiştir. Öyle sizin bildiğiniz mahallelere benzemez. İnanmayan tecrübe edebilir, tabii sıkıyorsa. Girmek kolaydır ama çıkmaya bir şey diyemem. En çok polis bilir bizi, neredeyse mahallenin yarısını tanırlar. Arşiv arşiv kayıtlarımız vardır. Yarısı dedim ama diğer yarısı da emin olun potansiyel arşivcilerdir. Tek sorun zaman ve yakalanma ile ilgilidir. Aklınıza gelebilecek her türlü kriminal aktivite bizim mahallede mevcuttur. Mahalle, okullara üniversitelere pek bir eleman gönderemese de hayat okulunda fazlasıyla temsilcilerimiz vardır ve bizi gururla temsil ederler. Hayat bir 4x400 bayrak yarışına benzer. Her koşucu kendi kulvarında koşar; koşuyu bitiren bir sonrakine bayrağı verir. Senden öncekinin kulvarı ve görevi ne ise seninki de odur. Muhtemelen senden sonra gelecek olanın da genelde aynısı olur. Yani böyle gelmiş, böyle gider derler ya, bizim mahallenin kaderi de o. Dedelerimiz ne ise babalarımız; babalarımız ne ise biz ve çocuklarımız da ondan çok farklı olmayacaktır.

Mahallede ne ararsan bulursun. Bizde bulduklarını başka yerlerde mümkün değil, bulamazsın. Uyuşturucu mu? Bizde her türlü vardır ama adları farklıdır. Mesela peynir, şeker falan deriz. Bu arada kadın ticareti bizde, kapkaç bizde. Kavga bizde, plastik toplama bizde. Çalgı çengi, dansözlük bizde. Hırsız arsız, ayyaş, sarhoşu hepsi fazlasıyla bizde. Romanı bizde, katili, psikopati bizde. Cambaz Hamdi lakaplı faytoncu baban bizde, daha saymama gerek var mı? Kısacası uçağa kafa atıp, otobüse çelme takanların hepsi bizde. Anamı kesen ben, babamı kesen ben, bacımı kesen yine ben, var mı ülen yan bakan diye nara atan yine bizde.

Mahalle, mahalle değil, aksiyonlar vadisi. Bir gün, diğer günü aratmamazlık yapmaz. Her gün olay, her gün vukuat. Her şey zıddıyla vardır derler ya, yukarıda saydıklarım mahallenin dışarıdan görünen yüzü. Bir de içeriden görünen siz dışarıdakilerin bilmediği farklı tarafı vardır. İşte, o farklılıklar bizi biz yapan şeylerdir. Eğer kökün bu mahalledeyse ve burada doğup büyümüşsen mümkün değil ki başka bir yerde yaşayabilesin. Yaşarsın yaşamasına da ot gibi yaşarsın. Bir günün diğerinden farkının olmadığı sıradan, soluk, zevksiz, heyecansız, neşesiz yapıyalın bir şekilde yaşarsın. Ne ağlarsın ne de gülersin. Ağlamanın da gülmenin de hakkını veremezsin.

Yaşamda tiyatro sahnesinde bir tragedya gibi sana biçilen rolün hakkını vermek için uğraşır durursun. Özgür olamazsın. Amat ne der, Memet ne der diye kendi hayatını başkalarının eline teslim eder, kendin için değil, onlar için yaşarsın. Bastırılmış kişiliğinin ezikliği ile sen, sen olamazsın. Kim ne almış, arabası neymiş, nereye gitmiş, ne yemiş, ne içmiş, batmış çıkmış... Benliğinin merkezine başkalarını oturtup onlar için üç günlük ömrünü yaşamaya başlarsın. Oysa bizim mahallede bunların hiçbir önemi yoktur. Kişilerin yaptıkları konuşulur ama yapmadıkları konuşulmaz. Çocuk okula gitmek istemiyorsa kâhin olup felaket tacirliği yapıp gelecekte başına gelebilecek şeyler sıralanmaz, çocuk okula gitmeye, ders çalışmaya baskılanmaz. Seksen yaşındaki ayyaş neden içiyor diye sorgulanmaz. Hırsız hırsız denmez. Ne çalmış sorgulanmaz. Nasıl yapmış da başarmış, yakalanmamış onlar anlatılır, gülüşülür. Başarı takdir edilir, kıskanılmaz. Dünya kardeşliği bizde vardır; herkes kardeş, herkesin malı ortaktır. Mahallede gülmek esastır; ağlayıp sızlayanı kimse sevmez. Herkes hüznünü içinde, neşesini ise dışarıda yaşamak zorundadır. Kavga boldur ama kavgalar bile çocukçadır. Dün kavga edenleri bugün kol kola gezerken görürsünüz. Hemen herkes birbiriyle tanışık hatta akrabadır zira bizim mahalleden kız almak da kız vermek de zordan öte imkansızdır. Etkileşim ve evlilikler hep mahalle içinde olduğu için zaman içinde mahalle karmakarışık soy ağacına dönüşmüştür. Kendine güvenen gelip de çizsin...

Neyse daha mahalleden çok konuşuruz, şimdi asıl konumuza gelelim. Annem bana kırk dört yaşında iken hamile kalıyor. Kütük ne kadar kırk dört dese de yaşanmışlıklar, altı erkek çocuk, bir de babam etti mi yedi erkek, anamı yemiş, bitirmişler. Kadın eriyip gitmiş, dıştan görünüşü altmışın çok üstü. Zeynep yengem de hamile. İkisi de bohçacı ve ayrılmaz ikili gibiler. Sırtlarında bohça, altı metreden oluşan üst donu ve göbekte beklenen bebekler ile tam tablolu ikili. Geçtikleri yerde iz bırakıyorlar. Biz buradayız diyorlar.

Düğün derneklerde Zeynep yengem ile annem özellikle oyuna **herabet** çıkarıp oynatırlarmış. Onlar sahnedeiken çevredekilerin bir yerlere yatmadıkları kalırmış. Annem çok utanırmış, her şeyin farkındaymış ama anlamazlıktan gelirmiş. Ha, bu arada bizimkilerin giyimleri de biraz farklıdır; öyle allı pullu parlak şeylere karşı ciddi zaafı vardır. Giyimleri, içlerindeki renkli kişilikleri dışa yansıtma şekilleridir. Annem eğlence mıknaatısı gibi nereye gitse dalga geçenler, gülenler, laf atanlar neler neler... Garibim hep dayanmış, içine atmış. Kızım demiş, kızcağızım

gelecek, ben de o zaman size güleceğim demiş de kız gelmemiş. Gele gele ben gelmişim. Çekilen onca zorluk, aşağılanma, hepsi benim içinmiş. Tabii annem bunu hiçbir zaman unutmadı, yaşamım boyunca her fırsatta ilmek ilmek hıncını çıkardı benden. Olsun, ben gene ağlarken anam diye ağlardım. Ona kızsam da içgüdüsel olarak onu severdim.

Şanssızdım, beni daha doğumumdan beri kabul etmeyen bir annem vardı. Bana analık yapacak bir ablam yoktu. Şanslıydım, beni çocuğunun ikizi gibi gören Zeynep yengem vardı. Beni oğlu Hasan'dan ayırmazdı. Bebekliğimde açlıktan ağlamalarımaya dayanamayıp sütünü Hasan ile paylaştırmış, bir nevi süt annem olmuştu.

Zeynep yengem bohçada hep annem ile beraber olduğu için her fırsatta onu doğruyu yöneltmeye çalışmış. Fakat beyhude çabalarımış... Ne yaptıysa ne dediyse annemi bana ısınmaya ikna edememiş.

Anam beni hiç sevmeydi, seveceğini de zannetmiyorum. Büyüdüğümde önümdekini kestirip cinsiyet değiştirsem, kadın olsam acaba anam beni sever mi diye düşündüğüm zamanlar bile olmuştur. E, o da zor biraz. İnsan ne yaparsa yapsın, lakabını bile aldığı şeyden kurtulabilir mi? Lakap demişken lakabımın ne olduğunu tahmin etmek ister misiniz? Daşaklı Buğra. Lakaba bak! Sağ olsun Oynak Dilara benim doğumumdaki izlenimlerini mahalleliye nasıl anlattıysa Daşaklı lakabı üstüme yapışıp kaldı. Küçükken adımdan çok "Daşaklı gel aşağı, git yukarı" diye hiç haz etmediğim lakabımı duyardım. Yalnızca yüzüme deseler iyi. Mahallenin kahvesinin yanından geçerken içeriden her zaman "Daşaklı aç bi gösteriver amcana." diye bağırarak birileri olurdu. Gülüşürlerdi, dalga geçerlerdi. Göstermem karşılığında para, şeker, çikolata teklif eden bile olurdu. Yani ben cinselliğin ne olduğunu bilmiyor, dediklerinin ne anlama geldiğini anlamıyorken ünüm mahalleyi aşmıştı. Halbuki akranım, yeğenim Hasan'inkinden hiçbir farkı yoktu benimkilerin. Gariplerim doğum esnasında belki biraz kordona dolanmış veya başka bir pedagojik etkenden biraz şişmiş, sonrasında da inmiş. Emme velakin ömrü hayatımda o görüntünün sebep olduğu o berbat lakap benim kaderim oldu. Taşaklı. Bu lakap hep kabusum oldu. Nefret ederdim, keşimeyi duydum mu tüylerim diken diken olurdu. Hatta bundan dolayı çok kavga ettim, mahallenin çocuklarından çok dayak yedim. Kolayı seçmedim ve o lakabı hiçbir zaman kabul etmedim.

Bebekliğim bokun, sidiğin içinde geçti desem yeridir. Kırkım çıkana kadar anam bohçaya çıkmamış. Kırkımdan sonra haftada üçer beşer bohçaya çıkmaya başlamış. Allah'tan Zeynep yengem, Hasan belli kıvama gelip süttten kesilesiye kadar bohçaya çıkmamış da Hasan ile bana da göz kulak olmuş. Ama nasıl olduğunu siz bir de ona sorun. İki bebek, genelde diğer yeğenlerim ile üç çocuk, sayısı belirsiz erkek, abimler, babam, iki evin yemeği, temizliği... Artık ne kadar yapabildiyse.

Süt kardeşim, yeğenim Hasan, bana göre daha gürbüz bir bebekmiş. Ayrılmaz ikili gibiymişiz. Beraber yer, içer, oynarmışız; siyam ikizi gibi birbirimizden hiç ayrılamamışız. Amca ben, yeğen o olsa da üç ay büyüklük, fiziksel gelişmişlik ve Zeynep yenge faktörünü de ekledin mi dominant olan hep o oldu. Ben bunu çoktan kabullenmişim, bu husus aramızda hiçbir zaman problem olmadı. Vahşi yaşamda alfa erkeğin avdaki payının zaman ayarlaması gibi her şeyde önceliğin Hasan'da olduğunu öğrenmiş ona göre hareket etmeye başlamıştım.

Genelde en küçük ağabeylerim Veli ile Selami'ye emanet edilsem de onlar beni kara kedi gibi mahallenin çocukları ile aralarına giren bir oyun önleme bendi olarak görürlerdi. Önüme koydukları üç beş taş tuğlayı hayal gücümü kullanarak oyuncak bellememi, kendilerine engel olmadan sessiz sedasız oynamamı isterlerdi. Onların oyunlarını engelleyecek bir davranış

sergilemem durumunda, vermiş olduğum rahatsızlıktan dolayı kafama şaplaklar yer, itilip kakılır hatta lüzumsuz şiddete maruz kalırdım. Onlar için öncelik her zaman kendilerindeydi ve benim bunu bilmem lazımdı. Yoksa döve söve öğreteceklerdi...

Babamın lakabı Cambaz, adı ise Hamdi'ydi. Cambaz Hamdi. Faytoncuymdu. Haftanın belli günleri Kale Kapısı denilen, Antalya'nın sıfır noktası kabul edilen yere gider, orada faytonculuk yapar; genelde turistlere bazen de Türklere kısaca isteyen herkese kısa bir şehir turu yaptırırdı. Sık sık at değiştirmesinden dolayı *at denilen şeyler de sütçü beygiri* lakabı Cambaz'dı. At Cambazı. Cambaz Hamdi.

Mahallenin temiz kalabilmiş adamlarından biriydi. Öyle pek içkisi falan olmayan, sabıkasız kendi halinde bir adamdı. Atları çok sever, yedi oğluna göstermediği ilgi alakayı atlarından esirgemezdi. Evimizin avlusunun ucunda bulunan küçük ahırda Kavun ve Karpuz adını verdiği iki beygiriyle bizden daha çok zaman geçirirdi. Anamın bağrımlarını, serzenişlerini duymazlıktan gelir; derdini kederini onlara anlatırdı. Yemekten yemeğe, akşamdan akşama yüzünü görürdük. Çocuklarıyla gözle görülmez bir otorite aralığı vardı. Neşeli olduğunda, güldüğünde sol üstten üç altın dişini gösterirdi. Genelde İngiliz poturu denilen üstü geniş, şalvara benzeyen, koca cepli, dizden aşağıya doğru daralan bir pantolon ve o pantolona hiç yakışmayan arkası basık, yumurta topuklu bir ayakkabı, üstüne ise pastel renkli bir gömlek ve onun üzerine de yelek giyerdi. Antalya'nın korkunç nemli yazında bile babamın bu kombini hiç bozulmazdı. Köstekli bir saati vardı ve her zaman zincir ile yeleğine bağlıydı. Kara kuru, zayıf, 1.75 boylarında, düz, yağlı gür saçlı, sivri yüzlü ve sivri burunlu romanların kendine has tüm özelliklerini bünyesinde barındırırdı.

Kardeşler olarak bizim yüzümüz babamızdan çok annemize benzerdi. Esmerdik. Hepimiz kara karaydık. Kara, gür dalgalı saçlı, geniş yüzlü, koca dudaklı, yayvan burunlu ve elmacık kemikleri çıkık romandan çok yörüklere benzerdik. Yalnızca ortanca abilerim Hüseyin ve Selami daha çok babama benziyorlardı.

Üç artı bir, tek katlı, eşiğinden direkt bahçeye çıkılan bir evde yaşıyorduk. Evimizin üstünde Antalya'nın kızgın güneşinden bizi koruyan asma çardağımız vardı. Aslında yan tarafta da bir başka çardak vardı ama burada vakit geçirmeyi daha çok seviyorduk. Bazen üşenmez yemeği bile sini ile yukarıya çıkarır, akşam yemeğini damda yerdik. Eskiden avlumuz genişmiş ama abilerim Salih, Mehmet ve Süleyman evlenince onlara da ikişer odalık bitişik evler yapılmış ve avlu daralmış. Hatta Süleyman abimler ahıra yakın olmalarından dolayı kokuyor diye bir yıl kalıp başka sokaktaki bir eve çıkmışlar. Şimdi Mehmet abim, karısı Hatice yengem, Salih abim, hanımı Zeynep yengem, onların üç çocukları ve diğer abimler hepimiz aynı avlunun içinde yaşıyoruz. Yeme, içme ve kazanç ayrı da olsa pişen yemekler birer tabakla evler arasında mekik dokuyor.

Mehmet abim ve karısı Hatice yengem, eski Volkswagen kamyonetlerinin arkasına mevsimine göre karpuz, kavun, sarımsak, soğan ve patates türü zerzevatlar dolduruyor; mahalle aralarında ve cuma günleri de cami önlerinde satıyorlar.

Salih abim hurdacılık yapıyor; önünde üç tekerlekli arabasıyla sabahtan akşama Antalya sokaklarında taban tepiyor. Topladıkları hurdaları bahçenin bir yerinde biriktirerek zaman zaman hurda toptancılarına satıyor.

Bazen de çöplerden kâğıt ve plastik topluyor. Bazen Selami ile nadiren de benim büyüğüm olan Veli abimle çalışmaya çıkıyorlar. Mehmet abimden daha heybetli, güçlü kuvvetli olan Hatice yengemin eşinden çok daha iyi esnaf olduğu söyleniyor. En çok da ondan korkuyorum. Beni gördü mü mutlaka bir şekilde canımı yakıyor. Eli çok ağır, severken de döverken de mutlak bir iz bırakıyor.

Bir de şehirde babaannem var. Antalya Lisesinin hemen arka tarafında Seya halam ve kızı Hülya ile oturuyor. Eski evini zamanında kat karşılığı olarak müteahhide vermiş ve üç daire ile bir dükkân almış. Dairenin birinde kendileri oturuyor, diğer iki daireyi ve dükkânı ise kiraya veriyorlar.

Hülya ablamın eşi genç yaşta vefat edince kızı Ayla ile babaannemin yanına taşınıyorlar ve beraber yaşamaya başlıyorlar. Dükkan küçük bir bakkaliye. Çocukluğumda yanına gittiğimde bakkaldan bana aldığı çikolata ve şekerlerin tadı hala damağımdadır.

Üç yaşına kadar Zeynep yengemin gözetiminde, süt kardeşim Hasan ile büyüdüm. Akşama kadar evin avlusunda Salih abinin hurdalarının arasında, babamın işe gitmediği zamanlarda ahırın önüne park edilen faytonda kendimizce tozun çamurun içinde büyüüp oynadık. Dört numara Hüseyin abimin evlilik olayı ortaya çıkınca büyü bozuldu zira Salih abilerin yaşadığı eve şimdi Hüseyin abimler yerleşecek ve düğün hazırlıkları çoktan başladı. Pek uzak olmasa da Salih abimler iki sokak ileriye, iki gözlü başka bir eve taşındılar. Zeynep yengem ve Hasan'ın hayatımda nasıl bir yerlerinin olduğunu onlar taşındıktan sonra daha iyi anladım. Koca avlu artık bana dar gelmeye başlamıştı. Kendi kendime oyun kuramıyor, kurduğum oyundan da kısa süre sonra sıkılıyordum. Sokağa çıksam da kapının önünden ayrılmama izin yoktu. Böyle namlı bir mahallede en korumasız ben ve benim yaşlarımda olan çocuklardı; yani üç ile yedi sekiz yaş aralığı... Eğer bu yaş aralığında isen hiç şansın yok, evinin önünden ayrılamazsın zira dışarıda her türlü tehlike seni beklet ve sen bu tehlikelere karşı değil kendini korumak, *Allah göstermesin* başına bir şey gelse o şeyi anlatamazsın bile. Büyükler bunun için bu yaştaki çocuklara karşı çok dikkatlidir. Az biraz evinden uzaklaş, mutlaka tanıdık birine denk gelir ve şaplağı yersin. Kulağından çeke çeke eve getirirler, evde de seni iyi bir dayak bekliyor olur.

Hüseyin abim, Leyla yengemle evlendi. O da bizim mahalledenmiş. Önceleri çok iyi olan Leyla yengem cicim ayları geçtikten sonra avluyu birbirine katmaya başladı. Onun için her şey kavga, gürültü patırtı çıkarmak için bir nedendi. Hatice yengemden bile çekinmiyordu, dikine dikine gidiyordu. Altı ay geçmeden ağız dalaşları, tekmeli tokatlı kavgalara döndü. Hatice yengem, Leyla yengemi dövdükçe kadın daha başka şekillere giriyordu; artık kavgalarda taşlar sopalar kullanılıyordu. Hatice yengem Leyla'yı dövünce küçük olmasına rağmen Hüseyin abim de Mehmet abimi dövüyordu. Olaya babamdan çok annem müdahil olunca da avlumuz savaş alanına dönüyordu. Tabii ben de olaylardan fazlasıyla nasibimi alıyordum. En küçük yaramazlığımda, ağlamamda herkes beni dövüyordu. Bu arada olan biteni umursamayan bir babam vardı; durun yapmayın deyince üstüne düşeni yapmanın rahatlığı ile altta kalanın canı çıksın diye düşünüp ya kahveye ya da ahıra beygirlerinin yanına gidiyordu.

Avlumuz o kadar hareketlenmişti ki dışarıdaki gündemin gerisinde kalmaya başlamıştık ve bu yaklaşık üç yıl böyle devam etti. Artık altı yaşına gelmiştim. Bazen babam beni de faytona

götürüyordu. En sevdiğim gezmelere bunlar. Atların nal sesleri eşliğinde Antalya'yı karış karış arşınılıyordum. Kale Kapısı'ndaki Saat Kulesi'nin orada iki üç fayton bekliyorduk. Müşteri çıktı mı babam sıkı bir pazarlığa giriyor, müşteriyle anlaşmasının neticesine göre de genelde ışıklar Atatürk Caddesi'nden başlayıp mezbahaya kadar gidip, oradan dönüp tramvay hattından Atatürk Parkı'ndaki şehitliğe kadar gidiyor ve geri Saat Kulesi'nin oraya, başlangıç noktasına dönüyordu. Körpe ya da en son çocuk olmamdan mı bilmem; babam bana karşı daha bir sevecen olmaya başlamıştı, öyle ki bazen bana dondurma bile ısmarlıyordu. Faytonla gezerken kendimi şehzade gibi hissediyordum. Babam benim kralım ben ise onun şehzadesiydim. Şehri kasıla kasıla, ritmik nal seslerinin altında tavaf ediyorduk.

Bazen de Mehmet abim ve Hatice yengem ile kavun karpuz satmaya çıkıyordum. Kamyonetin arkasında "Kavun var, karpuz var!" diye bağıırıyordum. Erikle patates sattığımızda Hatice yengem erikleri doldururken ben de naylon poşeti açıyordum. Onlarla günüm gayet güzel geçiyordu; tek sıkıntım Hatice yengemin elinin ayarının olmamasıydı. En küçük bir açığımda bağıırtırcasına çimdikleme, sevindiğinde bile helal sana diye sırtıma şaplaklar atması, kadının yanında iken nereden geleceğini bilmediğim bir can acısından kurtulmak için beni hep tetikte tutuyordu. O da bunun farkında olacak ki ikide bir bana vuracakmış gibi hareketler yapıp, verdiğim tepkiye gülüp kendince eğleniyordu. Hatice yengem alem kadındı; kime nasıl davranacağını masterını yapmıştı. Kadın doğuştan satıcıydı, ona ne verirsen ver satmak için mutlaka bir yolunu bulurdu. Satarken de hiç öyle bilindik esnaf davranışları sergilemezdi. Mutlaka kendi lehine bir hile araya sokardı venedense bana da hep yakalanırdı. Bana göz atınca anlardım ki eğer bir açık verirsem, belli edersen bir yerimi çimdikleyecek veya şaplağı patlatacağı, bu yüzden ben de hep görmezlikten gelirdim. Neşeli olduğu zaman ona göz kırpar, onore ederdim. Hırsızlığın nesi onore edilecekse... Mesela tartarken parmak atma denilen şeyi yapardı. Karpuzu teraziye koyduğunda parmağı ile ağırlık yönüne basardı; yedi kilo karpuz, oldu mu sana dokuz kilo... Domates, patates tartarken eğer müşteri başka yere bakıyorsa mutlak elli gram, yüz gram eksik tartardı. Poşeti bağlarken içinden alır;sağlamı çürükle değiştirirdi; sizin anlayacağınız onda her türlü numara vardı. Dil desen pabuç kadar... Abem, ablam diye müşterilerin altından girer, üstünden çıkardı. Yoldan geçeni arabaya çağırırdı. Yaptığı işten zevk alıyordu, hayat dolu bambaşka biriydi. Fakat çirkefliği berbattı. Yerdeki taşı alır, adamın kafasına geçirirdi. Her türlü alet edevat, taş toprak onun için bir silaha dönüşüverirdi. Mehmet abim erkek olarak olaya müdahale etmekten çok Hatice yengemi sakinleştirmeye çalışırdı, tabii o da nasibini fazlasıyla alırdı.

Özetle harala gürele harika bir çocukluk geçirdim diyebilirim. Ne üstte var ne başta. Temizlik desen Hak getire; ayakta şipidik terlikler, kirden, tozdan yağlanmış yapış yapış, kapkara saçlar... Zenci olmasa da meleze yakın kara tenim, burunda sümük, yüzümde üç günlük yemek kalıntıları, yırtık pırtık kıyafetler... Baktığında perperişan bir görüntüm vardı ama ben mutluydum. Fazlasını değil, istemek hayal bile etmiyordum. Mahallede seyredecek o kadar çok şey oluyordu ki kendimi güvene aldığım bir yerden olanı biteni takip ediyordum. Mahalle, her şeyi katıksız, dolu dolu yaşıyordu. Hüznü de eğlenceyi de acıyı da kısacası her şeyi.. Kimse kimseyi yargılamıyordu. Kadın gibi giyinip davranan abiler vardı, onlar sözle taciz edilse de *ki bu yalnızca eğlenmek dalga geçmek içindi* dışlanmıyor, her aktivitenin içerisine dahil ediliyorlardı. Sonradan öğrendim ki yaşamını hayat kadını olarak sürdürenler de vardı. Herkes kendi kaderini yaşıyor, kimse kimseye karışmıyordu. Tencere dibin kara, seninki benden kara misali.

Gerçi büyüdükçe niçin bu kadar serbest olduklarını, kimsenin kimseye neden karışmadığını biraz daha iyi çözmüştüm. İki neden vardı; sen başkasına karışırsan başkaları da sana karışırdı. Mahallede biz çocuklar dışında kimse masum değildi. Diğer bir neden ise aslında

herkes herkesten çekiniyor, başıma bir şey gelebilir korkusuyla kimse kimsenin karesine müdahalede bulunmuyordu. Okula başlama yaşı gelmiş olmasına rağmen ilk yıl okula gitmedim. Hadi ben çocuktum, istemiyordum ama büyüklerimin de illaki okula başlayayım diye bir çabası yoktu. Okul çağındaki çocuğu okula göndermemek kanunen suçmuş. Muhtar bir iki kez babamı muhtarlığa çağırıp da gerekli uyarıları yapınca yedi yaşında okula başladım.

Okul, farklılıklarımızın ilk kez gün yüzüne çıkmasına neden oluvermişti. Mahalleye en yakın okula yazılmıştım ve tanıdığım birçok çocuk vardı. Çevre mahallenin çocuklarıyla harman olmaya çalışsak da farklıydık. Bizimkiler ay gibi parlıyorlardı. *Ay gibiydik ama ayın karanlık yüzü.* Her şeyimizle kendimizi hemen belli ediyorduk. Konuşmamız, disipline olamamız, oturup kalkmamız, temizlik alışkanlıklarımız, kıyımız kıyafetimiz hatta ten rengimiz bile... Daha ne diyeyim? Saysam bu farklılıklar uzayıp gider... Aynı şehrin, komşu mahallenin çocukları olsak da bizde bir şeyler farklıydı. Kim demiş farklılıklarımız zenginliğimizdir diye? Ben hiç öyle bir şey tecrübe etmedim. Her şey sanki bizim aleyhimizeydi. Diğer çocuklar değil bizimle kaynaşmak, uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Büyükler biz küçükleri itip kakmak, aşağılayıp dalga geçmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Onlar bastırdıkça biz de mahalleliler olarak kendi aramızda kenetlenmeye, içgüdüsel olarak birbirimizi koruyup kollamaya çalışıyorduk. Kavgaya, gürültüye alışkın olduğumuzdan boyumuzdan büyük tecrübeye sahiptik. Alt sınıflarda durum bir nebze adaletli olsa da üst sınıflara çıktıkça mevcudiyetimiz neredeyse yok denecek duruma geliyordu ve bu da bizi güçsüz kılıyordu. Yani kanunen bitirmemiz gereken sekiz yıllık zorunlu eğitimi bile bitiremiyorduk.

Disipline alışkın değildik. Tehdit, ceza veya dayaktan korkmuyorduk. Defter, kitap sınıfta açılıyor, yine sınıfta kapanıyordu. Ne öğreniyorsak hepsini sınıfta öğreniyorduk tabii dikkatimizi verebilirsek. Arada istisnalarımız yok da değildi hani ama benim onlardan olmadığım kesindi.

Memleketimin sosyal, aile yaşamının farklılıklarını da okulda görme olanağı buldum. Mesela diğer öğrenciler ya servisle ya da ebeveynleri vasıtasıyla okula gelip gidiyordu. Bizim ise öyle bir imkanımız yoktu. Mahalleden tanışık olduğumuz arkadaşlarla tabanvay olarak gidiyorduk. Hava soğuyup yağmurlar başlayana kadar da bundan hiçbir şikayetimiz yoktu. Her şey bizim için bir oyun, eğlenceydi. Güle oynaya okul yolunu kat ediyorduk.

Kış bastırmadan babam hastalandı. Kötü hastalık dediler. Çok kısa zaman içerisinde yorgan döşek yatarak evden çıkamaz hale geldi. Babamın hastalığına üzüldüm ama okula bir kez bile faytonla gidemediğim için sanki daha çok üzüldüm. Zira babam hastalanınca damdaki beygirler ve fayton arabasını hemen sattılar. Avlunun kokusu bile değişti, adeta bir parçamız yok olup gitti ve bir devir kapandı.

Selami abim kavgaya karışıp bir adamı bıçakladığı için hapisteydi. Benim büyüğüm, son abim Veli'nin de mahalleden görüştüğü bir kız arkadaşı, daha doğrusu sözlüsü vardı. İki taraf bir araya gelerek düğün tarihini öne aldılar. Meğer babam iyice kötüleşmeden veya *dilim varmıyor söylemeye* ölmeden mürüvvetini görmesi içinmiş. Kışın soğukta alelacele Veli abimin düğünü yapıldı. Babam düğünde çok kısa bir süre bulunabilirdi. İyi ki düğünü öne almışlar zira babam mart ayının en soğuk günlerinden birinde üç gün hastanede yattı ve dördüncü gün de göçüp gitti. Evde kızılca kıyamet koptu. Bağırış çağırış, feryat figan mahalle inledi. Dedim ya her şeyi dolu dolu yaşarız diye. Cenazenin yedisi yapıldı, daha kırkı çıkmadan oduncu Hüseyinlerin düğünü vardı. Anam, yengemlerim göbek atıyorlardı. Sohbetlerde babam için Allah'ın sevgili kuluymuş çok çekmedi, diyorlardı.

Okulda kör topal okuma yazmayı sökmüştüm. Yaz tatili geldi, okullar kapandı. Veli abim, karısı Nurgül yengem ve anam bizim evde hep beraber yaşıyorduk. İlk karnemi aldım, spor totoya yakın olsa da öğretmenimin geçer notu ile sınıfımı geçtim. Ders notlarım, davranış notlarımdan daha iyiydi; arkadaşlarla geçim, temizlik alışkanlığı gibi sosyal puanlarım yerlerde sürünüyordu. Geçtim mi geçtim, gerisi teferruat!

İlk cumartesi akşam yemeğinde anam kafama bir şaplak atarak müjdeyi verdi; büyümüşüm ve çalışmam gerekiyormuş. Öyle aylak aylak dolaşamazmışım. Lunaparkta çalışan elektrikçi Hilmi ile konuşmuş, bana uygun iş verecekmiş. Pazartesi Hilmi abiyle lunaparka gidecekmişim. Mahallenin büyükleri yeterince büyümedikleri için biz küçükler çok daha hızlı büyümek zorunda kalıyormuşuz, onu anladım. Sıkıyorsa anneme itiraz et. Tamam dedim de annem bir sürü şey saydı döktü. Sonuçta ne kadar sevdiğini göstermese de ana yüreği işte. Yine de verdiği nasihat ve talimatlardan sonra Nasrettin Hoca hesabı kulağımı çekip şaplağı kafama vurmaktan geri kalmadı. Vurdu ki bak bu avans eğer başın önünde gelersen sen asıl o zaman gör seni neler bekliyor demek istedi.

Tamam anladım, dedim avans büyümeyin diye.

Pazartesi erkenden kalkıp ekmeğin içine peynir, domates koyup ısıra ısıra aşağı sokaktaki elektrikçi Halil abilerin avlu kapısının önüne çömdüm. Halil abi de pek gecikmeden kapıda gözüktü.

—Ülen Buroş niye içeri gelmedin, çok bekledin mi?

—Yok abey, şindik geldim.

—Karne nasıldı?

—Geçtim abey.

—Aferim ülen Daşaklı. Veli aben nerelerde?

—Aşağı dükkanın oradaki inşaata yevmiyeye gidiyor.

—Lunaparkı sever misin?

—Bilmem, hiç gitmedim.

—Deme be, hiç gitmedin mi?

—Yok abey, gitmedim.

—Eyi o zaman, bugün gidiyon. Senin gibi bir sürü kızan, gacı göreceksin orada.

Lunaparka yaklaşık kırk beş dakikalık bir yürüyüşle vardık. Daha kapıdan girer girmez adamın biri Halil abiye seslendi:

—Halil başlayacağım yapacağın elektriğe. Dün gece karanlıkta oturduk. Barakanın sigortası çalışmıyor. İlk iş gidip onu yap!

Halil abi adama tamam diye eliyle işaret ederken yalnızca benim duyacağım şekilde çenesini kımıldatmadan “Sen daha çok karanlıkta kalırsın,” diyerek küfür etti. Dediğinden bir şey anlamasam da yüzünde hınzır bir tebessüm olduğunu gördüm. Lunaparktaki kafenin içinden geçip tost sandviç tarzı hizmet veren mutfağın önünden yürüdük, içerisi ofise benzer bir yere geldik. Halil abi herkesi tanıyor, karşılaştığı kişiler ile selamlaşıp merhabalaşıyordu Beni soranlara bizim kızan diyordu. Kimisine “Lakabı Taşaklı” deyip, elini havaya kaldırarak avucunun içinde yere düşürmemeye çalıştığı bir şey varmış gibi hareket ediyordu. Ofise gelince Halil abi birden ciddileşti. Yaşlıca bir amca masada önünde bir sürü kağıt kürek söylene söylene bir şeyler yapıyor, bir taraftan da çayını yudumluyordu. Yaptığı şeye öylesine dalmıştı ki kapıda sessizce beklediğimizi fark etmesi biraz zaman aldı. Bizi görüp kafayı kaldırınca “Noldu Halil, bostan korkuluğu gibi ne diye duruyon orda?” diye sordu. Halil abi beni bir adım öne iterek “Günaydın Kemal emmi sana dediğim oğlanı getirdim.” diye yanıt verdi.

—Ne oğlanı Halil?

—Hani havalı tüfeklerin orası için dedin ya.

—Hatırladım, tamam. Bu da çok çelimsizmiş, yapabilir mi acep?

—Yapar yapar. Buğra akıllı çocuktur, ben öğretirim her şeyi ona. Hem benimle gelir gider, sorun olmaz.

—İyi o zaman, götür ne yapması gerektiğini güzelce göster. Ha, bir de dün barakanın sigortası yine atmış, halledememişler. Sonra da ona bak.

—Tamam Kemal emmi, deyip saygı ile kapısından girmediğimiz ofisten ayrıldık. Çıkınca “Bak Buğra, Kemal emmi buranın sahibinin babası. Kral adamdır; hürmette, saygıda kusur etmeyesin.” diye beni uyardı. Saygıyı anladım da hürmet ne demekse?

—Halil abi hürmet ne demek? Ne edecem emmiye anlamadım?

—Hürmeti saygının ikiz kardeşi gibi düşün. Babana, Mehmet abine nasıl davranıyorsan öyle davranacaksın. Anladın mı?

Tam anlamasam da kafamla anladım diye cevap verdim.

Lunapark, bizim okulun bahçesi kadar bir araziye kurulmuş on on beş farklı aktivitenin yapıldığı bir yer. Gerçekten büyük, dönen zincirlerden kara fatmalara, sihirli aynalardan çarpışan arabalara kadar her şey var. Kapıdan girdiğim andan itibaren bu yere aşık oldum. Herkes çok mutlu, içeride bağırış çağırış, inanılmaz bir hareket ve coşku var. Bir aktiviteden diğerine koşan çocuklar, çocuklarının mutluluğunu paylaşan ebeveynler, sürekli çalan gürlütlü müzik... Tam bir adrenalin patlaması... İçimden Allah'ım, burada yaşamak istiyorum, dedim.

—Ülen Buğra, bakıyorum burası seni bayağı sardı. Lunaparkı beğendin mi?

—Evet, dedim."

—Gel bakalım, senin mekana geliyoruz.

Senin mekan dediği aktivitelerin arasındaki yürüyüş yolunun yanına bir masa yüksekliğinde konulan uzun bir desk, deskin üzerinde dört tane tüfek ve iki tane elektronik tabanca... Deskin karşısında seçmeli hedef yerleri var. Halil Abi deskin önünde duran yaşlı amcaya “Vural emmi, bak sana çırak getirdim. Bizim mahalleden...” diye başlamıştı ki amca birden sözünü kesti.

—Sizin oradansa boku yedik. Sizin mahalleden adam çıkmaz.

—Vural emmi ayıp ediyon ama. Biz adam değil miyiz? Hem Buğra iyi akıllı çocuktur. Üzmez seni.

—Pek de çelimsizmiş, çalışır mı bu sübyan?

“Çalışır çalışır, bak sana mahallemizin en efendi adamını getirdim. Sen konuşuyon da lakabını deyiverem mi?” diye sorunca adam ne der gibi baktı.

—Daşaklı Buğra derler buna, diye kafamı köpek sever gibi okşadı. Bu lakaptan nefret ediyorum. Nereye gittiysem hep benden önce gitti. Aha, burada da beni beklerken buldum. “Taşaklı mı, o ne biçim şey öyle?” deyince Halil abi gözü ile önüme işaret ederek eliyle o çok gördüğüm hareketi yaptı. Oynak Dilara'nın bana yadigarı... Ne zaman duysam kulaklarım kadar kızarıyor, utanıyorum. Bazen çıkarıp karşımdakilere aha, aslında gayet normal taşaklarım var diye göstermek isteyecek kadar da kızıyorum. İnsanın adı çıkmaya görsün. Çıkar dokuza, inmez sekize diye boşuna dememişler. Mahallede umursamıyorum ama farklı, hele yeni ortamlarda bu lakaptan tiksiniyorum. Al işte, yandaki kasnakçı da konuşmaları duymuş gülererek geliyor.

—Vural emmi neymiş senin yeni çırağın lakabı? Yanlış duymadım değil mi? —Daşaklı oğlum, Daşaklı Buğra. Bizde böyle, inanmıyorsan gel bir yokla senin kasnakları doldurur.

—Yok daha neler! Aç ülen aç da bir bakalım nasıl taşakmış bu sendeki, deyince hemen Halil Abi'ye baktım.

—Hop oğlum! Öyle bedavaya yok. Dört markaya gösterir, on markaya kasnak bile attırırız, diye muhabbeti iyice civıtmaya başlayınca Vural emmi müdahalesini yaptı.

—Gençler, hadi işinize. Buğra gel oğlum, geç şu deskin arkasına. Bundan sonra Buğra benim himayemde, onu bilip ona göre davranasınız. Hadi herkes işine, diyerek bu tatsız muhabbete son noktayı koyuverdi. Deskin ardına geçip Vural emminin yanında durdum. "Vural emminin sözünden çıkmayasın. Akşam gelir seni alırım, diyerek bizden ayrıldı.

Lunapark maceram bu şekilde başlamış oldu.

Vural emmi babacan bir adamdı, daha baştan kanım ısındı. Başbaşa kalıp beni bir inceledikten sonra o sordu, ben cevapladım.

—Buğra, kaç yaşındasın?

—Sekiz, emmi.

—Kardeşin var mı?

—Altı tane abem var, emmi.

—Maşallah, o ne öyle futbol takımı gibi? Baban ne iş yapıyor?

—Faytoncuymdu ama geçen yıl öldü, deyince adamın eli yüzü değişti, başımı okşadı.

"Allah rahmet eylesin, anan yaşıyor mu?"

—Evet emmi, bohçacılık yapıyor.

—Tamam, ilk günden ahiret sorularıyla seni bunaltmayayım. Konuşmak için bol bol zamanımız olacak zaten. Gel bakalım, kahvaltı yaptın mı?

—Yaptım emmi.

"Olsun, bak karşıda cafe yazıyor ya, git oraya, iki çay kap gel. Vural amca gönderdi, ben yeni çırağım de kendini tanı. Hadi, tazecik simit aldım, katılaşmadan gömelim hadi. Aha, bak karşıda." deyince dediği yere doğru yöneldim. Kendimi hiç rahat hissetmiyordum, sanki herkes bana bakıyormuş gibi geliyordu. Çekinerek cafe yazan yere geldim, tost yapan ablaya yaklaşıp "Vural amca gönderdi, iki tane çay istiyor." dedim.

—Bak çayı şurada oturan amcandan isteyeceksin, dedi.

Masada oturan amcaya yöneldim, arkamdan abla da ona bağırdı.

—Memet abi, ufaklık çay istiyor.

—Markan nerede?

—Vural Amca gönderdi, ben yeni çırağım.

Adam tamam der gibi başını salladı, ocaktan iki çay doldurup bana verirken adımı sordu.

—Buğra.

—Değişik bir ismin varmış. Al, dökmeden götürebilecek misin?

Zorlansam da çayları dökmeden Vural Amca'ya götürünce aferini aldım. Ben varasıya kadar küçük bir sehpaye peynir ile zeytin çıkarmış. İki simidin birini bana verdi. Karşılıklı konuşmadan kahvaltımızı yaptık. O kahvaltının tadı bugün bile damağımdadır.

Kahvaltıyı bitirip çay boşlarını kafeye teslim ettikten sonra Vural Amca ne yapacağını anlatmaya başladı. Bir nevi iş tanımını yaptı. Her şey çok basitti. Masada dört tane tüfek vardı. İki tane mantar, ikisi de saçma atıyordu. Saçma atanların iki hedef seçeneği vardı. İsteyen balon patlatıyor, alternatifi de yere doğru düşen füze vuruyordu. Balonlar patladıkça kutudan balon şişirip patlayan balonun yerine takacaktım. Füzedeki ise benim boyumu geçen bir demirde ucu yere doğru bakan bir füze şeklinde olan demir mekanizma vardı. Füzenin arka kısmında demir bir liralıktan az büyük yuvarlak bir levha vardı. Saçma ile o yuvarlakta vurduğunda mekanizma harekete geçip füze aşağıya düşüyor, önceden konulan kibrit çöpünün başı gibi olan çatapatı patlatıyordu. Mantar atan tüfekte de karşıya konulan sigara, oyuncaklardan düşürdüğü senin oluyordu. İki tane tabanca vardı, onlar elektronikti. Karşıda iki tane ekran vardı, ekranda hareket eden hedefleri ateş ediyor, o hedefleri vurmaya çalışıyorsun. Her şey bu kadar basitti.

Benim görevim etrafı temiz tutmak, atılan saçma ve mantarları toplayıp masadaki yerlerine koymak, patlayan balonların yerine yeni şişirilmiş balon koymaktı. Zor da olsa füzeyi düşürmeyi başaran olursa mekanizmayı kurup, aşağı yatağa çatapatı koymaktı. Kısacası iş tanımım buydu. Müşterilerle herhangi bir etkileşimim söz konusu değildi. Bir nevi ayak işleri benim, müşteri ile ilgilenmek Vural Amca'nın işiydi. Tabii saçma ve mantar toplarken, balon asarken dikkat etmem gereken şeyler vardı. En önemlisi silahlar yerindeyken tüm bu işleri yapabilirdim. Eğer silah eldeyse hemen masanın yanında yerimi almam gerekiyordu. Vural Amca bunu birkaç kez uygulamalı olarak tekrar ettirdi.

—Unutma silah deskte; yani yerdeyse çalışacaksın, elde ise aha şurda bekleyeceksin. Saçma, mantar tüfeği diye düşünme silahın her türüsü tehlikelidir. Mazallah bir saçma adamı kör ediverir, anladın mı? Yerde ise çalışacaksın, elde ise hemen yanımda bekleyeceksin. Yok şu balonu da takıvereyim, yerdeki şu saçmayı da alıvereyim demeyeceksin, deyip daha önce yaşanmış kazalardan örnekler vererek korkmamı, anlamamı iyice perçinledi.

Bir marka bir liraydı. Mesela bir markaya üç saçma veya üç mantar atılıyordu. Elektronik tabancalarda ise belli zaman aralıklarında atış yapabiliyordu. Vural Amca markaları alıyor, tüfekleri doldurup müşterilere veriyordu. İlk günüm nasıl geçti inanın anlamadım. Ne zaman akşam eve gelince o zaman yorgunluğumu hissettim. Bacaklarım, vücudumun her yeri kırılıyordu, otur kalk, hep ayakta bekle, akşama kadar perişan oldum. Akşam nasıl uyudum, uyudum mu, bayıldım mı anlamadım.

Ertesi sabah erkenden Halil Abi'nin kapısının önünde beklerken, yıllar sürecek bir maratonun ikinci gününde olduğumu kendimde biliyordum.

—Günaydın Burco.

—Günaydın Halil abey.

Bu günaydınlar şimdi farkında olmasak da yıllarca sürecekti.

İkinci günüm birinci güne nazaran daha sakin geçti. İlk günkü heyecanım gitmiş, zaten bir hafta içinde zamanlamayı, yapılacak işleri, insanların davranışlarını, lunaparktaki hareket çeşitliliğini neredeyse her şeyi öğrenmiştim.

Vural Amca sakin, kendince ağırlığı olan bir adamdı. Karşılıklı elektriğimiz tutmuş, frekanslarımız bize zorluk çıkarmamıştı. Babacan bir adamdı, tek kusuru ağır ağır konuşuyordu. İlk söylediğinden sonra sıradaki kelimeyi bazen kerpetenle ağızından çekesim geliyordu. Ağır ve çok düşük volümde konuşuyordu. Ne dediğini anlamak için dış gürültüyü kapamak gerekiyordu. Karşı aktivitelerde çalışan birçok çalışan çığırkanlık yaparken bizim bölüm, yani poligon, en küçük gürültü yapılmıyordu. Aslında kendisi yaşına göre çevik bir adamdı. Tüfekleri doldurması o kadar pratikti ki saniye almıyordu. Sessiz ve düşünceli bir yapısı vardı. Dalıp dalıp gidiyordu. Aman neyse ne. Önemli olan bana çok iyi davranmasıydı. İki lafından biri evladım diyordu. Ne bir şaplak atıyor ne de lakabımla beni çağırıyordu. Sanki onun gözünde küçük bir çocuk değil de yaşıtı gibiydim. Benden bir şey istenirken "evladım" ile başlayıp sonunda mutlaka teşekkür ediyordu. Bunlar size anlamsız gelebilir, ama bizim şartlarda büyüyenler için çok manidar şeylerdir. Bizde istenilen şeyi yaparsın, karşılığında teşekkür mümkün

değil; ya bir gerekçe ile paylarlar, ya şakasına bir çimdik şaplak yersin. Hiçbir şey bulamasalar "hadi kaybol şimdi" diye ittir ederler.

Lunapark eğlenceliydi, aynı zamanda insan davranışlarının en yalın şekliyle katıksız sergilendiği bir yerdi. Her büyük insanın içinde bile yatan küçük bir çocuk vardır derler ya, işte o koca koca adamların, kart kadınların içindeki çocuklar burada ortaya çıkıveriyordu. Bir alete binerken önce nazlanıyorlar, sonra yanlarındaki yavrularının ısrarlarına kıramıyor edalarında biniyorlar. Sonra da içlerindeki tüm eğlenme güdüsünü o kısacık zamanda dışarıya salıveriyorlardı. Aletlerden inerken de küçükler mutluluktan havaya hopyaya zıplaya tepkilerini gösterirken, büyükler ise içlerinden biraz önce dışarıya çıkan çocuğun tekrardan içeriye yerleşmeye çalıştığı için mi, yoksa genelde sağa sola ritmik hareketlerle dillerinde ise "Ay çok fenaydı." anlatımları bir daha asla binmem edalarında davranış sergiliyorlardı.

Aynı zamanda diğer tarafa yönelen çocuğunun hangi alete gideceğini kestirmeye çalışırlardı. Genç ergenler birbirlerine kaçamak bakışlar atıp göz flörtü yaparlardı. Bir de keskin göz avcıları vardı. Onlar da radarları açık, aletlerdeki kızların hanımların kalkan eteklerinin altından ne görmeyi umuyorlarsa, tetikte falso vermelerini beklerlerdi.

Lunapark çalışanlarının da kendilerine göre eğlenceleri, müşterileri ile gözle görünmez flörtleri vardı. Özellikle genç çalışanlar içlerinde güzel kızların bulunduğu grupları daha bir istekle çığırtaçlıklarını yaparlardı. Onların radarları da hep açıktı, falso ve flört kıvılcımı sinyali ararlardı. Yıllarımı geçirdiğim bu yerde nelere şahit oldum, cilt cilt kitap yazılır.

Benim ustam yaşlı ve oturaklı bir adamdı. Gördüğüm her şeyi o benden önce görürdü ve suratının aldığı şekillerden hiç haz etmediğini anlardım. Bir süre sonra Vural Amca'nın yüzünün aldığı şekillerden, dudağının kıvrımlarından, kendi kendine konuşup kafa sallamalarından çevrede neler olduğunu anlamaya başlamıştım. Baktığı yere bakınca mutlaka farklı bir durumun olduğunu görürdüm.

Vural Amca poligonda kendisinin işi dahil her şeyi bana öğretti. Ne yapmam gerektiğini, nelere dikkat etmem gerektiğini, silahların temizlenip yağlanmasını, doldurulmasını, müşterilere nasıl hitap edilmesinden tutun da nişancılığa kadar. Gez göz arpacık...

Bana, "Sende doğal yetenek var, daha ilk gün çayı dökmeden getirmenden anlamıştım. Ellerin hiç titremiyor, gözün keskin, bu yaşta benden sakınsin. Oğlum sen doğuştan atıcısın!" diyordu. Neyi kastettiğini pek anlamasam da güzel şeyler söylediğini hissedebiliyordum ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. Babamla bir ömür geçirdiğim zamandan daha fazlasını Vural Amca ile bu yazda geçirdim. Adamın mayasında vardı öğretmek bana, durmaz bir şeyler hakkında konuşup buduyordu. Nerden buluyor, nerden görüyor

anlamıyordum. Etrafımızdaki insan davranışlarını seyredip incelemek onun için adeta oyun gibi bir şeydi. Deskte müşteri olduğu zaman konuşmuyor, yalnızca işini yapıyor; ama biz bize olduğumuz zaman bir filozof, psikolog gibi durmadan konuşuyordu. Eleştiriyor, kızıyor, bazen de gülüyordu. Her şey iyiydi, fakat o kadar alçak sesle ve o kadar ağır konuşuyor ki bir süreden sonra yapışık ikiz gibi durmuş oluyorduk. Benimse bundan hiçbir şikayetim yoktu. Bana kimsenin anlatmadığı şeyleri söylüyordu. 'Öğren bunları' diyordu, 'bir gün lazım olur.' Hani çırak ustasına benzer derler ya, Vural Amca ile zaman geçirdikçe bir süreden sonra artık onun gözüyle etrafa bakmaya başladığımı hissettim.

Yaz öğretiler eşliğinde geldi geçti. Okul zamanı geldi. Yeni işimden de yaşamımdan da çok memnunum. Mutluyum. Vural Amca gibi yalnızca bana has harika bir hayat hocam var. Okulda neymiş. Okula ise kesinlikle gitmek istemiyorum. İlk kez Vural Amca ile bu konuda çatıştık. Düşüncelerimi duyunca bana çok kızdı. O eğitimin çok önemli olduğunu, mutlaka okulumu ve eğitimimi devam ettirmem gerektiğini söyleyip hatta ilk kez bana kızıp payladı. Ne derse desin, ben okula falan gitmek istemiyorum. Bu evdekiler için de bir sorun teşkil etmiyor. 'Ne bok yersen ye' diyorlar. Hatta para kazanmamdan dolayı gitmemem daha da işlerine geliyor. 'Okuyup da ne yapacaksın' havasındalar. Lakin Vural Amca hiç vazgeçmiyor, diretiyor da diretiyor. Önceleri neden sebep ilişkileri ile bitip tükenmez örneklemeler verip iknaya çalışsa da, ben direndikçe son zamanlarda bana eskisi kadar kötü bile davranmaya başladı. Sekiz yaşındaydım, ama kazanan ben oldum. İlköğretim mecburiymiş. Gelip külahıma anlatsınlar. O bize hele bizim mahalleye hiç işlemiyor. Ne yapacaklar? Ölmüş babamı mezardan çıkarıp da hapse mi atacaklar. Laf işte. Tabii Vural Amca bu yeni durumu kabullenmesi zor oldu. İleriki yıllarda her fırsatta başıma kakmaktan da geri kalmadı.

Güz çabuk geçti. Kışın lunaparkta açık havada çalışmak çok zorlaştı. Zaten yaza göre müşteriler de bayağı seyrekleştii. Benim için çok problem değil, ama Vural Amca'yı soğuk çok etkiliyor. Deskin ardına koyduğumuz yerdeki ısıtıcının başından hiç ayrılmıyor. Tüfekleri bile ben dolduruyorum. O yalnızca markaları alıyor, müşteri bir şey sorarsa uzaktan cevabını veriyor. Artık Vural Amca'nın uzaktan kumandası gibiyim. Ne yapmam gerektiğini o söylüyor, ben yapıyorum. Zamanla kesintisiz öksürük nöbetleri de başladı. Boğulurcasına, kesik kesik öksürüp duruyor.

Soğuk, تنها bir günde ısıtıcının başında titreşirken, o acıklı hikayesini bana anlatıverdi. Keşke anlatmasaydı. Ne bahtsız, ne kadar acıklı bir yaşamı olmuş. Kendisini çok sevdiğimden dokuz yaşımdayken hayatımın travmasını yaşattı. Onun için o kadar üzüldüm ki, bu sessiz ihtiyara babam gibi bağlandım.

Vural Amca, Sivas'ın Şarkışla ilçesinin bir köyündenmiş. İlkokul mezunu, rençber bir ailenin en küçük çocuğuymuş. Köyde yaşarlar, kıt kanaat geçinirlermiş. Herkes öyleymiş, diğerlerinden bir farkımız yoktu diyor. Biz fakir, cahildik; herkes fakir, cahildi.

İki ağabeyi bir ablası varmış. İnek çobanlığından tutunda, ekin biçme, patoza harman atma, mevsimlik işçiliğe, çocukluğumdan beri her türlü işte çalıştım diyor. Çalışmaktan yana hiç şikayet etmedim. Ailece karınca kararınca geçinip gidiyorduk. Mutluyduk diyor. Ne olduysa ablası Kezban karşı köyden Alevi bir gence gönlünü kaptırınca olmuş. Yer gök bir oldu, bu sevdaya kilitlendi diyor. 'Olmaz' dediler. 'İmkânı yok' dediler. Sanki dünyanın tüm derdi tasası bitti de yalnızca Kezban ablamın karşı köyden Ali ile olan kara sevdası kaldı. Ailece, köyce canım ablam Kezban'ı bu sevdadan vazgeçirmek için etmediklerini bırakmamışlar.

Aşk bu! Ateşi böyle zorbalıkla, dövmeyle, sövmekle veya telkinlerle söndürmek mümkün mü? İnsanlar iki gence saldırdıkça, bu iki genç daha da kenetlenip her şeye direndiler. Son çare olarak her şeyi göze alıp birlikte İstanbul'a kaçtık ve orada evlendik. Demin dedim ya, biz cahildik, ama herkes bizden de cahildi. Küçük bir yerde herkes herkesi tanır. Afedersin, osursan mutlaka biri duyar. Bu olay, farklı mezheplere sahip olan iki köy arasında zaten olan husumeti daha da artırdı. Bizim aile meselesi olmaktan çıkıp köyün, hatta ilçenin meselesi haline geldi.

Örneği daha açık bir şekilde anlatayım da ne demek istediğimi anlayasın. Mesela her hafta pazartesi günü ilçemizde açık hava pazarı kurulur. İlçeye alışveriş yapmak için tüm köylerden insanlar pazartesi günleri gelir. Tabii ki bizim köy ile karşı köy arasında sürtüşmeler ve kavgalar çıkmaya başladı. Bizim bölgede Sünni ve Alevi köyleri arasında farklılıklar vardır zaten. İlçe zaten küçük bir yerdir ve genellikle herkes herkesi tanır. Diğer köylerde mezheplerine göre taraf tutmaya başlayınca, asayiş bozuldu. Hafta geçse de olay çıkmadan olmazdı. Şimdi sana en bariz örneği vereyim, o zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Mesela ilçe yolunda bizim köyün arabası ile karşı köyün dolmuşu karşılaşıyor. Yolda araba arabayı geçmez mi? Tabii ki geçer. Ne var bunda? Durum hiç de basit bir sollama değildir. Her araba geçebilir, ama karşı köyün arabası bizim arabayı geçemez. Külüstür arabalarıyla ralli yapan şoförler, araçların içinden karşı tarafı taciz etmek için el kol hareketleri yaparlar. Sonuç? Kaza olur. İki ölü, bir sürü yaralı. Sakat kalan insanlar, imkansızlık içinde harcanan paralar, hastanelerde geçirilen sabahlar. Kaza, düşmanlığı daha da körükledi.

Akıllı insanlar bu gidişe engel olmaya çalışsalar da halk ne durumdan ne de çarelerden anlıyorlardı. Bir de biz kız tarafıyız, yani başı önde olan bizdik. Ben on altı, on yedi yaşındayım. Delikanlıyız ya, en çok bu olaylar benim canımı sıkıyordu. Kavgacı her hareketten nem kapın berbat biri olup çıkmıştım.

Kaçınılmaz son geldi, ne oldu biliyor musun? Ah, Buğra'm ah dedi. Vural amca ağladı, ağlayacaktı. Bükük beli sanki daha da bükülmüştü. Aile meclisi toplanıp barışma vaadiyle Kezban ablamı çağıracaklar ve onu infaz edecekler. Yaşım küçük olduğu için az ceza alacağım için görev bana düşüyordu. Ah, ah, bunu bana söylediklerinde zaten dünden hazırdım. Gerçi iş ciddiye dönünce tereddüt etmedim de değil, hani ama

yaparım dedim. Yapayım ki başımız kalksın, namusumuz temizlensin. İnsan namusu, şerefi için yaşar. Hem gözlerimi kırpmadan yaparım. O hain, o alçakça planı devreye soktular. Barışma vaadiyle ablamları köye çağırdılar. Başlangıçta onlar inanmasalar da, ikna edip inandırdılar.

Eniştem ve ablam endişeli, korka korka ama bir ümitle avluya girdiklerinde, dut ağacının arkasında boyum kadar av tüfeğiyle onları pusuda bekliyordum. Karı koca avlunun ortasına geldiklerinde karşılına gulyabani gibi çıkiverdim. Başlarına geleceği anlamışlardı, ama artık geri dönüşü olmayan bir yerdeydiler. Her şey bir anda oldu. "Biz evlendik." deseler de, ben duymuyordum. Ali eniştem ablamın önüne geçmişti, "Dur!" demeye kalmadan ilk olarak eniştemi vurdum. Ablam, "Alim!" diye bağırdığında daha da hiddetlendim. İkincisini ona ateşledim. Ablam yerde can çekişen eniştemin üstüne düştü. Onlara bakmadan çiftiyi tekrar doldurup üçüncü atışı, ikisine denk gelecek şekilde yaptım. İkisi birden sarsıldılar. Bir adım atıp dördüncü atışı tüm nefretimle enişteme ateşledim ve yaklaştım. Ablam, "Alim, bebeğim" diye sayıklarken son nefesini verdi. "Alim, bebeğim... Alim, bebeğim..." dedi Vural amca ağlamaya başladı. Koca adam hıçkıra hıçkıra salya sümük ağlıyordu. Hali içler acısıydı, küçücük bedenim onun hikayesine ve şu anki haline dayanmaya çalışıyordu. Ben de ağlamaya başladım ve gidip Vural amcanın acısını bir nebze olsun paylaşabilmek için küçük kollarımı onun bedenine doladım. Soğuk bir kış günü, lunaparkın poligonunda en can alıcı yerinden kurşunu yemiş biri, taze diğeri kart iki beden bir kenetlenmiş hıçkırarak ağlıyorduk. Mahallemizde de birçok hikaye dinlemişim, ama Vural amcanınki baskın çıkmıştı. İhtiyar hala, "Alim, bebeğim..." diyordu.

O gün ve neredeyse üç dört gün boyunca, poligonda yalnızca silahların patırtısı, elektronik ekranın metalik seslerinin haricinde neredeyse çıt çıkmadı. Ben sabırla Vural amcanın tekrar konuşmaya kendisini hazır hissetmesini bekledim. Onu bu acı dolu melankoliden çıkarmak için en küçük bir çaba sarf etmedim. Sabırla kaldığımız yerden devamını anlatacağı zamanı bekledim. Zira bu anlattıkları, buz dağının üzerindeki bölümdü ve içinde ne acılar gizlediğini, o küçücük beynimin doğal hissiyatıyla hissedebiliyordum.

Aynen düşündüğüm gibi yaklaşık bir hafta sonra Vural amca, "Buğra hadi iki çay kap gel. Eğer gazoz istersen kendine gazoz al." dedi. Bu Vural emminin bir haftadır ilk kez benimle iletişime geçmesi idi. Sevincimden uçarak gidip iki çay kapıp getirdim.

—Evladım kusura bakma, yıllardır kendimin bile kaldıramadığı bir sürü şey anlattım sana. Sen beni affet. İhtiyarlığıma ver. Bugüne kadar benimle mezara gidecek diye sakladığım şeyleri deyiverdim işte. Hakkını helal et. Bu yaşıma geldim daha kimseyle paylaşmamıştım, nasıl oldu da çözüldü anladım, diye konuşmasını uzattıkça uzatıyordu. -Vural emmi iyi ki anlattın, Hatice yengem "İçinde dert tutmayacaksın; verem, kurt olur seni yer bitirir." der.

—Akıllı kadınmış aynen öyle oluyor. Yıllardır içimde çöreklenmiş bir yılanla yaşıyorum, yedi bitirdi beni. Kimselere açılmadım. Dağa söyledim, dağ erdi. Dipsiz kuyulara söyledim, kuyular kurudu. Allah'ım ne dayanıklı yaratmış ki yıllardır bir ben dayanıp yaşadım. Tabii buna

yaşamak denirse. Aslında iyi de oldu be Buğra, zehrimi akıttım. Kendimi nedense daha iyi hissediyorum. Üzüntüm bu zehiri senin gibi tertemiz bir sübyana akıtmam. Düşündükçe bu beni kahrediyor...

—Emmi! Biz Zeytin köylüyüz. Nelerini duyup görmüşüz. Öyle iki anı ile yıkılacak muhallebi çocuğu değiliz, diye nasıl söylediğimi kendimin de anlayamadığı boyumdan büyük sözler ağızından çıkıverdi. Bu söylemim ve erkekçe tavrim Vural emminin çok hoşuna gitti. Hem güldü hem de babamın faytonda giderken bazen yaptığı gibi gür kara saçlarımı okşadı.

—Aferin ülen. Harbi taşaklıymışsın bücür! Hiç ummazken beni güldürdün.

O gülünce ben de güldüm.

—Aferin, artık seninle emmi yeğenden öte sırdaş, iki arkadaşız.

Benden de iyi sırdaş olur zira Vural emminin geçen hafta bana anlattıklarını kimseye anlatmadım. Anlatmam da.

İleriki zamanlarda poligonda yalnız kaldıkça Vural emmi anlattıkça anlattı. Neredeyse tüm yaşamını benimle paylaştı. Anlattıklarından anladığım, tek kelimeyle korkunç bir hayatı olduğuydu. On altı, on yedi yaşındayken eniştesi, öz ablası ve doğmamış bebeklerinin katili olmuş. İlk zamanlar ıslah evinde, ardından bir dizi cezaevinde Türkiye'nin çeşitli yerlerinde bulunmuş. İçindeki acı her depreştiğinde, hıncını dışarıda olanlardan çıkarmaya çalışmış. Bu onu sakıncalı mahkum konumuna sokmuş ve birçok cezaevine sürgüne gönderilmiş. Gittiği hiçbir yerde, günlerce kapatılan hiçbir hücrede acısını dinlendirememiş veya sona erdirememiş. Ölmek istemiş. Üç kişiden sonra kendisinin de bir katil olamaması onu yıpratmış. Kaç kez denemesine rağmen başaramamış. Yapamadım diyor. Kendine kıyamadım.

Bu ateşe kendisini atan ailesiyle tüm iletişimini kesmiş. Hiçbirisi gözünde yok diyor. Ne evlenip bir yuva kurabilmiş, ne de çocuğu olmuş. Yitik bir hayat benimki diyor. Kaybedenlerin en kaybedeni. En diptelerin en dibi. Uyuşturucuya sığınmış. İçeride hapiste uyuşturucu bulmak, dışarıdan daha kolaymış diyor. Huzur bulamamış, olmamış. Günlerce gece gündüz nafiye dahi namaz kılmış. Olmamış. Kitap okumayı denemiş. Olmamış. Açık cezaevindeyken en ağır işlerde gönüllü olmuş. Olmamış. Ne yaptıysam, neyi denediysem olmadı diyor. Aklim erdikçe acım büyüdü. Ben küçültmeye, azaltmaya, unutmaya çalıştıkça acım katlandı. Kor oldu ve yakıtı. Günden güne içime çöreklenen semiren bir yılan oldu. Huzur bana haramdı.

—Sence ne kadar cezaevinde kalmışımıdır?

—Ne bilem emmi...

—Tahmin et.

—On yıl mı?

—Çık.

—Yirmi yıl mı?

—Çık.

—Emmi ben anlamam...

—Toplamda kırk sekiz yıl, dokuz ay, on iki gün. Tabii bunca yılı dokuz yaşındaki bir çocuğun kafasında evirip çeviremeyeceğini anlamış olmalı ki “Buğram çok yıl...” dedi.

—Neredeyse bir ömür. Kemal var ya, patronun babası. İşte onunla en son burada, Antalya açık cezaevinde beraber yattık. Sağ olsun o bana burada bir yer, iş, sıcak bir çorba verdi. Allah ondan razı olsun yoksa yaş zaten kemale ermiş, sokakta kalacaktım.

—Kemal emmi de mi adam öldürmüş?

—Yok gülüm, onunki alacak verecek davasıymış. Birileriyle çatışmış. Bunu kimseye söylemeyesin ha!

—Yok emmi sır. Biz sırdaşız biliyorsun, deyince ihtiyar tekrardan gülümsedi.

Kış bitti, bahar geldi, o da bitti, yaz geldi. Yaz bitmedi, bitmez. Antalya'nın yazı öylesine sıcak nemli ki bitmiyor, bitmez. Hele içinde yaşayıp çalışıyorsan hayatta bitmez zannedersin ama o da bitti. Döngü adeta hızlandı; sabah oluyor, lunaparka poligona giriyorum. Akşam oluyor, eve dönüyorum.

Vural emminin dili çözüldü. İhtiyar yıllarca içinde sakladığı, gördüğü, duyduğu ve sessiz kaldığı her şeyi anlatıyor, anlatıyor. Adeta hiç susmuyor. Sesi yine kısık, ama ilk zamanlara göre oldukça hızlandı. Mübarek, makinalı tüfek gibi oldu; nefes almıyor. Bazen bunaltmıyor da, hani. Anlattığı her şeyden örnekler çıkarıp bana hayat dersleri veriyor. Hikayeleri hiç bitmiyor, her olaya, her şey için anlatacak bir hikayesi var. Her hikayeden de çıkarılacak bir ders oluyor. Artık onunla olan bu sohbetlerden sonra başkalarıyla yaptığım sohbetler bana çok sıradan geliyor. Evde bizimkilerle, yolda Halil abiyle, akranlarımla, kısacası hiç kimseyle yaptığım sohbet Vural emminin sohbetinin tadına benzemiyor, çok yavan kalıyor. Ben de onun gibi bir süreden sonra dışarıda sessiz, kendi halinde, ağzı olan dili olmayan, konuşmayan, ortamlara karışmayan bir kişiliğe büründüm.

Aramızda görünmez bir rekabet de var: atıcılık. Her fırsatta müşterilere göstermek, boşlukta müşteri çekmek, bazen de zaman öldürmek için atış yapıp duruyoruz. Önceleri Vural emmi benden çok daha iyiydi, ama zaman içinde boynuz kulağı geçti. Artık skorda yanıma bile yaklaşmıyor. Aslında birbirimize yakın atarken rekabet daha zevkli oluyordu. Ara açıldıkça bu zevk onun için hezimet, benim için ise zevksizliğe doğru gitti. O, en sonunda ihtiyarlık mazeretinin arkasına sığınarak üstünlüğümü kabul etti. En gıcık olduğu şey ise skoru yaklaştırmak için onun hedefine atış yapmamdı. "Buna deli olur, yenilsek de ezilmeyiz" der, bir daha onun hedefine atış yapmamam konusunda beni uyarırdı. Tam üç yıl boyunca bu şekilde devam etti. Artık emmiden öte baba-oğul gibi olmuştuk. İkimiz de aynı anda izin yapamadığımız için dışarıda beraber olamasak da poligon bizimdi. Nasıl istersek öyle davranıyorduk. Diğer çalışanlarla veya müşterilerle pek bir ilişkimiz yoktu.

İlk Kemal emmi öldü. Vural emmi bu ölümüne çok üzüldü, dile kolay iki yıl yan yana ranzalarda yatmışlardı. Beş-altı yıldır lunaparkta beraberler. Kemal emmi fırsatını buldukça Vural emminin yanına poligona çay içmeye gelirdi. Vural emmi üç-dört gün hiç konuşmadı, ağzına bıçak açmadı.

Yıllar çabuk geçti. Ergenliğe girişimi yaptım, yapmaz olaydım. Boyum uzadı, vücudumun çeşitli yerlerinde kıllar çıkmaya başladı. Sesim kalınlaştı, daha neler neler... İçime bir kor düştü, yanıyordu, hâlâ yanıyor. Eskiden karıya kıza bakan, aletlerde kalkan, bir eteği düşüren, kızı oynayan, memeleri yakalamaya çalışan adamları görünce gıcık olan ben, şimdi

onlardan daha fazla radar dalgaları yaymaya başladım. Gözüm felsefe okuyor, kalkan bir etek, güzel bir kız, mini etek, kısa şort, bir kıkırdaşma, elbisenin altından belirginleşen bir iç çamaşırı, tüfeği nasıl tutmaları gerektiğini gösterirken aldığım bir kadın parfüm kokusu beni uyandırıyor. Uyarmaktan öte şaha kaldırıyordu. Artık müşteri seçer olmuştum. Güzellerin poligon desteğinde daha uzun kalması için elimden geleni yapıyordum. En alışkın olduğum tüfeklerle gösteri yapar olmuştum. En iyi bildiğim şey atıcılıktı. İddialı gençler, iyi atıcı olduklarını beyan edenler, eğer yanlarında damları varsa onları alt ederek büyük haz alıyordum. Elektronik seçmeli levelli yeni tabanca takımı gelmişti ve oynaması gerçekten zevkliydi. Ben tanıtım yapacağım ayağına adeta şov yapıyordum. Boş zamanlarımda da kendimi geliştirmeye çalışıyordum. Bana bu zor zamanımda yine Vural emmi yardımcı olmaya, sakinleştirmeye çalışıyordu; ama bu konularda o benden beterdi. Karşı cinsle adamın hiçbir ilişkisi olmamış ki o zavallı ne yapsın? Anca okuduklarından, duyduklarından bana bir yön çizmeye çalışıyordu. Çoğu zaman akşamın olmasını zor bekler olmuştum. Bir şekilde bu enerjimi kendi kendime boşaltmaya çalışıyordum.

O gün lunaparka gelen güzel kızların yüzlerini, kadınsı bedenlerini kafama kazıyor, hayallerimde fanteziler üretmeye çalışıyordum.

Kovboy filmlerine merak sarmıştım. Özellikle Clint Eastwood favorimdi. Tüm filmlerini seyretmişimdir. Onun filmlerdeki bakışları, yürüyüşü, tavırlarını kendime rol model belliyordum. "İyi, Kötü, Çirkin"i belki yüz kez izlemişimdir. Neredeyse her repliğini ezberlemişimdir.

On altı yaşına geldiğim kış ayının en soğuk günlerinden birinde, ocağın on sekizinde sabah lunaparka vardığımda, havadan daha soğuk bir ortam beni karşıladı. Kapıdan içeri girer girmez, başın sağ olsun furyasıyla karşılandım. Vural emmi gece o bahtsız ruhunu hakka teslim etmişti. Dünyalar başıma yıkıldı. Annemden görmediğim sevgiyi, babamdan görmediğim korumayı, en yakın arkadaşım, anam, babam, arkadaşım, emmim, sırdaşım kısacası her şeyim olan ihtiyar beni bırakıp hakka yürümüştü. Allah'ım, bu nasıl bir acıydı, dilim kilitlendi. Gözyaşlarım gözümünden hissiz yüzüme doğru sicim gibi akıyordu. Dile kolay sekiz yaşında yanına geldiğim ustamla tam sekiz yıl beraber yiyip içip her şeyimizi paylaştığımız, nerdeyse birbirimizden başka bir şeyimizin olmadığı alakasız ikili, şimdi tek kalmıştı. Doğruca poligona gittim. Karşı çarpışan arabadaki Ahmet yanıma gelip, "Patron bugün poligonu açmasın" dedi; dedi de ben onu duymuyordum bile. Elektronik tabancayı açıp complimentary jetonu sokup ateş etmeye başladım. İçime oturan üzüntüyü çıkan her hedefi vurarak dışarıya atmaya çalışıyordum. Hiçbir hedef benden kaçamıyordu, kafasını uzatanı vuruyordum. Ne kadar ateş ettim bilmiyorum, ama tekrar tekrar başa döndüm. Her leveli denedim, attım da attım. Öğleye doğru Jetoncu İbrahim dayı yanıma geldi, elimden tabancayı alıp yerine koydu.

—Buğra oğlum, başın sağ olsun. Hadi gel, Vural amcaya son vazifemize gideceğiz.

Ağlamaktan kızarmış gözlerimle bir yüzüne bakıp sessizce peşine düştüm. Uncalı'daki asri mezarlığa grupça gittik. Vural emmi mezarlıktaki gasilhanede yıkanıp son yolculuğuna hazırlanmıştı zaten. Cenaze namazını kıldıktan sonra orada da defnettik. Yaşım küçük olmasına rağmen baş tarafından tutma işini patron bana verdi, gömdük. Hoca talkımı verirken ben az uzaktan seyrediyor, Vural emmiyi Kezban abla, Ali enişte ve doğmamış çocuklarının affetmesini çok istiyor, adeta Vural emmiyi affetmeleri için onlara yalvarıyordum. İki üç gün lunaparka falan gitmedim, evde oturdum. Canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ustamın Vural emminin ardından yas tutuyordum. Veli abim ve annem işe gidiyorlardı, Nurgül yengemle evde kalıyordum. Onun bir getir götür babında isteği olursa anca o zaman odadan çıkıyordum. Annem yaşlanmış olsa da bohçacılığa devam ediyordu. Biz onu bohçaya gitti sanıyorduk, o aslında şehrin lüks semtlerine işe gitmeye gidiyormuş. Bizde ayıp

diye bir şey yok. Rızkını çıkar da nasıl çıkarırsan çıkar. Ne yapıp ettiğinin hiç mi hiç önemi yok. Kadın evde oturmaya alışkın değil. İstesem de oturamam diyor. Yaşlılığın kendisine yüklediği özellikleri kullanarak kendisine yeni bir gelir kapısı bulmuş. Uzun süreden beri Hüseyin abimlerin üç dört yaşındaki kızları, küçük Güllü'yü yanına alarak gidiyormuş. Uzun süreden beri evle, mahalleyle bir ilişkim yoktu. Buradaki hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu. Hatta şahit olduğum bazı şeyler beni ciddi anlamda rahatsız ediyordu. Vural emmiyle birlikte geçirdiğimiz sekiz yıl boyunca beni eğitmiş, farklı farklı bakış açılarının olduğunu, doğruyu yanlış öğretilmişti. Şimdi mahallede duyduğum birçok şey uzun süreden beri beni rahatsız eder olmuş, vardığım sonuç ise mahallenin yolunun yol olmadığıydı. Bundan dolayı hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Onlara göre biraz kafadan çatlak, a sosyal, kendi halinde bir gençtim. Para pulla da hiçbir işim yoktu. Yıllardır aldığım tüm haftalıklarımı eksiksiz anneme verdim. Onun bana harçlık olarak verdiği çok az bir parayla dolaşım. Beni evde yakalayan Hatice yengem aynen çocukluğumdaki gibi bana takılıyordu, yapamıyor. Onu görmeyeli sadece konular farklılaşmış, genellikle karı kız muhabbeti ediyor. Sevgilimin olup olmadığını soruyor, mahalledeki kızlar hakkında bana bilgi veriyor. Ben ise onu ne dinliyor ne de cevap veriyorum. Benim Vural emmim ölmüş, kadının konuştuğu şeylere bak! Ev de beni sıkıyor, üstüme üstüme geliyordu. Dördüncü gün akşamı elektrikçi Halil abi kapımıza geldi. Bağıra bağıra bana seslendi.

—Buyur Halil Abi.

—Burco, patron yarın seni çağırıyor. Ölenle ölünmez; yarın sabah işbaşı yapsın diyor.

—Rahatsız falan deseydin be abi.

—Oğlum patron senin rahatsızlığının sebebini bilmiyor mu? Yeter diyor. İş beklemez, bak yarın hafta sonu, ana baba günü. Yasını orada da tutarsın. Sabah ben gelir seni alırım, anlaşlık mı?

Halil Abi eski de olsa ayaklarını yerden kesen bir mobilet almıştı. İşe uzun süreden beri onunla gidip geliyorduk.

Halil Abi, ertesi sabah kararlaştırdığımız gibi zamanında geldi ve lunaparka gittik. O gün çok zor geçti. Vural emmisiz poligon o kadar sıkıcı ki... Dedikleri gibi ölenle ölünmüyor hayat, yaşam tüm hızıyla devam ediyor. Ben de neşesiz, tatsız, tuzsuz bile olsa işimi sessizce hakkıyla yaptım. Hafta sonu öylece yavan geçti.

Pazartesi sabahı kapıdan girerken patronun beni çağırdığını bildirdiler. Ofise gittiğimde İrfan Bey koltukta oturmuş çayını yudumlarırken buldum.

—Gel Buğra, gel oturmadan bir çay iç, kendine gel.

Yok desem de ısrarı üzerine gidip kafeden bir çay alıp patronun gösterdiği koltuğa oturdum. Ofise uzun süreden beri hiç gelmediğimi fark ettim. Zira ofis eskisi gibi değil. Kocaman koltuklar, masalar sanki bir iç mimarın elinden çıkmışçasına dekore edilip çok şık bir hale getirilmiş. İrfan bey beni, ben ise merakla yeni ofisi seyrediyorum. Daha önce hiç bu kadar lüks bir oda görmemişim.

—Ne o, hoşuna gitti galiba Buğra, her yeri inceledin. Nasıl beğendin mi?

—Evet, çok güzel olmuş.

—Eh, biraz tuzlu olsa da ortaya güzel bir şey çıktı, dedi İrfan bey kabarak.

—Bak Buğra, seni niye çağırdım biliyor musun? Senin poligonda da bazı değişiklikler düşünüyorum. Vural Amca'ya da daha önce bahsettim ama haliyle o eski adamlardan, bu tür değişiklikleri hazmedemiyorlar. Ama sen genç, taze, zamanenin adamısın. Sana anlattığımda eminim sen de çok beğeneceksin. Ben Avrupa'da farklı farklı ülkelerdeki lunaparklarda da inceme gezileri yaptım. Adamlar kendilerini aşmışlar, biz onların yanında yaya bile olamayız. Ama ben kararlıyım; görüp beğendiğim bizim milletin de beğeneceğini düşündüğüm bazı yeni teknolojik aletler getirtiriyorum. Senin poligon için de iki tane yeni elektronik koca koca ekranlı oyunlar ismarladım. Ben test ettim, her şey sanki gerçek gibi olacak. Sen de gelince göreceksin. Montaja gelen teknik ekip sana bu aletlerin eğitimini verecek, iyi dinleyip anlayasın. Bir başka şey de artık seni kovboy gibi giydireceğiz. Her şeyin birbirini tamamlaması, ambiyans önemli. Eminim çok dikkat çekeceksin. Genç adamsın, bunu üniforma gibi düşün, diyerek beni yeni kıyafete alıştırmaya çalışıyordu. Konuşmasından anladığım kadarıyla bu kıyafet olayına Vural emmi karşı çıkmış ama benim hiç öyle bir niyetim yoktu, tersine sevinmiştim. Clint Eastwood gibi giyinip toplu tabancayı kemerimde taşımaya niye karşı çıkayım ki?

—Patronum çok iyi düşünmüşsünüz. Bence de çok dikkat çeker, güzel olur.

Zorluk çıkarmayacağımı anlayan patronun yüzü ışıyiverdi. Adam her şeyi zaten getirtmiş, hazırmış, yalnızca babası Kemal amcanın emaneti olarak düşündüğü Vural emmiye olan çekincesine, onu kırmamak için planını uygulamamış, erteleme kararı almış. Hemen ayağa kalkarak odadaki dolabı açtı ve içinden kılıfın içinde askıda bulunan bir kıyafeti çıkardı, kılıfın fermuarını açarak masanın üstüne yaydı. Eline alıp kendi üstünde ayna karşısında dener gibi bana gösterdi. Tam da filmlerde gördüğüm gibiydi.

—Nasıl ama? Bak bunu ta Amerika'dan getirttim. Tahminim senin üstüne de cuk diye olur. Al, git barakada giy de gel.

Patron yanılmıyordu elbise üstüme çok güzel oldu. Açık kahverengi tonlarda pantolon ve yelek, kafamda geniş bir kovboy şapkası ile aynada kendime bakmaya doyamadım. Hayallerim gerçek olmuştu. Esmer tenim, kapkara saçlarımla sarışın Amerikalılardan çok Meksikalılara benziyordum. Eh, o kadar kadı kızında da olur. Ofise döndüğümde patron beni ayakta karşıladı.

—Vav! Tam taşaklı bir kovboy olmuşsun!

Bu nefret ettiğim lakabımı patron da mı biliyor diye kızıp içimden ona söyleyenin yedi sülalesine geçirdim.

—Dur şu çizmeleri de giy, beline de şu tabancalı kemeri tak. Nasıl beğendin mi?

—Güzel oldu.

Tekrar kendime baktığımda her şeyin güzel ve orjinaline yakın olduğunu gördüm. Bir tek tabanca plastik, oyuncaktı. At kışına konmuş kene gibi ben buradayım diyor, tüm büyüü bozuyordu.

—Patronum her şey güzel de bir eksik var; bu tabanca olmamış, plastik su tabancası gibi duruyor ve tüm güzelliği öldürüyor.

—Evet, doğru söylüyorsun da gerçek tabanca da koyamayız ki.

—Gerçek olmasın, gerçeğe birebir benzeyen çatpatlar var ya. İki tane toplu, eski silahlara benzeyenlerden aldın mı al sana Türk Tommiks.

—Hem de iki tane istiyorsun... Sen bu işi sevdin be Buğra ama fikir güzel. Ben bir bakayım. Haydi, sana bol kazançlar, hayırlı işler, deyip beni gönderdi.

Daha dışarı çıkar çıkmaz tüm gözleri mıknaş gibi üzerime çekmeyi başardım. Lunaparkta çalışan herkes laf atıyor, ardımdan ıslık çalıyor. Kimi beni bile gülümseten espriler yapıyor, kimi ise rahatsız edici yorumlar yapıyordu. Beş gündür kapalı olan poligonun kepenklerini kaldırıp makineleri hazır hale getirip etrafı düzene soktum. Patron haklıydı, o gün gelen herkes bana mutlaka baktı. Gören görmeyenlere gösterdi. Çocuklar yanımda hatıra fotoğrafları çekti. Ben ise bu kadar ilgi ve dikkatle başa çıkmayı hiç düşünmemiştim. Bu yoğun ilgi akşamı zor geçirdim. Ancak kazancım hiç fena değildi ve Vural emminin ardından sessizlikten hareketli bir ortama geçmiştim.

Patron üç gün sonra tekrar odasına çağırdı, odaya girdiğimde beni, “Gel ulan kuduğumun hırsız! Vural Amca gideli daha üç gün oldu. Utanmıyor musun marka çalmaya?” diye çok sinirli bir halde karşıladı, bir an ne yapacağımı şaşırdım. “Yok abey, onu nerden çıkardın?” derken belinden bir silah çıkarıp kafama dayadı.

—Söyle lan! İtiraf et yoksa beynini şuracıkta dağıtırım!

Abi yapma, ben marka falan çalmadım, deyip yemin billah ederken bu sefer de diğer elinde bir başka silah belirdi. Bir yandan tehdit edip itiraf etmemi isterken gülmeye başladı.

—Ne o Taşaklı Buğra, ne oldu? Altına ediyordun...

O gülerken ben de birbirine tamamen zıt davranışlar karşısında ne yapacağını şaşırmış haldeydim. Korkudan hala bacaklarım titriyordu. Patron bir adım geriye gidip acemice silahları düşürmemeye çalışarak kabzalarını bana, namluları kendine doğru gelecek şekilde çevirdi.

—Al bakalım Buğra efendi, yeni silahların.

Benden tepki göremeyince “Alsana oğlum, küçük bir şaka yapayım dedim. Korkudan altına edecektin. Sen bile bu silahların çatpat olduğunu anlamadıysan daha da kimse anlamaz. Hadi len, kolum ağrıdı al şunları.” dedi.

Silahları aldım. Vay anam, vay... Adamlar yapmışlar... Gerçeğini fiilen görmesem de eminim bunlardan daha güzel olamazdı.

—Kılıflara da bak, aynen dediğin gibi Tommiks stili. Bunu da çizgi roman ile gidip bizim derici Latif Usta'ya bir günde yaptırdım.

Kemerleri kuşanmayı bitirip silahları yerlerine koymuştum. Patronun biraz önceki yaptığı şakadan da cesaret alarak sanki düello yapacakmışız gibi karşısına geçip silahları iki elimle hızlıca çekip “Eller yukarı, donlar aşağı!” dedim. Küçükken mahallede çocuklarla kendi aramızda kovboyculuk oynarken söylediğimiz repliği istemsizce İrfan Bey'e söyleyivermiştim.

Tabii patronun "Cıvıtma!" uyarısını alınca silahları tekrardan kılıflarına soktum. Patronun hayırlı işler demesiyle işimin başına döndüm.

Gördüğüm ilgiyi taktiklerimle paraya ve markaya dönüştürmeye başladım. Gelene geçene silah çekiyor, ateş edecekmiş gibi gösteriler yapıyordum. Filmlerde gördüğüm parmakta tabanca çevirmelerini denemekten kendimi alamıyordum. Artık silahlarla oynamak ve tesbih çekmek benim için aynıydı. Türk erkeği tesbihden vazgeçmez, ancak tuvalette bile cebine koyar. Ben bile klozette otururken silahı elimde çevirip duruyordum. İş çevremdeki insanlar için bir eğlence yerine dönüşmüştü. Patron sağ olsun, yeni nesil teknoloji gözlükler getirdi. Gözlüğü takan biri artık sanal ortamda tam anlamıyla gerçekliği yaşayabiliyor. Hedeflerin çeşitliliği inanılmaz. Safari istiyorsan safari, hareketli hedef istiyorsan hareketli, durağan hedef istiyorsan durağan... Her şeyi ayarlayabildiğin birçok seçenek sunuluyor. İrfan bey de silaha ve atıcılığa düşkün. Boş zamanlarında fırsat buldukça poligonu ziyaret ediyor. Dakikalarca farklı seçeneklerden atışlar yapıyor ve sinirini boşaltıyor. Gerçeklik hissi inanılmaz derecede gerçekçiymiş. İrfan beyin anlattığına göre yabancı istihbarat servisleri elemanlarını bu teknolojiyle eğitiyormuş. Bana mantıklı geldi. Zaman, mekan ve maliyet açısından büyük tasarruf sağlıyorsun. Askerlik yapmış kişilerden duymuştum. Acemi birliklerinde yirmi beş ve iki yüz metre atışları yapıyormuş. Eğer komando değilsen üç atış yapabiliyormuşsun. Üç atışla asker ne kadar eğitilebileceği tartışılır. Ben şimdi üç atışı bir saniyede yapabiliyorum. Vural emmi beni eğitti, ben de İrfan bey geldikçe onu eğitiyorum. İlerleme kaydettikçe patron da heyecanlanıyor. Hayatım poligon etrafında dönüyordu. Sanal ortamda bir yılda tüm seviyeleri geçip maksimum skorları elde etmiştim. Bin beş yüz metre mesafeden dağ geçisini kafasından vurma becerisine sahiptim. Tam isabet! Big Wheel adı verilen tekeri maksimum hızda döndürüp hem sağ hem sol el ile hedeflere ateş edebiliyordum, bu gerçekten zorlu bir beceriydi. Her atışta onda on. Nadiren onda dokuz bile oluyordu.

Altı ay sonra ise iki silahı farklı şekillerde havada çevirebiliyor, hatta bazen basketbol topu gibi havaya atıp yakalayıp ateş edebiliyordum. Bir altı ay daha geçtikten sonra sağdaki tabancayı havaya atıp ters elle yakalayıp ateş edebilir hale geldim.

Hayatımın tamamı poligon etrafında geçiyordu. Lunaparka gelen müşterilere, özellikle genç kız gruplarına vahşi batı gösterileri yapıyordum. Clint Eastwood bile yanımda benim yanımda ancak böyle yer alabilirdi.

Sabahları Hall abiyi bile beklemeden erken gelir, poligonu açar ve akşamları birkaç uyarı almadan kepengi indirmezdim. Poligon benim için sadece bir iş yerinden çok bir saklanma ve gizlenme yeri idi. Neden mi? Çünkü her şeyden, mahallemde terör estiren Selami abiden, bana gün geçtikçe daha kötü davranan annemden, yoksulluktan, çirkinlikten kokan hurdalıktan, bitlerden ve pirelerden kısacası her şeyden kaçmak istiyordum. Hayatımda güzel olan hiçbir şey yoktu.

Bazen Vural emmiyi bile kızardım, "Başka biri mi yoktu seni eğitecek?" diye sitem ederdim. İnsan doğru ile yanlış arasındaki farkı bilmiyorsa, yaşadığı yerin bir önemi olmaz. Her iki yerde de mutlu ve bahtiyar yaşayabilirsin, ama eğer bu farkı biliyorsan ve yanlış bir ortamda yaşıyorsan, işte o zaman sıkıntı başlar. Benim hayatım, çevrem ve etrafım yanlışlıklarla doluydu.

Eskiden bilmediğim için rahat rahat yaşar, sorgulamazdım. Zaten bilmediğin bir şeyi sorgulayamazsın. Hırsızlığın kötü bir şey olduğunu bilmiyorsan, hırsızlık senin için olumsuz bir çağrışım yapmaz. İhtiyaç olduğunda belki kendin bile hırsızlık yapabilirsin. Ama eğer birisi sana hırsızlığın kötü bir şey olduğunu anlatmışsa ve sen bunu biliyorsan, hadi gel de o hırsızla vakit geçirip ne yapabiliyorsunuz görelim. İnsanlar nasıl saf ve temiz insanları nasıl

dolandırdığını, nasıl hırsızlık yaptığını anlattığında miden bulanmasın da ne olsun?
Gördüğünde, malını mülkünü kumar, fuhuş veya uyuşturucu gibi şeylere yatırdığını görünce ne hissedersin?

Hatice yengemin teraziyi kendi lehine saptırmasına, annemin trafik ışıklarında torunuyla dilenen insanların saf duygularını sömürmesine, Selami abimin bıçak ve silahla insanlara zorbalık yapmasına mı?

Mahallemizdeki birçok komşumuz, kaçak kullanıcıların kullandığı uyuşturucuların etkisiyle iskelet gibi vücutlara dönüşmüş, sokaklarda ucuza satmalarına mı? Gençlerin uyuşturucu etkisi altında sağda solda yığılmalarına mı? Buna benzer daha birçok örnek...

Sonuç olarak, çevrem Vural emminin deyimiyile kötü şeylerle dolu olan insanlarla çevriliydi. Artık hedef tahtasına koyup onlara karşı hunharca atış yapmak ve onları oyun dışı bırakmak hayalimden başka bir şey gelmiyordu.

Kanunsuzu yok etmenin, silmenin yolu aynen onlar gibi kanunsuz davranmak olamazdı. Elden bir şey gelmiyorsa, en doğrusu benim yaptığım gibi kaçıp uzaklaşmaktı. Sığınma yeri olarak poligonu ve lunaparkı biliyordum. Tüm hayatım, işim yani poligondur. Bazı hafta sonları müşteriler bol olduğunda çok geç kapatıyor, eve bile gitmiyordum. Ezik ve görünmez hissediyordum. Ertesi günü veya iki gün sonra eve gittiğimde, beni merak etmek yerine kimse niçin gelmediğimi, gece nerede kaldığımı bile sormuyorlardı. Peki bundan şikayetçi miyim? Hiç de değilim, onların ilgisizliği canıma minnet. Her şey karşılıklı, bende onları hiç takmıyordum. Aile arasında özellikle annemle aramızdaki bağı, ebe Goca Arap garısı ta doğduğumda kesip atmıştı. Lunaparkta birbirleriyle şakalaşarak sevinç içinde dolaşan aileleri, çocuğunu bir panter gibi gözetimi altında tutan ebeveynleri, gülüşlerini, öpüşmelerini bile kıskanmayı bırakalı çok olmuştu. Kabullenmişim yalnızlığımı, bicareliğimi. E, ne yapayım, benim de kaderim, yazgım buydu. Bunu değiştirmek hiç de öyle tek taraflı çaba, gayret sarf etmekle olamazdı. İki tarafın da içinden gelip arzu ve çaba göstermesi gerekmez miydi? Tabii, tüm bu hissiyatın göreceli olduğunu hayat bana gösterecekti.

Kafede getir götür yapan henüz 10'lu yaşlardaki bulaşıkçı Huriye Abla'nın oğlu Şahin, "Buğra, Buğra" diye bağıra bağıra poligona geldi.

—Buğra abi, patron seni çağırıyor hemen gelsin dedi.

—Buraya kim bakacak?

—Fehmi Abi bakacamış ben gelirken haber verdim. Sen hemen gidecekmışsin, Fehmi Abi gelesiye kadar ben beklerim, deyince acil bir durumun olduğunu anladım. Deski Şahin'e bırakıp ofise yöneldim. Masaya yaslanarak beni bekleyen patron, beni görünce doğrulup yanıma geldi.

—Buğra nasıl söylenir bilemedim ama... Başın sağ olsun. Annen kaza geçirmiş.

—Ölmüş mü?

Kafasını evet der gibi sallayıp "Ne yazık ki kaza yerinde, hemen vefat etmiş." dedi. Duyduklarımı önce anlamdım, inanmadım nasıl yani annem ölmüş müydü şimdi?

—Ben Bahtiyar Usta'ya söyledim, seni kaza yerine götürmek için arabada bekliyor.

—Ölmüş mü? Yaralı falan olmasın.

—Üzgünüm Mehmet abin aradı. Sizinkiler kaza yerindelermiş. Seni de çağırıyorlar.

Tamam, dedim. Üstümü bile değiştirmek aklıma gelmedi, direkt otoparka yöneldim. Lunaparkın arabasını gördüğümde Bahtiyar Abi sigarasından hızlı hızlı bir iki firt daha çekip yere attı.

“Başın sağ olsun Buğra. Üstünü değişseydin böyle mi gideceksin?” diye üniformamı işaret ederek sordu. Cevap vermeden arabaya yöneldiğimi görünce hiç üstelemedi. O direksiyona oturaya kadar ben çoktan yanındaki koltuğa oturmuştum. Mahalleli de lunaparktakilere de çok sessiz biri olduğumu bildiklerinden mi nedir benimle pek konuşmazlardı. Kaza yerine kadar hiç konuşmadan gittik.

Kaza, Teomanpaşa diye bilinen Kırcami ile Burhanettin Onat caddelerini ayıran kavşakta olmuş. Kavşağa vardığımızda, kazanın olduğu taraftaki trafik kilitlemiş olduğunu gördüm. Karşı dükkanın içine yarısı girmiş bir cip hemen dikkati çekiyordu. İki tane polis arabası, ardında duran bir ambulans, onun ardında duran Mehmet abimlerin kamyoneti, karşı kaldırımında Sali abimin çek çekti ilk göze çarpanlardı. Kaza yerine yaklaştığımda, annemin tek ayağı papuçlu, diğer ayağında pabucu yok, yalnızca görünen yer bu kadardı. Üstü gazetelerle kapatılmış iki yolu ayıran palmiye ağaçlarının olduğu yeşillik alanın kaldırım taşlarının yanında çaprazlama yatıyordu. Gördüğüm manzara karşısında içimde dayanılmaz bir yanma oldu. Anama doğru yöneldiğimde, iki trafik polisinin hayretler içinde bana doğru geldiğini ve "Hop hemşerim, oraya yanaşma!" diye uyardıklarını fark ettim. Gözüm, yerdeki gazete tomarında Mehmet abiye doğru yöneldim. Benim gelmemle birlikte ortalık bir tuhaflik içindeydi. Etraftaki insanlar da gördükleri farklılıklar karşısında şaşırmakta pek haksız sayılmazlardı. Sanki kovboy filmlerinden çıkıp da Antalya'nın sokaklarına gelmiş bir Amerikan film aktörü gibiydim. Ortam hiç müsait olmamasına rağmen, dikkatler sanki benim üzerime yoğunlaşmış gibiydi. Ölümlü kaza bile benim görünüşüm karşısında ikinci plana düşmüş gibiydi. Ben daha çok dikkat çekiyordum. Hatice yengem ilk konuşan oldu.

—Buğra bu ne hal len, soytarı gibi?

Ona diyecek bir cevabım yoktu. Sanki kendileri çok farklıydı. Oturdıkları kaldırım kenarına ben de çöktüm, sessiz sessiz ağlamaya başladım. Onlar gürültücüydü. Hele az sonra Selami abim de gelince ortalığı yaktı, yıktı. Ne polisler engel olabildiler, ne de etrafta toplanan meraklı işgüzarlar. Az ilerde kazayı yapan cibin sahibine söylenmedik söz, tehdit bırakmadı. En sonunda polisler onu ters kelepçe yapıp polis arabasına koymak zorunda kaldılar. Herkes bolca gürültü yapıyordu. Hatice yengem ağıtlar yakıyordu. Etraftaki meraklı izleyiciler için garip bir durumdu. Ölen ışıktaki dilenci, oğullarından biri ve karısı karpuz kavun satıcısı, kendine özgü giysileriyle "Ben buradayım" diyenlerden. Salih abim çöpçü. Hüseyin abim boyacı, iş kıyafetleriyle ve en çok da ben, belinde çift tabanca, kovboy kıyafetleri içinde. Hadi böyle bir bileşimi benim diyen bir araya getirsinler de göreyim. Kazayı gören biz gören oyalanıyordu. Savcı bekleniyormuş, onun gelip inceleme yaptıktan sonra cenaze kaldırılacaktı. Hatice yengem hem ağıt yakıyor, hem de Hüseyin abimlerin küçük kızı kucağında, "Ah, bu sabinin başına bir şey gelseydi ne yapardık?" diyordu. En sonunda savcı geldi. Kadın savcıyı hiç görmemiştim. Kadın kazadan önce bizi sordu, polisler ölen meftanın çocukları olduğumuzu söylediler. Malumat verirken de sanki gülmek için kendilerini zor tutuyor gibiydiler. Savcıyı şahitlerin de katkısıyla kaza anlatılırken, ben de kazanın oluş şeklini öğrenme fırsatı buldum.

Anam Leyla yengemlerin kızı Bağdagül ile ışıkta dileniyormuş. Antalya'yı bilen bilir, o kavşakta trafik yoğunluğu olan az bir meyil bulunur. Annemin nasıl bir boşluğuna geldiği artık belli değil, sarı ışıkta kendisini yola atmış. O sırada kırmızı ışığı yakalamamak için sarı ışığın son anında gaza basan lüks cipin şoförü, anneme çarpmamak için direksiyonu kırıp karşıdaki dükkana girmeyi göze almış olsa bile, arabanın arkası anneme çarpmış. Çarpmanın etkisiyle savrulan annem, kafasını kaldırım taşına çarparak oracıkta hayatını kaybetmiş... Allah'tan yeşil alanda oturan Bağdagül annemle beraber değilmiş, yoksa çift cenaze olacaktı. Savcı işini hızlıca bitirdi. Polisler zaten her şeyi hazırlamışlardı, o da yanındaki katibe bir şeyler yazdırıp cenazenin kaldırılması için gerekli talimatları verdi. Annemi bahtı gibi kara bir ceset torbasına koyup ambulansa yerleştirdiler. Savcı hanım gittikten sonra her şey o kadar hızlı bir şekilde toparlandı ve normale döndürüldü ki inanmadım. Her şey hazır, zamanlarını bekliyorlarmış. Belediyenin temizlik aracı, tazyikli su ile annemden akan kanları temizledi. Çekici geldi ve dükkana giren cipi yükleyip götürdü. Polisler, Selami abimi de alıp gittiler. Mehmet abime, cenazeyi ne zaman alabileceğimiz konusunda açıklama yapmışlar, biz de Mehmet abimin kamyonetiyle eve geldik. Evde cenaze evi, bağırsız çağrış dövünenler, annemin cesedine ağlayanlar... Ben ise avlunun en ucuna, eski ahırın damına çıkmış, sessizce kendi kendime ağlıyorum. Anam hayattayken onu bu kadar düşünmemiştim. Şimdi, hem annemin böyle feci şekilde can vermesine, belki de ölümünden daha çok ana oğul olarak yaşayamadıklarımıza ağlıyorum. Akşama kadar damda oturdum, iki elimde iki silah döndürüp durdum. Akşam yemeğine çağırdıklarında, ancak o zaman geçen zamanı fark ettim. Canım istemesine rağmen, Ayşe yengemin ısrarına dayanamayıp sofraya oturdum.

Sofra, konum komşunun getirdiği yemeklerle hiç alışık olmadığım şekilde çok çeşitlilik sunuyordu. O bağırانlar şimdi o cibin sahibinden alacakları kan parasının muhabbetini yapıyorlardı. Bana göre uçuk rakamları telaffuz edip kendi aralarında yediye bölüyorlar, hatta o parayla neler alacaklarının düşlerini hayasızca ortaya döküyorlardı. Anneme çarpan cipin ne kadar pahalı bir cip olduğundan, sahibinin elindeki telefonun markasına kadar konuşuyorlardı. Çarpılırsan zenge çarptın diye esprili yorum yapan bile oldu. Annem şimdi buz kesmiş morgta yatarken, konuşulan konuları işitiyor ve konuşanların yüzlerindeki ifadeleri görüyordum. Midem bulanıyordu bu durumu gördükçe. Sanki kaza yerinde bağıra bağıra ağıtlar yakan Hatice yengem gitmiş, bambaşka bir yaratık gelmişti. Konuşmalarda başı o çekiyordu. Bu başa geleni hızlıca kabullenme miydi? Yoksa hayasızlık mıydı? Neydi şimdi? Sofra kalkmadan Selami abim de geldi. O gelince para muhabbeti daha da şenlendi, alevlendi. Biraz önce benim uçuk dediğim rakamlar solda sıfır kaldı. Sağ taraflarına sıfırlar eklenmeye başladı. İçim içime sığmıyordu, lakin ağızımı açsam başıma geleceğini biliyordum. Derken Selami abim bana patladı.

—Ne ülen öyle palyaçolar gibi dolaşıyorsun. Yok mu senin başka bir kıyafetin? Gidip değiştiren ya!

Bir büyüğüm olan Veli abim ve o, benden oldum olası hazzetmezlerdi. Zaten Veli abim de hemen ona arka çıktı. Annemin cesedi soğumadan para pul konuşan onlar, suçlu çıkan ben olmuştum.

—Siz önce şu konuştuklarınıza bir bakın, daha anamın bedeni soğumadı!

—Ne konuşacağımızı sana mı soracağız? Soyтары!

Ben herkesi itham edince hepsi birbirine destek çıkmaya başladı. Selami abim:

—De defol git kaldırma beni ayağa!

Bu tehditten de öteydi. Çünkü kendisi tam bir psikopattı. Dediğini yapacağını biliyordum. Ne gariptir değil mi anam hayattayken en çok da Selami abimi severdi. O hapse düştüğünde her sofrada adını anar hayıflanırdı. Ona söylediklerinin yüzde birini ben işitmemişimdir. Hep de kıskanırdım onu. Şimdi gel de gör anam evlatlarını diye içimden geçirdim. Mehmet abimin telkiniyle odadan çıktım. Üstümü değiştirmeye gittim. Benim için bu ailece yiyeceğimiz son yemek olacaktı. Mahalleli taziyeye geldikçe ağlayıp sızlayanlar, yalnız kalınca da para pul muhabbeti yapan canım ailemin nasıl kabuk değiştirdiklerini fark ettikçe onlardan daha da uzaklaşmaya başladığımı hissettim.

Ertesi gün belediye pide ve ayran gönderdi. Üç dakikada hepsi bitiverdi. Sonrasında oluşan kalabalık da dağıldı zaten. Annemi ancak ertesi hafta morgdan alıp defnedebildik. Adli süreç başladı. Bizimkiler davacı oldular, bana ne dedilerse onu yaptım. Kazayı yapanlardan şikayetçi olduğumuzu beyan ettik. Bu adli süreç mi yoksa sonunda alınacak ciddi bir tazminatla umut süreci mi, artık adını siz koyun. Anladığım kadarıyla sonuçlanması uzun zaman alacaktı. Bana söyleneni yapmıştım ve bundan sonrası da beni hiç, ama hiç ilgilendirmiyordu.

İrfan Bey ile lunaparkta kalma konusunda konuşup onayını aldıktan sonra evimden ve canım ailemden tamamen uzaklaştım. Belki bayramdan bayrama görüşürüz.

Patronum İrfan Bey'in en gözde elemanıydım. Herkese beni örnek gösteriyordu, tabii herkes de bana gıcık oluyordu. Önüme ne koyarlarsa şikayetsiz yiyor, uzun saatler çalışıyor, haftalık izin bile kullanmıyordum, maaş olarak ne verirlerse alıyordum. Tüm hayatım şimdi, poligonda geçen zaman benim için her şeydi. İşi olan, işinden başka bir hayatı olmayan, dünyaya ot gelip saman bile gidemeyecek kadar sönük, kendi hayal aleminde yaşayan biriydim. Sürekli poligonda olan, usanmadan, bıkmadan, üşenmeden poligonun önünden geçen herkese silah çekip sürekli atış yapan ve herkese nasıl silah kullanması gerektiğini anlatan biriydim. Adeta poligonda yatıp kalkan, kafasından çatlak biriydim. Kimsenin bana takılmasına, laf atmasına aldırmazdım, çalışanlara günaydın veya merhaba bile demezdim. İki yüzlüydüm. Müşterilere en iyi şekilde hitap eder, onları memnun etmek için her şeyi yapar, güler geçerdim, türlü şakalar yapardım. Lunapark çalışanlarının yüzüne bile bakmazdım. Onlar da beni bu halimle kabullenmişlerdi. Görünmez adam gibiydim, çalışanlardan kimse bana karışmazdı.

Selami abimin bir kavgada vurulup öldürüldüğünü neredeyse üç ay sonra, mahalleden komşumuzun oğlundan öğrendim. İçim cız etse de annemin acısı gibi olmadı. Sadece gözümden iki damla yaş aktı, o kadar. Allah mekanını cennet etsin.

Mahalleyle tüm ilişkim kesilmişti. Abimin ölümünü duyunca eve gitme isteğimi bastıramadım, keşke gitmeseydim. Ev halkının neredeyse tamamı bir araya gelip üstüme geldiler. Selami abimin vefat haberini yeni duyduğuma onları inandıramadım. Demediklerini bırakmadılar. Neredeyse beni dövüp linç edeceklerdi. Geldiğime ve gelmemiş olmama bin pişman oldum. Ailemle aramdaki köprüler yıkılmıştı, ama bu son olayla artık son ayakta kalan temel taşlar da paramparça olmuştu, iz bile kalmamıştı. Bizi birbirimize bağlayan son şey, nüfus müdürlüğündeki aile kütüğümüzün aynı sayfada olmasıydı.

Yıllar sonra niçin böyle davrandıklarını, yine mahalleden bir tanıdığımın anlattıkları kafamdaki soru işaretlerini giderecekti. Bizimkiler dediklerini yapmışlar, mahkemede anneme çarpıp ölümüne neden olan zengin adamdan oldukça yüklü bir tazminat almışlar. Beni devre dışı bırakarak aldıkları ganimeti altıya değil beşe bölmüşler. Selami abim de zamansız ölüp

ortaklıktan çıktığı için onun eşi ve çocukları yok, miras bıraksın diye düşünmüşler. Ganimeti beşe bölmüşler. Babamın üzerine olan evde oturduğumuz evle birlikte veraset işlemlerini zamanında benden almışlardı. Artık beni hiçbir şekilde ihtiyaç duymadıkları için, belki bende pay isterim diye beni görünce, 'Sen nerede kaldın? Abinin cenazesine bile gelmedin' diyerek kendilerince beni suçlu çıkararak evden kovdular. İşte olan buymuş. Ne diyeyim? Canları sağ olsun. Benden yana hakları onlara helal olsun.

Yılların artık çetelesini bile tutmuyordum. Kendimi lunaparka gönüllü hapsedilmiş bir mahkum gibiydim. Beni lunaparkın dışında gören hemen hemen hiç olmamıştır. Yalnızca saçlarım çok uzadığında hemen iki sokak aşağıdaki berbere gidiyor, sifıra vurduruyordum. Saçlarımın uzaması üç dört ayı buluyordu. Antalya'da doğup büyümüş olmama rağmen bir denize bile girmedim. Antalyalıyım ama yüzme bilmiyorum. Şehir merkezine gitmeyi yıllar oldu. Beni dışarıda cezbeden hiçbir şey yok. Buna teşvik eden de yok. Ancak böyle gitmeyeceğini o menfur günde anladım. İşte böyle.

Lunaparkın çarpışan arabalar bölümünde bir gün fena bir kavga çıktı. İki kalabalık grup birbirine girdi. Aslında arasına böyle istenmeyen münferit olaylar olur. Bu tür durumlarda çözüm genellikle tüm lunapark çalışanlarının iyi örgütlenmesidir. Hemen herkes olayın olduğu yere gider, kalabalıklaşılır ve düzeni bozanlar hızla pişman edilir. Bozulan düzen tekrar sağlanır. Ancak bu sefer böyle olmadı. İki farklı kalabalık grup olduğunda, bizimkiler yetersiz kaldılar. İşin en kötüsü, bir gruptan bir kişi bacağından vurulup silahla saldırılınca durum polislik hâline dönüştü. Polisler, sanki olay çıksın diye bekliyorlarmış gibi hızla müdahale etti ve lunaparkta her şey birbirine karıştı. Herkes birbirinden şikayetçi oldu, bağırış çağırış ve tehditler havada uçtu.

Neyse, asıl konumuza gelelim. Ben bu tür kavgalara hiç müdahil olmazdım. Ancak olayın çarpışan arabaların önünde olması sebebiyle, poligona yakın olduğu için uzak kalamadım. İki polis poligona gelip kimliğimi istedi. İrfan Bey müdahale edip 'Buğra olaylara karışmadı' deseydi de polisler kimlikleri istemeye devam ettiler. Tabii ki biz kimliği ibraz edemedik. Polisler, merkeze götürüleceğiz dediler. Ben bir şey demedim, İrfan Bey ne dediyse dinlemediler. Adımı soyadımı sordular: Buğra Menekşe. Ancak TC kimlik numaram olmadığı için, GBT diye bir şeye bakmak istediklerini söylediler. Bir şey çıkmayacak ama bakmak zorundayız diyorlardı. Polisler, kaçmamı engellemek için üstümü bile değiştirmeme izin vermediler. Silah kemerimi ve şapkamı çıkartarak beni de nezarete götürdükleri gruba kattılar ve polis arabasına bindirdiler.

Karakolda, annamın ve babamın adlarını, oturduğum mahallenin ev adresini ve birçok şeyi gelip gidip sordular. O geceyi nezarethanede geçirdim. Sabahın erken saatlerinde, genç bir polis nezaret kapısının önünde ismimi duyurdu.

—Buğra Menekşe sen misin?

—Evet abey.

—Sen asker kaçağıymışsın. Yoklama yaptırmamışsın, bu doğru mu?

—Bilmem abey.

—Nasıl bilmiyorsun? Hiç tebligat almadın mı?

—O nedir abey?

—Gel bakalım benimle.

Karakolun yerdeki mavi, sarı, siyah çizgilerinde yürümeye başladık. Bir süre sonra sarı ve mavi çizgilerin olduğu odaları geçip siyah çizginin bittiği odaya girdik. Masada oturan şişman polis "Niye kaçıyon lan askerlikten? Çok mu mühim işlerin var?" diye beni fırçaladı. Benimle birlikte gelen polis fotokopi makinesinden bir kağıt çıkartıp imzalayarak genç polise uzattı.

—Komisere imzalatıp bana gel babındaasker alma şubesine sevk edeceksin.

Genç polis onu takip etmem için kolumu çekiştirdi. Komiserin imzasını da aldıktan sonra, karakol kapısında ellerim ters kelepçe takılarak polis arabasının arkasına oturtulup sürgülü kapı kapatıldı. Arabanın içinde benden başka üç kişi daha vardı ve dördüncü kişi gelince ekip tamamlanmış oldu ve araba hareket etti. Polisler, diğer tutukluları hastaneye kontrol için götürüyorlarmış. İlk olarak beni bırakmaya karar verdiler. Asker alma şubesinin nizamiye kapısından içeri soktular ve nöbetçi kolluklu bir astsubay gelip polislerin tutanağını imzalayarak beni teslim aldı. Polisler, kendi kelepçelerini çıkardıktan sonra, beni tekrar kelepçelediler. Polisler dış kapıya doğru ilerlerken, bizim grupta iç kapıya yönelmiştik. Kapıda askerle beni bıraktıktan sonra içeriye giren astsubayın çağırmasıyla içeri girdik. Masada oturan subay, kalkarak bana doğru yaklaştı. "Bu memleketin ekmeğini yiyip de niye hizmet etmeye geldiğinde kaçıyorsun koduğumun çocuğu?" diyerek bana iki tane hoşgeldin tokatı attı ki gözlerimden alev fışkırdı.

"Ne ülen bu halin Amerikan puştu musun sen?" diye elini bir daha hışımla kaldırdı ama bu sefer vurmadı.

—Ben de polislere sordum komutanım. Bu, lunaparkta çalışıyormuş. Bizim meslektenmiş, poligonda çalışıyormuş. Az biraz kafadan var gibi çürük olabilir.

—Ne ise ne! Götürün kapatın nezarete. Yarın tugaya, revire gönderin, doktor görsün.

Kimse aç mısın, tok musun diye sormuyordu. Bu sefer de askeri nezarethaneye kapatıldım. Benden başka kimse yoktu, .

Ertesi sabah inzibat arabasıyla tugaya götürdüler. Doktor beni muayene etti ve bir sürü soru sordu, hepsini cevapladım. Bu kez beni 'disko' dedikleri bir yere kapattılar. İlk kez akşam yemeği geldi ve onu yedim. Oradaki askerler, asker kaçağı olduğumu anlayınca bir sürü şey söylediler ve başıma nelerin geleceği hakkında konuştular durdular. Üç gün boyunca orada kaldım, hâlâ kovboy kıyafetiyle dolaşıyor ve çevredeki askerlerin maskotu gibi davranılıyordum. Üç günün ardından sabah kahvaltısından sonra askeri mahkum arabasına bindirildim ve Manisa Kırkağaç Komando Acemi Taburuna götürülerek teslim edildim. Biliyor musunuz, en çok neye üzüldüm? Yıllardır giydiğim üniformamı çıkartıp bir torbaya koyup teslim etmeleri ve haki yeni askeri üniformayı giymemdi. Artık özel biri değil, sıradan bir asker gibi olmuştum. Elim ikide bir silahlarıma gitmeye başladım. Herhangi bir farkım kalmamıştı. Aynı koşullarda kalıyor, aynı yemekleri yiyor ve aynı eğitimleri alıyordum. Ülkemin en saygın komando er eğitim merkezlerinden birindeydim ve başımızdaki eğitimci askerler, görevlerini yerine getiriyor ve bizi tam anlamıyla zorluyorlardı. Her sabah tam teçhizatlı olarak beş kilometre koşuyor, kahvaltıdan sonra yanaşık düzen başta olmak üzere bitmek tükenmek bilmeyen komutlarla sürüler halinde eğitiliyorduk. Bir komutan, askerliğin öldürme sanatının icra edildiği yer olduğunu söyledi. Öldürmenin bir sanat olduğunu ilk kez orada duydum. 'Hayatta kalacaksınız' diyordu, her türlü şart ve imkânsızlıkta ölmeden hayatta kalacaksınız. Marşlar söylüyorduk, başımızdaki çavuşların

söylediklerini tekrarlıyorduk. İçinde bulunduğumuz durumda yaklaşık iki ay boyunca gece gündüz eğitildik. Başımızdakiler ne yapılıcaksa yapın, dediklerinde onu yapıyorduk. 'Çökün!' dediklerinde çöküyorduk. "Koşun!" dediklerinde koşuyorduk. Hep böyle devam etti, kesin ve özlü komutlar. Tekrar edilmiyordu. Zaten sorgulamak pek doğamda olmadığı için askerliğe adapte olmam çok da zor olmadı.

Fiziksel şartları sivildeki şartlarımdan daha da kötü olmadığı için askerliği sevdim. Herkes ne yapıyorsa ben de onu yapıyordum. Aralarına karışmış, adeta onların ayrılmaz bir parçası olmuşum. Ne önde ne arkada, olmam gereken yerdeydim. Görünmezdim, ne aferin alıyor ne de ağzı bozuk eğitim çavuşlarından fırça yiyordum. Nasıl başardığımı inanın bende bilmiyordum, ama orta şekerli Türk kahvesi gibiydim. Ta ki silahlı eğitim başlayana kadar... Sabah içtimasından sonra eğitim çavuşumuz elinde silahla geldi. Rahatça dinlememizi istedi ve elindeki silahı gözümüze sokarak, her zamanki gür sesiyle silahın bizim için ne anlama geldiğini anlatıyordu. Anamız, bacımız, namusumuz... Sözler hiç bitmek bilmiyordu. Ben de ikizlerimi çok özlemiştim ve çavuşumun dediği anlamda olmasa da silahın benim için ne kadar önemli olduğunda onunla hemfikirdim. Elinde bir G3 adında Alman yapımı yarı otomatik tüfeği tanıtıyordu. O gün seri numaralarıyla hepimize birer silah zimmetlediler. Çavuş herkes elinde silahla içtima alanında beklerken nutkunu "Tüfeğini kaybeden götünü kaybeder sittin sene askerlik bitmez." sözleri ile de tamamladı.

O hafta günlerce silah eğitimi verildi. Silahı söküp tekrar monte etme, nelere dikkat etme, nasıl kullanma gibi konular üzerinde yoğunlaşıldı. Geçmişte yaşanmış absürt örneklerle eğitim tamamen silah odaklıydı. Her öğretim denemesinde aferinler hep bana geliyordu. Sekiz yaşından beri gittiğim poligon deneyimlerimle, şu an yirmi iki yaşındayken, toplamda on dört yıl boyunca işim silahlar olmuştu. Kimse benimle yarışamazdı. Tüfeği söküp takmak o kadar pratik hale gelmişti ki çavuş ikinci parçadayken ben bitiriyordum. Herkes şaşkınlıkla izliyordu. Göz açıp kapayınca kadar bitiriyordum. Asıl çılgınlık atış gününde yaşandı. Yirmi beş metrelik atış talimi için poligona gittik. Komutan, hedefte herkesten birbirine en yakın üçgen delikler istiyordu. Tabii ki bunu başarabilen neredeyse hiç kimse yoktu, bir iki tesadüften başka. Sıra bana geldi ve üç kurşunu peş peşe ateşledim, ancak arkamda duran çavuştan bir tekme yedim.

—Ulan tek tek atacaksın demedim mi? Niye aynı anda atıyorsun?

Yanda dürbünle bakan uzmanın sessizliği fazla sürmedi. "Tek vuruş, on ikiden!" diye anons etti. Çavuş benimle uğraşmayı bırakıp "On ikiden mi?" diye sordu.

—Evet tek isabet, tam on ikiden.

Çavuş bana dönüp "Bak adam gibi tek tek atsan belki üçünü de vuracaktın." dedi.

—Komutanım üçünü de vurdum.

—Hassiktir oradan! Nasıl üçünü de vurdun? Bak buradan belli, tek delik var dürbüne bile gerek yok.

—Komutanım üçünü de vurdum.

—Ne yani üçünü de aynı delikten mi geçirdin?

—Evet komutanım aynı delik, sonuçta yirmi beş metre.

—Oğlum sen ne diyorsun ya? Yok yirmi beş metreymiş! Ateş kes!

Hasan uç getir şu kağıdı, diye arkadaki askere emir verdi. Hakikaten de kağıtta tek delik vardı ama tek kurşuna göre fazla deforme, üç kurşuna göre de fazla düzgündü, yani iş muallaktaydı.

—Bu böyle olmayacak, tekrar at.

Üç kurşun alıp şarjöre yerleştirip pozisyonumu aldım, emir alınca deminkine göre daha yavaş, tek tek üç kez daha ateş ettim. Bu sefer az önceki bağırırlara şahit olan diğer eğitimci komutanlar da hedef tahtasına bakıyordu. Dürbünlü çavuş “Tek delik, on ikiden!” diye tekrar anons yaptı. Bu sefer de teğmen “Ateş kes!” diye bağırıp hedef kağıdını getirmelerini istedi. Sonuç deminki ile neredeyse aynıydı.

—Hedef kağıtlarını yenileyin!

—Altı atış tüm hedef tahtalarına!

Tüfeği aldım, tüm hedef tahtalarına birer atış yaptım, tüm kağıtlar on ikiden vurulmuştu. Ortalıkta çit çıkmıyordu. Teğmen gördüklerine inanamıyordu. O ilk anı sonradan kendisinden dinledim. Böyle bir şeyi ne gördüm nede duydum diyor imkansız olamaz, diyordu. Teğmen tekrardan hedef tahtalarının yenilenmesini istedi.

—Her tahtaya ikişer kez sıkacaksınız, on ve on ikiden vuracaksınız. Tamam mı, anladın mı?

—Emredersiniz komutanım.

Her tahtaya on ve on ikiden olacak şekilde ikişer kez ateş ettim. Sonunda da eğitim meğitim kalmadı. Teğmen, bölük çavuşuna bölüğü toplayıp eğitim alanında içtimaya almasını emretti. Benim ise kalmamı söyledi. Herkes gittikten sonra teğmen ve eğitimci uzman çavuşlar ile birlikte kaldık.

—Oğlum senin adın neydi?

—Buğra Menekşe, Antalya, emret komutanım.

—Dur dur bağırıp çağırma, şimdi iki yüz metre atacaksın, tamam mı?

—Emredersiniz komutanım.

—Üç atış.

Üç tane attım, dürbünlü uzman üç isabet ondan, dedi.

—Komutanım az bir ayarlamam lazım, sağa çok az sapma var.

—Ayarla, üç atış daha.

Üç tane daha attım, dürbünlü uzman tek delik, on iki deyince teğmen k f r  bastı.

—Tam Őarj r, tüm hedeflere atış serbest.

Tam dolu Őarj r  alıp tüm hedeflere tek tek atıŐımı yaptım. Uzman d rb nden gözünü kaldırıp k f r  bastı.

—Komutanım ben böyle bir Şey görmedim, tüm atışlar on ikide.

Bir anda ortalık birbirine girdi; dürbünü kapan hedeflere bakıyor, garip sesler çıkarıyordu. Ben ise niye bu kadar ŐaŐırdıklarını anlamakta zorluk çekiyordum. Ben bunu yıllardır yapıyordum tabii böyle gerçek silahla değil ama birebir aynısının sanalı ile. Teğmen gelip iki omzumdan yakaladı.

—Oğlum sen nedin? Nereden  ıktın? Bu nasıl bir Şey?

Gülüyor, homurdanıyor, hayret küfürleri ediyordu. Bölük komutanı yüzbaşıyı arayıp malumat verdi. Olanları telefonda anlatırken sanki yeniden yaşıyordu. Fazla geçmeden beş dakika sonra tabur komutanı binbaşı, bizim bölük komutanı yüzbaşı ve birkaç rütbeli subay ile astsubay, iki araba dolusu komutan atış poligonuna geldiler. Teğmen tüfeği elime verdi.

—Yirmi beş metre, tüm hedeflere ateş serbest.

Pozisyonumu alıp ateşe başladım tek tek ama seri. Bitirip ayağa kalkınca teğmen bir Őarj r daha verdi

—İki yüz metre, tüm hedeflere atış serbest.

Pozisyonumu alıp attım, kalktığımda herkesin elinde dürbün ağızlarından garip sesler ile küfürler çıkıyordu. Kağıtları getirip bakmaya bile gerek görmemiŐlerdi. Binbaşı teğmene atışı tekrar ettirmesi için emir verince tam dolu Őarj r  tekrardan iki yüz metre hedeflerine ateş ettim. Artık heyecanlarını ortaya dökmeye başlamışlardı. Binbaşı beni yanına çağırınca karşısına geçip eğitimde  rendiğim tekмили bağıra bağıra veriyordum ki binbaşı tekmillin bitmesini bile beklemeden eliyle susmamı işaret etti.

—Evladım böyle ateş etmesini nerede  ğrendin?

—Lunaparkta, deyince herkes bir güldü adamın suratı asılınca teğmen hemen araya girdi.

—Komutanım, Buğra yıllarca lunaparkta poligonda çalışmış.

—Oğlum bu iş lunaparkta böyle olabiliyorsa biz boşuna burda çabalıyoruz, kapatalım taburu gönderelim lunaparka. Durun hele, Buğra anlatsın bu işin aslını. Evladım söyle bakalım bu lunaparkta sen ne yapıyordun?

Bu sinirli adamı kızdırmaktan korka korka poligondaki cihazları, aletleri anlatmaya başladım. Özellikle sanal gerçeklik göz lüğü ile yaptığımız atışları en ince ayrıntılarına kadar anlattım. Adam sordu, ben cevapladım. Kaç yıl çalıŐtıđımı sorduğunda “On dört on beş.” yıl deyince

binbaşı “Senin askerliğin ben dahil hepimizden fazlaymış.” dedi. Başka bölüğün yüzbaşısı, “Tabanca atışın nasıl?” diye sordu.

—Bilmem.

—Hiç gerçek bir tabancayla atış yaptın mı?

—Yok komutanım, atmadım.

—Nasıl kullanacağını biliyor musun?

—Bilmem komutanım, üniformada iki tane tabanca vardı, onlarla gösteri yaptım ama çatpattı.

—Verin bir tabanca, atсын bakalım. Şimdi öğreneceğiz nasıl olduğunu.

Teğmen eğitim tabancalarından birini istedi. Uzman çavuş tabancayla beraber gelip bana uzattı.

—Atış pozisyonu al.

Tam yere yatarken çavuş, “Dur, öyle değil. Tabanca bu, tüfek değil, ayakta atacaksın.” deyince tekrardan doğruldum. Ne yapacağımı bilmediğimi belli edince “Bak ben ne yapıyorsam onu yap.” dedi.

Belindeki silahı alıp iki eliyle kavradı, bir ayağını hafifçe öne doğru açtı, namluya mermi yerleştirdi ve emniyet mandalını kaldırdı. Uzmanın yardımıyla ben de aynısını yaptım. Teğmen ilk atışını yaptıktan sonra sıra bana geldi. Bir o bir ben şeklinde sırayla atışlarımızı gerçekleştirdik. Yirmi beş metre mesafede ateş ettiğimiz için dürbüye ihtiyaç yoktu, her şey herkesin gözü önünde oluyordu. Atışlarımız bittikten sonra bir sessizlik oldu, ardından bir patırtı başladı. Teğmenin nişancılığı da fena değildi, hedef tahtasını delik deşik etmişti. Teğmenin delikleri dağınık bir şekilde birbirine küsmüşçesine dururken, benim deliklerim ise zemheri soğuşunda üşüyen yaban hayvanlarının birbirlerine sokulup ısınmaları gibi iç içe geçmişti. Küçük bir grup içinde küfürler, hayret ifadeleri ve askerlerin kendilerine özgü tepkileri duyuluyordu. Aslında berbat bir atış yapmıştım. Poligonda böyle bir atış yapsaydım sonuçlarım çok kötü olurdu. Ancak zamanın ve yaşamın her ayrıntısı görecelidir. Benim berbat olarak nitelendirdiğim atışa komutanlar "Hoşa gitti!" diye tepki gösteriyorlardı, inanamıyorlardı. Binbaşı tekrar atmamı istedi. Uzman yeni bir şarjör takıp tabancayı bana verdi ve tekrar attım. Bu sefer yalnızca atış yaptığım için daha hızlı bir atış gerçekleştirdim. Sonuç, bir önceki atışımdan çok daha iyiydi; hedef kağıdının ortasında büyük bir delik vardı ve neredeyse tüm kurşunlar birbirine yakın geçmişti. İnsanlar bağıriş çağırıışlarla hayretlerini gösteriyordu. Bu bir süre devam etti. Üç şarjör daha attım ve her atışta sonuç bir öncekinden daha iyi oldu. Hedefin ortasındaki dairenin çapı her atışta daha da küçüldü.

—Oğlum sen neymişsin? Bunca yıldır askerim, böyle bir şey ne gördüm ne de duydum. Vay anasını!

Binbaşının bu rahat tavırlarından cesaret bularak “Komutanım eğer izin verirseniz Murat yüzbaşının tabancasıyla size daha güzel atış yapabilirim.” deyiverdim. Herkes bir an şaşırıldı çünkü Murat yüzbaşı şu anda burada değildi ve özellikle neden onun tabancası vardı? Aslında açıklaması çok basitti: Tabur iştimaları, günde iki kez sabah ve akşam tabur içtime

alanında tüm bölüklerin hazır bulunmasıyla gerçekleştiriliyordu. Dördüncü bölüğün komutanı Murat yüzbaşı, toplu tabanca taşıyordu ve benim gibi tabancayı kemerinin altına, biraz da kovboy tarzında takıyordu. Geldiğim günden beri, benden alınan ikizlerimi özlediğim Murat yüzbaşının tabancasına bakarak, ikizlerimin özlemine bir nebze olsun teselli buluyordum.

—Niye Murat yüzbaşının tabancası?

—Benim poligonda taktığım toplu tabancanın gerçeği.

Binbaşı ne yapabileceğimi merak etmiş olacak ki Murat yüzbaşını çağırmalarını söyledi. Aradılar ama Murat yüzbaşı bir görev için şehre gitmiş. "Tamam onu da sonra görürüz, aferin asker var ol!" deyip atış alanını terk etti. Teğmen, çavuşa bölüğü toplayıp yarıda kalan atış eğitimini tamamlamasını söyledi.

Bölükte bırak bölüğü, taburda günün adamı olmuştum. Herkes beni konuşuyor, bana bir şekilde ilgi gösteriyor, küçük küçük çaktırmadan yakınlaşmaya çalışıyorlardı. Bölüklerine dönen komutanlar gördüklerini kendi aralarında konuşmuşlar, bilen bilmeyene, duyan duymayana anlatmış da anlatmış. Haliyle bu, kurmay albay ve tugay komutanına kadar gitmiş. Ertesi gün sabah içtimasında başçavuş, bugün de atışa gideceğimi haberini verdi. Tugay komutanı Tuğgeneral ve diğer üst rütbeli komutanlarla birlikte benim atışlarımı seyretmeye geleceklermiş.

İçtimadan sonra yüzbaşının odasına çağırdılar. Yüzbaşı bana dili döndüğünce sakin kalmamı, komutanlar önünde heyecan yapıp tedirgin olmadan nasıl atış yapmam gerektiğiyle ilgili bir sürü nutuk verdi. Kaç kez söyledim bilmiyorum, ama sayısız defa anladığımı belirtmek için "Emredersin komutanım" dedim durdum. Aslında beni strese sokan şu an kendisiydi. Yaptığı şey, üniversite birinci sınıf fizik öğrencisinin Einstein'a kuantum fiziğini anlatması gibi bir şeydi. Eğer asker sıkıyorsa, komutanına yeter de, başına neler geldiğini gör ondan sonra...

Murat yüzbaşı pek istekli olmasa da, tabancasıyla atış yapmam için bana verdi. Komutanlar gelmeden önce, kullanacağım tüfek ve tabancaların deneme atışlarını yaptım. Beni en çok zorlayan şey, Murat Yüzbaşının tabancasını belime en alışkın olduğum pozisyona ayarlamaya çalışmaktı. Birkaç değişiklik, pek istediğim gibi olmasa da, kullanışa en yakın şeklini bulmuştum. İşin en güzel tarafı, Murat yüzbaşının tabancası benim ikizlerin birebir kopyasıydı. Büyüyü bozmamak için her ne kadar acemice davranmaya çalışsam da, elim ikide bir tabancaya gidiyordu. Onu elime alıp sağa sola döndürmek, tesbih numaralarını yapmak istiyordum. Asker ocağı burası, şaka kaldırmaz, kendime gem vuruyordum. Yüzbaşıya numaralarımın bahsetmişim. O da benden işaret bekle demişti, uygun görürsem yaparsın. O numaralar işin tatlısıydı, o da en son gelmeli. İnşallah onay verir diye dua ettim.

Saat on bire doğru komutanlar atış sahası poligonuna geldiler. Öncelikle tuğgenerale klasik tekmili mi verdim.

—Evladım hakkında inanılması zor bir sürü şey duydum. Göster bakalım marifetini, kulağımızla duyduğumuzu bir de gözümüzle görelim.

—Emredersiniz komutanım.

Öncelikle 25 ve 200 metre tüfek atışları yaptım, üç farklı tüfekle altı atış hedefine birer şarjör attım. Komutanlar dürbünlerle sessizce atışlarımı takip ediyorlardı. Hedef kağıtları yenilendi ve aynı şekilde tabancalarla da atış yaptım. Komutanlardan herhangi bir tepki yoktu, ancak hedef kağıtlarının fotoğrafları ana ekrana yansıdığı anda, önceki güne göre çok daha etkileyici bir hayret coşkusu yayıldı ve ortam toz dumana döndü. Tabanca atış sonuçları da ekrana yansırken aynı coşku daha da şiddetlendi. Bu coşku çok etkileyiciydi. Üst rütbeli askerler bile şaşkınlıklarını gizlemekte zorlanıyorlardı. Ortalık biraz durulunca binbaşı, generale “Komutanım izin verirseniz size son bir gösterimimiz var.” deyip gerekli onayı aldıktan sonra başıyla işaretini verdi.

444444444444444433399

Elli metreye çekilen altı hedef tahtasına döndüm ve kovboy filminin son karesindeki düellodaki gibi pozisyonumu aldım. Silahımı çekip ardı ardına o kadar hızlı ateş ettim ki kimse ne olduğunu anlayamadı. En sevdiğim tepik döndürme hareketinin üç farklı versiyonunu yaparak silahı kemerime taktım. Hedef tahtalarına değil, beni izleyen omuzlarındaki yıldızlardan gizlenmiş komutanların gözleri açılmış gibiydi. Ortam tam bir sessizlikle kaplandı. Ancak altı hedef kağıdı ana ekrana yansıtıldığında bu sessizlik hürriyet ve küfürlerle bozuldu. Gördüklerine kimse inanamıyordu. İlk kağıt tam on ikiden vurulmuş, diğer beş kağıdın ortasında yer alıyordu. Herkes büyülenmiş gibiydi, benim gözüm ise ilk kağıtta takılı kalmıştı. Silah aynı olsa bile, sapmanın muhtemelen kılıf farkından kaynaklandığını düşündüm. Silah patlamış, kurşun gitmişti, artık geriye dönülemezdi. Komutanlar bile generalini unuttu, omzuma vuranlar, sırtına vuranlar, ardı arkası kesilmeyen tebrikler, bravolar... Güzel şeylerdi. Omuzlarımdaki tüm yıldızlar arasında, o günün yıldızı, hatta en parlayanı bendim. Acemi er Buğra Menekşe.

Ödül olarak, komutanlarla birlikte subay gazinosunda öğle yemeği yemek şansını elde ettim. Üstelik general ve kurmay başkanı da yanımdaydı. Başlangıçta sevindim, ancak her lokma beni zorladı, ağızımda büyüdü, boğazımdan geçmedi. Onların zorlamasıyla yemeği mi yedim, beni mi yemek yedi, hiçbir şey anlamadım. Belki de hayatımın en zor ve sıradışı yemeğini yemiştin.

Bölükte dokunulmazlık statüm oluştu. Nöbet çizelgesinden ve angare işlerinden adım çıkarıldı. Keskin nişancı timine seçildim. Keskin nişancı eğitimine başladık. Eğitim tabii ki önemliydi ve orada anladım ki etkili alanım maksimum dört yüz metreye kadardı. Sonrası için başarı şansı çok düşüktü. Günümüzde, keskin nişancılar için dört yüz metreye ateş etmek, on metre ilerideki direğin üzerine konulan balkabağına ateş etmek gibi bir şeydi. İlk başlarda zorlandım, ancak eğitimi aldıkça uzak atışlarımda iyileşme göstermeye başladım. Matematik benim için hiç anlaşılır değildi. Kurşunun hangi ivmeyle gideceği, hangi mesafede nereye atılması gerektiği gibi hesaplamalar hiçbir şekilde kafama oturmuyordu. Benim atışlarım tamamen içgüdüsel ve deneme-yanılma üzerine kurulu idi. Diğerlerinden farkım, içgüdülerimle birlikte başarılı atışların hafızama kazınması ve benzer durumlarda aynı başarıyı tekrarlayabilme yeteneğimdi.

En büyük zaafım sabırsızlıktı, en uygun atış, gördüğümdeki atıştı benim için ama keskin nişancılıkta bu iş öyle olmuyor. Bekleyip uygun anda atışı yapman lazım çünkü tek atış

şansın var, ikincisi zor. Ben ise görür görmez kendimden emin atıyordum ama sonuç iyiyi geçmiyordu. Ancak mükemmellik isteniyordu.

Geriye kalan acemi eğitiminin neredeyse tamamını keskin nişancı eğitimi üzerine aldım, ancak uzun mesafedeki olağanüstü yeteneğim bir türlü kendini göstermedi. En iyilerden biri olsam da mükemmel değildim ve asla olamayacağımı kabul ettim. Hesap kitap işleri bana uygun değildi. Rüzgar hızı, kurşunun ivmesi gibi şeyler hiçbir şekilde kafama oturmuyordu. Öncelikle doğam buna engeldi, hayatım boyunca hiç hesap kitap yapmamıştım ki burada birdenbire yapabileyim. İlk atışımda kesinlikle hedefi tutturamıyordum, ikincisinde ise isabet oranı biraz daha iyiydi, tabii ki ilk atışın nereye gittiğini görebilirim. Göremezsem, ikinci atış da hüsrarla sonuçlanıyordu. Hiç atış yapmamış ama kafası çalışan diğer askerler, benden çok daha başarılı atışlar yapıyorlardı. Eğitim sonunda, keskin nişancı timinden normal komando timine geçiş yaptım.

Üç aylık eğitim adeta bir cehennem gibiydi. Komutanlarımız bizi adeta hamur gibi yoğurarak istedikleri şekle sokuyorlardı. Barış zamanında ter dökmeyen, savaşta yaşayamaz, kan döker ve ölür derlerdi. İyi bir eğitim alıp iyi bir asker olmamız için ellerinden geleni yaptılar. Bize "Sizi eğiteceğiz" dediler ve gerçekten de eğittiler. Her şeyi sıksanız suyunu çıkaracaksınız dediler ve bizi o kıvama getirdiler. Yılan tutmaktan, doğada nasıl hayatta kalacağımıza kadar her konuda bizi yetiştirdiler. Askerlikte "Yok ben yapamam" veya "Bu iş bana göre değil" gibi bir seçim şansın yok. Ne derlerse yapmak zorundasın. Eğer zor geliyorsa yapma da, sonra neler olacağını görürsün. Cezayı bize uygulasalar bile, amacımız bu topluluğu tek bir yürek, tek bir yumruk haline getirmektir. Cezalar da topluca veriliyordu. Eğitimimizin sonunda gerçekten tek bir yürek olduk.

Yemin törenimiz muhteşemdi. Birçok askerin aileleri ve yakınları törene katılmışlardı.

Tugayın tüm komutanları neredeyse eksiksiz olarak törendeydi. Benim kimsem yoktu ki yeminimde şahit olsunlar, zaten bir beklentim de yoktu. Eğer insanın bir beklentisi veya umudu yoksa, kabullenmesi çok daha kolay oluyordu. Yemin töreninde bazı gösteriler düzenlenmişti. Eğitimimiz sırasında öğrendiğimiz bazı hareketlerin sunumu, yarışmalar ve halk oyunları geçti gitti. Bağıra bağıra, bir elimizde bayrağımız, diğer elimizde masanın üzerine dizilmiş silahlarla yemin ettik ve töreni tamamladık. Sonrasında aileleri gelen arkadaşlar aileleriyle vakit geçirdi. Üç aydan sonra ilk kez çarşıya çıktık.

Üç ay boyunca aynı kamuflaj kıyafeti içinde dar bir alanda dönüp durduktan sonra, ilk kez dışarıya çıktığımda kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettim. Dışarıdaki her şey bana sanki ilk defa görüyormuşum gibi geldi. Arabalar, evler, kalabalık caddeler, kısacası her şey. Eminim ki insanlar da benim için aynı düşüncedediler, çünkü polisler tarafından lunaparkta hızlıca yakalanıp asker alma şubesine teslim edildiğimde, üzerimde lunapark üniformasından başka hiçbir kıyafetim yoktu. Çarşıya da askeri deyimle "sivil" çıkılıyordu. Bu üniformayı giydiğimde, önce taburda, sonra çarşıda dikkat çeken biri haline gelmiştim. Şapkam ve silahlarım olmasa da, adeta Tom Mix'in Türkiye şubesine dönmüştüm. Bir süre sonra insanların bana bakışlarından ve gülüşmelerinden rahatsız olmaya başlasam da, özgürlük ve dikenli tellerin dışında bulunmak, tarifi imkansız bir haz veriyordu. Aylak aylak dolaşmak, banklarda veya parklarda oturup insanları izlemek güzeldi.

Acemi birliği eğitimlerimiz bittikten sonra usta birliklerine dağıtımımız yapıldı. Benim usta birliğim Hakkari Çukurca'da bulunan ikinci hudut tugayıydı. Manisa Kırkağaç'ta bulunan altıncı jandarma komando eğitim alayında acemiliğini bitiren askerlerin çoğu zaten güneydoğuya gönderiliyordu. Bizim beklentimiz de güneydoğuydu ve önemli olan hangi şehir olacağıydı, şimdi bunu öğrenmiş olduk.

Yaklaşık on beş günlük izin verdiler. Herkes sevinçle memleketine, ailesine koştu, ben ise ortada kaldım. Ne bir ailem ne de bir şehrim vardı, kendimi çok yalnız hissettim. Bankada

param olduğu için bir sıkıntım yoktu. Para olsa da, insanın bir hedefi, bir rotası olmadan para ne işe yarar ki? İzmir, Manisa'nın komşu bir vilayeti ve bölüğümünden İzmirli bir arkadaşımınla birlikte İzmir'e gittim.

İlk işim, paramın bulunduğu bankanın İzmir'deki bir şubesine giderek bankamatik kartı almak ve yeni bir şifre oluşturmak oldu. Aynı zamanda paramın miktarını da kuruşu kuruşuna öğrendim, hatırı sayılır bir miktar olduğunu gördüm. Bizimkilerle küstükten sonra patron maaşımı hesabıma yatırıyor. Bankacılar da paralarımın yemini suyunu eksik etmedi, verdikleri faizlerle de enflasyon karşısında alım gücü kaybederse, miktar olarak bana katkıda bulundular. Bankadan çıktıktan sonra ilk işim, üzerimde herkesin garipsediği kovboy kıyafetinden kurtulup, herkesle bir araya gelerek görünmezlik kervanına katılmaktı.

İzmir güzel bir kentmiş bol bol gezdim. Vapura bindim. İlk kez bir bira içtim, kafamın da dünya ile birlikte dönmesine şahit oldum. Başka bir yere gitmeye gerek yoktu yol ve dinlenme için verilen izni burada geçirebilirdim. Öyle de yaptım. İzmir kazan, ben kepçe dolanıp durdum. Hatta bölükteki arkadaşların milli olmak dedikleri karşı cinsle ilişkiyi ilk kez burada tecrübe ettim. Bölükte bakir olduğumu öğrendiklerinde benimle çok dalga geçmişlerdi. Ben de çok istiyordum ama nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da kendi kendine gelişti. Bir gün Kordon'da banka oturmuş denizi, martıları, gelen geçenleri hatta Karşıyaka'yı şuh içinde seyrederken yanıma bir abla gelip oturdu. Sonra bir iki laf atma ile sohbeti başlattı. Kadın hiç alışkın olmadığım ve söylediklerini anlamakta zorlandığım tarzda konuşurken birden konuya giriverdi. Kendisine yüz lira vermem karşılığında benimle sevişebileceğini söyledi. Beklemediğim bu teklif karşılığında ilk anda şok olsam da kendimi çabuk toparlayıp kabul ettim. Öylesine heyecanlanmışım ki sanki tüm Kordon bize bakıyormuş gibi geldi. Abla tecrübeliydi. Hemen yakında bildiği bir otel varmış. Gerçi artık abla demek yakışık almıyor, hanım diyeyim. O önde, ben arkada otele gittik. Resepsiyon hanımı tanıyordu, ücreti ödeyip odaya çıktık. Kadın ne dediyse yaptım. Her şey çok kısa zamanda, ben ne olduğunu bile anlamadan olup bitti. Ne kadını sevdim ne de çürümüş ağır şeftali kokusunu. Ne zevk aldım ne de bir keyif. Benim için tam bir hayal kırıklığıydı. Tek kazancım, milli olmaktı. O da bana yetiyordu. Askerdim, terör bölgesine gidiyordum. Gidip de dönmek vardı. Öyle bir şey olursa hiç olmazsa milli olmadan gitmeyeceğim diye kendimi teselli ettim. Hem artık kimse bana kız oğlan kız diyemeyecekti. Akranlarımla abarta abarta anlattıkları anılardan şimdi bir tane de olsa bende de vardı. Sokağa geri döndüğümde sanki yürüyüşüm değişmiş gibi geldi. Hatta dolaşırken insanların yüzlerine bakarak acaba bende ki değişikliğin farkındalar mı diye merak edişim aklıma geldikçe toyluğuma gülerim.

Dağıtım iznim İzmir gibi güzel bir şehirde göz açıp kapamadan su gibi aktı geçti. Teslim olmadan bir gün öncesinde İzmir-Van uçağı için biletimi almıştım ve cebimde taşıyordum. Uçuş günü, iki belediye otobüsü değiştirerek İzmir Adnan Menderes Havalimanı'na geldim. Hayatımın ardı ardına gelen bir dizi ilk deneyimi beni sardı. İlk kez bir uçağa binecektim. Sadece uçak değil, her şey bana çok yabancı geliyordu ve dalgın bir şekilde etrafıma bakmaktan kendimi alamıyordum. Örneğin, daha önce hiç havaalanı görmemişim. Her yer parlak ve canlıydı. Gördüğüm en güzel tuvaletler, oturma alanları ve yeme-içme yerleri vardı; her şey mükemmeldi.

Sırtımda acemi birliğinde verilen askeri bir çanta vardı ve havalimanı çalışanlarına sora sora uçağın bilet gişesini geçip bekleme salonuna ulaştım. Salonda dikkatimi çeken başka

gençlerin de sırtlarında askeri çantalar taşıdığıydı. İki de Manisa Kırkağaç'ta bizim bölükten olan gençlerdi ve onları görünce içim coştı. Yol bilmeden, adımlarımı keşfederek, hayatımdaki en uzun yolculuğa gidiyordum. Bilinmezlikler ve çaresizlikler son günlerde içimi sıkıyordu. Öylesine sınırlı ve dar bir alanda yaşamıştım ki, diğer insanlar için sıradan olan şeyler bile benim için keşfedilmesi ve öğrenilmesi gereken taze deneyimlerdi. Bu deneyimler, sadece cinsel anlamda değil, hayata dair birçok konuda bakir biriydim. Milli olmam gereken birçok şey vardı ve ben korkmadım, peki kim korkacak? Yanımda Orhan ve Mehmet adında iki Aydın'lı genç de vardı. Aydın'da havaalanı olmadığı için onlar da buraya gelmişlerdi. Birlikte olduğumuz için onlar da sevindi.

—E silahşör, sen Antalyalı değil miydin? Hayrola niye İzmir'den biniyorsun?

Taburda lakabım silahşöre çıkmıştı, gülümsedim.

—Antalya'da bir bekleyenim yok, ben de gitmedim. Dağıtım iznini İzmir'de geçirdim.

—Harbi kimsen yok mu? Anan baban, eş dost falan...

—Anam babam öldü. Ağabeylerim var ama onlarla da görüşmüyorum dedim.

—Kaç kardeşiniz?

—Beş tane ağabeyim var.

—Oha, beş tane mi?

—Aslında altıydı da biri öldü.

—Başın sağ olsun, hiç biriyle görüşüyor musun?

—Yok.

Muhabbet uzayacaktı. Bizim uçağın son anonsu bizi oraya kenetledi.

—Bizim uçak, son çağrı diyorlar. Asıl bu kabul toplama merkezini ne yapacağız ya?

Yapılan anons üzerine yerinden kalkıp kıyafetine çekidüzen veren Mehmet, "Ne yapacağız kuzu kuzu gideceğiz." dedi.

Otobüs değil ki, kaptan bizi garaja girmeden atsın desek. Uçakla gidiyoruz. Acemilikten kalan yüzümüzdeki güneş yanıkları, kısacık saçlarımız, yirmilik yaşımızla... Hadi hepsini geçelim, asker çantasıyı diyen dellenen şu bindiğim dallama ile sırtımızdaki çantalarla havalimanı inzibatlarını atlatabilmemizin imkanı yok. "Seve seve ya da..." dedi gülerek ve eliyle parmaklarını arkaya doğru kıvrarak arkadan iten o malum hareketi yaparak.

—Yani.

—Belki duyduklarımız kadar kötü değildir.

—Aha işte Polyanna. Bekle değil. Tam dağıtım zamanı şimdi orası ana baba günüdür. Tek umudum belki bir an önce bölüklere dağıtımı yaparlar.

Ben dediklerinden çok Polyanna'ya takılmışım.

“O da ne?” diye sordum Mehmet gülererek “Sensin silahşör, sen.” diye yanıt verdi. Gülüp sırtıma vurup ilerlemem için öne doğru itti.

Önce güzel kızların biletlerimizi kontrol ettikleri kapıdan geçip garip bir otobüse bindik. Otobüs havaalanında uçağa doğru ilerlerken içerideki yolculardan bazıları, içerinin kalabalık olmasından dolayı ayakta kalmaktan şikayet ediyorlardı. Bir türlü bunu halledemedik, THY diyorlardı. Uçuş benim için korku dolu inanılmaz bir deneyim oldu. Önce uçağın motorlarının sesinden tedirgin oldum, daracık bir tabutun içine girmiş gibi hissettim. Ama uçak havalandı ve bulutların üstüne çıkıp aşağıdaki dağlar, tepeler, köyler ve kasabalar minik minik görününce, yaklaşık bir saatlik uçuş nasıl geçtiğini anlamadım. Van Havalimanı'nda pek fazla bekletilmedik. Kapıdan çıkar çıkmaz iki inzibat bizi görür görmez önümüzü kesti ve kimliklerimizi sordu. Başkaları da vardı, toplam sekiz on asker. Hepimizi arabaya bindirip Van Kabul Toplanma Merkezi Nizamiyesi'ne götürdüler ve arabadan indirdiler. Kimlik tespiti ve hangi askeri birliğe sevk edileceğimizin belirlenmesinden sonra içeri alındık. Girişimiz değil, buradan çıkışımızın muhteşem olacağı ilk anlardan belli oldu. Ucu bucağı belli olmayan her kafadan bin soru, bin bir cevap. Herkes bir şeyler söylüyor. Öncelikle her asker, kimin hangi birliğe sevk edileceğini öğrenmeye çalışıyor. Konvoy ne zaman hazır olur? Nerede yatacağız, ne yiyip içeceğiz, ne kadar burada kalacağız gibi sorular bin tane meraklı Melahat'la birlikte. Konvoyu beklemekten başka yapacak bir şey de yok. Mahşer günü gibi her yer asker kaynıyor. Herkesin elinde bavul, çanta genelde omuzlarda acemi birliğinden verilmiş kamuflaj çantası var. Oturanlar, kalkanlar, cep telefonuyla bağıra bağıra konuşanlar. Köşede bucakta bu tarifi mümkün olmayan kalabalığı, keşmekeşliğini seyreden ana kuzuları. Aralarda çok işleri varmışçasına koşuşturan askeri üniformalı bu birliğin askerleri. Gülenler, ağlayanlar, askerliğini bitirip baba ocağına gidecek tezkeresini almış olanlar. Can acısıyla sağda solda kıvrılıp "Ah, of" çeken hastane için gelenler. Kısacası her çeşit onlarca örnek. "Pek adetim olmasa da bu kalabalığın içinde, bu gürültü patırtıda kendimle baş başa kalmış gibiyim. Kendimi yıllarca küçücük bir havuzda beslenip okyanusun derin karanlık sularına salınmış bir balık gibi hissediyorum. Her şey bana yabancı, ama karşıma çıkan her şey o kadar yeni ki artık tecrübesiz ne yapacağını bilmeyen etrafındakilerin yaptıklarını avcılık yapıp kendisine uyarlamaya, el yordamıyla yolunu bulmaya çalışan körpe bir balık gibiyim. Sürü psikolojisine kapıldım gidiyorum, nereye gittiğini bilmeden. Allah'tan yanımda Mehmet ve Orhan var. Tüm sürüyü bakıp taklit etmek yerine sürünün bir parçasıyla hareket etmek çok daha kolay. Ben de her ikisinin kuyruğu gibi oldum. Hatta Manisa er eğitim birliğimizden baya asker var. Bizim gibi birçoğu terörün tavan yaptığı birinci dereceden riskli bölgelere dağıtımları çıkmış. Grubumuz git gide çoğalıp büyüyor. Hakkari Çukurca'da bizim dağıtımımızın çıktığı askeri birlikten teskere almış eve dönmek için burada bulunan iki askerle karşılaştık. Gideceğimiz yerle ilgili soru yağmuruna tuttu bizimkiler. Bizimkiler sordukça teskere almış dedelerimiz (askerde böyle deniliyormuş) anlattıkça anlatıyorlar. Arada sayıp sövüyorlar bölük bölük, yer mekan, komutanların isim isim istihbaratını, kendi izlenimlerini bizlere aktarıyorlar. Onların şanslı dedikleri bölükleri, iyi dedikleri komutanların emri altına girmek için şimdiden dua eder olduk. Yöre halkıyla ilgili de ipe sapa gelmez şeyler söylüyorlar. Aklım ermiyor anlattıklarına, lakin yüzlerine baktığımda oynayan kaşlarından, gözlerinden en küçük bir gürültüde dahi dönüp telaşla bakmalarından, görmeye hiç alışkın olmadığım yüz mimiklerinden durumları pek iyi gözüküyor. O lunaparkta gördüğüm katıksız gülüşlerin emaresi yok. Hal ve hareketlerinden anlamlandıramadığım rahatsız edici bir şeyler seziyorum. Bizler henüz yolun başında, nereye gideceğimizi ne

yapacağımızı bilmeden bekleyen şaşkın ördekler gibi konvoyun hareketini beklerken, teskereciler ise vatani görevlerini bitirmenin huzurluğunda geride bıraktıkları yaşamlarına kavuşmak için can atıyorlardı. Biliyorlardı ki anaları, babaları, yavukluları, eşleri, çocukları, baba ocakları, kısacası değer verdikleri her şey de onları bekliyordu. Üzerlerinden büyük bir yük kalkmış, hafiflemişler. Lakin burada gördükleri, yaşadıkları anı dolu heybeleri, çuvaları yanlarında götürüyorlardı ve taşıdıkları bu yükün altında ezilmekte oldukları her hallerinden belliydi.

Ara sıra bizi inanılmaz derecede kışkırtan şafak Adana, "Bizim askerliğimiz bitmiş oğlum!" diye gülerken kısılmış naralar atıyorlardı. O naralar şafağımızı aklımıza getirerek mermi gibi yüreğimizi delip geçiyordu. Anlattıkları her şeyi can kulağıyla dinleyip içlerinden güzel şeyler bulmaya çalışarak dağlanan yaralarımıza teselli merhemi yapmaya çalışıyorduk.

Dedelerimizin etrafında yuvarlak bir daire olmuştuk. Sadece biz değil, diğer birliklere gidecek askerler de muhabbeti dinleyip kendi işlerine yarayacak çıkarımlar sağlamaya çalışıyorlardı. Konvoy çıkıncaya kadar bu sohbet uzayabilirdi, ancak içtima çağrısıyla ilk içtimamıza gittik. Bu ilk içtima olmasının yanı sıra son olmayacağını bir süre sonra anlayacaktık.

Toplanma merkezi yeni gelenlerle birlikte kalabalıklaştıkça daha da kalabalıklaşıyordu. Önü bend ile kapatılmış bir ırmak gibi, çay misali. Çay akıyor, bend geleni kabul ediyor ama ayrılmasına izin vermiyor, yoluna devam etmesine engel oluyordu. Zaman ilerledikçe gölet doluyor. Göletin içerisindeki ürkek balıklar, kalabalıkta nefes almakta zorlanıyordu.

Kabul toplanma merkezi her zaman böyle kalabalık olmuyormuş. Özellikle sevk zamanlarında ne yazık ki bu durum kısa bir süre bile olsa yaşanıyormuş. Şu an sevk zamanıydı ve biz de yeni birliklerimize giden celp edilmiş askerlerdik. Konvoyun bir an önce çıkmasından başka dileğimiz yoktu. Elimizden gelen tek şey zaman öldürüp konvoy için dua etmekti.

Acemi birliğimiz buranın yanında beş yıldızlı bir otel gibi kalmıştı. Komutancılık oynayan üst devreler, bitmek bilmeyen içtimalar, mıntıka temizlikleri. Kalabalığın ihtiyaçlarına isyan eden tuvaletler. Yemekhane ihtiyaca yetmeyen tabldot yemekler, lüks olmasa da plastik kaşıklar, masalar. Fahiş fiyatlara bile olsa satın alınması zor kantin alışverişleri. Yalnızca gece uyuması için açılan yatakhanelerdeki belirsiz yer kapma koşuşturması, pencereden içeri girenleri, yatağa ayakkabısıyla çıkanları bile gördüm. Kalabalığın kullanımına isyan eden yerleşke, kısacası burada her şey bir eziyet olmuştu. Biz tam beş gün bu eziyeti çekmek zorunda kaldık. Beş gün sonra gideceğimizi bilseydik, en azından beklentimizi ona göre şekillendirebilirdik. Burada o kadar çok söylenti, dedikodu var ki: Sanki her an gideceğiz, bir süre sonra da hiç gitmeyip askerliğimizin sonuna kadar burada kalacakmışız gibi hissettiriyordu.

Kimse alınmasın ama biz uzun dönem askerlerin de bu şartların oluşmasında büyük katkısı var. Öyle insanlar var ki, biri de benim: Toplum içinde yaşamayı, sosyal yaşamı beceremiyoruz. Hemen yan tarafta kısa dönemlerin toplanma merkezi var, ben görmedim, ama görenlerin anlattığı kadarıyla her açıdan bizimkiyle kıyaslanamayacak kadar düzenli ve nizamlıymış. Üç katlı ranzalarda yatıyorlarmış, her yer gayet düzenli ve nizamlıymış. Tabii, okumuş, eğitilmiş insanlar başka oluyor. Bizde ise aynı yatakta birkaç kişi, yatakta tersten balık istifi gibi yatıyor. Bavullar koruma altında, çoğu çantasını yastık yapıp yatıyor. Botlar çalınmasın diye uyurken bile ayakta. İşte böyle bir ortamdan ne bekleyebilirsin ki? Nihayet beş gün sonra son içtima yapıldı ve konvoy oluşturuldu. İstikamet Hakkari Efeler Kabul Toplanma Merkezi.

Konvoy altı tane elli NC denilen yirmi bir kişilik midibüs. Her arabada yaklaşık otuz kişi civarındayız. Üç tane de büyük otobüs. Önde ve arkada jammerli zırhlı koruma timleriyle yol alıyoruz. Her halimizden asker konvoyu olduğumuz belli. Konvoy arasına bir müdahale olsa,

bu kadar sıkışıklıkta silahsız askerin işinin zor olduğu muhakkak. Ancak komutanlarımız mutlaka gerekli önlemleri almışlardır. Bambaşka bir coğrafyada, korka korka etrafı dağları tepeleri baka baka, sanki her an bir kayanın ardından poşulu bir kafa çıkıverecekmiş endişesiyle Efeler Kabul Toplanma Merkezi'ne sağ salim ulaştık.

Van'daki toplanma merkezinden sonra burası bize panayır yeri gibi geldi. Şartlar ne kadar zor olsa da en kötüsünden geliyorduk. Bize vız gelirdi burası. Normal şartlarda kafamızın içindeki sorular tekrardan depreşmeye, cevaplarını bulmak için dışarıya çıkacak bir yol aramaya başlamıştı. Herkes gideceği yerin nasıl bir yer olduğunu, kendilerini orada nelerin beklediğini öğrenmek, en azından biraz olsun ön bilgi, avans alma çabasıydı.

Süper bir eğitim almıştık, dünyanın en iyi komutanlarından askerliği, askerlik hakkında muhteşem şeyler öğrenmiştik. Ama şimdi hepsi sadece teorideydi. Pratik sıfırdı. Burada da dedelerden birilerini bulduk. Onlar pratiği yaşamış, tecrübelilerdi ve biz öğrenmeye açtık. Söylemesekte korkuyor, hem de çok korkuyorduk. Kolay değil, çelik çomak oynamaya gitmiyorduk. Askere, hem de terörde birinci derece bölge olan bir yere gidiyorduk. Fiziksel şartlar çok zordu, geçmişte birçok çatışmanın olduğu, çok namlı bir yere. Biz korkmayalım da kim korksun...

Dışımız aslan postunda, ancak bu ufacık taze yüreklerimiz normalin iki katında atıyor. Karmaşanın içinde, korkularımızı kamufle etmek için ekstra çaba sarf etmek zorundayız. İnanın, en zorlu kısım da bu. Bu durum sadece benim için değil, tüm devreler için geçerli. Tecrübeli dedelerimiz bölge, birlik ve yaşanmışlıklarla ilgili anılarını ve duyumlarını paylaştıkça, yüzleri kızarıyor, bozuluyor, gözleri doluyor ve dudaklarını ısırarak etrafa derin derin bakıyorlar. O derinliklerde neler gördüklerini ve neler düşündüklerini sadece kendileri biliyor. Ama bilmedikleri şey, hepimizin aynı şeyi düşündüğüdür. Herkes içindeki şüphelerini yaşayıp kimseye bir şey belli etmemeye çalışıyor. Bizi ayakta tutan şey, eminim ki yapabileceğimiz hiçbir şeyimizin olmaması. Hepimiz ordunun malıydık ve Türk milleti olarak en önem verdiğimiz, peygamber ocağı dediğimiz en kutsal yerdeydik. Her şeyimizle onlara teslimdik. Ne derlerse emir belleyip sorgusuz bir şekilde uygulamaya hazırдық. Eğitimde komutanımızın dediği gibi: 'Hazırola durup, emret komutanım demek, her şeyimle size teslimim, öl de öleyim demektir.' İşte şu an biz böyleydik. Düşüncelerimizin ve korkularımızın hiçbir önemi yoktu. Verilen her emre uymaya hazırдық, gerisi önemsizdi.

Efeler Kabul Toplama Merkezi'nde fazla kalmadık. Ertesi gün, uzun içtimalar ve bitmek bilmeyen uyarılar ve talimatlar ardından zırhlı personel taşıyıcılarına bindirildik ve Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde bulunan 34. Hudut Tugayı'na bağlı 5. Aktütün Taburu'na götürüldük. Aktütün, geçmişte terör örgütlerinin birçok saldırısına maruz kalmış bir karakol olarak adını Türkiye'nin dört bir yanına duyurmuş bir yerdirdi. Ve şimdi, tam da oradaydık.

Yolculuğun nasıl geçtiğini inanın hiç anlamadık. Biz acemilerden tek bir çit çıkmıyordu. Zırhlı personel taşıyıcılarıyla yol alırken, dış dünya ile tüm bağlantımız kesilmiş gibiydi. Sadece karşımızda oturan devrelerimizle yüz yüze gidiyorduk. Cemaat tabutu taşırken sıra değiştikçe tabut sağa sola esner ya, işte yolun hendeklerinden geçerken biz de sağa sola, öne arkaya esniyorduk. Omuzlarımız birbirine zamkla yapışmış gibi hep beraber hareket ediyorduk. Sağa, sola. Öne, arkaya. Kapalı yerlerden nefret ederim, şu anda benim tek önceliğim bu tabuttan bir an önce çıkmaktı. Gerisinin hiçbir önemi yok.

Tabura giriş yaptığımızda, eskiler hemen kaynaştı. Şehre gidenlere bir şeyler ısmarlıyorlarmış gibi karşıdan komutanlara çaktırmadan birbirleriyle anlaşıyor, işaretlerle iletişim kuruyorlardı. Biz ise arenaya çıkarılmış taze boğalar gibiydik. Mercek altındaydık, eskiler hepimizi izliyor, aralarında konuşuyor ve gülüşüyorlardı. Bazıları, az kalmış şafaklarını söyleyip 'Benim askerliğim bitmiş, oğlum' diye kısık nara atıyorlardı. Nasıl başardıklarını bilemiyorum, dediklerini komutanlara çaktırmadan, mükemmel zamanlamayla

bize iletiyorlardı. Biz acemiler ise iştımaya alındık ve herkesin bölüklerine göre ayrılıp bölük avuşlarına teslim edildik.

Hani derler ya, ilk izlenim önemlidir. Tabura girdiğimizden beri ilk kez kendimi inanılmaz derecede güvende hissediyorum. Terör, atışma gibi endişelerim uçup gitmiş gibi. Başka bir dünyaya gelmiş gibiyim. Askerlerin hepsi tam teçhizatlı, gürbüz, dış görünüşleriyle arslan veya kurt gibiydiler. İçlerinde bizim gibi kuzu barındırmaları ise imkansızdı. Acemi komando eğitim birliğinde bize anlatılan her şeyi şimdi gerçek hayatta karşımda görüyorum. Tam teçhizatlı olanlar, üzerlerinde hücum yelekleri bulunuyordu. Bu yer tarif edilemez bir şekilde farklı bir yerdı. Ama bazı şeyleri daha sonra öğrenecektim. Aktütün'n geçmişte böyle bir yer olmadığını ve birçok acı badireyi atlattığını. Kınalı ana kuzularının şehadet mertebesine ulaştığını biliyordum. şimdi ise devletimizin aldığı kararla tamamen yeniden yapılandırılarak adı gibi bir kalekol haline getirilmişti. Bize fiziksel donanımları hakkında daha fazla bilgi vermeden önce, dağıtımımızın yapıldığını belirtmek istiyorum.

—Arkadaşlar bulunduğumuz bölgeyi hele hele bu Aktütün Karakolunu Türk olup da duymayan pek yoktur ama o devir bitti. şimdi çok daha farklı bir konumdayız. Eski taburda binalar eski sistemdi. Gözlem yerleri kayalar, kum torbaları ile güçlendirilmiş, elimizden geldiğince korunaklı hale getirilmiş yerlerdi. İşte sizin de gördüğünüz gibi etrafımız yalçın dağlar, tepelerle çevrilmiş, her türlü saldırıya elverişli bir yer. Karşımızda bir sürü sırtlan yuvası Zap, Basyan ve Hakuk kampları. Her bir kampta binlerce terörist, hain. ukurca'dan yani bizlerin nöbet tuttuğu yerden ülkemize sızıp eylem yapmak için planlar yapıp fırsat kollayan hainler... İçi istikrarsızlığın kol gezdiği binbir sorunlarla dolu iki ülkenin sınırındayız. Irak ve Suriye. Etraf kanımızı emmeye hazır yamyamlarla dolu. Neyse eskiden pek bahsetmek istemiyorum, şimdi geriye değil önümüze, bugüne bakalım.

Kalekol olarak bilinen yapının içindesiniz. İsmi nereden geliyor biliyor musunuz? Bu duvarlar, terör örgütünün elinde bulunan her türlü mühimmatı püskürtmeye dayanıklı olarak inşa ediliyor. Bir LPG tankıyla yapılan deneme atışında roket duvarda yalnızca küçük bir iz bırakarak başka bir şey yapmadı. Atışı izleyen bir köylü çocuğu 'vay anam bu kale gibi' dediğinde, karakolun adı kalekol olarak değiştirildi. Yani isim bir çocuğun ağzından ıktı. Zaman içinde siz de göreceksiniz, burada her türlü önlem alınmış durumda. Modern bir yemekhanemiz, kışlalarımızdan kütüphanemize kadar her şey mevcut. Dışarıdan hiçbir yardım gelmeseyse bile üç ay boyunca sadece tabur değil, en stratejik tepelerde konuşlandırılan dört kalekolde bile sorun yaşamadan hayatımızı sürdürebilecek şekilde erzak ve mühimmat depolanmış durumda. Hatta nöbet değişimleri bile yer altındaki tüneller aracılığıyla gerçekleştiriliyor.

Burası sınırın sıfır noktasıdır. Sınır namustur. Sınırdaki nöbetler uzun ve zorlu olur, geceler bitmez. Sınırdaki nöbet tutmayan, nöbetin ne olduğunu bilmez. Artık sizler sınırın yeni neferlerisiniz. Sizler namus ve vatan bekilerisiniz. Bizler uyanık kalacağız, böylece içeridekiler rahat uyuyabilecekler.

Sizi blklerinize dağıtacağız. Blklerinizde gerekli malzemeler, teçhizat ve silahlarınız size verilecektir. Burası etrafı sırtlanlarla çevrili aslanların yuvasıdır. Yeni yuvanıza hoş geldiniz. Allah ayağınıza taş değdirmesin, dediğinde hep bir ağzdan "Sağ olun." dedik. Ben ve beş arkadaşım, üçüncü bölüğe düştük.

Blğe girişimiz, tabura girişimiz gibi oldu. Klişe asker takılmaları, şakalar, laf atmalar, gülüşmeler... Her şey aynı. Fark? Düzeyli. Buradaki askerler birbirlerine daha saygılı davranıyor. Bunu acemilikte duymuştum. Özellikle atışma bölgelerindeki askerler

birbirlerine daha çok kenetlenir, hatta bir süre sonra kardeş gibi olurlarmış. Çünkü herkesin canı önce Allah'a, sonra da yanındaki arkadaşlarına emanetmiş. Başka yerlerde olduğu gibi hiyerarşik baskılar, ezme gibi durumlar pek olmamış. 'Asıl askerlik orada yapılıyor' demişlerdi. Tam bir silah kardeşliği.

Kamuflejlarımızı, silahlarımızı ve diğer teçhizatları tamamıyla aldıktan sonra üzerimize zimmetlediler. Yatacak yerlerimiz belirlendi. Onbaşılar ve çavuşlarla tanıştık. Benim dışımda bir de Alanya, Antalya'dan bir hemşerim vardı. Kıyafetlerimizi giydikten sonra, biz de birer aslan parçası gibi hissettik. Yolda gelirken aklımda dönen bir sürü soru ve endişe, buraya gelince ortadan kayboldu. Artık karşı dağlara korku ve endişeyle bakmak yerine, kartal gibi bakmaya başladığımı fark ettim. Zaten bence burası bir aslan ininden çok bir kartal yuvasına benziyordu. Yemekhanedeydik. Bir onbaşı, "Buğra Menekşe, Antalya'dan Buğra Menekşe!" diye bağıırıyordu. Merakla yerimden kalkıp elimi kaldırdım.

—Benim.

—Çabuk buraya gel, deyip acele etmem için beni uyardı.

—Cengiz Yüzbaşı seni çağırıyor, çabuk beni takip et. Onbaşı önde, ben arkada bölük komutanımız Cengiz yüzbaşının odasının önüne geldik. Onbaşı içeri girip topuk selamını verdi. Onbaşı bana bakıp gözü ile işaret etti.

—Buğra Menekşe, Antalya, emret komutanım!

Odaya girdiğimde yüzbaşı önünde bulunan dosyada bir şeyler okuyordu. Çakı gibi adam derler ya, bu yüzbaşı için çakı değil kılıç gibi adam deseler az gelirdi. Kollarını ve bedenini hareket ettirdikçe kamuflejin altından beliren kasları bizim lunaparkın ahtapot kolları gibi inip kalkıyor, uzayıp kısalıyor, kamufleji yırtıverecekmiş gibi duruyordu. Kısa, alını açık, kumral saçlı, elmacık kemikleri çıkık, geniş omuzlu, topan parmaklı, kısaca adamın duruşundan, hareketlerinin kabadayılığından etkilenmemek mümkün değildi. Kafasını önündeki dosyadan kaldırmadan "Buğra Menekşe bu dosyada yazan atış sonuçların doğru mu?" diye sordu

—Bilmiyorum komutanım.

Yüzbaşı kafasını kaldırıp gözlerini hafif kısıp beni tepeden tırnağa bir süzdü, eliyle masadaki dosyaya vurarak "Senin için havadaki sineği vuruyor diyor burada." dedi.

—Hiç sineğe ateş etmedim komutanım, deyince yüzü hafif tebessüme çaldı.

—Oğlum o lafın gelişi, gözün keskinmiş, attığını vururmuşsun, öyle misin?

—Vururum komutanım.

—Benim de gözüm keskindir, ben de vururum lakin sen başka atıyormuşsun. Ne dersin bu işe?

Yüzbaşının anlattıklarından bir şey anlamıyordum, bilmece gibi konuşuyordu.

—Cevap versene oğlum, beni geçebilir misin?

—Bilmiyorum komutanım.

—Sen gerçekten lunaparkta mı öğrendin böyle silah kullanmayı?

—Evet komutanım poligonda çalıştım lunaparkta.

—Anlat bakalım nasılmış bu poligon dediğin yer?

Bizim lunaparktaki poligonu, oradaki makineleri, neler yaptığımı hepsini teker teker anlattım. Yüzbaşı arada bazı sorular sordu sonra da beni onayladı.

—Anlattıkların mantıklı. 15 yıl boyunca ben de her gün defalarca atış yapsam ben de değil havadaki sineği, sineği götünden yani gözünden vururum. Hazır ol, yarın seni deneyeceğim bakalım nasıl atıyormuşsun. Sabah içtimasından sonra. Hadi şimdi gidebilirsin

Selamımı verip odadan çıktım. Adam iki dakikada kan ter içinde bırakmıştı beni.

Ertesi sabah içtimasında, yeni gelen beş kişi tam teçhizatla atış alanına gittik. Önce diğer arkadaşlar attı ve hepsi geçerli sonuçlar elde ettiler. Sıra bana geldiğinde, acemi birliğinde ne oluyorsa burada da aynı şeyler yaşandı. Bağırış çağırış ve hurralar eşliğinde atışlarım yankılandı. Yüzbaşı tekrar tekrar attırdı. Sonuç her seferinde aynıydı. Birdenbire taburun parlayan yıldızı oluvermişim. Zaten lakabım hazır; Mehmet ve Orhan, acemi birliğindeki lakabımın 'Silahşör' olduğunu ortalığa yayınca, akşama kadar tüm tabur lakabımı duymuştu. Akşama kadar tanımadığım kaç askerden 'Silahşör' diye selam almıştım.

Taburda boş zamanda herkes nasıl böyle silah kullanabildiğimi ve işin sırrını kendilerine de öğretmem konusunda beni sıkıştırıp duruyorlardı. Onlara verecek bir cevabım yoktu. Ben de bilmiyordum ki onlara öğretebilseydim. Sadece bakıyordum, gördüğümü ateş ediyordum ve kurşun kesinlikle hedefi şaşırmıyordu. Aslında yüzbaşı işi çözmüştü, mantıklı dediği şey buydu. Onbeş yılda binlerce tekrar. Kim bunu yapabiliirdi ki...

Yeteneğim ile kendim arasında bağlantısız bir uçurum vardı. Artık bunu ben de hissediyor olmalıydım. Bulduğum yerde iyi atıcılık çok prim getiren bir şeydi ve ben bu yeteneği fazlasıyla sahiptim. Herkes bana yaklaşıp iletişim kurmak istiyorlardı, ama ben hırbo'nun önde gideniydim. İlkokul birinci sınıfa kadar okumuş, geri kalan tüm yaşamımı bir poligonun lunapark denilen yerinde tek başıma geçirmiş, dünya görüşü olmayan, sessiz sakın, etliye tuzluya dokunmayan, kara cahil bir çingene çocuğuydum. İnsan ilişkilerim sıfırdı, bilgi kültür hak getire. Ne kadar dikkat edersen edeyim pot kırmamak, cahilliğimi etrafa saçmamak çok uzun sürmüyordu. Bana yaklaşanlar ardına bakmadan uzaklaşıp gidiyorlardı. Onlar ardına bakmasalar da ben onların ardından bakıyordum. Allah var, cahilliğim ve toyluğumla kimse dalga geçmiyordu. Ama içlerinde olmamaktan da pek haz almıyorlardı. Allah, yattığı yerde cennet mekanı olsun, Vural emmi beraber olduğumuz zamanlarda hayata dair bana birçok şey öğretti. Eğer onlar olmasaydı hepten çıplak kalacaktım.

Cengiz Yüzbaşı, kaslı mert olduğu kadar bilgili, gün görmüş bir adamdı ve bana hayatımın kıyağını yaptı. Şöyle ki, bizim bölüğümüzde bir adet vardı, Cengiz Yüzbaşının bir uygulaması. Her askerin bir başka kardeş askeri vardı. Bu ikili, en iyi anlaşılan arkadaşlardan oluşuyordu. Her yerde bir aradalar, neredeyse tuvalete bile beraber gidiyorlardı. Birlikte nöbet tutuyorlar, altlı üstlü ranzada yatıyorlar, içtimada yanyana bulunuyorlar. Her yerde her an birbirlerini kolluyorlardı. İntikalde bile arkalı önlü yürüyorlardı. Artık onlar, bedenimde ve ruhumda birbirlerine zimmetli gibiydiler. Cengiz Yüzbaşı, benim asker ikizimi İstanbul'dan, bir üst devrem ama benden yedi yaş büyük olan Hulusi Gedik adlı bir askeri seçti. Geriye kalan dört devremiz de birbirleriyle eşleşti, adet üzere. İçtimadan dağıldığında, askerler görev yerlerine giderken sırtımda bir el hissettim.

—Gel bakalım silahşör, yolumuz seninle kesişti gel hele bir tanışalım," dedi. Karşımda, benden ve birçok uzman çavuş, uzman onbaşıdan yaşlıca, hatta bölük üstçavuşundan bile yaşlı orta boylu, gözlük kullanan, gözlüklerinin altından küçücük gözleriyle beyaz tenli, zayıf biri vardı. Hemen selama durup teknil verecektim, ama o da benim gibiydi. Subay veya astsubay olduğunu gösteren ne omzunda ne de kolunda bir pırpır yoktu. Halimi anlamış olacak ki:

—Rahat ol, ben de askerim, adım Hulusi Gedik," dedi. İsmi söyleyince eşleşmiş olduğum asker olduğunu anladım, ama bu yaşlı abiyle mi eşleşmişim hala kafam almıyordu. Acemi birliğinde çok daha yaşlılarını gördüm, ama burası aslan yuvasıydı ve bu kadar yaşlı gözükten bir abinin ne işi vardı burada. Benim tepkisizliğimden sıkılmış olacak ki:

—E Buğra, sen bir şey demeyecek misin?" diye sordu.

—Abi, affedersin, seni görünce şaşırdım.

—Ne şaşırdın? diye sordu.

—Şey, dedim, abisiniz.

—Ha, anladım. Evet, biraz geç geldim askere, ama senin düşündüğün kadar da yaşlı değilim. Sende beni öldürdün, attın yani," dedi gülererek.

—Yok abi, dedim, ama zeki adam sanki kafamın içini okuyor.

—Valla, bu eşleşmeden ben kendimce memnunum. Senin gibi bir nişancı, hatta sana "silahşör" diyorlar ya, şimdi kendimi daha güvende hissediyorum. Gerisi seni bağlar, bu da senin şansın. Banada geveze derler. Çok konuşurum, hatta hiç susmam. E, sana da dinlemek düşüyor artık. De hele, nerelisin sen, memleket neresi?

—Antalya'dan.

—Ooo, güney! Herkesin hayali Antalya, cennet. Şanslıymışsın. Bende İstanbul'dan. İstanbul derken, ben doğma büyüme İstanbulluyum, ama asıl memleketim Denizli. Denizli'nin Çal kasabasından babamlar yıllar önce göçüp yerleşmişler. E, memur adam yıllarca İstanbul'da memurluk yapıp emekli olunca da orada kalmışlar. Senin ailen nerede, Antalya'da mı?

—Evet, abi.

—O, Buğra, ben on dağ dolaşıp geliyorum, sen tek adımda işi bitiriyorsun. Tek tek konuşursak nasıl birbirimizi tanıyacağız? Bak, burada eşleşen askerlere kardeşten öte olacaksınız diyorlar. Ona göre. Anlat hele, kimsin, nesin?

—Abi, ne anlatayım, askerim, deyince Hulusi abi bir güldü.

—Askermiş, bak işte bunu bilmiyordum, söylediğin iyi oldu. Gel, gel, sana bir çay ısmarlayayım, anladım seninle işim var. Bugün işimiz tanışıp kaynaşmak. Öyle tek tek akşam olmaz deyip kantine doğru yönelince ben de ardından yürümeye başladım. Ona da karşı çıktı.

—İntikalde değiliz, arkalı önlü yürüyecek. Yanıma gel, şöyle," deyip omuzumdan yanına çekip bıraktı.

O gün akşama kadar ben Hulusi abiyi dinledim. Hakikaten geveze, hiç susmuyor, anlatıyor da anlatıyor. Lakin hiç boş konuşmuyor. Her konuyla ilgili, her durumu en az üç beş farklı bakış açısıyla ele alıyor. Ben ise bu bakış açılarından hiçbirine sahip değilim. Sebep-sonuç ilişkilerini, insan davranışlarını mükemmel bir şekilde analiz ediyor. İlk günden itibaren bile ben bu yeteneğini anladım. Hulusi abiye hayran oldum. İyi bir dinleyici olduğum için o da beni sevdi. Konuştuklarının çoğunu anlamasam da zamansız gülüşlerim ve boş boş bakışlarım aracılığıyla hemen beni çözüp farklı bir anlatımla anlattıklarını anlamamı sağlıyor. Misaller veriyor.

Hayat hikayemi anlattığımda, olmayan bir sayfayı doldurmayacak kadar basit olduğunu düşündü. Kimsesizliğime, yalnızlığıma yönelik sorduğu sorular karşısında daha önce hiç aklıma gelmeyen düşünceleri düşünmeye başladım. Mesela Selami abimin ölüm haberini alıp eve gittiğimde, bizimkilerin niye bu kadar geç geldin diye beni kovmalarını hep haklı bulmuştum. Hulusi abi annemin kaza durumunu, mahkemede alınan kan parasını ve annem ve babamın öldükten sonra miras kalan evimizi baz alarak farklı bir sonuca ulaştı. "Onlar sana para miras koklatmamak için bilinçli bir şekilde o kavgayı çıkarıp seni kovmuşlar" dedi. "Gelmeni isteselerdi, abinin öldüğü gün cenazesi kalkmadan sana haber verirlerdi. Haberin olmadan bilmediğin bir cenazeye nasıl gidebilirsin ki?" dedi. "Senin abinin öldüğünden haberin yoktu, ama onlar senin nerede olduğundan haberdardı. Her şeyi bilinçli bir şekilde planlayarak yapmışlar" dedi. Düşününce, Hulusi abinin haklı olabileceğini kavradım. Söyledikleri mantıklıydı. Yıllarca kendimi kandırmışım. Ne kadar da aptalmışım. Valla, Hulusi abinin de hayatı anlattığına göre bir garipmiş. O da iki erkek kardeşin büyük olanıymış. Babası devlet memuruymuş ve şehir şehir Anadolu'yu dolaşmışlar. İlkokulu bir şehirde başlayıp başka bir şehirde devam etmiş ve bir başka şehirde de bitirmiş. Tüm öğretileri böyleymiş. Babası da kendisi gibi sivri dilli, sol görüşlü, iyi bir sosyal demokratmış. Ne demekse? Dilini tutamazmış. Şehir şehir dolaşarak, değirmencinin kör beygiri gibi dolaşıp durmuşlar. "İyi oldu" diyor, "biz dolaştıkça Anadolu'yu çeşit çeşit Anadolu insanını tanıma fırsatı bulduk. Her şehirde farklı farklı hikayeler ve yaşamlar gördük. "Yoksulluğu, cehaleti, garibanlığı, çaresizlikleri gördük ve acılarını paylaştık. Onlarla birlikte güldük, onlarla birlikte ağladık. Dertlerine derman olmaya çalıştık, en azından azaltmaya çalıştık, paylaştık. Benim için en güzel deneyimler, en değerli öğretiler bu sürgünlere aitti, diyordu. Biz Anadolu kazanında kepçeydik. Kepçenin kazanın neresinde olduğunun bir önemi yoktu, kepçe, yapabileceği işi yaparsa faydalıdır. Eğer kazanın altında yandım, üstünde dondum derse, bilirsin ki ara verildiğinde kepçenin iç tarafında aş kalmasın diye kazana üç beş vurulur. Eğer vurulduğunda "öldüm" derse, kepçe gerçek bir kepçe olamaz. Kepçe, kepçelik yapmazsa kazanda yanar, içinde pişen aş da. Babam rahmetliydi, o benim rol modelimdi. Bana bir şey olmaz derdi. Önemli olan kazanın yanmaması, gariban insanlar ağız tadıyla iki lokma yesinler. Eğer armut dibine düşerse, ben de babamdan gördüğümü yaptım. O benim rol modelimdi. O, bir şekilde başardı çünkü o devlet memuruydu, donanımlıydı, devletin malıydı. Ben korumasızdım, yapamadım, olmadı. Her yerde adım sivriye çıktı, kıla, gıcığa, kılçığa çıktı. İş buldum, patronunun adaletsizliğini, işçilerini sömürmesini görünce, servetini koyacak yer bulamazken nasıl bir garibana bir nebze daha az ödeyebilirim diye hesap yaptığını gördüm. Karşı çıktım, işten atıldım. Çınar ağacındaki sincaptan daha çok daldan dala atladım, her türlü işte çalışmayı denedim. Hepsinin sonucu aynıydı. Yalnızlaştım, bol bol kitap okudum, asosyal biri oldum. Üniversitede İTÜ Dil Coğrafya Fakültesi Felsefe bölümünü kazandım. Dört yıllık fakülteyi yedi yılda okudum.

Bitiremedim. Çünkü toplum neyse o. Okumuşları da cahilleri de yok. Üniversitede de yanlış bulduğum birçok şeye şahit oldum. Susar mıyım? Konuştum. Rektörlüğün üstüne gittim, onlar da benim üstüme geldi. Tastikname ile uzaklaştırıldım. Yirmi dokuz yaşında şimdi seninle beraber asker ocağındayım dedi. Aslında akşama kadar hiç susmadı, konuştu durdu. Adamda çok anı vardı, benim gibi boş değil ki. Akşam...

—Yoruldu be silahşör, bugün fazla mı konuştum ne? Bedenim yoruldu ama kendimi iyi hissediyorum, sanki içim boşaldı. Valla kesin Cengiz Yüzbaşı ikimizi bir araya getirdi. Akıllı adam, teamüllere ters olsa da adamda kas da var, kafada da. Ben seni sevdim silahşör, bu askerlik bitmez diyordum ama artık biter, deyince ben de güldüm.

—Sen bu boktan dünyanın en berbat mahallesinde doğmuş büyümüş ama kendini lunaparkta bir deskin arkasını saklayarak temiz kalmaya başarabilmiş bir çocuksun. Çok saf, çok hamsin. Hiç kafanı yorma, ben seni bir abi gibi eğitir, adam ederim. O altı abinin senden esirgediğini, ben sana veririm. Seni sevdim. Biz dünya ahiret kardeşiz, deyince gözlerim doldu. Onu fark edip saçlarımı kuzu başı gibi okşayıp omzuma bir şaplak attı. Yatakhane düzenleme yapılmış, Hulusi abi alt ranzada, ben ise üstte yatıyordum. Nöbete birlikte gidiyorduk. Uzun nöbet saatlerinde Hulusi abi konuşuyor, ben dinliyordum. Arasına dinleyip dinlemediğimi de sorduğu sorularla kontrol ediyordu. Aslında buna hiç gerek yoktu, zira onu dinlememek mümkün değildi. Eski Yunanlılardan Sokrates'ten, Platon'dan birçok adı garip insanlardan çok güzel özlü sözler söylüyor, her şey için bir çıkarım yapıyordu. Gündüzleri tabur dışına göreve gittiğimizde de yine hep beraberdik. Aslında benim devre acemileri dışarıya çıkarmıyorlardı, ben hariç. Hatta nişancılığımın dolayısıyla Yüzbaşı özellikle beni, haliyle Hulusi abiyi yakınında tutuyordu. En kritik sayılan yerleri bizi götürüyorlardı. Geleli ayı dolduruyorduk, ama en küçük bir vukuat olmuyordu. Bunun da yeni kalekol ve kulekollara bağlanıyordu. Kulekollar üç kattan oluşuyor ve karşıdan tüm vadiyi en iyi görebilecek şekilde konumlandırılmışlardı. Termal kamera ile iklim, hava durumu ne olursa olsun yedi yirmi dört her yer tüm vadi kontrol altındaydı. En küçük şüpheli bir durum dahi en hassas bir şekilde ele alınıp değerlendiriliyordu, gerekirse drone kaldırılıyor, her şey anında denetleniyordu. Gerekirse uzun menzilli tüfekler, top atışları, obüsler ile şüpheli hedef anında yok ediliyordu. Hudut namusdu ve biz Türk milleti, de namusumuza hiçbir milletin olmadığı kadar düşkündük, en hashas konumuzdu.

Bölgede bu coğrafyada çok hassas konular vardı. Aşağısı Suriye olsun, Irak olsun, kimin eli kimin cebinde olduğu belli olmayan tam bir cadı kazanıydı. Her an her şey olabilecek yerlerdi. Biz ise en yakın komşu durumundaydık. Her şeye hazırlıklıyız, taburda devamlı teyakkuz halindeyiz. Bazen, her ne kadar taciz atışları olsa da bu atışlar bizi korkutmuyor. Uyarıcı etkiyle daha da dinç kalmamızı sağlıyordu.

Buralara kış erken geliyormuş. Hava baya baya soğumaya başladı. İlk kar daha ekimin başında yağdı. Nöbetler artık daha soğuk geçiyor. Zaten rakım olarak tabur iki bin altı yüz rakımda ve çevremizdeki dağların çoğu bizimle yarışıyor ve ta bizi geçiyor. Kurt nasıl puslu havayı seviyorsa, teröristler de sisi, puslu havayı çok seviyor. Onlar coğrafyayı bizden iyi biliyorlar. Bizim elimizdeki birçok teknolojik alet, mesela İHA, SİHA gibi böyle havalarda devre dışı kalıyor. Gören tek gözler termal kameralar oluyor. Bu sebeple hava durumu dakika dakika takip ediliyor. Hani Azeri hava durumu spikeri günün hava durumunu sunduktan sonra "Bizce böyle, ama en iyisini Allah bilir" diyerek sunumunu bitiriyor ya, böyle bir günde aniden bastıran bir siste dışarıya görev için intikale giden ikinci bölüğün timi pusuya düşüyor. Acil yardım istiyor.

Haber gelir gelmez taburda kıyamet koptu. Emirle herkes tam teçhizat hazır hale geldi. Komutanlar durum değerlendirmesi yapıyorlar, zırhlılarla gidilemiyor zira yola el yapımı

patlayıcı tuzaklanmış olabilir. Üç yüz, dört yüz kiloluk el yapımı bir patlayıcı en baba zırhlıyı yirmi otuz metre ileri atabilirmiş. Yoğun bastıran sisten dolayı hava araçlarının hiçbiri hareket edemiyor. En sonunda tek çare yardımın karadan intikal ile olabileceğini kararını veriyorlar. Acil müdahale timi bizim bölükte ve yüzbaşı ben timde olmamama rağmen beni de istiyor. En önde bölgeyi iyi bilen askerler, arkada tek sıra halinde bizler dikkatli fakat hızlıca intikale başladık. Çatışmanın olduğu yer bize çok uzak değil, en fazla üç bilemedin dört kilometre. Koşsan on beş dakika almaz ama burası öyle mi. Böyle zamanlarda tüm askerlerin canı başımızdaki komutanımıza emanet. Kim ne derse desin, büyük sorumluluk. Nefessiz santim santim gitmek zorundasın. Nereden geldiği belli olmayan taciz ateşi de gelince bunun nasıl bir atış olduğu belirlenesiye kadar zaman geçiyor. Çatışmanın silah sesleri hiç durmuyor. Uzaktan atışları duydukça sabrımız tükeniyor. Arkadaşlarımız zor durumda, komutanlarımız bıraksa o psikolojide adeta koşarak gideceğiz. Taburdan ayrılalı neredeyse bir buçuk saati geçmiş, tepenin diğer yamacına dolanmıştık. Sis artık hepten basmış, görüş mesafesi neredeyse on metreye kadar düşmüştü. İntikalde önünü ardını sağını solunu hep gözetlemek durumundasın, nereden ne geleceğini bilemezsin. Bunun eğitimlerini teorik olarak almıştık, şimdi ise pratiğini test ediyorduk. Birden yakından, hem bayağı yakından bir patırtı koptu ki hepimiz bulunduğumuz yerde yere yapıştık. Hiç unutmuyorum, eğitimde başımızdaki eğitim çavuşumuz şunu söylemişti:

—Eğer herhangi bir ateşe maruz kalırsanız yapacağınız tek şey, yere yatıp hedef küçültmektir. Bir metre ilerde bir korunaklı kaya var, oraya ulaşırsam kendimi tam emniyete alırım diye düşündüğünüz an ölürsünüz. Çavuşumuzu dinledik ve tam küçülmeye geçtik. Üzerimize mermiler yağmur olmuş, dolu olmuş yağıyordu. Biz onları göremiyoruz ama biliyoruz ki onlar da bizi göremiyor. Rastgele atıyorlar. Tek avantajları, yukarıda görünmez yerdeler, biz ise yoldayız. Biz de görünmeziz ama yerimiz belli. Yoldayız.

İlk çatışmam... Eğitim meğitim hikaye. Kurşunlar üstümüze geldikçe değil kalkmak nefes almaya korkuyordum. Nefes alırken göğsümün omuzuma doğru yükselmesinden çekiniyorum. Eğitimde topuklar havada kaldığında eğitim çavuşunun nasıl gelip üzerimize baktığını hatırlıyorum. Neyse, ilk saldırı dalgası geçti. Hiçbirimiz bağırmadık. Hatta bazı arkadaşlar, kendilerini güvende hissedebilmek için ateşin geldiği yöne doğru ateş açmaya başladılar. Ben yerdeyim, ellerim boynumun çevresinde tam bir siper pozisyonundayım. Yüzbaşı önden yatın, tam siper diye bağırıyor. Arkadan birkaç bağırış daha geldi ve başçavuşun saat üç yönü dediğini duydum. Bizimkiler o yöne doğru ateş ediyorlar. Ateşlerin yoğun olmadığı belli, bu saldırı daha çok intikalimizi engellemek, yavaşlatmak gibi geldi. Silahımı doğrultup dinledim. Başçavuş haklıydı, saat üç yönden ateş vardı. O tarafa nişan alıp seri bir şekilde ateşledim ve aniden karşı tarafın ateşi kesildi. Kim vurduysa hemen arkamda yatan Hulusi abinin helal dediğini duydum. Yaklaşık olarak üç dört dakika bekledik, fakat karşıdan başka bir ateş gelmedi. Bizimkiler hala ateş ediyordu. Başçavuşun ateş kes dediği duyuldu ve intikalimiz kaldığı yerden devam etti.

Yaklaşık bir saat sonra çatışma bölgesine ulaştık. Biz oraya vardığımızda ateş üstünlüğü bizdeydi, fakat hiçbir şey görünmüyordu. Bizimkiler çapraz ateş altında kalmamak için tam koordinatları veriyordu, ama sis içinde her şey birbirine karışmış gibiydi. Eğitimde her silahın kendine özgü bir sesi olduğunu söylemişlerdi. İşte şimdi burada bu sesleri ayıklamak

gerekiyordu. Emin olduğumuz tek şey karşı tepelerdi ve hemen ateşe başladık. Çatışma neredeyse bir saat sürdü, karşı tarafta pes etmiyorlar, direniyorlardı. Sürünerek yüzbaşının yanına kadar ilerledim.

—Komutanım bizimkilere ateşkes diyebilir misiniz?

—Ne diyon oğlum sen, salak mısın ne ateşkesi?

—Komutanım nereden atıldığını bilebilmemiz için dedim

—Bu siste nasıl bileceksin?

—Ben bilirim komutanım, siz bizimkileri susturun gerisi bende.

—Buğra delirtme beni lunapark değil burası.

—Komutanım ben bunun denemesini çok yaptım. Gözüm kapalı çıkan hedefin sesine çok ateş ettim. Bir deneyelim, ne kaybedersiniz? Bana beş dakika verin, deyince her şeye şahit olan Hulusi abi, “Komutanım ben Buğra’ya güveniyorum, bir şey diyorsa boşuna demiyordur.” diye bana destek çıktı. Yüzbaşı hala karar veremiyordu ama sonunda emri verdi. Karşı bölüğün teğmenine durumu izah etmeden “Teğmen Kaya ben emir verdiğimde birliğine ateşkes emri vereceksin.” dedi telsizdeki teğmenin sesi bana kadar geldi.

—Yüzbaşım siz ne diyorsunuz? Adamlar tepemizde nasıl ateşkes derim?

—Teğmen emir komuta bende, ben ateşkes dediğimde emrini vereceksin.

—Komutanım...

—Kaya başlatma komutanına ne diyorsam onu yap.

—Çok sıkıştık komutanım, mümkün değil.

—Teğmen bir şey deneyeceğim, bu bir emirdir. Yap diyorsam yapacaksın, emrini ver lan konuşma!

—Emredersin komutanım.

Yüzbaşı arkaya doğru bağırdı: Ateşkes, ateşkes! Tabii kimse dinlemedi. Hulusi abi bir yandan, yüzbaşı bir yandan arkaya öne bağıryorlardı. Yüzbaşı “Ateşkes dedim, duymadınız mı?” diye kükreyince bizimkiler ateşi kesti. Karşı taraf da birden sakinleşti. Kanımca neden durduğumuzu onlar da anlamlandıramıyordu. Ne oldu da çatışma tek yönlü durdu?

Komutanım bizden kimse ateş etmemeli yoksa onuda vururum, dedim.

—Kaya teğmen, benden emir gelene kadar kimse ateş etmeyecek, anladın mı ?

—Emredersiniz komutanım.

Bizden herkes durunca karşı tarafında çoğu durdu ama bazıları ateşe devam ediyordu. Bir dizim yerde diğerinin üzerine silahımı koyup pozisyon aldıktan sonra gözlerimi kapattım ve

içgüdülerimle ateşin geldiği yöne doğru taramalı bir şekilde ateş etmeye başladım. Ses nereden geliyorsa oraya doğru hareket ediyor ve hemen ateş ediyordum. Karşıdan, aşağıdan, yukarıdan uçaksavar gibi hareket ediyordum, duyduğum sesin geldiği yöne doğru ateş ediyordum. Kısa süre içinde tüm sesler kesildi. Ortamda hiçbir ses yoktu. Bağırışları birbirine karıştırmaya başlamıştım. Ara sıra taramalı ateşlendiğinde, o tarafa yöneldiğimde hemen kesiliyordu. Üçüncü şarjörümü kullanıyordum, bizim tarafımızdan yüzbaşı ilk narayı attı. —Sessizlik! diye bağırdığında hiçbir ses çıkmadı. Karşı tepeler sessizliğe bürünmüştü. Ne tepeden ne de dereden ses seda yoktu. Yaklaşık on beş dakika bu şekilde bekledik. En küçük bir iniltiye veya çırtırtıya dikkat kesildim. Sis tamamen çökmüştü. Sağlık ekibimiz diğer bölüğün yardımına gidebildi. Bu sonsuz bekleyişin ne kadar sürdüğünü artık bilmiyordum, herhangi bir sese anında tepki veriyordum. Bitmek bilmeyen bekleyiş, sisin yavaşça dağılmaya başlaması ve görüş alanının genişlemesiyle son buldu. Yüzbaşının emriyle bölge güvenlik altına alındı. Sis tamamen dağıldı ve yağmur başladı. Taburdan yola çıkan zırhlı araçlar çatışma bölgesine ulaştı ve yaralılar tabura getirildi. Ertesi gün tüm haber kanallarında, Aktütün'de pusuya düşürülmeye çalışan birliklerin anında karşılık vermesi sonucunda on sekiz bölücü terör örgütü mensubunun etkisiz hale getirildiği duyuruldu. Çatışmada iki kahraman vatan evladı şehit düşmüştü. Taburda ise sevinç ve hüzün bir aradaydı. Hüzünlüyüydük çünkü iki silah arkadaşımız şehit olmuştu. Sevinçliydik çünkü karşı tarafa unutamayacakları bir ders vermiş ve on sekiz kişilerini kaybetmişlerdi. Komutan içtimatta bunların yerine on sekiz binini bile bir askerine değiştirmeyeceğini söyledi, ancak yüz ifadesi tam olarak aynı düşünceleri yansıtmıyordu. Helikopterler iniş yaparken diğerleri havalandıyordu. Tugaydan, kolordudan komutanlar geliyor ve gidiyordu. Askeri savcılar, devlet görevlileri de geliyordu. Teröristlerin cenazeleri tugayın bahçesine getirildiğinde büyük bir karmaşa yaşandı. Vatan sana canım feda sloganından, yanaşık düzen eğitiminde öğrendiğimiz birçok sloganın hepsi yükseldi. Naralar, küfürler ve beddualar havada uçtu. Kahraman bendim, herkes beni tebrik ediyor ve sırtımı sıvazlıyordu. 'Helal' diyorlardı. Yediğin ekmeğe, içtiğin suya ananın ak sütü gibi helal. Bisküvi ikram edenler, çay gazoz ısmarlayanlar ve daha neler neler. Yemekhanede yerimi verenler, torpili olan aşçılar, bana madalya verirler, rütbe verirler diyenler... İlgı sarhoşu olmuşum. Hulusi abi bile konuşma fırsatı bulamıyordu.

Teröristlerin cenazesi bahçede kimlik tespiti ve savcı için yan yana sıralandığında herkes gidip bakıyor ve onlara lanet okuyordu. Yerde yatan cesetlerle konuşanlar, onları küçümseyenler ve alay edenler... Herkes içindekini ortaya döküyordu. Bölük başçavuşu İbrahim üstçavuş yanıma gelerek seslendi: —Buğra, Hulusi, gelin şu hainlerin leşlerini yakından görün, dedi. O'nun emri üzerine Hulusi abi ile birlikte askerlerin kalabalığının arasından geçerek cesetlerin sıralandığı yere doğru ilerledik. Nöbetçi askerleri geçtikten sonra cesetlere yaklaştık. Çevrede kimse kalmamış gibiydi, savcının kontrolü için hazırlıklar tamamlanmıştı.

Karşıdan iç içe geçmiş, kırmızıya bulanmış ve açık kahverengiye çalan yöresel kıyafetleri içinde birçok ceset yer alıyordu. Onlara yaklaştıkça her birinin uzuvları ve kişisel özellikleri belirginleşmeye başladı. Attığım her adımda, onlar belirginleştikçe içimde bir şeyler oluyordu. Hepsiyle neredeyse aynı yaşlardık. Benden daha küçük olanlar bile vardı. Genç insanlar, hayatlarının baharında, şimdi öylece yerde, kurumuş kan lekelerinin içinde yüzükoyun yatıyorlardı. Soluk almadıklarını, hayallerinin uçup gittiğini ve kendilerini terk ettiğini görebiliyordum. İçimdeki kahramanlık duygusu uzun zaman önce uçup gitmişti. Kendi kendime, 'Allah'ım, ne yaptım? Bunları ben öldürdüm. Nasıl böyle bir şey yapabildim?' diye düşündüm. Vahşet bu, midemi bulandıran, başımı döndüren duygusal iniş çıkışların içinde sürüklendim. Üstelik iki taraftan örgülü saçları olan kızları görünce iyice yıkıldım.

Konuşmalardan duymuştum, beş tane kız terörist olduğunu, ama görmemiştim. Şimdi, onları görebiliyordum. Gelinlik çağında bu kızlar, kına gecesinde döne döne halay çekmeleri, bu yörede olmasalar bile zeybek oynamaları gerekiyordu. Başları bizim tarafımıza dönüktü ve sanki bize bakıyor gibiydiler. İçlerinden biri, donuk bir bakışla, ama sanki bana bakıyormuş gibi, al işte senin marifetin, seyret, diyordu. Başım daha da döndü ve Hulusi abiye sarıldım, ayakta durmakta zorlanıyordum. Ölü gözleriyle bana bakan kızın hemen yanında yatan bir kız dikkatimi çekti. Göğsünden kurşun yemiş, parçalanmış göğsünden bir parça bizim tarafımıza doğru açığa çıkmış ve ucu gözüküyordu.

—Görmüyor musunuz lan? Kızın göğsü dışarıda. Örtsenize onu, diye bağırma bir anda donakaldılar.

—Kızın göğsü dışarıda, kapatsanıza!

Durdurulması imkansız bir basınç midemden dışarıya doğru geldi, geriye doğru iki adım attım. Başımı dahi aşağıya indiremeden kusmaya başladım. Üstüm başım kusmuk oldu, hemen yere doğru domalma pozisyonunda kusmaya başladım. Başım dönüyordu, soluk alamıyordum. Hulusi abi sırtıma yaslandı, gözlerimden kan çıkarcasına kusuyordum. Ayaklarımın altındaki güç gitti, ne kadar dayanmaya çalışsam da kusmuğumun üzerine diz üstü düştüm. Engel olamadığım bir ağlama krizi beni esir aldı, sarsıla sarsıla ağlıyor, arada kusuyor, başımı havaya kaldırarak nefes almaya çalışıyordum.

Başçavuş İbrahim, “Çabuk su getirin, herifi kan tuttu!” diye emir verdi. Getirdikleri suyu kafamdan aşağıya boca ettiler. Hulusu abi, “Sakin ol, geçti.” dese de ne titremem ne ağlamam ne de öğürmem durdu. Az bir kendime gelince kız teröristin üstünü başını kontrol etim. Hala kapatmamışlardı.

—Size kızın memesini kapatın demedim lan, diye bağırarak İbrahim Çavuş’un üzerine yürüyordum ki Hulusi abi beni tuttu.

—Tamam kapatacağız, gel sen uzaklaşalım buradan, derken İbrahim Başçavuş’un arkadan bağırdığını duydum.

—Elini ayağını sikeyim senin! Kendine gel. Haddini bil!

Hulusi abi ile manzarayı uzaktan seyreden askerlerin meraklı gözlerinin arasından geçip tuvalete gittik.

Hulusi abi kafamı suyun altına soktu. Elimle yüzümü yıkadım. Nefesim kendine geldi, titremem ve mide bulantım geçmeye başladı. Ancak ağlamam bir türlü geçmiyordu. Bölüğün pis tuvaletinin köşesinde yere çömelmiş ağlıyordum. Meraklı askerler etrafımı sarmış, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Hulusi abi, onlarla arama siper olmuş, beni yalnız bırakmaları için “Sinir patlaması işte...” diyerek onları ikna ediyordu.

Sağ olsun, beni koğuşa getirdi ve dolaptan yeni kıyafetler aldıktan sonra hamama götürdü. Hamam yolunda Cengiz Yüzbaşı'nın emir eri olan yazıcı Hüseyin geldi ve Hulusi abi durumu kısaca ona özetledi. Hamamda kusmuklu kıyafetlerden kurtulup banyo yaptım. Giyinirken Cengiz Yüzbaşı geldi ve önce Hulusi abiden nasıl olduğumla ilgili bilgi aldı.

—Buğra oğlum nasılsın? Takma kafana, hazmı kolay bir şey değil. Harbiyeli olmama rağmen ilkinde ben de günlerce kafamdan atamadım. Bu yaşadıkların normal. Zaman her şeyin ilacı. Şimdi sen Hulusi ile revire git, dinlen. Kendine gelesiye kadar yat, kalkma deyip sırtımı bir iki yepeşledi. Hulusi abiyi de “Dikkat et, gözünü üstünden ayırma, sana zimmetli.” diye tembihledi.

Revire gittik ve doktor bana bir sakinleştirici iğne yaptı. İki gün boyunca kafamı kaldıramadım. Hulusi abi beni karavana uyandırıyor, biraz yemek yiyip tekrar uyuyordum. Tam üç gün boyunca revirde kaldım. Şimdi daha iyi hissediyorum. Hulusi abi tekrar konuşmaya başladı ve onu dinlemek aslında en büyük terapi.

—E koca silahşör, konuşmayacak mısınız? Böyle tek taraflı konuşma Kudüs'teki ağlama duvarına konuşmak gibi oluyor. Hele bir de sen anlat ne oldu da bu kadar etkilendin biçare oldun? Anlat koçum, anlat ki içindeki zehri boşalt içinde yumak olup büyümesin.

Her seferinde farklı yollar deneyerek Hulusi abi benimle iletişime geçmeye ve konuşturmaya çalışıyordu. Ben ise her defasında ya kafamı onun tersi tarafına çeviriyor ya da ağlama krizine kapılıyor, ona henüz konuşmaya hazır olmadığımı belirtsem de tepkilerimle duygusal durumumu açıkça gösteriyordum. Bu durum neredeyse iki gündür devam ediyordu. O, asla pes etmeyen, anlayışlı bir insan olan Hulusi abi, beni kendi halime bırakmıyordu. Karşılıklı olarak köşe kapmaca oynuyorduk. Ancak o, kesinlikle pes etmiyordu. Geçmişte yaşadığı zorlukları anlamaya çalışan birisiydi. Sonuçta, beni dinlemem için uygun bir ortam yaratmak için fırsatını kolluyordu. İçimi dökmeme yardımcı olmak için çaba sarf ediyordu. Benim içimde ise boğazımda düğümlenen bir şey vardı. Ölen teröristin bana bakan tek gözü ve parçalanmış kıyafeti dışındaki memesi, gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Ve hiç beklemediği bir anda, kendimi ifade etmek için bir fırsat doğdu.

—Hulusi abi çok gençlerdi. Gencecik kızlardı, gelinlik giymeleri gerekirken kanlı kefen içindeydiler.

Konuştuğum için mi yoksa nedendir bilmem, Hulusi abinin yüzünde anlamsız bir tebessüm belirir gibi oldu.

—Ne yani şimdi sen kız oldukları için mi böyle sıçıp kusmaya başladın?

—Bilmiyorum abey, çok fena oldum, aynı bizim gibilerdi genceciklerdi.

—Niye dört kollu, tek gözlü uzaylı mı bekliyordun karşında? Elbette bizim gibiler, şehit olan iki arkadaşımızı hatırla, onlar başkası gibi miydiler?

—Abi ben anlatamıyorum...

—Sen anlatamasan da ben seni çoktan anladım Buğra. Sen vicdan sahibi tertemiz bir çocuksun, orada yatan cesetleri gördüğünde, o gördüğünün senin marifetin olduğunu zannedecek kadar iyi kalplisin. Oysaki bu olayda senin payın çölde kum tanesi kadar.

—Nasıl abi, onları ben öldürmedim mi?

—Hayır elbette sen öldürmedin. Onlar ne yazık ki devletlerine karşı silah doğrulttuklarında idam mahkumluğunu kabul etmişlerdi. O çatışmada yalnızca infazları

gerçekleştirildi. Ha, şöyle sorarsan sen ipi çeken cellat durumundasın. Askersin sen, sana emredileni, görevini yaptın. Bir idamda celladın kabahati olur mu? O işini yapmıştır, o yapmazsa başka biri yapacaktır.

—Yani ben cellat mıyım abi?

—Yok ne alaka! Teşbihte hata olmaz derler, bu yalnızca bir örnekleme. Bak Buğra'm, canım kardeşim, o gencecik insanlar dediğin senin ülkene silah doğrultmuş, senin asker arkadaşlarına, sana kurşun sıkmış kişiler. Onları sen öldürmedin, sen görevini inanılmaz bir başarı ile yaptın. İnanmıyorsan göreceksin bu olaydan dolayı devlet sana madalya bile verecek. Onları kim öldürdü, biliyor musun?

—Kim abey?

—Kulağını aç, iyi dinle. Onları öldüren cehalet, fakirlik, yokluk, eğitimsizlik, bilgisizlik... Dünyaya hükmeden kendileri iken bir elleri yağda diğer elleri balda iken insanların tüm bu özelliklerinden ve farklılıklarından yararlanarak onları maşa olarak kullanıp doymak bilmeyen, daha da fazlasını elde edebilmek için insanları ötekileştiren, birbirleriyle çarpıştıran dünya kaynaklarını kendi taraflarına akıtıp her şeyi kendi istedikleri gibi yönetebilmek için kullananlar öldürdü... Dediğimden bir şey anlamadın değil mi?

—He abey, valla anlamadım.

—Anlayacağın şekilde anlatacağım.

—Antalyalısın ya Antalya nasıl?

—Güzeldir abey.

—Hem de nasıl, ben bayılıyorum Antalya'ya.

—Ee...

—Antalya yemyeşil... Kuru dalı toprağa soksan yeşerir çıkar. Meyvenin sebzenin her çeşidi var... Kış diye bir şey yok. Kışın bile on beş yirmi derece. Burası nasıl? Hani dışarıya göreve gittiğinde az çok gördün. Çetin... Dağda taşta bir tane ağaç bile yok. Sekiz ay kış, hem de nasıl bir kış! Hayat zor, geçim zor. Coğrafi şartlar, karşılaştığında birbirinin tam zıttı gibi. Antalya zengin ancak buradaki köyleri gördün, yokluk ve yoksulluk diz boyu. Antalya'da dağ köylerinin olduğunu düşünme, orada da fakirlik buradan geri kalmaz.

İşte bir adam çıkıyor ve buradakilere bakarak diyor ki "Antalya'da her şey var, insanlar mutlu ve eğitilmiş, varlık içinde yüzüyorlar. Sende ise hiçbir şey yok. Git, onlardan hakkını iste. Sen tokken ben aç olamam, hakkımı isterim, vermezsen de zorla alırım." Bu adam, Antalya'daki beş yıldızlı otellerin sahiplerinin bu bölgenin feodal ağaları olduğunu söylemiyor elbette. O, bu sözleriyle etkileyici bir şekilde anlatıyor ve buradaki insanlar, hakkını aradığını sanıyor. Oysa ortada hak ve hukuk yok. Bu ülkede kimse kimsenin hakkını gasp etmiyor, en azından etnik kökenine göre gasp edilmiyor.

Buradaki asıl amaç, iki tarafı birbirine düşürüp devleti güçsüz duruma düşürmek ve kendi isteklerine göre hareket ettirmek.

Bu şekilde konuşup sonra sessizleşti ve bana baktı.

—Buğra böyle önemli, ciddi bir konuyu senin gibi bir saftiriğe anlatmak için basitleştirmeye çalışmak ne kadar zor bilemezsin, deyip güldü.

—Alınmadın ya...

—Yok be abey niye alınayım, anlattıklarından sende var da bende niye yok diyorsun anladım.

—Aferin aynen öyle, sende var da bende niye yok? İşte şimdi asıl önemli olan başlangıç noktası burası. O canavar, oyunu başlatıp farklılıkları körüklüyor. "Sen" diyor, "ana dilini konuşamıyorsun." Sanki kendi ülkelerinde herkes ana diliyle resmi okullarda okuyup mahkemelerde ifade verebiliyormuş gibi. İbrahim Tatlıses kürtçe türkü söylediğinde kim söyleme diyorsa? Devletler farklı ırk ve kavim topluluklarından oluşur. "Yetmiş iki buçuk" derler ya, burada bu "buçuk" sen oluyorsun, biliyorsun değil mi? Herkes kendi ana dilini konuşsa karmaşa ve kaos ortaya çıkar. Herkes dışarıda kendi arasında istediğini konuşurken kimse bir şey demez, ancak resmi yerlerde herkesin anlaşabileceği tek dil Türkçe olmak zorundadır, bu da elbette Türkçe'dir. Oyun kurucu, bunu bilir ama gazı verir. En masum dini inançlarla gazı daha da körükler. Mezhepsel farklılıkları ortaya koyar, kültürel farklılıkları kullanır. İnsanları birbirine düşürebilecek her şeyi kullanır. Eğer sende yeterli bilgi birikimi yoksa ve bu gazları alırsan, işte o zaman devletine baş kaldırırsın. Diklenir, asi olursun. Ancak sonuçta elde edebileceğin bir şey değildir bu. İsyanın, aldığın gazlardan ve cahilliğinden kaynaklanır. Başkaldırın sonunda kayaya çarpar ve ufalanırsın.

Seni düşünüp kollayan devletine neden kurşun sıkar insan? Koca ve kadim bir milleti, bir devleti alaşağı etme hayallerin için mi? Hayır, yalnızca boş hayallere inandığın için. İnanmana neden olanlar arasında emin ol hiçbir değer yok. Sana sırtını sıvazladıkları süre boyunca seni bir kullanılmış mendil gibi atacaktlar. Tarihte bunun örneklerinden bolca vardır. Oysa onlar, bu zamanda politikalarını istedikleri gibi yönlendirecekler, bölgenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini toplayıp kendi vatandaşlarının refahını artıracaktlar. Biz ise burada birbirimize zarar verip ölüyor, fakirlik içinde daha da fakirleşiyoruz. Gelirimizi okula ve insanlarımızın mutluluğuna harcamak yerine onları onlardan alıp oyun kuranların cebine koyuyoruz. İşte o sıralar yatanlar yalnızca maşalardır. Vatanlarına bilmeden ihanet eden hainler veya aldatılmış gençler olarak nitelendirilenler. Çanakkale'de ve Kurtuluş Savaşı'nda dedelerimizle yan yana savaştan dedelerimizi kabirlerinde rahat bırakmayan adamlar. Dikkatle dinledim ve görünce konuşmasına devam etti.

—Ne dedik? Sende var bende yok, sonra ne kadar farklılıklar varsa ortaya döküp ver gazı yaptı, değil mi? Oysa bizi hiç bilmiyorlar, bence hiç tanımıyorlar. Bizde de bazı politikacılarımız hani diyorlar ya, biz tüm Anadolu'nun mozaikiyiz diye, bence yanlış terim kullanıyorlar. Mozaik değiliz biz, ebruyuz.

—Abi ebru ne?

—Hani suyun üzerine fırçayla renkli boyaları püskürtüp sonra şekillendirip kağıda basıyorsun ya...

—Ha, Şu Kurtlar Vadisi'ndeki Polat abinin babasının yaptığı.

—Aha işte o. Polat senin böyle silah kullandığını bilse seni kesin diziye alırdı, deyip güldü.

—Keşke, ben Memati abiyi seviyordum.

—Kan ekiyordur, ondandır. Dur, konuyu dağıtma Şimdi, ne diyordum? Biz ebru olmuŐuz, kız alıp kız vermiŐiz, akraba olmuŐuz, o deyyuslar birilerimizi fiŐeklemeyip aramıza nifak sokasıya kadar aramızda siz biz diye bir Şey hiÇ olmamiŐ. Sen hiÇ gördün mü sen erkes ben Azeriyim diye kavgayı tutuŐanı.

—Abi bunlarda kavga çıkacak olsa önce bizim hakkımız. Bize yarım diyorlar, yetmiş iki millet artı biz, yani ingenler buçuk. Biz kıımızla gülüp geçiyoruz.

—Ha! Ne de güzel dedin Şimdi gülüp geçiyorsun emme siz büyük olana zarar verecek kadar kalabalık, dirayetli olsanız işte o zaman o oyun kurucu dediğim deyyuslar bunu öyle bir iŐlerler ki. Siz o yarımı savaş nedeni sayarsınız. Burda var olanın önemi yoktur; neden, niinin önemi vardır. Eğer sen neden, niini sorgulamazsan vahim sonuçlara katlanmak zorunda kalırsın. Kime hizmet ettiğini bileceksin; neden, niini sorgulayacaksın. Olacakların ve olanların kimin menfaatine olduğunu bileceksin. Bileceksin ki vatanına kafa tutmayacaksın.

—He abim ya, insan ekmek yediği ele kuşun atar mı?

—Deli Yrek Bumerang diye bir film vardı. Filmin bir sahnesinde Bozo karakteri aynen senin dediğini söylüyordu. "Bu devletin elinden ekmek yiyip de kurşun sıkan, elbet bir gün o ekmek yediği elden kurşunu yer."

—Acayip lafmıŐ be abey.

—E yle. Bunları daha çok konuşuruz ama sen kendini harap etme. Sen görevini harika bir Şekilde yaptın, hatta heykelini dikseler azdır. Gördüğün berbat görüntünün sebebi sen değilsin. Bu olaydaki en küçük suç veya kabahatin yok. Sen bu olayda sonucu belirleyen ve noktayı koyan kiŐisin. Öyle bir nokta koydun ki hala herkesin, benim de dahil, nasıl olur da siste görmediğin hedefleri vurabildiğini anlaması g. Üstelik ateş altında, üstelik ilk çatışmada.

—Benim için kolaydı abey, valla hiÇ zorlanmadım.

—Bak Şimdi, bir de zorlanmamıŐ. Anlat bakalım, nasıl zorlanmadın?

—Abi lunaparkta, poligonda bunun çok çalıŐmasını yaptım yıllarca, o yüzden.

—Buğra kafa mı buluyorsun?

—Yok abi ya, valla bak anlatayım. Bizde bir alet vardı, göz lüğü takıyorsun istediğin mesafeden beş yüz metreye kadar ayar yapabiliyorsun. Birçok atış Şekli var; ıŐıklı hedefler var, ekranın farklı yerlerinden çıkıyorlar, ateş ediyorsun. Yıllarca ateş ede ede vurmaya alıŐım ve zevk vermemeye başladım. Bu hedefler çıkınca tık diye ses de çıkıyorlar. O seslere gözüm kapalı ateş etmeye başladım, önceleri zorlansam da ileriki yıllarda vurmayı başardım. Bir

süreden sonra da *gez göz arpacık derler ya*, kulak gez arpacık noktasına geliyorsun. Tabii binlerce attıktan sonra.

—Vay anasını ya, yani şimdi diyorsun ki şu odada ışıkları kapatsam, şu ayakkabımı bir yere atsam vururum...

—Tabancayla daha kolay, sen onu ayakkabı değil, fındık gibi düşün.

—Oğlum senden korkulur, harbi silahşörmüştün?

Revirde kaldığımız son birkaç günde, Hulusi abi Anadolu'dan, Anadolu insanından, tarihimizden ve en çok da Mustafa Kemal Atatürk ve Atatürk'ün hümanist anlayışından bahsetti. "Ne mutlu Türk'üm diyene" sözünün manasını anlattı. O anlattıkça, ne kadar kara cahil olduğumu ve bilgisiz olduğumu fark ettim. Hulusi abinin deyyuslar dediği adamların bana gelmesi durumunda, bu sınırlı düşünceyle ne kadar savunmasız olduğumu deneyimledim.

Vural emminin "Evladım, ne olursa olsun sakın elini kana bulama." demesi, barış zamanı için geçerliydi. Hulusi abi ise Atatürk'ün "Millet hayatı tehlikeye girmedikçe çıkarılan savaş, savaş değil cinayettir, öyleyse esas barıştır" sözünü hatırlattı. Bu sözlerle, askerlik yaptığım yerde düşük yoğunlukta bir çatışma alanında bulunuyorsam ve yapmış olduğum şeyin cinayet olmadığını anladım. Hulusi abi'nin dediği gibi, savaş şartları içindeydik ve ben görevini yerine getiren kahraman bir Türk askeriydim. Gerisi, bu sonuçların sorumluluğu, bu ortamı oluşturanlardaydı. Yani, orada yatan yaşdaşlarımla o durumda olmalarının sorumlusu ben değildim. İkna olmuşum. Kesinlikle kabahat benim değildi.

Normal kışla yaşamına döndükten sonra hastalanmamın neredeyse bir hafta revirde kalışım kışlada fazla bir haber veya merak uyandırmadı. Zor bir ortamda askerlik yapıyoruz ve askerlerin psikolojik dalgalanmalarına tabur alışkındı. Hatta bazı vakalar tedavi için büyük hastanelere, GATA'ya sevk edildi veya erken terhis edildi. Arada sırada o görüntüler gözümün önüne gelse de artık o kadar etkisinde kalmıyorum.

Cengiz Yüzbaşı'nın ikna olmasında Hulusi abi ve benim üstün cesaret madalyası ve onur belgesi ile ödüllendirilmemizin katkısı oldu. Taburda bir madalya töreni düzenlendi ve madalyalarımızı ve onur belgelerimizi ikinci ordu komutanı ve içişleri bakanının ellerinden aldık. Akşam ise komutanlarla harika bir ziyafet çektik ve sohbet ettik. Onlara, görülmeyen hedefi nasıl vurduğumu ballandıra ballandıra anlattım. Hulusi abi en çok şaşırandı.

—Benim gibi doğuştan muhalefet adamA bu devlet madalya verdi ya, artık hayatı sürgünlerde geçen babam mezarında rahat uyuyordur.

—Abi öyle deme, sen olmasaydın yüzbaşıyı mümkün değil ateşkese ikna edemezdin.

—Oğlum mesele o değil. Tamam çorbada tuzumuz var ama devletler kral çıplak diyeni sevmezler.

Her ülkenin kendine göre eksiklikleri ve tatsız tuzsuz yönleri vardır. Özellikle bizim gibi doğu kültüründen gelen devletlerde, yöneticiler etrafında yaptıkları her şeyi doğru olarak gösteren ve onları destekleyen gruplar bulunur. Ben, babam gibi mütevazı insanlar olarak eleştirmekten ve eksiklikleri ortaya çıkarmaktan zevk alırız. Ne yapalım, bu bizim yapımızdır. Biz eleştirdikçe tepki alır, bastırılır ve toplumdan dışlanırsınız. Beyoğlu'ndaki meyhanelerde birçok bu tür insanı devleti kurtaran kahraman olarak görebilirsiniz.

Bak, yedi yılda dört yıllık bir fakülteyi, üstelik felsefe bölümünü bitiremedim. Sonunda üniversiteden atıldım ve yedi yıl üniversite okuyan biri olarak uzun dönem asker oldum. Sana neden şaşırdığımı anlatmam çok zor. İyi yapalım, bunları boşverelim ve günün tadını çıkaralım. Bizler tescilli kahramanlarız, silahşör çingeneleriz.

Kış tamamen bastırdı. Dış görevler iyice azaldı. Tabur içindeki işler rutinleşti. Komutanlar sık sık uyarılar yaparak, kışın sessizliğine güvenmeyin, dikkatli olun dediler, evet zaten dediklerini yapıyorduk ama kuş uçmuyordu ki bir hareket olsun. Her an saldırabilirler deseler de ne saldıran vardı, ne de giden. Kalekol fikri kimin aklına geldiyse iyi etmiş. İnsan zaafı olabilir, ama iyi düşünülmüş ve planlanmış yapıların herhangi bir zayıflığı olmuyordu. Kalekol, adı gibi sağladı. Buraya saldırmak isteyen aklını başından alması gerekiyordu. Kış, benim için bir nevi okul haline gelmişti. Yapışık ikizim Hulusi abi hiç durmuyor, sürekli konuşuyordu. Durmadan bana bir şeyler anlatıyordu. Onun bildiği, benim bilmediğim birçok şey olduğunu fark ettim. Uzun nöbetlerde, yemekhanede, koğuşta, her yerde birlikteydik, insan bir dakika bile susmaz mı ya? Ama o susmuyordu. Ben de öğrenmeye can atarlardan biriydim. Vural emmi ilk hocamdı, Hulusi abi ise ikincisi. Gerçi Hulusi abi ile Vural emmiyi karşılaştırmak pek mümkün değil. Vural emmi hayatın pratiklerini, tecrübelerini anlatırken, Hulusi abi teorileriyle beni aydınlatıyordu. Hulusi abiden dinledikçe Vural emminin söylediklerini farklı açılardan görmeye başlamıştım. Bu şekilde devam etti bahara kadar. Artık eskisi gibi değildim. Üniversiteye gitsem bile bu kadar yararlı olamazdım çünkü öğretmenim iyiydi, okumuş, bilgili bir insandı. Birçok şeyi süzgecinden geçirmiş, özüne indirgeyerek bana aktarıyordu.

Bahar ayına doğru taburumuza yeni bir görev emri geldi. Bu görev sıradan görevlerden değildi, yurtdışı göreviydi. Bölük bazında yapılan bir görevlendirmeye Suriye'nin İdlib eyaletine gidecektik. İsimden de anlaşılacağı üzere, yıllardır süren sözde iç savaşın artıklarının, sorunlarının biriktirildiği ve kimin kontrolünde olduğu belli olmayan İdlib bölgesine gidecektik. Taburdan seçilen en seçkin askerlerden oluşan bir grup içinde yer aldım ve Suriye'ye doğru yola çıktık. Yeni bölüğümüze "Kale" adı verildi. Sanırım kalekol kelimesiyle çağrışım yapıldı.

Böyle nadir zamanlarda dedikodular hızla yayılıyor, herkes kendi fikrini söylüyor, bilen bilmeyen, duyan duymayan herkes konuşmaya başlıyor. İyi bir birimde olmak insanı gururlandırıyor ve böbürlenmesine neden oluyor, ancak savaşa birebir katılmak ve özellikle de memleket dışına gitmek endişelendiriyor insanı. Ancak en güven verici şey, yeni kurulan birliğin komutanının Yüzbaşı Cengiz olması; insanlar onunla sadece savaşa, ölüme gitmek için değil, güven içinde her yere gider.

Eğitimler hızla başlatıldı, adeta bir yıldırım gibi. Bölgeyi iyi bilen komutanlar, detaylı çalışmalar yaparak İdlib eyaletinin yanı sıra çevresindeki diğer şehirleri, etnik ve radikal grupları, Suriye askerlerini, yabancı casusların faaliyetlerini ve halkın durumunu tanımamız için bize ipuçları ve bilgiler verdi.

Atış talimleri, silah ve teçhizat bakımı da aynı hızla devam ediyordu. Bölüğün neredeyse tamamı uzman er ve erbaşlardan oluşuyordu, biz uzun dönemler ise birkaç kişiydik ve Hulusi abi de bizimle birlikteydi. Cengiz Yüzbaşı, Hulusi abinin de gelmek isteyip istemediğini sormuştu, tabii ki Hulusi abi böyle bir deneyimi kaçırarak biri değildi. "Elbette gelirim, Komutanım," demişti. Cengiz Yüzbaşının yazıcısı olan emir eri olarak o da bizimle gelecekti. Üç hafta boyunca bu eğitimler hızla devam etti. Gündüz gece demeden eğitimlerimiz sürdü. Tüm teçhizatlar hazırlanmıştı, hepimiz hazır durumdaydık. Son gün akşamı, içtimasta Cengiz Yüzbaşı, bölüğün karşısına geçerek rahatça dinleyin diyerek nutkuna başladı.

—Arkadaşlar Allah izin verirse yarın sabah yeni görev yerimiz Suriye nin İdlib bölgesine intikal edeceğiz.Şu son üç haftada bölge ile ilgili her türlü bilgiyi size eğitimcilerimiz sundu şimdi ise ben size görevimiz ile ilgili bilgi vereceğim.Biliyorsunuz İdlib çok karmakarışık ,Suriye nin hatta perde arkasındaki tüm güçlerin iç içe geçtiği ,atla köpek izinin karıştığı,tüm sorunların pisliğin dondurulup bekletildiği bir yer. Taraflar ateşkesde olsa da gerginliği azaltma bölgesi denilse de,bunların hepsi lafta kalıyor.Orası pisliğin halı,hasır altı yapıldığı bir yer.Sık sık ateşkes ihlal ediliyor,ne bombardımanı bitiyor nede çatışmalar.Şunu belirtmem lazım mevcut konjonktürde Ankara'nın güvenliği Afrin den Afrin in güvenliği de İdlib den başladığını bilmenizi isterim. Biz kahraman Türk ordusu olarak zaten her yerde varız ve var olmaya devam edeceğiz.Biz kale bölüğü olarak çok stratejik çok önemli bir görev tanımı ile bölgeye intikal edeceğiz.Biliyorsunuz yabancı askeri misyonları ile M4 yolunda ve bir çok yerde devriye atıp ,arama,araştırma,denetleme gibi görevler icra ediyoruz. İşte bizim bölük acil müdahale timi olarak görev yapacak. En önemli görevimiz koruma, kollama,sorun çıkan bölgeye acil müdahale yapmaktır.Yani sorunların dağ gibi biriktiği yerde sorunların ,çatışmaların dinmediği ,her ana her şeyin olabileceği bir yere ,herşeyin göbeğine sıfır noktasına hatta tam merkezine gidiyoruz.Ayının inine giriyoruz.Gidip de gittiğin gibi dönmemek,şehadet mertebesine erişmek var. Bu konuşmayı en baştan yapmak istemiştım ama ben askerimi bilirim son güne saklamaya karar verdim. Bu kadar tehlikeli bir görev ancak gönüllülük esası ile olabilir.Ben size açıkladım bugün gece herkes düşünüp taşınsin yarınki sabah içtimasına kadar kararını versin. Gelmek istemeyen sabah içtimasına çıkmasın.Gelmeyen askerliğini burada kaldığı yerden devam edecek. Kimse kendisini vermiş olduğu bu karardan dolayı yargılamayacaktır deyip bir kaç nutuktan sonra içtima dağıldı.

Sor bir soru. Zor bir karardı ama cevap basit ve kolaydı.Kim korkar ayının inine girmekten inin en dibine gireriz gerisini ben niye düşünüyüm ayı düşünsün.

İnsanlar bir garip niçin savaş çıktı diye ,veya savaşa gidiyorum diye düğün dernek davul çalarlar? Niye ki ? Düğüne değil savaşa gidiyorsun be adam bu sevinç niye.O gün taburda bayram havası vardı. Yemekler muhteşemdi karavana seçmeli tam altı çeşide çıkmıştı.Herkesin terhis gelmişçesine sevinç gösterileri ,kısık naralar hurrallar atılıyor eski bölüklerinden arkadaşları göreve gidecek olanlara yapmadıkları şakalar,kaba el şakaları da dahil,demediklerini bırakmıyorlardı.Heybe gözündeki anılar ortaya çıkarılıyor hani şu gün vardı ya ile başlıyorlar. Bağrıış çığıriş gülüşmeler daha neler neler. Sanki tabur bugün su yerine içki içmişler.İçilen çaylar, meşrubatlar içki kadehleri gibi tokuşturuluyor şerefe bekle Suriye geliyoruz diyorlardı.Orada bulunan bazı devletler, ismi herkesce bilinen örgütler kişileştiriliyor anası bacısından başlanıp yedi sülalesinden çıkılıyordu.Taburda tarifi mümkün olmayan bir coşku vardı.Hulusi abi

—Bak Buğra şu coşkuya bak bunu her zaman göremezsin. Bunu başka milletten birileri görse manyak bunlar derler. Savaşa düğüne gider gibi gitmek derler ya al işte gözlerinle şahit oluyorsun.

—He abi bak hiç gülmeyen Yaşar teğmene bak neler yapıyor. diye yemekhanenin kapısının yanında çalan müziğe tempo tutup acemice oynayan taburun en suratsız subayını gösterdim.Hulusi abi geriye dönüp bakınca o da tüm içtenliği ile güldü.

—Cengiz Yüzbaşı ya ne demeli gönüllülük esastır düşünün taşının diyor sen düşündün mü? abi diye sorunca

—Ben gitmek istediğimi en baştan Cengiz Yüzbaşıya söyledim. Hatta o bana sordu gidip gitmeyeceğimi.deyinca

—Abi sana sordu da bana neden sormadı? diye sorunca.Hulusi abi alnımın ortasına hafif bir şaplak atarak geriye itti..

—Oğlum sen bu taburun silahşörüsün sana niye sorsun? Ben olsamda olmasamda pek bir şey değişmez ama sen o yeteneğin ile orada birçok dengeyi değiştirebilme kabiliyetin var.

—İyi de abi o son çatışmadan sonra başıma gelenleri gördün ben daha kimseyi ateş etmek istemiyorum. Terörist ,düşman askeri bile olsa ben artık kimseyi öldürmek istemiyorum.deyinca Hulusi abinin neşesinin kaçtığını gördüm temin ki gülen yüz sanki endişe denizlerine düşüp asılmıştı.

—Ne demek ateş etmeyeceğim? Saçmalama Buğra sen askersin ,asker adam komutanı ne emrederse yapar. Savaşa ,savaş bölgesine gidiyoruz oğlum ne demek ben ateş etmem ateş etmeyip karşıdakilere çiçek mi atacaksın? Laf yani.dedi

—Abi Asmin nin bakışı günlerce gözümün önünden gitmedi hala rüyalarım giriyor,tuvalette aynaya ilk baktığımda arkamdan gelivercekmiş gibi geliyor dedim

—Asmin kim ya? diye sordu

—Hani şu çatışmada ölen kız teröristler vardı ya o işte sana gazetede resmini göstermiştim.

—Tamam tamam hatırladım ,oğlum o vatanına namlu doğrultmuş bir terörist idi. Nerden biliyorsun şehit uzman Mahmud u onun vurmadığını. Sana bunları hep açıklamıştım sen hala oralarda mısın?

—Onu bilmem ama Asmin ne demek biliyor musun?

—Hay sokayım Asmin nine. Bana ne ne demek se demek.

—Dağ çiçeği demek abi daha gencecikken ben o dağ çiçeğini koparıp attım.

—Oğlum Buğra senin dağ çiçeği dediğin kaltak dağ dikenini olmuş.Sen onu koparıp attın . Hem sen değil o dağa çıkmakla kendi sonunu kendi hazırlamış bırak artık bunları bırak geçmiş geçmişte kalsın. Bir daha vurduğuna yaklaşmazsın olur biter sendeki bu yufkalıkla. Ya kardeşim sen ne diye lunaparkta poligonda çalıştın ki gidip kasnak falan attırsaydın,fal

baksaydın. Siste gözü kapalı vur adamları birde gel çiçek böcekle uğraş.Ulan tüm keyfimi kaçırdın düşün taşın hatta kaşın ne bok yersen ye. Gelmeyeceksen çıkmazsın içtimaya olur biter.deyip masaya da sertce vurup,çekip gitti.Yemekhane kapısında askerlerin tezahüratı altında oynayan Yaşar Teğmen nin yanından geçerken elini iki kaldırıp indirdi,ama yüzü asıktı bir bana bakıp Yaşar teğmenin önüne doğru tükürüp kapıdan çekip gitti. Herkes şaşırmişti Yaşar teğmen oyunu bırakıp birşeyler diyecek olsa da Hulusi abi çoktan gözden kaybolmuştu.

Akşam yat komutuna kadar taburda kopan cümbüşün, gürültünün içinde kendime bulduğum kuytu ücra köşelerde Hulusi abiyi üzdüğüm için kendimle çekiştim durdum. Savaş ölüm zerre kadar aklımın köşesine bile gelmiyordu ama, düşman bile olsa artık kimseye ateş etmek istemiyordum. Vural emmi söylediklerinde haklıydı. Bir insanı öldürmenin ağırlığı insanda bıraktığı tortu çok fazlaydı ve taşınmıyordu. En azından ben taşıyamıyor aklımdan çıkaramıyordum.Ben ne cellat nede katilim ben lunaparkta insanların mutlu olması için gösteri yapan insanları tebessüm ettirmeye çalışan birisiyim.Ben poligonda yapmış olduğum tüm o atışlar vakit geçirmek ,zaman öldürmek içindi. Yoksa gün olur insan öldüreyim diye değil.Zaman öldürmekle insan öldürmek nasıl bir olabilir ki.

Sabahı sabah ettim an geldi korkakda deseler, verdikleri madalyayı, onur nişanını geri de alsalar, gece gündüz nöbet tutma hatta askerliğimi yakma pahasına gitmeyeceğim yarın içtimaya çıkmayacağım dedim. Hulusi abide uyuyamıyor ranza oynayıp duruyor Belli ki uyumuş numarası yapsa da uyumuyor. Onunla konuşma denemesi yapsamda bana cevap vermiyor uyuyor numarası yapıyor.Hayatımın en uzun gecesini yaşadım.

Sabah kalk komutu ile kalkıp giyinmeye başladık.Sabah rutinini elimden geldiğince yavaştan alıyorum kararımı verdim gitmeyeceğim ama kendimi çok kötü hissediyorum,Yüzbaşının dediği gidip de gittiğin gibi dönemeyebilirsin,belki de hiç dönmezsin,Hulusi abinin de yeteneğin ile bir çok şeyi değiştirebilirsin söylemleri kafamda dönüp duruyor.Ateşim çıktı soluk almada zorlanıyorum herşey üstüme geliyor sanki.Arkadaşların takılmalarına ,dünden kalan anlamsız neşelerini geçiştirmekte zorlanıyorum. İçimde fırtınalar kopuyor ,arkadaşlarımın övgü dolu sözleri keşke bende seninle gelebilsem tarzı kıskançlık gösterileri beni hepten bunalttı.Hulusi abi erkenden gitmişti onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek aklıma başıma getirdi.Zaten bir süredir içtima alanından hurra helal sesleri kalekolun duvarlarını aşıp karşıki dağlardan yankılanıyordu. Hızlandım uçarak giyindim,dolabımdan almam gerekenleri çantama doldurdum eğitimde almamızı istedikleri her şeyi çantama sıkış değiş koydum koşarak içtima alanına yöneldim.İçtima alanına geldiğimde beni gören alandaki askerler ayaklarını yerden kesen hurraları çektiler. Helal sana ,çok yaşa silahşör tezahüratlarına başladılar.Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.Yerime Hulusi abinin hemen yanına sıraya girdim.Hulusi abi

—Ne o çingen eniği böyle bir zamanda uyuya mı kaldın? diye gülerek bana takıldı

—Ne uyuya kalacağım tüm gece döndün durdun sanki uyuttunda diye cevabımı verdim.

—Sende Jeton takılı kalmıştı ranzayı salladım ki kafanda takılı kalan o jeton düşsün diye.

—Ne jetonu ya hangi devirdeyiz. Jeton mu kaldı,jetonu bu zamanda anaca senin gibi kartlar bilir diye taşı gediğine koymayı da ihmal etmedim.

—Herşeyi aldın mı?

—Aldım aldım sen merak etme.

—Bak yokluğun böğrüne gidiyoruz kontrol ettin mi ?

—Valla ne yalan söyleyeyim son anda kararını verdim dolapta ne varsa depiştirdim,Lazım olup olmayanı o zaman düşünürüz şimdi boşver.

İçtima sayması başladı.Herkes burdaydı.Tabur komutanı binbaşı tüm tabura harika bir nutuk attı.Sonra dağıl emri ile herkes görev yerlerine gitti biz hariç.Yüzbaşının son talimatları ile iki saate kadar tüm hazırlıklarımız tamamlandı Konvoy oluşturuldu ve yola çıktık.Yaklaşık dokuz yüz kilometrelik bir yolumuz vardı .Normal şartlarda on iki on üç saatte alınabilecek yol askeri konvoyla iki günde gidilmesi planlanmıştı.Akşam Gaziantep de birinci hudut alay komutanlığında bize ayrılmış olan bölükte misafir olduk.

İnsan askerde, kışlada sivildeki olağan olayları unutup. Yol boyunca canım memleketimin uzak tepe yamaçlarına sığınmış köylerini,koyun keçi otlatan çobanları ,yol kenarındaki lastikcileri ,yanımızdan geçen arabaların içindeki güzel ülkemin güzel kızlarını ilgiyle seyrettim.Bizi sollayarak nereye gittiğini bilmediğim otobüs koltuğundaki güzel bir kızla iki saniye bile olsa göz göze gelip flörtleştim. Kısaca herşeyde sanki ilkleri yaşıyor gibiydim . Bir el bizi kışlaya sokmuş sanki geçmişimizi zihnimizden silip atmıştı. Dışarda yol boyunca gördüğümüz herşey bizi heyecanlandırıyor içimize yaşam sevinci dolduruyordu.Bunları kendim için söylüyorum zira tüm gece uyumayan Hulusi abi neredeyse yol boyunca uyudu. Üstelik şarkılı türkülü bol gürültülü otobüste nasıl uyuyabiliyorsa. Ben ise herşeyi doya doya içime çektim ,yol kenarındaki ağaçlara baktım ,ufuktaki mavinin açığa dönmesini,dağların enginliğini ,tepelerin düzensizliğini seyrettim. Gelen geçen arabalara baktım acaba yolcuları nerelere götürüyorlardı.Uzun konvoyumuza el sallayan çocukları el salladım,selam verdim. Birgün sizde bu peygamber ocağına geleceksiniz. Acele etmeyin.Öncelikle doya doya çocukluğunuzu yaşayın. Onlara gülün,ağlayın hem de katıla katıla canı yürekten yaşayın geride yaşamadığınız bir şey, bir uhte bırakmayın dedim .Hulusi abinin yanında kala kala benimde düşünce çenem düşmüştü. Ne değişmişti bilmiyorum ama son altı yedi ayda artık ben eski ben değildim. Kafamı kaldırmış seyrediyor ,neden, nasıl,niçin diyordum. Sorgulamaya başlamıştım.Şeylerdeki farklılıkları yakalamaya başlamıştım. Yakaladığım her farklılık çeşitlilik beni heyecanlandırıyordu.Önceden mal gibi bakıyormuşum meğer hayatın anlamı çeşitlilikte gizlimiş. Yeterki bu çeşitlilikleri görmesini bil.Herkeste iki göz iki kulak bir dudak bir burun hepsini kapsayan bir yüz var. Lakin herkesin bu tekli ikili kombinasyonla yansıttıkları farklı sekiz milyar insan varsa sekiz milyar çeşitlilik var. Herkes gülüyor ama hepsi farklı gülüyor. Yüz için aynası adeta insanın yüzüne hatta gözüne baktın mı içinden geçenler haliyeti ruhiyeti aynada yansır gibi yüzlerine yansıyor.İçti sikkinken gülen kızarıyor . Mesela içti dışta yansıtırken değiştiremiyorsun bir şekilde kendini ele veriyorsun .İnsanlara bakıyorum bizi canı gönülden uğurlamalatrını ellerin açıp ardımızdan hayır dualarını göndermelerini tüm içtenliklerini bizi biz yapan değerleri.

O gece Hulusi abi yerine yadırgadığından mı yoksa gün boyu otobüsde uyuduğundabn mı bilinmez uyuyamasada ben iki gündür uyumamışlığın ve yolun verdiği yorgunlukla deliksiz bir uyku çektim. Sabaha dip dinç kalktım.

Cilvegözü sınır kapısına gelmemiz öğleyi buldu.Memlekette son bir öğle yemeği yedikten sonra tam teçhizat son içtima yapıp tırlardan indirilen zırhlılara bindik.Her zırhlıda altışar karşılıklı olmak üzere bir düzine kınalı kuzulardık,Gerçi adımız kınalı kuzu,mehmetçik kalmış

çıkmiş dokuza inmez sekize misali.Her birimiz aslında birer aslan yeleli bozkurtlardık.Düşmanı korkutan dosta güven veren Türk oğlu Türklerdik.

Konvoy kılavuzlar eşliğinde tam tekmil yaklaşık iki saat boyunca yol alıp ana karargahımız olacak olan birliğin kapısından giriş yaptık.Yolculuk yine tabut gibi zırhlıların içinde geçmek bilmedi yol uzadıkça uzadı görmesek de kat ettiğimiz her bir mesafe bizi biraz daha memleketimizden canım Anadoludan uzaklaştırıyordu.Dışarıya temiz havaya çıktığımızda hareketsizlikten kasılan bedenlerimizi esnetip genleştirdik.İçtima yapıp kışla yerleşkesinde kalacağımız yerlere gidip yerleştik.

Burası sahra kışlasından farklı bir yer değildi.Yerler camur çayrak serpiştirilen çakıl taşları ile en azından daha kullanıma elverişli hale getirilmeye çalışılmış.Askerler tam donanımlı ve hepsinde hücum yelekleri giydirilik ,ellerinde silahları. Tanklar mevzilenmiş zırhlı araçlar park halinde bile her an herşeye hazır şekilde konumlandırılacak şekilde park edilmiş.Arazi şartlarına göre elden geldikçe kamufle olmuş eskinin bir iki binası birlik komutanlık binası olarak kullanılıyor. Uzaklardan geldiği belli olsada ara ara silah sesleri.Silah seslerini duyunca Mesut Çavuş gene muzipliğini yapıyor.

—Arkadaşlar düğüne geldiğimiz belli bak millet kafayı bulmuş havaya ateş ediyorlar bunlarda maganda anlaşılan. Halil uzman

—Yok oğlum biz geldik diye hoşgeldin atışı yapıyorlar komutan izin verse de bizde onlara hoşbulduk karşılığı versek.dedi

Eski askerler toplanma halindeler onlar yarın sabah Türkiye ye gidecekler onların neşesi daha bir başka. Kolay değil iki aydır burada görev yapıyorlarmış şimdi bizimle görev değişimi yapıyorlar. Hallerinden çok memnunlar memleket özlemi bir yana buradan kurtuldukları için iç sevinçleri dışa vurmuş, bize ayıp olmasın diye göstermemeye kendilerini gemlemeye çalışıyorlar.Aramızdaki ilk göze çarpan farkımız bizler jilet gibiyiz onlar ise saç sakal birbirine girmiş,kılık kıyafet kamufleajlar ütüsüz ,yüzleri gülse bile sanki saklamaya çalıştıkları farklı birşeyler var gözler donuk izlenimlerimi Hulusi abiye açtığımda

—İyi görmüşsün aferin dedi. Birçok insan bakar ama gözünün önünü görmez bak şimdi bu Türkiye'ye dönecek olan bölük var ya işte onlar yanlarında çok ağır bir malzemeyi de kendileriyle beraber götürüyorlar.

—Nedir o abi? diye sorunca

—Şu son iki ayda burda gördükleri ,yaşadıkları,şahit oldukları,öğrendikleri. İnsanların insanlara neler yapabileceklerini şahit olmaları,daha neler neler anı heybeleri ağzına kadar en acısından şeyler ile doldurmuşlar. Her ne kadar en eğitimli profesyonel asker de olsalar en militarist insanın bile buradaki gördüklerinden etkilenmemesinin mümkünatı yoktur. Sevgili ,gönlü güzel çingenem sende kendini hazırla burada görüp göreceklelerinden sonra belki insanlığından utanacaksın.

—Abi gelmeyelim dedim sana. Sen ısrar ettin. Hatta ilk gönüllüymüşsün. Şimdide şöyle böyle diye ahkam kesip beni korkutuyorsun.

—Korkma kuzum korkma müketterat ne ise onu yaşayacağız. Gelmemek burayı değiştirmeyerek gelerek belki bu karanlıkta bir mum yakma şansımız olur. Yoksa göz görmezse gönül katlanır mantığı, en korkakça yaklaşımdır. Görmezlikten gelip yok saymak buradaki acıları dindirmez daha çoğaltır. Bak şimdi buradayız bir garibin yarasını derman olsak fena mı olur. Bir sıfırdan her zaman daha iyidir. Seni korkutmak gibi bir amacım yok yalnızca seni bilgilendiriyorum, dante nin cehennemindeyiz hemde tam göbeğinde onu haber veriyorum.

—Dante de ne? Bilmediğimiz ayrı bir cehennem mi var?

—Hani hayat için ilahi komedya diyen var ya işte o. Öbür tarafta bir ama bu tarafta bin tane cehennem vardır. Herkesin cehennemi farklı farklı, herkesin zebanisi, hurisi değişiktir. Mesela seninki neydi şu dağ çiçeğinin adı ? diye sordu

—Ha Asmin .

—İşte o senin hem hurin hem zebanın

—Yok artık abi o nasıl bir söz hem huri, hem zebani

—Hurin senin insanlığını ortaya çıkarmış, zebanın senin bilinçaltına girip çöreklenmiş. Sana anandan doğduğuna pişman ediyor hemde tek bir gözden. Şu unutamadığın ölü bakışı ile.

—Yani haklılık payı olabilir.

—Tabi olmayabilir de dedi gülerek .

—Abi Murat uzamanın burda önceden tanıdığı bir uzmanla konuşurken Mehmet duymuş. Şu iki ayda kaç kez çatışmaya girmişler üç tane şehit ondan fazlada yaralı vermişler. Adamın dediğine göre bizim iş daha da sıkıntılıymış: zira acil müdahale bölüğü olarak görev yapacakmışız her problemin direk üstüne biz gidecekmışız. İşiniz çok zor diyormuş adam.

—Bu acil müdahale seyyar ekip ilk biz olacaktık. Allah sonumuzu hayır ede. Yapabilecek bir şeyimiz yok emir ne ise onu uygulayacağız. En azından bizde bir silahşör var, şimdi konuşmaya bir fırsat olmadı sen bu ateş etme olayını İnşallah kafanda yendin değil mi? diye sordu Hulusi abi.

—Ne dememi bekliyorsun? diye sordum

—Oğlum ne diyeceksin tamam diyeceksin artık Türkiye de değiliz savaşın memleketindeyiz. Azrail buraya kamp kurmuş gereksiz git gel olmasın diye. Burda her an herşey olabilir , Kafandaki soru işaretleri netleşmeli, yoksa kendin dahil hepimizi buraya gömersin. Sıkış depiş kirpide geldik, sonra yellene yellene kamyonda gitmeyelim.

—Tamamdır abi sen rahat ol ben o işi senle konuşmamızdan sonra içimde hallettim.

—İnşallah hal olup olmadığını görmemiz yakındır.

Yüzbaşı Cengiz bölüğü üç tim halinde böldü. Her tim e bir ad verildi amacına yatkın isimlerdi, Kurt, Kalkan ve Kale. Bizim tim kurt timiydi. Başımızda yüzbaşı Cengiz ve üstçavuş Hakan vardı. Toplamda yirmi dört kişiden oluşan bir saldırı timiydik. Tim deki herkes konusunun

uzmanı kişilerden oluşuyordu. Uzun dönem yalnızca Hulusi abi ve ben vardım. Geri kalanların tamamı uzman er ve erbaşlardan oluşuyordu.Böyle bir tim ile kimse karşılaşmak istemez, karşımızda olanların vay haline.Yüzbaşı Cengiz ben ve emir eri Hulusi abiye en yakınında olmamız konusunda gerekli talimatı verdi. Biz yüzbaşı ile beraber akrep tabir edilen araçta olacaktık.Kirpiden akrebe geçmiştik.Bundan , o karardan o kadar sevindim ki anlatamam. Kirpi tabut gibiydi akrep ise kirpiye göre daha hafif zırlı bile olsa daha atak.En önemlisi her şeyi görme imkanına sahiptik. Yalnızca gözümüz bir yana, akrebin içindeki ekranlardan dört tarafımızı da gören kameralar ile her yere,her şeye vakıf tık.Ben şoförün yanında oturuyordum ,yüzbaşı ve Hulusi abi arkada .Üstteki makinalı tüfek kullanan Selami uzman çavuş da ikisinin ortasında.Hulusi abi kameralara ,ekrana bakıyordu aynı zamanda ben ise önde korumaydım. Ekibin en önemli kişisini Yüzbaşığı ve tabi kendimizi, hepimizi.

İlk görevimizi icra etmek için kurt timi olarak kışladan dışarıya çıktık.Bizimde önümüzde buraları iyi bilen ,bir süreden beri burada görev yapan mitçileri taşıyan bir akrep var.Bir ihbara gidiyoruz görevimiz arama tarama faaliyeti.Konvoy iki akrep, iki kirpi ve bir de en arkada kobradan oluşuyor. Mit'çilerin akrebi saymazsak bundan sonra görev timimiz genelde hep bu dizilimde olacak.Konvoy hızlı hareket ediyor çamur çayrak yollarda ilk kez başka bir ülkenin topraklarında görev itiva ediyoruz.

Herkesi bilmem ama ben çok heyecanlıyım,yollar bizim oraların yollarına pek benzemiyor,bakımsız,zırlının içerisinde bile lunapark dönme dolabında ki gibi sallanıp duruyoruz.Ana yolda ilerledikçe karşımızdan motosikletliler,üçüncü dünya ülkelerinin yollarına yaraşır aşırı yüklü eski kamyonlar ,kamyonetler geliyor.Yolun kenarlarında yürüyen elleri ,sırtları taşıdığı yükten kamburlaşmış bükülmüş öbek öbek insanlar genelde aynı tarafa doğru yürüyorlar.Çok garip görünüyorlar bu karşılaştığımız gruplar savaş yüzünden yerlerinden olan daha güvenli bir yerler bulmak amacı ile yanlarına aldıkları üç beş parça eşya ile tüm geçmişlerini varlıklarını geride bırakarak bir ümidin peşinden giden insanlardı.Bunlar bu acımasız coğrafyanın anlamsız savaşın çocukları, savaşın insanlarıydı. Her hallerinden yorgunlukları yılgınlıkları belli oluyordu. Yanlarından geçerken bizim konvoyu bakamayacak kadar korku ve yorgunluk içindeydiler.Ben onlara dikkatle baktığım halde henüz hiç biriyle göz göze gelememiştim.

Yol kenarlarında yanmış,yakılmış belkide patlatılmış araç kalıntılarının yanından geçiyorduk. Tarlalar genelde nadasa kendi hallerine bırakılmışlardı. Yağan yağmurun suları bazı tarlalarda ,yol kenarındaki çukurlarda su birikintileri yapmıştı.Toprağın rengi kızıla çaldığından ana yoldan yol dışına çıkan araçların lastik izleri genelde kızılıcak şerbetine çalan kiremit rengi su birikintileri oluşturmuştu.Akrebin az açık kelebek camlarından baharın, yağmur sonrası temizlenmiş toprak ananın mis gibi kokusu yüzüme kırbaç gibi çarpıyor gördüklerime karşı beni dinç tutuyordu.Yeni küçük bir göç grubunun yanından geçerken grubun çocuklarından birisinin şibidik terlikle yürüdüğünü görüp o çamura bulanmış kücük ayakları görünce içim cız etti. Yanından hızlıca geçerken arkaya doğru daha iyi görebilmek için hızlıca yana dönünce Cengiz Yüzbaşı

—Oğlum dönsene önüne nereye bakıyorsun

—Komutanım çocuk çamurda terlikle yürüyordu dedim

—Daha dur terliksizini de göreceksin ama senin görevin milletin ayağına başına bakmak değil etrafı kollamak,görevdesin dikkatini görevine ver

—Emredersiniz komutanım.

Gözüm yollarda çevrede olsada aslında çıktığımızdan beri telsiz konuşmalarını devamlı dinliyorum,Hulusi abinin kameradan tespitlerini,diğer zırhlılarla olan konuşmaları ama gözlerimi yoldaki konvoy lardan bir türlü ayıramıyorum. ikinci dünya savaşını anlatan bazı eski hollywood filmlerindeki görüntülere benziyor ama burası daha da kötü.Neyse fazla uzun sürmedi göreve gittiğimiz çadır kent uzaktan göründü.Ne görüntü ama karşıdan bizim Antalya'nın Kumluca ilçesinin seraları gibi dağ taş beyaz kızıla çalan seralar yapılmış sanki.Yaklaştıkça yol kenarındaki göçer gruplar çoğaldı.Yaklaştıkça ,çadırlar briket kümes tarzı evler belirginleştikçe çadır kent kendi içinde büyümeye genleşmeye başladı.Artık beyazın maviye mavinin kiremit regine karıştığı bir renk karışımının içindeyiz. Tüm ova,alçak tepeler yamaçlar bu üç rengin birbirinin içine girip harmanlandığı bir mozağe dönüştüğü bir yerdeyiz. Savaştan dolayı ekilmeyen ovada bilinmez bir bitki türemiş de tüm ovayı kaplamış gibiydi. Biz yaklaştıkça kalabalık arttı insan seline dönüştü. Şehir içi trafiğine döndü iyice yavaşladı. Şimdi konvoyun yalnızca sağından solundan değil önündende insanlar sağa sola geçiyorlar.Yolun kenarında çamurların su birikintilerin içindeki adacıklara sığınmış merakla bizi seyredenler,sırtında tüp ,yatak ihtiyarlarını taşıyan permuşke insanlar. Durdukları yerde emme basma tulumba gibi hareket edip ısınmaya çalışan insanlar... Konvoyumuz yavaş yavaş ilerliyor Yüzbaşı Cengiz bizi ve herkesi dikkatli olmaları konusunda devamlı uyarıyor.

Kalabalığa yara yara Çadırkentin giriş kapısı denilen yere geldik.Sağda solda araçlarını park etmiş bizim askerleri görünce dikkatim onlara kaydı.Askerler tam teçhizatlı yerel halktan birilerine laf anlatmaya çalışıyorlardı.Giriş kapısında araçlardan Yüzbaşının emri ile indip hemen pozisyon aldık. Bizi karşılamak için kapıda hazır bulunan kamp yöneticisi Yüzbaşının yanına gelerek mit görevlileri ile birlikte birşeyler konuştular.Arkam gruba yüzüm ise diğer askerlerin kamp sakinlerini uzaklaştırarak yer açtığı alana insanlara bakıyorum.Aslında radar misali devamlı tarama yapıp farklı bir durum sıradışı bir olay olup olmadığını kontrol etmem gerekirken ben kamp sakinlerinden özellikle büyüklerin arasından meraklı gözler ile bize bakan çocuklardan kendimi alamıyorum.

Bulduğumuz yer iki üç gün önce yağın şiddetli yağmur ve yağmurun getirdiği sulardan dolayı tam anlamıyla bir çamur deryası.Devamlı hareket halinde olan kampa girip çıkan arabaların lastikleri suyla toprağı iyice birbirinin içine katıp cıvık kiremit rengi bir hamura dönüştürmüştü. Ne hamur ama.Lokma hamurundan cıvık,akışkan. Araçlar park etmek için bile hareket ettikçe lastikler sağa sola çamurlu suları sıçratıyor.Burayı görmek bile insanın içini üşütüp kendini kirli hissettiriyor.Batmıyor ama bataklığa dönmüş vıcık vıcık.İnsanlar per perişan şanslı olanların ayağında kızıla çalan sarı lastik çizmeleri var. Giydikleri ayakkabıların renkleri kaybolmuş eski rus kominizim rejimindeki gibi tek tipe dönmüşler kızıl kızıl. Evlerin üzerindeki kiremitleri bir elek una dönüştürüp bolcada su eklemiş yaymış ortalığa.

Çadır köyün sakinleri her renkten birbirleriyle hiç uyum göstermeyen kıyafetler içindeler..Giydikleri uyumsuz kıyafetlerin tek fonksiyonu kendilerini soğuk ve yağmurdan koruması üzerine düzenlenmiş. Sıçrayan kızıl balçıklarla boyanmış kirlenmişler,kirlenmek ne demek belki aylardır sırtlarından çıkmamış. Gece pijamaları dışarda gündelik giysileri,misafirlikte ki yan çadırdır muhtemelen gezme giysileri bütünleşmişler. Anladığım kadarıyla burada kimse kimseye kıyafeti giyimi kuşama ile caka satmıyor ,herkes aynı kıyafet.Giyim asıl amacına burada hizmet ediyor. Örtünme ve koruma fonksiyonellik önde.Yoklukta kemer yerine geçen ipler,çizme yerine geçen poşet naylonlar,elleri saklayıp

ısıtan cepler,içinde birşeyler taşınan poşular. Atalarımızın bilip bizim unutmuş olduğumuz yamaları burada tekrardan gördüm. Uyumsuz yamalar ,amac delik kapansın da. O deliği kapatmak kolay ama daha geleli on dakika oldu benim içimde açılan ,daha şimdiden cayır cayır yanan deliği ben nasıl kapatacağım.

İllerdeki askerin önünden bir çocuk meraklı gözlerle bize bakıyor. Garibimin üzerinde ne bir ceket ne de palto tarzı bir şey var. Alttaki kazağın üsteki kazağın altından görülmesinden anlıyorum ki üst üste giyilmiş iki üç kazak ile üşüyen hatta donan küçük bedenini soğuktan korumaya çalışıyor. İki elleri cebinde ,pantolonu emanet gibi duruyor en azından iki üç beden büyük. Paçalar birbirleriyle orantısız yukarıya doğru kıvrılmış,ayağında yazlık bir sandalet ,bastığı çamurlardan çorabının olup olmadığı belli değil. Sandaletini bile çamur yumağına dönen o küçücük ayaklarının kımıldayan parmaklarından anlayabildim.Soğuktan küçük bedeni titriyor ,gözleri kıprış kıprış seğiriyor. Bizim mahallenin çocukları bile bu ufaklığın yanında sosyetik kalır. Dalıp gitmişim kafama bir şaplak ile kendime geldim.

—Buğra aklın nerde oğlum kaçtır sesleniyorum duymuyor musun? Yüzbaşı şimdi s.kecek belanı diye konuşan Hulusi abi.Ona dönüp Yüzbaşıya baktığımda Cengiz Yüzbaşının tüm yüzünün gerildiğini gördüm.Mit'çiler ve bizim grup kamptan içeriye doğru çamurlu yolda yürümeye başladık kirdideki arkadaşlar girişte kaldılar.

Çadırlar kampın içerisine girince dışardaki gördüklerimin tüm bu sefaletin yalnızca küçük bir parçası olduğunu anladım. Asıl dram içerdeydi dışarda gördüklerim iceberk in görüneniydi içerisi ise Allahım bu nasıl bir dram bu nasıl bir sefalet.Çadırların önüne açılmış arıklardan suların çadırların içine girmesi engellenmeye çalışılmış. Her yer kızıl kiremit rengi vıcık vıcık buna çamur demek bile haksızlık.Attığım her adımda ayağıma yapışan balçık sanki beni yerin altına Hades in mekanına , Dante'nin cehennemine çekmeye çalışıyor.Biz görünce korkup çadırına girmek için koşan çocuğun ayağına büyük gelen .pabucunu tutup ayağından çekip alacak kadar gaddar bir balçık. Garibim öylesine korkmuş ki dönüp ayakkabısını almakla almamak arasında bocaladı geriye bir hamle yapıp ayakkabısını aldığı ama o panikle koşarken hendeğin içine düştü.Şimdi onun için en ivedi şey korunma alanı çadırının içine girmek her şeyden önemliydi. Adeta canı pahasınaydı panikle çamurdan kalkmaya çalışıyordu,bizim grup ufaklığın bu halini görünce öndeki bir kaç kişi ona doğru yardım etmek için yönelince ufaklığın korkusu hepten paniğe dönüştü. Bir iki kalkma hamlede dengesini kaybetmesine neden olsa da ayağa kalkmayı becerip kendini balıklama çadırın içine atıverdi.Tabi nerden bilsin bizim Türk askeri olup kendilerine yardım için burada olduğumuzu. Eminim onun gözünde elinde boyundan büyük silahlar olan bizler ve diğerleri hepsi birdi. Bizler onun için ölüm saçan,geçtiğimiz yerlere acıdan başka birşey bırakmayan ,hayat hasadı yapanlardık. Biçerdöverlerdik. O çadırın yanından geçerken içerdeki bağırlardan bizim ufaklığın içerde de durumunun pek iyi olmadığını anladım.Bağrıış çağrış ağlama sesleri geliyordu biz uzaklaşaşaşıya kadar da kesilmedi.

Az ilerde bir çadırın önüne on oniki yaşlarında bir kız çocuğu altına eski bir kıyafet koyduğu alüminyum bir leğenin içerisinde bir paça kazağı yıkıyordu.Yanında bir ibrik ayağında şibidik bir terlik,çönmüş ,saç baş darmadağın yazmasının altından çıkmıştı.ibrikten leğenin içine döktüğü suyun buharı çıkıyordu bizi görünce yıkamasını durdurup yazması ile yüzünü kapatıp ,az arkasına doğru dönüp yüzünü çadıra çevirdi. Hareketsizdi . Başını çadıra çevirsedem merakını dizginleyemiyor alttan alttan bizim geçişimizi seyrediyordu. Çadırın üstündeki brandanın iplerini tutuşturulmuş bir kaç parça giysi kuruması için asılmıştı. Belli ki sabahtan

beri çamaşır yuğuyordu.Biz geçtikten sonra dönüp baktığımda çamaşırı kaldığı yerden yıkamaya başladığını gördüm.O da benim dönüp baktığımı görünce hemen kafasını çevirip öne eğdi.

Arama yapacağımız çadırın önüne gelmiştik.Diğer çadırlardan pek bir farkı yoktu.Nizami istikamette sıra sıra dizilmiş olan çadır kentin sıradan bir çadırıydı. Aliminyum çatı oluklarıyla kenarları duvar gibi koruma yapıp az bir büyütülmüş hali vardı.Üstüne yamurdan kardan koruması için mavi branda çekilmiş kapı olarak kullanılan brandayı havaya kaldırarak bir mit'çi ve Cengiz yüzbaşı içeriye girdi. Yüzbaşı bana sende bizimle gel demişti başımı eğip bende çadır desen çadır değil ,aliminyum ev desen o değil priket ev desen o da değil üçünün karıştırılıp harmanlandığı bu çadıra girdim.

Yerde halı işlevini gören serilmiş bir battaniye,çadırın tam ortasına kurulmuş eski paslı bir kuzine soba,girişin hemen saği aliminyum levhanın önüne konulmuş kırmızı ,krem çamur ve pasların karıştığı bir mobilet ,duvarda asılı bir parke birkaç giysi ,en köşeye toplanıp dürülmüş birkaç battaniye ,yere serili ince bir sünger minder ve minderin üzerinde yana yana sıkışık oturmuş iki adam ve bir çocuk ,battaniyelerin hemen yanında oturan sırtı bize dönük iki kadın vardı.Adamlar bizi görünce hemen hareketlendiler ayağa kalktılar hoş geldiniz babında eğilip komutanların ellerini sıktılar ben ve mitten bir personel kapıda koruma babında karşılıklı bekliyoruz.Bu garip yapının içi bayada genişmiş diye düşündüm Komutanlara minderde yer gösterebilirlerdi komutanlar ayakta kalmayı seçtiler.Yalnız ayaklarındaki çamur kalıntılarında ne kadar kapıda kurtulmak isteselerde yerdeki battaniyenin rengini kremde döndürdüler.Çadır sahibi kuzineye hemen kenarda istiflenmiş plastik boş şişelerden birisini attı konuklarının üşümesini istemiyor onları iyi misafir etmek istiyordu.Minderde oturmuş olan üç dört yaşlarındaki kız çocuğu ayakta korkudan titriyor ,bizlere ve ailesine bakarak ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.Üzerinde adidas yazan eski rengi mavi olduğu belli olan bir tişört vardı.Saçlarının dağınıklığı ve yağlılığından en az bir aydır yıkanmadığı belliydi. Saçlar doğal Bob Marley inkine dönüşmüştü.Başu önde ama sık sık kaş altından bizlere bakıyordu bir ara göz göze gelmeyi başardım,gülümsedim ona çocuk korkudan panikle en dipdeki kadınların yanına koşup onlara sarıldı. Oturan kadın ise hiç istifini bozmadan bir eli ile çocuğu sarmaladı,ana korumasına kavuşunca küçük kızın kadının kolunun arasından bana baktığını gördüm.

Konuşmalar hararetlenmişti anlamadığım dilde konuşuyorlardı ama mit'çinin arasına yüzbaşıya tercüme etmesinde aranan bir örgüt üyesi bu çadırdaki yakalanmış onunla ilgili istihbarat çalışması yapılıyor.Sesler yükseldikçe tansiyonda yükseliyor adamı bir iki tartakladılar adam adeta yalvarıyor hararetle kadınları ,kız çocuğunu gösteriyor. Bu böyle yaklaşık bir beş on dakika sürdü.Mit komutanı bağırarak diğer mit'çiyi çağırırdı ara etrafı dedi aranacak bir şey yok ki her şey tek kalem zaten ortada .Yalnızca dürülmüş battaniyeleri bir silkeleyip çadırın sağını solunu inceledi. Kadınların sol tarafındaki tek tüpü mutfak malzemelerini şöyle bir şangırdattı .Yerdeki battaniyeyi çamurlu ayakkabıları ile üç beş yerini dürttü .Kadınlara bir şey söyledi kadınlar ayağa kalktılar,ellerini yana açan kadınları bir arama yaptılar ama çok yüzeysel ,yaptık demek için eğer kadın bir şey saklamış olsa bu arama ile mümkün değil ki bulabilsin.” ok komutanım temiz “dedi.Komutan adama bir sürü şeyler söyleyip dışarıya yöneldiler.Geldiğimiz gibi kapıya doğru çamurların içinde biraz önceki izlerimizin tersine gidiyoruz.

Kız amaşırı yeni bitirmiş leğen koyduğu yerden geçerken son köpükler patlamak üzereydi.Papucunu çamura kaptıran çamur güreşçisi küçük kızın çadırının önünden geçerken ise içerde tansiyon dşsede hala ufaklığının ağılamasından başının belada olduğunu anlayabiliyordum.Bazı çadırların yanında kamyonetlerin kasasına ip asılmış çamaşır kurutma olarak kullanılıyor. Kamyonetlerin zerindeki brandadan içinde bir takım eşyanın olduğunu da anlayabiliyorum.

Kapıda mit'ilere yakalanan örgüt yesi teslim edilip bizim personel zırhlılarından birisine bindirildi ve hızla kışlaya doğru aynı manzaraları seyrede seyrede gndk.Ben gördüklerimi hazmetmeye çalışıyordum.

Yerleşkemizde ğle yemeğinde de kendi aramızdaki tüm konuşmalar kamp ve gördüklerimize ilgiliydi. Yalnızca ben değil herkes gördüklerinden insanların perişan hallerinden etkilenmişlerdi.Neyle karşılaşacağımızı  aşığı beş yukarı tahmin etmemize karşın birebir bi zat görmek o ortamın içinde bulunmak ,dramın en acısını yaşıyan insanların bıraktığı havayı solumak bambaşka oluyor. Yemekten sonra kalan çamurları botlarımızdan temizlemeye çalışırken Hulusi abi gelip Yüzbaşının beni çağırdığını söyledi "sinirli dikkat et "diye uyarımayıda ihmal etmedi.

Yüzbaşının odasına girip selamımı verdim. Cengiz yüzbaşı küçük masasının üzerindeki evraktan başını kaldırıp

—E Buğra efendi ne diyorsun bugünkü gördüklerin hakkında? diye anlamsız bir soru sordu.

—Ne diyeyim komutanım? diye bu seferde ben ona sordum

—Ben sana soruyorum çok inceledin ya ne gördün anlat hele diye sorusunu yineledi ben gene anlamadım ama sorunun altında bir ima var onu anladım.

—Hiç komutanım dedim yüzbaşı

—Ne hii lan ne hii onca şeyden vereceğin cevap bu mu? Hiç miş

—Komutanım ne diyeyim

—Ne gördüysen onu de,. Turist misin oğlum sen biz turist miyiz buraya gezmeye mi geldik? Bugün aldığımız adam hakkında hiç bir bilgin var mı?

—Yok komutanım.

—Konuşma lan dinle.Seni niye yanımda getirdim hiç merak etmiyor musun? Burası cadı kazanı burada gözünü dört aacakсын. Gzn amazsan gün olur gtn açarlar pamuğu tıkarlar.Ya gt ya da göz sen hangisini tercih ediyorsun onu söyle.Benim cevap vermediğimi görünce adam hepten kızdı

—Soru sordum lan cevap versene

—Gz komutanım.

—Aha göz. O zaman gözünü iyi açacaksın. Nerden ne gelecek görüp her an tetikte olacaksın. Her şey iki saniyede olur biter. O iki saniyeyi sen yakalayacaksın. Senin ise aklın havada gözün orda burada. Bizi böyle mi koruyacaksın lan? Gördün her şeylerini bırakıp gelmişler canlarından başka kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan insanlar.O insanlar senin dışardan düşündüğün gibi ayaklarında ayakkabısı ,sırtlarında çeketi olamayan insanlar değil: Yalnızca ayakkabı,çeket olsa ne olur olmasa ne olur,soğuk mu onların içini acıtıyor zannediyorsun,yoksa çamur,kirlilik karınlarının açlığı mı?

O gördüklerinin asıl yarası içlerinde bir çoğu anasını ,babasını,kardeşlerini,akrabalarını ,hatta çoluğunu çocuğunu kaybetmiş insanlar. Hemde birçoğu gözlerinin önünde bağıra bağıraa can çekişe son nefeslerini ellerinde vermişler.Tüm bunlara şahit olan insanlara soğuk kar kış çamur işler mi sanıyorsun? İçlerinde yanan onca acı volkan olup dışa vuracak bir delik bir yarık ararken dışarıdaki soğuk o içte yanan cehennem ateşlerini söndürebilir mi sanıyorsun?Torununun benzerliğinde, gelinin gözyaşlarında sesiz çıkırıklarında ölen oğlunun suretlerini gören ihtiyar dede nineler sence yağan yağmurun ,sabahın ayazı etkiler mi sanıyorsun? Sence arkalarında bıraktıkları eşyaları mı yoksa o eşyaların yüklü olduğu anılarını mı üzülmüyorlardır ? Bunca acı hamurlarıyla yoğrulmuş bu insanlar için onca kayıptan sonra senin gördüğün yokluğun perişanlığın esamesi mi okunur? ben dinliyordum

—Konuşsana lan okunur mu okunmaz mı?

—Okunmaz komutanım!

—Okunmaz elbet ölen ölür kalan sağlar bizimdir ,herşeye rağmen hayat devam ediyor yok hayat mücadelesi falan bunların hepsi safsata lardır. Buraları savaşın insanlarını savaşın nasıl berbat bir illet olduğunu bilmeyen kara cahil,bilgisiz ,perdenin önünüyle yetinen insanların safsatalarıdır. Yaradan eğer yasak etmemiş olsa kendini öldürmeyi, intiharı: O gördüğün insanların bir çoğu yarının sabahına çıkmaz,kendi elleriyle dindirirler bu katlanılmaz acılarını.Ama bilirler katlanmak zorunda olduklarını ve herşeye rağmen katlanabilmek için de bir sebep bir neden bulmaya çalışırlar.Tüm bu ortamın planlayıcıları ,neden olanlar hala durmaz bu herşeyini kaybetmiş hayat ağacından derin uçurumlara düşmemek için tutunacak küçücük bir dal,cılız bir kök arayan insanlara bu dayanılmaz hayatı bile reva görmezler, üzerlerine üzerlerine gelirler. Aldıkları bir dirhem havayı kesmeye çalışırlar .Biz niye burdayız?Biz bu insanların aradıkları o ince dallar, kökler olmak ,onlara bir nebze şu acı hayatlarını kolaylayabilmek, bir can pınarı, can soluğu olabilmek için buradayız.Anladın mı?

—Anladım komutanım.

—O zaman görevini adam gibi yap. Burası çakalların ini ve şimdi biz bu indeyiz. Bir daha sağa sola aval aval baktığını görmeyeyim. Kemiklerini kırarım işine görevine odaklan.Tamam mı?

—Emredersiniz komutanım!dedim çıkmam için eliyle dışarı işaretini görünce topuk selamımı verip dışarıya çıktım.Kapının önünde Hulusi abi ile göz göze geldik.Yüzünden anladığım içerideki konuşmayı sessizce kapı önünden dinlemişti.

—Sıçtı mı ağzına? diye gülerek sordu .Cevap vermeme gerek yoktu zaten yüzümün kızarıklığı en güzel cevabı veriyordu. Zaten hepsini duymuş üzbaşının sesi eminim koridorda çınlamıştı.Alt dudağımı ısırarak kafamı iki tarafa salladım öf diye

—Hemde nasıl

—Adam haklı kampta bende sana bir iki kaş göz yapmıştım ,ama sen leyla gibiydin hiçbirini görmedin.

—Abi ne yapayım ya gördün mazlumların perişan hallerini.

—Gördüm elbet ama senin gibi takılı kalmadım. Neyse bu da sana ders olsun ,hem takma normal şeyler bunlar, ne sende ne de yüzbaşıda yanlış bir şey yok Nasrettin hoca misali ikinizde haklısınız.Yüzbaşının odada bana söylemiş olduğu uyarıların aynılarını içtimasında Teğmen tüm bölüğe söyledi. Dikkatli davranmamız konusunda herkesi uyardı.

Dar alanda kısa paslaşmaları oynuyorduk gerçi tüm kış boyu kalekoldan Aktütünden alışkın olsakta burada dar alan kışla olarak kullandığımız yerleşkeydi. Yoksa burada ne silah sesi bitiyor ne de vukuat.Her an telsizde bir olay. Biri bitmeden diğeri başlıyor bu olayların her biri Türkiye de olsa ertesi günü sekiz sütuna manşet olur. Burada ise vukuat çitası o kadar yükselmiş öyle üç beş ölümlü olaylar dikkate alınmıyor, sıradanlaşmış kanıksanmış gibi.Hangi olaya müdahale edip etmeyeceğimizin endişesi ve bekleyişi içerisinde günümüz geçiyor. Üç timiz ve sırasıyla olaylara gidip geliyoruz.Bazen üç tim aynı anda dışarıya gidiyoruz.görevlerimiz savaş bölgesinin polisi,jandarması gibiyiz. Seyyar polis timi .Aslında görev tanımımız şöyle;

Suriye iç savaşında garantör devlet statüsünde bulunan Rusya,İran ve Türkiye Kazakistan ın başkenti Astana sürecinde idlib ili ve çevresi batı halep,kuzey Hama ve Lazkiye kırsallarını da içine alan bölgeyi sözüm ona taraflar arası tansiyonu düşürecek gerginliği azaltma bölgesi ilan etmişler.Türk Silahlı Kuvvetleri ateşkes o çoğrafiyada tam on iki tane gözlem noktası kurmuştu.Başlangıçta mualifler ile rejimin arasındaki sınır arasında olan gözlem noktaları zaman içerisinde rejim güçlerinin kuzeye doğru hareketiyle bir nevi neredeyse tüm görevli birliklerimiz Suriye rejim kuvvetleri nin bölgesinde kalmıştı.Aslında ne tansiyon düşmüş ne de hasta iyileşmişti. Suriye iç savaşı sürecindeki tüm problemleri bu bölgede zamanı geldikçe ortaya çıkarılmak üzere halı altına süpürülmüştü. Sorunlar kapağı sık sık açılan dondurucuya konulmuş gibiydi. Yaranın üzeri kabuk bağlamış gibi gözükse de :Cerrah oluşan kabuktaki bulunduğu delikten dışarı sızıyor,ne acısı diniyor bekledikce ne de kokusu kesiliyordu. Karmakarışık arapsaçından berbat bir durum vardı.

Geçmişte gözlem noktalarımıza birçok saldırı girişimi olmuştu. Her ne kadar geleni boş misliyle karşılıklarını da koltuklarının altına sıkıştırıp göndermiş olsak da elbet bir çok fidanımızıda orada şehit vermiştik.Mevcut durum eskisinden beterdi. Zira şimdi bizimkiler Suriye güçlerinin denetimleri altındaki bölgede kalmıştı.Acil müdahale bölüğü olarak kurulan bölüğümüz seyyar gezici görev bölüğü gibi nerede ihtiyaç varsa oraya müdahale edebilecekti, jokerdik. Her türlü vukuatın merkezizdik. Arama ,tarama,gözlem ,yardım ,koruma kısaca ihtiyac duyulabilecek herşey görev tanımının içerisindeydi.Muhteşem donanımlıydık ve herşeye hazırдық. Ben hariç.

Buraya gelip gelmeme konusunda çok kararsız kalmıştım. Hala kafamdaki ikilemler beni boğup soluksuz bırakıyor.Akşam yatmadan,sabah ise kalktığımda Allahıma dua ediyorum ki silahlı bir olay olmasın.Tanrı burayı kendi kaderine terk etmiş unutmuş gibi, benim duamı değil duymak sanki tersten anlıyor gibiydi. Geleli onuncu günümüzdeydik gecesi gündüzü hiç silahların sustuğu bir gün olmadı. Yine de sağ olsun bir iki taciz atışı ve Kalkan birliğinin kısa bir çatışması haricinde henüz tam bir çatışma ortamı olmadı.

Tanrının neredeyse birinci emri öldürmeyeceksin. Vural emmi sakın ha ölümün yükü çok ağır hiç bir omuz onun vebalini kaldıramaz derken: Burada herkes bunları tersten anlamış gibiydi. Tavuk boğazlar gibi birbirlerini boğazlıyordu.Ben ise bir kez yapmış bir daha yapmamak için kendi kendime yeminler etmiştim. Yeminimi tutamamak için de en mümkün olabilecek yere askerliğimi yapmak için gelmiştim. Gelmeyi ben istemesem de buradayım işte ne yapabilirim.Buraya geleli tek tesellim Asmin inin bakışları pek karşıma gelmiyor.

Halep'e görev emri aldık. Kurt ve Kale timi görevi birlikte icra edeceğiz.Ne için gideceğimizi bilmesekte askerlikte bilmenin de pek bir önemi yoktur, bunu çoktan öğrendim. Yapılacak! Yap! dediler mi yapacak, Gidilecek! Git! dediler mi. Gideceksin. Bu kadar basit.Görev çok sıkıntılı komutanlarımızın komutlarından ve uyarılarından bunu anlamamak için aptal olmak lazım.

Giderken pek bir sorunla karşılaşmadık,bir kaç yerde güvenlik amaçlı duraksamadan ve sinek vızıldamasına benzer bir iki taciz ateşinden başka bir şey olmadı.

Halep rejim ve rus askerlerinin kontrolünde çok riskli bir yer ana gerekli koordinasyon sağlanmış ve biz Halep'e vardık.Aman Allahım eğer şavaşın nasıl bir şey olduğunu merak eden var ise gelsin Halep'in bu halini görsün.Hatta eğer olurda bu lanet savaş Suriye de biterse Halep bu haliyle unesco'nun dünya mirasları listesine dahil edilsin.Bir çivi söküp,bir taş yerinden oynatmadan insanları öbek öbek buraya turist olarak getirilip şavaşın yıkımlarını dilsiz sessiz rehberler eşliğinde şehir turları yaptırılsın. Savaşta burda olanlar gezenlerin hayal gücüne bırakılsın.Turun sonunda da "şavaş işte bu" denilsin.

Yıkılmayan,ısabet almayan bir tane bina yok. En masumu makinalı tüfikle taranmış.Yıkım ama nasıl bir yıkım.İnsan insana bunu nasıl yapabilir?.Buraya bomba bırakan pilotlar görev bitimi uçağını güvenli alana park ettikten sonra acaba ne yaptı? Görevini layığı ile kazasız belasız yaptığı için Tanrıya dua mı etti ? Yoksa neşeyle bir bara, pup a gidip içki içip ,karısıyla sevgisiyle gecenin geri kalanında şehvetle sevişti mi? Yakınlarını kaybedenlerin ,yaralananların acı çığlıklarını hiç duyup da nereden geldiği bilinmeyen bu çığlıkları duymamak için kulaklarını tıkadı mı? Gecenin serinliğinde sıcak yumuşacık yatağında yatan evladını sarılıp öperken ,molozlar altında kalan evladının acısıyla karşiki dağlardan yankılanan bir ananın feryadını duymasa bile hissetti mi? Hatta ilk turist gruplarını o pilotlardan ve onları yönlendiren,komutlar veren ana karargah merkezindeki komutanlarından yapacaksın ."Bak ulan işte marifetin bak "diyeceksin. Bakmamak ,marifetini görmemek için sıkıca kapattığı gözlerini enselerinden tutup molozların içine içine sokacaksın.Kaç tane kefensiz yatani,pijamaları kefenleri olmuş o günahsızları kapalı gözünden içine sokacaksın.Cengiz Yüzbaşından korksamda Halep in yıkık ,harap binalarını ,bombalar ile köstebek yuvaları çukurlarına dönmüş yollarını,herşeye rağmen gündelik hayatlarına devam etmeye çalışan şehrin sakinlerinin kalan artıklarını seyretmekten kendimi alamıyorum.

Ben böyle duygular ile onlara bakarken konvoyun taşıdığı Türk bayrağını gören insanların bize yumruklarını göstermelerini, çocukların kendilerine yakışmayan ayıp el hareketleri çekmelerine dayanamıyorum. Ne olmuş bu insanlara akıllarını mı kaybetmişler. Şehrin bu halinden bizim ne katkımız olmuş ki şimdi bize karşı böyle tepkililer. Burda gördüm başka yerlerdeki de anlatılanlardan biliyorum. Bizim ordunun hareket yaptığı hiçbir alanda böyle bir görüntü yok. Mümkün değil. Bizim ordu denetimi altına aldığı yerlere ilk fırın ve hastaneyi kuruyor. Halkın yaşamını bir nebze kolaylaştıracak yardım elini uzatıyor. Hatta birçok askeri misyonun hayretler içinde kaldığı inanılmaz halkla ilişkiler içinde oluyormuş. Sapla samanı terörist ile mazlumu, yaşla kuruyu ayırt eden yegane orduymuşuz. Hulusi abimin deyimiyle "Biz Mustafa Kemal Atatürk ün ordusuyuz ,aramızda o kadar fark olsun" diyordu.

Halep şehrinin görüntüsü beni en az çadır kentin görüntüsü kadar etkiledi. Görev icra edeceğimiz yere varıp zırhlılardan inip güvenlik çemberini alınca ne için buraya geldiğimizi Cengiz Yüzbaşının konuşmasından anladım. Bizi Suriyeli bir general karşıladı tabi o Cengiz Yüzbaşı ile muhatap olmuyor. Geçici karargah olduğu her halinden belli olan yıkık dökük binanın giriş kapısında yanında diğer rütbeli subaylarla bekliyor. Cengiz yüzbaşını Suriyeli bir yüzbaşı karşılayıp yüzbaşının selamını karşılık verip ingilizce birşeyler konuştular. Konuşma bir ara alevlenir gibi oldu. Helal Cengiz Yüzbaşına duruşuyla , yabancı dili zorlanmadan konuşması ile pagan tanrı heykelleri ihtişamında , adamların karargahında banamışın demiyor. Bir iki uydu telefon konuşması sonucunda taraflar mutabakata vardılar. Suriyeli ler binadan iki tane gözleri kapalı , elleri arkadan kelepçeli üstleri per perişan adam çıkardılar. Adamlar caba sarf etselerde ayakta durmakta zorluk çekiyorlardı. Yürümek için baya çaba sarf eden adamlar Cengiz Yüzbaşı yaklaştıklarında Suriyeli yüzbaşının artlarından itmesi ile biri yere kapaklanmaktan son anda Cengiz Yüzbaşının tutması ile kurtuldu.. O an kapı önünde bekleyen komutanlardan özellikle generalden pis bir gülme sesi geldi. İlk kez cengiz yüzbaşı türkçe konuştu

—Komutanım güvenli ellerdesiniz rahat olun dedi. O zaman o iki adamın Türk olduğunu anladım. Yüzbaşının talimatları ile adamlar zırhlılara birer birer dağıtılıp toplanarak araçlarımıza binip :suriyeli askerlerin taciz bağırsı çağrışı ları , el kol hareketleri eşliğinde karargahlarından çıkıp dönüş yoluna düşdük. Cengiz Yüzbaşının araç içindeki konuşmalarından iki adamın esir düşen mit görevlileri olduğunu ve bu görevin bir esir değişimi olduğunu anladım.

M5 den geriye dönerken Rus Türk ortak devriyesi karşılaştık. Komutanlar kısa bir süre selamlaştılar ve Raşidin deki türk gözlem noktası yerleşkesinde Mit cileri bırakıp kışlamıza sağ salim ters bir durumla karşılaşmadan geri döndük.

Hemen ertesi günü Tel tukan daki birliğimize malzeme götüren ikmal konvoyuna saldırı olmuş. Çok acil müdahale etmemizi istediler . Kurt ve Kale timleri hemen yola çıktık , çok uzağımızda değillerdi ve kırk kırk beş dakikada çatışmanın, konvoyun saldırıya uğradığı yere ulaştık. Bizim gelmemizden çok kısa bir zaman önce karşı tarafın oradan ayrıldığını öğrendik. Pusu atan saldıran grup büyük bir grup değilmiş ve kimler oldukları şüpheli. Tırlardan ikisinin şoförü ölmüş koruma askerlerinden ölen yok ama yaralılar var. Tırlardan üçü de cayır cayır yanıyor. Zırhlılardan birisi LPG ile vurulmuş daha yeni ayrıldıklarını duyan gittikleri yönü ve üç aşağı beş yukarı kaç kişi olduklarını öğrenen Cengiz Yüzbaşı kale timini önlem alıp yaralıları yardım etmeleri için olay yerinde kalmalarını ve kurt timinin kaçan faaleri yakalamak için derhal araçlarına dönmelerini emretti. Biz araçlara doluşup hızla tekrardan M4 karayoluna çıktık. M5

karayoluna Serakip tarafına doğru hızla yol alıyoruz. Cengiz Yüzbaşı herkesin çatışmaya hazır olmasını her an temas kurabileceğimizi herkesin gözünü dört açmaları konusunda uyarıyor.Saldırı idlip bölgesinde M4 karayolunda olmuş ve şimdi M5 e rejim tarafına doğru saldıranlar kaçıyor. Bizde dışımıza tırnağımızı takmış peşlerinden takip edip onları yakalayıp yaptıklarının hesabını sormak istiyorduk.Zaman ve mesafe onlara çalışıyordu.Zira rejim tarafına geçtiler mi elimizden birşey gelmeyeceğini onlara müdahale edemeyeceğimizi biliyorlardı .

Tam bir tepeden sağa doğru bir kıvrıma geçmemizle beraber pusuya yoğun bir ateş altına alındık.İlk attıkları füze arkadaki kirpiyi yalayıp geçti bizim akrep aynı şekilde yoğun makinalı atışı altına alındık. Şimdilik bir isabet söz konusu olmasa da arkadan mutlaka devamının geleceği muhakkaktı.Kovalayan İken tuzağa düşen olmuştuk.Onların bilmediği herşeye hazırlıklıydık. Selami uzman çoktan atışa başlamış akrebin içi yağmur gibi seken boş kovanlar dolmaya başlamıştı.Diğer zırhlılardan da atışlar başlamıştı.Yüzbaşı araçları terkedip araziye yayılın emri verdi.Herkes açılan kapaklardan dışarıya kendini atmaya başladı.Arac içi zırhlı bile olsa güvenli değildi hedefin büyüklüğünden her an bir füze ,lpg gelme ihtimali vardı. Hedefin küçültülüp çatışmaya girilmesi gerekiyordu.Bunun tatbikat uygulamasını defalarca yapmıştık .Tabi hiç bir şey tatbikatta ki gibi olmuyor araçlara çarpıp çınlayan kurşunlar ,başımızın üzerinden geçen yıldırımla yarışan vızılı kurşunlar, insanın beyni ile kasları arasındaki bağı kesiveriyor. Beden hareket etmek istese de beyin koru kendini diyor. Tabi yine kendim için söyleyeyim zira uzman er ve erbaşlar çoktan çatışmaya başlamışlardı.Bense kendimi attığım şarampolün içerisinde ellerim kafamın üzerinde ufaldıkça ufalıyor. Değil çatışmaya katılmayı nefes almakta zorluk yaşıyordum.Yüzbaşı bağıra bağıra sağa sola emirler veriyordu. Aslında bağırmasına da çok gerek yoktu zira telsizlerimiz açık kulaklıklardan herşeyi zaten duyuyorduk.

İlk etepda herkes pozisyonlarını aldı bir iki önemsiz kurşun sıyrığının haricinde isabet alan birisi yoktu.Bu durum belirlenip ilk şok atlatıldıktan sonra herkese daha bir şevk geldi.Kararlıydık ve karşı tarafın analarını belliyecaklardı. Öyle diyorlardı.Ara sıra cesaretimi toplayıp hareket etmeyi denesem başımın üzerinden geçen kurşunlar dirayetimi kibrit çöpü,selviden yapılmış dayanıksız kürdan gibi kırıp atıveriyordu.Pozisyonumuzu alsakta üstünlük karşı taraftaydı. Hem pozisyon hemde yerleştikleri yerlerin onlara sağladığı ateş gücünden dolayı.Yüzbaşının adımı söylediğini duydum telsizden

—Buğra! Buğra! Atış yapsana tam karşındalar Buğra! adımı duyunca yüzbaşının olduğu tarafa dönüp baktım.Yüzbaşı yüzüstü yukarıya dönük kafası bana bakıyor kaşlar çatılı kaş gözle ve telsizden

—Atış pozisyonuna geçsene ne yapıyorsun sen orada? Ben ise tepkisiz gece gözüne projektör tutulmuş tavşan gibi kafamın üzerinden hafif kaldırdığım dirseğimin altından Yüzbaşıya bakıyorum.Yakalandım diyorum boku yedim.

—Ulan kime diyorum yavşak atış yapsana it.deyip dönüp karşı tarafa bir süre ateş edip tekrardan yattığı yerde iki yuvarlanıp tekrar bana baktı benim aynı pozisyonda ona baktığımı görünce adam öfkeden delirip bence çatışmayı bile unuttu.

—Ulan yavşak emrediyorum sana at atış yap adi oğlum ne bekliyorsun atsana! diye tekrar bağırdı.Hulusi abinin sesini duydum

—Burak hadi oğlum kendine gel karşıdakiler dağ çiçeği değil bizi katletmelerine mi bekliyorsun? Asmin nin bakışı ,Vural emminin öldürme tembihleri,ölen kız teröristin parçalanmış memesi Allahım ne yapayım ne edeyim nereye gideyim .Kafamı kaldırsam kuşunu yermiyim acep? Yoksa vurayım mı onları.Üzüm bağının mahzenindeki tüm şarap fıçılarını içsem başım bu kadar karışık olamaz böylesine fırlıdak gibi dönmez.Midem bulanıyor gene.Yüzbaşı

—Ulan kodumun korkağı sana bu son emirim, eğer atışa başlamazsan senin ananı bacını bellerim. Seni kendi ellerimle vururum! Ateş et ulan! Bu bir emirdir! Ateş!

İşte şimdi anlıyorum eğitimin önemini.Bu bir emirdir.Bu söz duyanı hipnotize ediyor.Beynin tüm mantık bölümünün akışını bıçak gibi kesiyor.Düşünmüyor. Düşünemiyorsun.Eğer bunun eğitimini almışsan bu kelime sihirli.Yüzbaşı teminden beri saydı sövdü.Hepsini duydum.Lakin o sihirli kelimenin yüzde biri kadar tesir etmedi. Hele hele bizim orduda. Yoksa ne mümkün karşıdan gelen üç katı büyük orduya kelle koltukta dalmak? Süngüyle ölüm kusan makinalının üstüne varmak. Emrediyorum! Ateş! İki kelime değilmi? Cevap da iki kelime.Emredersiniz komutanım.

Ne ara silahımın burma kolunu çekip atışa başladığımı, buna ne ara karar verdim bilmiyorum. Atıyordum.Önce rastgele yüzbaşıya attığımı göstermek için ama sonra insan işin havasına çok çabuk giriveriyor. Zaten bazı şeyler insanın yaşamında zaman içerisinde alışkanlıklarından yazılımlarından oluşuyor. Attığımı nereye gittiğini görmeye ihtiyac duydum ,hedefleri görüp ona göre atış yapmak istedim. Hedefleri gördüm ,gördüğümü vurmak istedim. Gördüğümü vurdum. Bir ben değil takımdaki herkes vuruyor. Ben en uzaktakine attım eminim komutanlarıydı onu da vurdum.Yarım saatlik çatışma sonunda kaçmak istediler. Biz onları bırakmak istemedik ve öyle de yaptık.Yaklaşık iki düzine adamın tamamı yerde yatıyorlardı. Acınası hayatlarına son vermiştik.Kale timinin de gelmesi ile tüm kontrol bize geçmişti. Yalnızca iki kamyonetin kaçtığını görebildik.Gözden kaybolana kadar kurşunlarımız kendilerine refakat ettiler.

Kale timide araziye yayılıp gerekli önlemleri alında bir süre sonra biraz önce karşıki dağlardan ,tepelerden yankılanan silah seslerinin yerine ölüm sessizliği aldı.Yalnızca bizim ve Kale timinin askerlerinin arasındaki kulaklarımızda telsiz olmasına rağmen genelde adrenalin yüksekliğinden mi nedir bağırmalarımız ortalığı kapladı.Bir kaç yaralının acı feryatları bizden de üç dört arkadaşımız yaralıydı lakin çok ağır olan yoktu. Sağlık ekibi onlara ilk müdahalesini yapıyordu.Karşı tarafın yaralılarının bağırmalarını adeta kimse görmüyor ,duymuyordu.Görüntüler korkunçtu tüm güvenlik önlemleri alınarak etraf aramasına geçtik ,bende biraz önce yüzbaşının ateş etmem için bağırp tehdit etmelerinin korkusu var. Hemen Hulusi abinin yanına doğru kaçtım yüzbaşının öfkesinden beni koruyup saklayabilecek tek adam o benim için.

—Abi Yüzbaşı sıçacak ağzımı

—Gördüm gördüm. Neyse bir şey olmaz bir iki bağırır çağırır bırakır.

—Yok abi ya adam nerdeyse çatışmayı bırakıp bana sıkacaktı bu sefer harbi boku yedim.

—Ya Buğra dikkatini sağa sola ver bırak şimdi bunları. Ne yağacak en fazla iki tokat atar.

—Ya gene ne oldu anlamadım tutuldum kaldım kafamı kaldıramadım

—Olur böyle şeyler ben sanki farklı mıydım ödüm patladı.Bırak şimdi bunları bak karşıdaki taşın arkasındaki kımıldıyor yaralı galiba

—Abi ya öfkesi geçmezse?

—Buğra dikkat et adam kımıldıyor silahı olabilir

—Niye geldim ki buraya kafamı edeyim.

—Buğra mırıldanıp durmayı kesmezsen şimdi yüzbaşından önce ben seni si.....m. Sus lan adam kımıldıyor diyorum.Kaldır ellerini kaldır lan ! diye Hulusi abi bağırarak taşın arkasındaki adama sesleniyor.Bana da diğer taraftan dolaşip adamı çapraza almamız için işaret ediyor. Ben de dediğini yaptım çağrazlama adamın karşısına çıktığımızda gördüğümüz manzara içler acısıydı.Taşa sırtını dayamış adam karnından vurulmuş sol eliyle dışarıya çıkan bağırsaklarını tutmuş ,karnından içeriye doğru bastırmaya çalışıyor.En azından bağırsaklarını toplu tutmaya çalışıyor. Bizi görünce diğer eliyle ateş etmememiz için bilmediğimiz bir dilde bir şeyler söylüyor. Eliyle ateş etmeyin diyor onun haricinde dediğinden bir şey anlamıyoruz.Bir gardaş a benzer “karındaş” gibi bir şeyleri anlıyoruz.Bizim sakince ona yaklaşmamızı korku dolu açılmış gözleriyle bakıp durmaz birşeyler söylüyor. iki gözü iki çeşme,ağzından salyalar kan ,toz tomur içindeki kamuflejının üzerine akıyor. Ara sıra gözlerini tuttuğu bağırsaklarına bakıp ,yolun sonuna geldiğini hisseden tarzda ağlıyor. Durmaz konuşuyor adamda sanki başka acılar ölümcül yaralarının acılarını bastırmış gibi,bağıra bağıra birşeyler söylüyor. Acıyla iç çekiyor yarasına bakınca salya sümük ağlamaya devam ediyor.Bir ara sağ eliyle kamuflejının üst cebine doğru kaldırmaya çalıştı hemen cebinin olduğu yere bakıp kontrol ettik herhangi bir şişkinlik falan yoktu bizim için tehlike arz edecek bir durum yoktu.Zorlansada cebinden bir resim çıkarmaya başardı kanlı elleriyle çıkardığı resmi önce bir kendi bakıp öylesine bir iç çekme ile inledi ki elimde tüfeğim en küçük bir ters hareketinde ateş etmeye bekleyen benim dahi içim gitti. Hani derler ya yüreğimin yağları eridi bende o an yağ mağ kalmadı Hulusi abiyle göz göze geldim.Adam resmi bizim tarafa döndürdü

—Bala bala doktor diyordu yalvarıyordu. Resmi uzaktan gözümüze sokmaya çalışıyordu.Derken hareketleri yavaşlamaya titremeye başladı ,her canlının bir gün mutlaka tadacağı o değişmez sona,o değersiz hayatında vermiş olduğu saçma sapan kararlardan dolayı kestirmeden varmıştı. Sırtına yasladığı kaya bile onu kabul etmiyordu. Sanki arkasındaki kaya onu çekil üstümden lanet şey diyerek iteklemiş gibi ileri doğru bir iki titreyip benim olduğum tarafa doğru yanlamasına düştü. Ölmüştü.Yüzünün yarısını göremesem de hala elinde tuttuğu fotoğrafı görebiliyordum.Merakımı engel olamayip dikkatlice elim tetikte yaklaşip çömeldim fotoğrafı aldığımızda şimdiki halinden çok farklıydı adam giyimiyle kuşamıyla,orta asyalı olduğu her halinden belliydi. Fotoğrafta kendisi ,kara çarşaf içinde muhtemelen karısı ,iki erkek ve başı eşarplı bir kız çocuğu vardı .Tüm aile çok acemice poz vermişler. Hepsi gülümsemeyi geç fotoğrafçının makinasının tam merceğine aynı ciddiyetle bakıyor gibiydiler. Kıyafetleri değişik, çok farklıydı. Adamın başında renkli pullu fes takke vardı.Fotoğrafın sol öndeki küçük oğlan çocuğunun yüzünün yarısı kandan gözüküyordu.

Bu adam artık mücahit midir,radikal islamcı mıdır özbek,tacik,Afgan mıdır yoksa hangi millettendir bilmem lakin bence gerizekalı olduğu kesin. Sen böyle beş kişilik aileni bırak gel. Geride bıraktıkların ne yerler ne içerler ,ne yaparlar düşünme. Gel burada Suriye kırsalında

bir taşın altında bağırsakların elinde geberip git.Cihat yapıp şehit mi oldun şimdi? Fazla beklemeyeceksin elinde bağırsaklarınla gittiğin öbür tarafta binlerce Huriler seni bekliyor ya: E artık o bağırsaklarıda sokacak bir yer bulursun.Geride bıraktığı çocuklar aklıma gelince adama biraz önceki acımam sinire, hınca dönüşmeye başladı. Sinirlenmenin ötesine köpürmeye başlamıştım.Şimdi ne olacak bu üç tane çocuk? Kim onlara bakacak? Nerede büyüyecekler,ne yiyip ne içecekler. Şeriatı altın tepside sunmaya çalıştığın vatandaşların acaba geride kalan karına neler yapacaklar? Onu kocan bizim için, hak, şeriat için ta Suriyelere gidip savaştı gel seni el üstünde yağla balla besleyelim mi diyecekler ,üç tane sabine sahip çıkalım mı diyecekler, yoksa boşver gideni bir gider bin gelir mi diyecekler .Büyüklerin aldığı yanlış kararların cerimesini küçükler geride bıraktıkları çekmemeli..Elimdeki fotoğrafı bakarak adama tekme attım.

—Godumun yobazı git şimdi huriler seni bekliyor git de gör ananinkini.diye ölüyü saygıyı bile unutup vurunca Hulusi abi gelip

—Buğra sakın ol kendine gel diye çektirdiğinde kendime gelip yerde yatan et yığını tekmelemeyi bıraktım. Fotoğraf hala elimdeydi ve elime kan bulaşmıştı.Karşıdan yaptığımı gördüğü için mi yoksa biraz önceki çatışmada tam sinme yapıp ateş etmediğim için mi Cengiz Yüzbaşı bana doğru hışımla geliyor. Ben onu çoktan unutmuştum,adamı görünce bir anda her yanıma ateş bastı.Bacaklarımın ferisi söndü.Yüzbaşı yanıma kadar gelip

—Ulan pezevenk neydi biraz önceki halin,korktuğun için mi yoksa eski depresmelerinden mi pustun diye gözümün içine gözlerini dikip sorusunun cevabını bekliyor.

—Bilmiyorum komutanım dedim

—Bileceksin lan neden pustun adam gibi söyle diye bir karış mesafeye kadar yaklaştı adam barut gibiydi,etraf zaten barut ve kan kokuyordu ama yüzbaşının barutu başkaydı

—Bilmiyorum komutanım diye cevabımı tekrar edince sağ elini aslan pencesi misali boğazıma geçirdi

—Konuş lan gebertirim seni konuş diye kükredi boğazımı hafif sıktı.Panikle

—Korktum komutanım ateş altında dondum kaldım dedim boğazımı sıkmaya devam etti

—Yalan söyleme lan yavşak ne korkması hiç mi korkan görmedik niye sıkmadın bana doğruyu söyle diye yine bağırdı.Parmakları kartal pençesiydi, boğazımı hepten sıkıyordu.Ben kızarmaya başlayınca Hulusi abi

—Komutanım diye başladı ama Yüzbaşı devamına izin vermedi.

—Başlatma komutanına sen karışma,niye atmadın lan,karı gibi niye pustun yavşak geberteyim mi lan seni biz öldükten sonra mı atacaktın.Söyle şimdi şu yatanların yerine biz olsaydık daha mı iyiydi! Cevap versene lan diye beni iterek yere düşürdü ,kabama bir tekme attı,hem vuruyor hem de danalar gibi bağırp küfür ediyor,niye diyor neden diyor nasıl pusar hepimizi ateşe atarsın diyor. Tekmeler art arda geliyor adam durmuyor ,tekmelerden kendimi korumak için geri geri giderken biraz önce ölen orta asyalının fotarafını yerde gördüm.Fotoğrafı bakarken yüzbaşının tavırlarında hiçbir değişiklik yok ,ama ben fotoğrafa adeta hipnotize olmuş gibi bakıyorum. Hareket etmeyi bıraktım fotografa bana ben fotoğrafa

,büyükleri geç üç küçükte altı kısık göz bana bendeki iki kanlı göz onlara bakıyor. Sanki bir an dünya dönmeyi durdurdu .Görünmeyen bir güç zamanı hareketi stop dedi. Nasıl yaptım bilmiyorum,Yerden bir elimle fotorafı alırken diğer elimle belimdeki silahı çekip yüzbaşının şakağına dayayıverdim.Bu yaptığımı ne ara nasıl yaptığımı kimse ne gördü nede anladı bir anda etraf buz kesti. Eğitilmiş askerler refleksen hemen silahlarına bana doğrultup pozisyon aldılar etraf bir anda” yapma ,ne yapıyorsun? delirdin mi? tarzı bağırış çağırış sarmal oldu etrafımda dönüyor.Hulusi abi

—Buğra ne yapıyor sun aklını mı kaçırdın? Bırak yüzbaşığı ,bırak silahı diye bağırıyor diğer bağırışlar birbirlerine sürten değirmen taşı gibi uğultularla,ama Hulusi abinin dedikleri algıda seçicilikten mi nedendir ne dediğini anlıyorum.Yüzbaşı

—Vur ulan .mına kodumun çingenesi sıkıyorsa vur diye dikleniyor ben ise fotoğrafı yüzbaşının göreceği şekilde göz hizasına kaldırıyorum.Konuşmuyor fotoğrafı onun adeta gözünü sokuyorum.

—Çek lan şu fotoğrafı vuracaksan vur diyor

—Bunun için komutanım işte bu fotoğrafta gördüklerin ve bunlara benzerlerinde olduğunu ,her şeyden önce insan oldukları için atamadım. Komutanım bak şu fotoğrafa ne görüyorsun? Yüzbaşı benim sorumu bile duymuyor. Kendisini vurmam için beni tahrik etmeye devam ediyor.Bense artık konuşmuyor fotoğrafı yüzbaşının gözüne gözüne sokuyorum.

—Kimin fotoğrafı o diye sordu yüzbaşı

—Aha şu kayanın orada yatan teröristin elindeydi .Komutanım bu fotoğrafta ne görüyorsun bir bak da söyle hele

—Pislik ve ailesi herhalde ne görecekmiş

—Komutanım sen pisliği görüp tanıdın ,ben ise bir dul ve üç tane sabi görüyorum. İnsanlar görüyorum. Fakirliği,çaresizliği,cehaleti ,garibanlığı görüyorum. En önemlisi hiç bir şeyden haberi olmayan babalarını özleyen üç sabiyi görüyorum komutanım. İşte bundan dolayı atamıyorum.deyip gözlerimin dolduğunu gören yüzbaşı

—Tamamda bu adamlar terörist ,bak bize tuzağa düşürdüler biz bir savaşın içindeyiz diyordu

—Komutanım Hulusi abi bu dediklerinin bin fazlasını bana anlattı ama gel benim yufka yüreğime sor dinlemiyor,Aktütün de o kız teröristin bakışı hala gözümün önünde ,gece rüyalarım giriyor.

—Anladım tamam indir şu silahı deyince silahı indirdim. Silahı indirmemle tetikte bekleyen askerler üzerime çullandı ki Yüzbaşı

—Tamam dokunmayın rahat bırakın adamı diye emir verince.Herkes şaşırıp durdu.Yüzbaşı yere düşen tüfeğimi alıp bana uzattı tabancamı vermesi için Selami uzman a emir verdi herkese gerekli emirleri yağdırmaya başladı.Bana da

—Peşimden ayrılma diye emir verdi.

O gün akşama kadar bulunduğumuz alandan sorumlu birlik tüm olayları devralana kadar çatışma yerindeydik.Yerleşkemize döndüğümüzde uzak yıkık minarelerin birisinden imam akşam ezanı okunuyordu.

Çatışmadan çok yüzbaşı ile aramızdaki atışma konuşuldu yerleşkede. Çatışma Türkiye ve çevrede büyük yankı buldu.Tüm televizyon ana haber bültenlerinde birinci haberdik. Onlar Türk Silahlı kuvvetleri diyorlardı işte o TSK nın kuvvetleri bizdik .Kışlada sanki mars ı feth etmişiz havası vardı.Arada bizim olay konuşuluyor askerler çatışma mızı ve sonrasında yüzbaşının hiç bir şey yapmamasını ,ne disko ne bir ceza uygulamaması bir yana silahlarımı geri verip beni yanında hiç bir şey olmamış gibi dolaştırmasını anlam veremiyorlardı.Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kimisi “bittin oğlum sen önce askeri mahkeme sonra şafak birden başlarsın “ diyorlardı.Kimisi “savaştayız bu tür duygu iniş çıkışlarının olması normal ,ama elbet komutana silah çekmenin bir bedeli olur “diyorlardı. Daha bir sürü tahmin “çürüğe çıkarılıp psikolojik rahatsızlıktan terhis olabileceğimi” söyleyen bile vardı.Hiç birini takmıyor, dinlemiyordum bile bir Hulusi abi hariç onun düşüncesi

—Yüzbaşı akıllı adamdır,bu olayı öyle havada bırakmaz mutlaka bir sonuca bağlar diyordu.Hulusi abi gene haklı çıkacaktı sabah kahvaltısından sonra bizzat kendisi gelip beni çağırđı

—Buğra Yüzbaşı seni çağırıyor.

—E nasıl abi sinirli mi?

—Bilmem bana git senin çingeneyi çağır dedi,bence sakindi ,ama onun sağı solu pek belli olmaz sen yine de dikkat et,dün adama silah çektin ne kadar sakın olmasını bekliyorsan laf yani.

—Abi korkuyorum ya gene sıçacak ağzıma

—Yapacak bir şey yok hadi acele et deyince hızlandık kapıya geldiğimizde yine benim dışarda beklememi söyleyip Hulusi abi içeriye girip topuk selamını verip geldiğimizi haber verdi.Yüzbaşı gelsin deyince içeriye girip topuk selamı verip hazır ola geçtim Hulusi abi kapıya yönelmişti ki yüzbaşı

—Hulusi çavuş sende kal deyince Hulusi abi de geriye dönüp yanımda hazır ola geçti.Yüzbaşı

—Rahatta dinleyin hatta gelip şuraya oturun diye masaya paralel konulan karşılıklı tekli koltukları gösterdi. Şaşırsak da dediği bizim için emirdir ve sorgulanamaz , hemen koltuklara oturduk.

—Buğra o dün bana gösterdiğin fotoğraf yanında mı? diye sordu

—Hayır komutanım diye cevap verdim

—Olsun bak bende sana bazı fotoğraflar göstereceğim deyip masa üzerindeki laptopun ekranını bize doğru döndürüp Hulusi abinin yanına masanın köşesine yarım kıç oturdu.

—Bak bakalım bendeki fotoğraflar nasıl? diye sordu google arama motorunu savaşın çocukları diye yazıp enter e basıp görsellere bastığında her bir sırasında beş fotoğraftan oluşan ve

aşağıya doğru indikçe ucu bucağı olmayan bir sürü fotoğraf ekrana yansdı. İlk fotoğraf küçük iki kız çocuğu sokakta yıkıntılar içinde ,yatak mı yoksa içinde bir şeyler olan bir çuvalın üstüne oturmuşlar. Küçük olan cıblak pabuçsuz kirli ayakları,pantalonsuz,korkmuş gözleri ile resimlerini çeken fotoğraf makinasının kadrajına bakıp başını kendisinden yalnızca bir iki yaş büyük ablasının dizine koymuş.Ablası ise ayaklarında şibidik terlik,bekli aylardır yıkanmamaya isyan eden yarısı dik örgülü saçları, bir eli korkan kardeşinin kafasının üzerinde kerdeşine koruyamasa bile en azından yatıştırarak ve sakinleştirmek için diğer eli de tüm bu yıkımı görmemek için gözlerini kapatmış , Yüzbaşı

—Takılma öyle bak daha neler var diye söyleyince. Haklıydı neler vardı neler. Siperde oturan bir başka kız çocuğu,bombalarla harebeye dönmüş şehir kalıntılarından işe yarayacak birşeyler toplayıp leğenin içinde taşıyordu. Fotoğrafın gerisinde harabeler içinde birşeyler bulmaya çalışan çocuklar. Binada oluşan bir füze deliğinden dışarıya bakan çocuklar. Çadır kampın kiremit çamurları içinde arkadaşının omzuna koyduğu eli ,diğer elinde çizmesini taşıyan soğukta üşüdükleri her hallerinden belli sırtı ceketsiz,paltosuz çocuklar. Ağlayanlar eline verilen bir gofretle gülenler. Silahlı askere iki elini açmış bir şeyler anlatmaya çalışanlar...Kendisi küçücükken büyümüşte kendisinden az daha küçük kardeşini kucağında taşıyanlar. Kendilerini hapseden dikenli tel örgülerden dışarıya seyredenler. Yağmurda üstüne aldığı sarı ince yağmurluğunun içerisinde yemyeşil gözleri sarıya çalan güzel çocuk. Kafası acemice makasla taraça yapılmış gibi kesilmiş garibim. Kurşun deliklerinden eleğe dönmüş duvarın önünde ağlayanlar. Üç kafadar ,üç baş ,üç bacak ve dört koltuk değneği ile poz verenler. Ölen yakınının baş ucunda ağlayanlar,bembeyaz kefenlenmiş annesinin yanına yatırılarak son kez anne kokusunu çeken bir bebek. Açım pankartı taşıyanlar. Bombardiman sonrası yıkılmış binanın altında kalmış topraklara bulanmış cansız bedenini çıkartmaya çalışan bir elin olduğu fotoğraf yüzbaşı görselleri aşağıya doğru indirdikçe her bir fotoğraf karesi yoruma gerek duymaksızın binlerce dramı ortaya döküyor.Hele bir tanesi vardı her şeyi özetliyor gibiydi kanlar içinde yaralanmış belliki aldığı yaralardan dolayı öleceğini düşünen çocuk resminin altında "GİDİNCE ALLAH A HERŞEYİ ANLATACAĞIM " yazıyordu . Yüzbaşı bir elini Hulusi abinin omzuna dostça koyarak

—Gördün mü Buğra çavuş nasıl bu fotoğraflar sendeki fotoğrafa benziyor mu? Bu gördüklerin milyonda biri ikisi ,daha neler var neler. Narkozsuz bacağı kesilen mi ararsın bir saldırı sonrası ailesinin akan kanını çekçekle temizleyeni mi daha neleri var .Şimdi bana gösteriyordun ya" işte bundan dolayı ateş edemiyorum "diye bende sana gösteriyorum" işte ben de bundan ,bunlardan dolayı ateş ediyorum." Gördüğün bu çocuklar savaşın çocukları bunlar dünyanın her yerlerindedir .İkinci dünya savaşında bir buçuk milyon çocuk yalnızca toplama kamplarında öldürüldü.Bosna'da binlerce kadın sistamik tecavüze uğradı ve bu kadınlardan bir çoğu hamile kalıp doğum yaptı. Babası belli olmayan çocuklar. Onların ne günahı vardı bugün bile bu çocuklar büyümüş olmalarına karşın en büyük travmalarını babasının adı sorulduğunda hatırlamak durumunda kalıyorlar, savaşı unutamıyorlar. Unutturulmuyorlar.Savaşın ,çatışmaların olduğu her yerde bu gördüğün dramlar acılar var. Ne yazık ki savaş ve çatışmalar ilk masumları hiçbir şeyden haberi olmayan çocukları vuruyor. İlk kurbanlar ,bu savunmasızlar oluyor.

—Zannetme ki etkilenmişlikleri yalnızca savaş zamanında kalıyor. Hayatları boyunca bu yaşadıkları travma devam ediyor. Zira çocukluklarını yaşayamadan çok hızlı büyümek zorunda kalıyorlar ve içlerindeki yaşayamadıkları çocukluğun hayaleti ömürleri boyunca peşlerini bırakmıyor. Bu travma onlarda bir çok psikolojik sorunların tortuları kalıyor.

Çocukken yatak ıslatma,uyku teröründen tutuverinde büyüdükçe kendilerine zarar verme,intihar,depresyon,kişilik bozuklukları daha birçok kalıcı etken üzerlerine yapışıyor. Yaşamları boyunca da peşlerini bırakmıyor.Küçüklüğünde tankla saklambaç,boş mermi kovanlarıyla bilye oynayan dan ne bekleyebilirsin ki?

—Şimdi soruyorum sana yirmi birinci yüzyılda iletişim çağında ,bilgiyi ulaşmak bu kadar yakınken nerde o medeniyet dediğimiz devletler ,insanlar. Nerede insanlık.Ağaca çıkan bir kedi ,foseptiğe düşen bir köpek ana haber bültenlerinde haber değeri olup insanlara gösterilirken,çekilen bunca dram acı neden insanlara gösterilmiyor? Niçin insanlık tüm bu yaşananlara göz kapatıyor, hatta göz yumuyor.Medeniyet denilen Avrupa'nın göbeğinde yıllarca süren savaşımlara neden kimse dur demiyor? Resimleri gördün bu resimlerin yazıya,anlatıma söze haceti var mı? Herşey ayan beyan ortada adeta haykırıyorlar insanlığın suratına,acıız,hastasıyız,üşüyoruz,yıkanamamaktan bitlendik,korkuyoruz,ölüyoruz diyorlar. İnsanız biz insan diyorlar. Çocuğuz daha ufacık mini minnacığız kıymayın bize,bizim oyuna ,korunmaya ,şefkate ihtiyacımız var diyorlar. Topa tüfeğe değil.Aslında medeniyet denilen ,insanlık denilen olguları muhataplarının yüzlerine tükürüyorlar.

İnsanlık ne cevap veriyor? Hiç .Dolar kaç para altın ne kadar ,petrolün fiyatı ne ? Lüks,para ,kariyer bana dokunmayan yılan bin yaşasın. İnsanlığın ilgilendikleri bunlar.Yardım isteyenleri kendi yaşam standartlarının tehlikesi tehdit gibi görüyorlar.Kimse kendi siyasetçilerini sormuyor senin ne işin var kilometrelerce ilerde askerimin ne işi var demiyor.Zira biliyorlar ki oradaki oyun kendi refahları için kurulmuş.Onca gelişmişlik,kişi başına düşen onbinlerce dolara rağmen üç beş dolarla günlük yaşamlarını idame ettirmeye çalışan bu fakir ülkelerin elerindeki o üç beş dolara da göz dikiyorlar.Onlar için arabasına koyacağı benzinin üç beş sent daha ucuz olması önemli ,bu sağlanırken hiç görmeyecekleri ülkelerde binlerce insanın ölmesi onlar için bir anlam ifade etmiyor.

Empati yapmıyorlar insanlık artık empati yeteneğini kaybetti.Ne zamanki egeden yunanistana mülteci götüren tekne olumsuz hava koşulları ve aşırı yükten alabora olup ege sahiline Alan Kurdi nin minik cesedi vurup ,bunu gören jandarmanın ağlaması insanlara gösterilince insanlar bir süre klavye başlarında uckun aktivistiğe soyunuyor. Adı birleşmiş ama kendisi birleşmemiş milletler de bile bu göçmen konusu işlense bile sonuç? Sıfır. Sıfıra sıfır elde var sıfır.Duymuşsundur medyada kaç kişi ege'nin sularında can verdi. Ağrı dağında kaç kaçak göçmen soğuktan dondu.

En son savaşa hayır gösterileri ne zaman yapıldı hatırlayanınız var mı? Bana sormayın çünkü ben hatırlamıyorum o kadar eski yani.Cengiz Yüzbaşı dolaptan üç tane meşrubat alıp bize ikram etti.Biz “yok komutanım desekde” ısrar etti kendiside kana kana içip bir boğazını ıslattıktan sonra.

—Evet Buğra cavuş ne diyorsun bu işe? diye sorunca,tabi bir şey diyemedim zira soru o kadar geniş ki ne sorduğunu anlamadım ki cevabını vereyim omuzumu olumsuz anlamda silktim.

—Bak çavuşum Halep'i gördün demi nasıl harap bir kentti ,kentlikten çıkmış taş üstünde taş kalmamış.Henüz siz görmediniz ama ben gördüm biz TSK nın hareket yaptığı yerlerde öyle virane manzaralar ,yıkık kentler göremezsin.Suriye'de bizim denetimizde olan tüm bölgeleri gez TSK olarak bizim yaptığımız bir tane yıkım yoktur.Göreceğin kurmuş olduğumuz fırın,hastahane,yardım dağıtım merkezlerinin önündeki ihtiyaçlarını karşılamak için oluşturulmuş kuyruklardır.Biz iyi ile kötüyü,masum ile caniyi ,dostla düşmanı,ayırın bir

orduyuz .Burası savaş meydanı kurunun yanında yaşda yanar demeyiz.Bu öyle sözde kolay olsada yapması hem zor ,hem maliyetli. Hem de yeri gelirse kaybı bile göze alabilmektir. .Böyle görmüşüz ve böyle yaparız.Böyle yapmaya da devam edeceğiz.Bizde aman diyene vurmaz. Yardım isteyeniyi de bana ne deyip sırtımızı dönmeyiz.Burada olmamız hem kendi ülkemizin güvenliği ,hemde bunca masumu ezilmişin yaralarına bir nebze merhem olabilmek ,onlara bir tas sıcak çorba içirebilmek için.Onları zalimin elinde kaderlerine terk etmemek için.Yani biz iyi tarafız koçum. Burada iyi biziz.

Biz yıllarca bol para ve zaman harçayarak yapılmış sinsi oyunları,planları en zayıf anımız belledikleri zamanda bile buruşturup yüzlerine çarpacak kadar güçlü bir milletiz. Üstelik Onların yüzle maliyet ettikleri düzenleri biz yalnızca bir harçayarak çöpe attı veririz.

—şimdi gelelim dünkü olaylara. M4 de bizim yardım konvoyumuz niçin saldırıya uğradı sence? Başarılı olsalardı sence bunun yansıması Türkiye'de nasıl olurdu? Kendi gözleriyle gördün çadır kentteki durumu öyle aval aval bakıyor ,gördüklerini inanamıyordun.O tırdaki yardım malzemeleri işte o çadır kente gidiyordu.Hani bizi görünce ayakkabısını çamurda bırakan küçük kız çocuğu varya işte onlara gidiyordu.Köpekler ne yaptılar tırları yaktılar ,hani askeri malzeme ,cephane falan olsa bir nebze savaşın gereklerindedir dersin. Malzemeler bizim birliklere bile gitmiyor ,çadır kente gidiyor ne diye yakıyorsun be o.. çocukları! Eğer biz onları takip edip gebertmeseydik ne olacaktı biliyor musun? İnsanlar ne konuşacaklardı? Hele birde bu olay bir iki tekrar etseydi ne olurdu sence .Ben söyleyeyim mi? Daha da Türkiye den bu yardım akışları durur ve o gördüğün çadır kent ve onun gibi bir çoğu açlıktan,ilaçsızlıktan,malzemesizlikten ölürlerdii. Zor olan yaşamları daha zorlaşıp hatta imkansızlaşacaktı.Facialar yaşanacaktı.

Sence bu kimin işine gelir ? Açlık,çaresizlik insana neler yaptırır tahmin bile edemezsin.O İdlib'deki örgütler nelerden beslenirler zannediyorsun?Bir onlar mı? Kendileri oyunu kurup polo oynuyormuşcasına herşeyde ellerindeki maşaları kullananlar nerden besleniyorlar? O gördüğün resimdeki çocuklar dahada çoğalacaktı. Yaşamları kabaşa dönmüş bu insanlar karabasanı yaşamaya başlayıp nefes alamayacak hale geleceklerdi.Ama biz buradayız.Biz mazlumun yanındayız.Politika bizim işimiz değil ama mazlumları koruyup kollamak,kötüyü çıktığı deliği geri göndermek bizim işimiz: Ve biz işimizi iyi yaparız. İnanmayan açıp tarih sayfalarına baksın bu bize atalarımızdan miras ne yapalım bizimde genimizde askerlik var. DNA mız böyle kodlanmış.Yüzbaşı elindeki meşrubatı kafasına dikip bilgisayarın yönünü diğer tarafa döndürüp karşımıza sandalyeye oturdu.

—Sabah sabah anamı bellediniz biz politikacı değiliz oğlum askeriz az konuşur ,çok iş yaparız.şimdi deyip durdu.Benim tarafıma dönüp az da masaya doğru eğildi.

şimdi Buğra çavuş bizimle misin? Yoksa ben humanistim bu iş bana göre değil dersin de anlarım.deyip bir güldü .

—Humanistlik ne demek biliyor musun? diye sordu

—Biliyorum komutanım dedim

—Söyle lan biliyorsan hümanist ne demek?

—İnsancıl,insan sevgisi demek,herşeyde insan ve insan sevgisini merkez kabul etmek. dedim

—Aferin lan sana ,sana da aferin Hulusi çavuş sana da aferin.

—Şimdi sadete gelelim bak acil müdahale bölümünde sizden başka uzun dönem asker yok. Sizi niçin getirdiğimi sormayın kişisel yeteneklerinizden dolayı olduğunu bilin. Bölge zor . Bizim bölümün görev tanımları herşeyden zor. Yok Gidelim dersiniz her ikinizde gidebilirsiniz. Hatta eski tabur Aktütün e değil üstlerime üstün başarılarınızdan dolayı batıda başka bir tugaya bile gönderilmenizi tavsiye edebilirim. İnanın hiç kimse bu konuda sizi yargılamaz,yargılayamaz.Hulusi abi parmağını kaldırarak söz istedi.

—Komutanım eğer sizin için sorun teşkil etmeyecekse ben burada kalmak istiyorum dedi.Yüzbaşı gülümseyerek dudağı ile olur dedi.Geldik finale filmin en can alıcı yerine düşünmeye ne hacet ben zaten kararımı çoktan vermiştim.

—Komutanım eğer çünkü o tatsız olayı unutursanız bende kalmak istiyorum.

—Buğra çok çabuk karar veriyorsun ,böyle bir konu üzerinde düşünülmeden kesip,biçmeden karar verilmez. Hele senin gibi hümanist saftirik birisi için dedi. Munzurca da güldü.

—Komutanım zaten hümanist olduğum için kalacağım.Anlattıklarınızı dinleyince hem ordu olarak farklılığımızı anladım,hemde buranın durumu,bu şartlar altında haklısınız ,bizim burada olmamız şart ve inanın tüm kalbimle istiyorum kalmayı.

—Bak hümanist çingene,hümanist silahşör sonra bir çatışma anında yine o yufka yüreğin kabarr ateş etmezsen, elinde bir başka fotoğraf ile karşıma dikilirsen hele hele silahının namlusunu kaza ile bile olsa bana doğrultursan işte o fotoğrafı yedirir ,namluyuda g.tüne sokarım anladın mı?

—Anladım komutanım

—Alamamışın.Anladın mı asker?deyince Hulusi abi ayağa kalkınca bende hemen ayağa kalkıp onun gibi hazır ola geçtim .Önce Hulusi abi

—Emredersiniz komutanım dedi.Onun ki bitti ben

—Emredersiniz komutanım diye tüm gücümle bağırdım.Cengiz yüzbaşı gülerek

—İşte şimdi anlamışsınız.Çıkabilirsiniz dedi Kapıya yönelmiştik hemen seslendi

—Meşrubatlarınızı bitirin dedi.Döndük bitmemiş kutuları alıp kapıya yönelince yüzbaşı tekrar kükredi

—Burda için oğlum, burda için. Yüzbaşıya silah çeken odasından kolayla çıkıyor deyip madara edeceksiniz beni. Yarın içi yanan silah doğrultacak sonra.Kolaları içip boş kutuları sehpa koyup giderken yüzbaşı ardımızdan yine bağırdı.

—İçtiğiniz boş kola kutularını ben mi atacağım lan, siz çöp kutusunun yerini bilmiyor musunuz? deyince tekrar geri dönüp boş kola kutularını sehpadan alıp kapının hemen ardındaki çöp kutusunu atıp topuk baş selamını verip odadan çıktık.

Kışla olarak yerleştiğimiz yer ufacık kış kadar bir yer. Bir gün önceyi de şahit olan herkes hakkımda nasıl bir hüküm verileceğinin dedikodusunu, bahsini tutuşmuşlar dışarda bizi görünce herkes merakla ne oldu diye bize bakıyorlar. Hulusi abi usturubunca iyi bir fırça yediğimizi ve son ihtarımızı aldığımızı söyledi de bizi rahat bıraktılar. İyide bıraktılar zira isteselerde daha ne bizi nede bir başkasını rahatsız edebilecek bir fırsat bulamayacaklarmış. Zira eş zamanlı her yerde olaylar patlak vermeye başladı. Zaten ateş çemberinde olan bölge patlamış çok fazla hareketlilik olmaya başlamıştı. Hemen her gün, her an, her yerde olaylar dur dünek bilmiyorlardı. Bölge neredeyse topyekün savaşın içine gidiyordu. Gerginliği azaltma bölgesi denilen yer gerginliğin tavan yaptığı yere dönüşmüştü. Bölükteki herkes bunun böyle olacağı belliydi diye konuşuyorlar. İşin kötüsü ne gecemiz kalmıştı nede gündüzümüz. Günlük rutinlerimiz hayal olmuştu, olayın birinden diğerine gidiyorduk.

Maşası, maşayı tutanlar, radikalcisi, rejimcisi, kürdü, orta asyalısı çözülemeyen yüzlerce denklem sanki bir el tarafından harekete geçirilmişti. Hulusi abi bu durumu şöyle açıklıyordu.

—Radikal islamcılar toprak hakimiyeti olmasada, adamlar dünyanın bir çok bölgesindeki cihat dedikleri savaşlarda, çatışmalarda pişmişler. Eylem yetenekleri ellerinde çok güçlü bir şekilde tutuyor ve bunu çok etkili kullanıyorlardı. Suriye rejimi secimleri yapmış artık meşru iktidarız ve yıllardır yapılan savaşı biz kazandık, ülkenin yüzde doksanına yakınına biz idare ediyoruz idlib'i de alaçağız ve hiçbir yabancı misyonu ülkemizde görmek istemiyoruz diyorlardı. Tabi bunu Rusya'nın gölgesinde söylüyorlarmış. ABD müttefik olarak PKK'nın devamı PYD'yi seçmişti ve her türlü desteği onlardan esirgemiyordu. İran malum Suriyenin ve şiiilerin en büyük destekçisi. Rusya Suriye'ye ben gidersem alttan İsrail, üstten Türkiye seni tost yapıp yerler diyor. Rejim lideri Esat ı kendi ülkesinde Putin'in arkasında yürütüyor. Büyük İsrail hedefi zaten en merkezde, Emevi camiinde namaz kılacaklar kendi dertlerine düşüp namazı kazaya bırakmışlar. PYD pohpohlandıkca kendini nimetten zannediyor, Afganistan da şeriat sevdalısı Taliban ülke idaresini ele alınca buradaki birçok radikal islamcılar, şunuda belirtmeliyim buradaki tüm bu grupların ana merkezleri Afganistan. Burası yalnızca şubecikler, bu radikaller özellikle orta asyadan gelenler kendilerine gidecek güvenli bir alan bulmalarına karşın o güvenli alan saydıkları Afganistan'a gidebilecek güvenli bir yol bulamıyorlar. Türkiye üzerinden kaçak gitmek isteseler kaçak gitmek tehlikeli ve maliyetli onların ise ceplerinde zırmık para yok, çok biçareler., Suriye'den idlib'e göç edenler kendi ülkelerinde muhacir durumunda olanlar, sıfırı ve umudu tüketmişler. Geride bıraktıkları çoktan rejim saflarında savaşanlara peşkeş çekilmiş durumdalar. Dönseler her türlü işkencesinden, sorgusundan tutuverin öldürülmeleri olasılığı adeta muhakkak, Araplar işi mezhepçiliğe dökmüşler kimisi Suriye'yi rejimi şii olmalarından kimisi de radikalcileri sunni olmalarından dolayı hala destekliyorlar. Türkiye ise yıllardır topraklarında beslediği beş milyondan fazla Suriyeli'ye ek olarak tek mülteciyi kaldırarak durumda değil. Hatta önceki anlaşmalarda radikalcilerle ılımlıları birbirinden ayırıp gereğini yapacağım sözü başını ağrıttıyor bu arap saçı ayıklanıp ayrıştırılabilir mi?

Burası Pandoranın kutusu. Kim kimi destekliyor kim kimi köstekliyor an be an değişebiliyor. Kazanmak için her türlü girişim mübah gözüyle bakılıyor. Kural kaide yok. Bugün yan yana savaşanlar bir bakıyorsun ertesi günü karşı karşıya gelmiş. Burada düşman olanlar başka bir bölgede dostlar. Düşmanımın düşmanı dostumdur anlayışı. İyide kim kime düşman kim kime dost. Ne oldu da Esat kardeşim, ayda bir her iki taraftan onar bakanla bakanlar kurulu toplantısı yapılırken, sınırdaki tüm mayınlar temizlenirken şimdi kırk yıllık Esat oldu Eset. Buğram mayın derken aklıma geldi bizim sınırdaki mayınlar temizlenip tarım arazisi yapılmak istenirken birileri acaba bu günleri çoktan planlanmış mıydı?

Hulusi abinin kendince nedenler olarak gördükleri varsayımların ana hatları bunlar.Şimdi ise bu pandoranın kapağının menteşelerinden birisi çıkmış içerdeki hengameyi kaldıramayan kutu içindekileri dışarıya kumak için diğer menteşenin çıkmasını ve kapağın açılmasını bekliyor. İşte o zaman ak g.t kara g.t belli olacak . Seyret artık o zaman bak neler oluyor: tabi geride seyredecek bir şey kalırsa.Burası arena ve gladyatörler kendilerinin köle olduklarını unutmşlar efendileri için canlarını ortaya koyup can verip can alıyorlar.Sonuçta görecekler ki ne şehit ne de gazi hepsi olacak Niyazi.Olan masumlara ,bölge halkına oldu ve olacak. Filler tepişirken karıncalar ezilecek.diye de devam ediyor.

—Çözüm diyorum nasıl çözülür peki bu diye soruyorum

—İnsanoğlunda bu hırs bu açgözlülük olduğu sürece bunun çözümü yok,olamaz ya.Hani sıkıldık buradan bir başka bölge seçip orada kozlarımızı paylaşalım derseler anca o zaman veya bölgede ağızlarının suyunu akıtan birşey kalmaz ise anca o zaman.Gene de bu kuramlar başka yerler için geçerli olabilir ama ilk kardeş kanı Habil ile Kabil'in çatıştıkları bu coğrafyada Yahudilere vaad edilen kutsal topraklar tevrattan çıkarılamayacağına göre bu coğrafya ilk kardeş kanının tadını almış ve vampire dönüşmüştür. Daha fazla kan istemektedir. Kan aktıkça çözümsüzlük daha da artmakta vampir semirdikce daha fazlasını istemektedir.

Osmanlının yaptığı gibi herkesin inancına dinine gelenek göreneklerine diline töresine mülküne saygılı olunursa atayacağın iki vali ile yönetebilirsin. Tersine ise dünyanın en gelişmiş donanımlı ordusu bile olsan, dünya benim dahi desen işte böyle anca cadı kazanını karıştıran kazancı başı olursun. Kazanın içindekiler düşünsün diyen medeni dünya da anca öyle aval aval bakıp seyreder. Bir süreden sonra ise kendi memleketinde ufacığın olsa kıyametler koparacak medeni insan böyle bölgelerdeki olayları, ölümleri sayıya indirgeyip sıradanlaştırır. En kötüsü de budur, bu sıradanlaştırma o plan kuran deyyusların ekmeğini yağ sürer, azgınlaştırır.

—E o zaman böyle gelmiş böyle gidecek yani dedim

—Eh işte öyle de denilebilir,en azından şimdiki tüm belirtiler o yöne gözükmüyor.

—En tehlikelileri de şu radikal cihatçı denilen dinciler. dedim

—Sen öyle zannet. Sanki diğer dinciler farklı,papa,vatikan,hahamlar,imamlar... bu işin neresinde zannediyorsun tam göbeğinde yalnızca perde arkalarındalar. Dinle fısıltıyı,duyacaksın seslerini. Kendileri ortada gözükmese bile fincancı katırları gibiler her yerdeler aslında. Oraya girmeyelim girersek çıkamayız.

Hulusi abinin çıkarımları yukarıdaki gibi. Nedenler niçinler bunlar ama biz askeriz ve biz sonuçlarla uğraşyoruz. Bizim görevimiz sonuçlarla sorunlarla uğraşmak.900 km lik sınırimızın 130 km si İdlib le.Bu sorunları bol keşmekeş bölgede bizim bölük acil müdahale bölüğü. Gerisini siz düşünün.

Artık olaylar bize de sıradanlaşmaya başladı.Takviye yapacağımız yardıma gideceğimiz olayları bile komutanlarımızın seçimiyle müdahale yapmaya başladık.En acil olana,en rantabl olana gidiyorduk. Bir haftanın içinde insanlıktan çıkmıştık,gitgide daha asabi bir hale gelmeye başladık. Uykuyu unutmş fırsatını buldukça şekerlemelerle,yemeği konservelerle idare eder hale geldik.Bölük olarak bölgede git gide nam salmaya başladık.Bize gezerler diyorlardı.

YetiŒe bildiğimizde ortalığı tarumar ediyorduk tabi yetiŒebilirsek.Ayaklarımız botların içinde piŒmeye baŒladı.Banyo yapmak hak getire. Saçımız sakalımız birbirine girdi. Güvenlik dolayısıyla gözlem noktalarında geceliyor sabah güneŒ doğmadan kaldığımız yerden devam ediyorduk.

M5 de saldırıya uğradık anında karşılık vermemizin neticesinde bir kayıp vermeden kefeni yırttık.

M5 de trafiği kapatan gösteriye müdahale etmeye gitmiŒtik. Göstericilerin liderleri ile Cengiz YüzbaŒı konuŒurken karşıdan kalabalığın içerisinde onaltı onyediyedi yaşlarında bir çocuk dua ederek bizim gruba doğru koŒmaya baŒlayınca bir an kalabalığın arapça bir Œeyler bađrıŒarak çil yavrusu gibi dağıldıklarını gördüm. Çocuğun geliŒinden,üstündeki beyaz kıyafetinden canlı bomba olduğunu anladım. İlk atıŒı kollarına üçüncü atıŒıda tam kafasına attım . Her Œey öylesine çabuk olup bitti ki.İnanılmazdı.Bizim araçlarda jammer vardı ve telefonla uzaktan patlatamazlardı. YüzbaŒının dediği iki saniyenin ne kadar önemli olduğunu orada Œahit olmuŒtum.Çocuk denilecek gencin ne yanına gittim nede kafamı bir kez olsun çevirip cesedine uzaktan bile olsa baktım.Günün kahramanı olmuŒtum. YüzbaŒı ikinci madalya için üstlerinden talepte bulunacağını söyledi.

Geceyi geçirmek için kaldığımız Anadan diğer adı Tel tamura da o gece baskına uğradık. Sabaha kadar gelen kalabalık grupla çatıŒtık.Adamlar baskına gelmiŒlerdi ama ölen onlar oldu. Birçok cansız arkadaŒının cesedini geride bırakıp kaçtılar.

M5 de sık sık rus askerleri ile karşı karşıya geliyorduk. Taraflar arasındaki koordinasyonun iyi olması, istenmeyen durumların vuku bulmasını engel olsa da özellikle paralı askerler olduğunu öğrendiğim Wagner gruplarından acayip gıcık alıyordum.Adamlar tam birer lejyon, katillerdi. Rahat hareketleri ,karŒılarındakileri tepeden bakan bakıŒları,sert mizaçları ve herŒeyi küsümseyen tavırları ile gıcıklardı ,SavaŒı sanki bir oyun gibi görüyorlar.

Akıl dağı gözlem noktasının karşı tarafı PYD nin hakimiyetinde. Üst bizim kontrolümüzdeki Afrin bölgesinde ,güney tarafı ise suriye ordusunun kontrolünde olan üç saç ayaklı berbat bir yerdi. Ne taciz atıŒı, ne baskını ne de vukuatı biterdi.MİT ,PYD nin kontrolündeki bölgenin idlip e yakın yerlerinde mevzi kazıldığı,mevzilerin güçlendirilme yapıldığı ,silah ve adam sevkiyatlarının yapıldığı ve bir takım hareketliliğin olduğunu tespit etmiŒ.Vakti zamanında bu bölgede bir çok Œehit vermiŒiz. Aynı Œeyin tekrarının olmaması için tespit edilen yerlere baskın yapılacak.Operasyon planı çok basit bölgeyi ayrıŒtıran yerde göstermelik protestolar,kargaŒalıklar çıkarılacak.Görev bölgesinde olmasından dolayı ilk müdahaleyi akıl dağı gözlem noktasındaki birlik yapaca.Biz kurt ve kalkan timi aramızda belli boŒluk bırakarak yarma hareketi yapacağız .Tabi hava kuvvetleri,iha ve siha larda havadan destek verecekler.Afrin tarafından da birliklerin katılması ile kurt kapanı kurulacak ve gerisini kapanın içine girecekler düşünsün.

Plan tıkr tıkr iŒledi herifler neye uğradıklarını ŒaŒırdılar. Onca yapmiŒ oldukları hazırlıkları,ağabeylerinin kendilerine hibe ettikleri tüm silah ve teçhizatı,cephaneyi geride bırakıp defolup kendi yönetimindeki bölgenin derinliklerine kaçıp gittiler.Ganimet muhteŒemdi.Son model Amerikan silahları,sandıktan çıkarılmamiŒ onca cephaneyi bizim elimize geçmiŒti. Hemde öyle fazla bir direniŒle karŒılaŒmadan çok az yaralı ile.Silahların sayımı dökümleri çıkarıldı biz Kalkan ve kurt timi koruma ve yardım olarak orada kaldık.Tüm görev esnasında.YüzbaŒı Cengiz ile birlikte silahların olduğu cephaneliğe gittiğimizde benim

ikizlerin gerçeklerini orada yeşil brandanın üzerinde görünce inanmadım. Hemde iki değil tam beş tane toplu tabanca vardı ve benim ikizlerin birebir gerçekleriydi.Cengiz Yüzbaşıya

—Komutanım şu toplu toplu tabancaları revolver ları bakabilir miyim? diye sorunca yüzbaşı şaşırıldı.

—Hayrola hoşuna mı gitti? diye sordu

—Komutanım benim ikizlerin bire bir eşi dedim

—Ha şu Hulusi bir ara bahsetmişti.

—Evet komutanım bir baksam diye tekrardan izin istedim.Yüzbaşı

—Tamam bak bakalım dedi.Gidip tabancalardan iki tanesini aldım önce bir tarttım aynı ağırlıkta sağına soluna baktım. Sonra bir parmağımda çevirdim ,tesbih gibi mübarek nasılda özlemişim. Sonra üçlü çevirme hareketine başladım herkes sayımı tutanağı bırakıp bana bakmaya başladı.Ben nerdeyse bir koca yıl ayrı kaldığım ikizlerimi kendimce seviyor özlem gideriyordum.Çevirdim çevirdim.

—Harikalar dedim yüzbaşı

—Buğra şimdi silahşör olduğunu anladım dedi gülerek.

—Komutanım çok güzeller değil mi ? diye sordum Yüzbaşı

—Ben ondörtlüyü tercih ederim dedi.Kamil binbaşı yaptığım numaraların hala etkisinde tekrarlama mı isteyince ,tekrar tekrar çevirdim.

Ertesi günü bizim görev burada bitti ve M4 de sıkıntı varmış oraya yola çıktık.Akrebın içerisinde operasyonu konuşup oradan buradan laflıyoruz.Yolda aldığımız haber ile çağırdığımız yere gitmemize gerek kalmadığı haberi gelince bölüğümüzün olduğu yerleşkeye döndük.Kışlada kalan arkadaşlardan derbi kazanmış gibi karşılandık.Akşama harika Erzurum yatık döner,pilav ve baklavadan oluşan karavanamızı yedik. Neredeyse on günden sonra banyo yapıp yataklarımızda rahat bir uyku çektik..

Sabah kahvaltısından sonra Yüzbaşı beni odasına çağırmış ,odaya girdiğimde beni gülerek karşıladı rahatta dinlememi istedi.

—E Buğra çavuş senin doğum günün ne zaman? İki eylül doğru mudur? diye sordu

—Evet komutanım iki eylül 1998 dedim.

—E sana bir doğumgünü hediyem var ama ta eylüle bekleyemeyeceğim şimdi vereyim mi? Yoksa eylülde doğum gününü mü bekleyeyim?

—Siz bilirsiniz komutanım niye zahmet ettiniz ki? dedim

—Yok bence şimdi vereyim deyip çekmeceyi açtı ve benim ikizlerin gerçeklerini masanın üzerine bıraktı.

—Buyur bunlar senin ama bir şartım var oniki atışı da onikiden vurursan dedi heyecanla

—Vururum komutanım hemen deneyelim

—Elli metre ama

—Olsun komutanım

—Hadi len gidip bakalım dedikleri kadar var mıymış? Gidip görelim. Tabi bulunduğumuz yerde atış poligonu yok ama hemen muadil poligon yaptık. Tahmini elli metreye yakın yere on iki tane küçük pet şişe diktik ve ben pozisyonumu aldım. Nöbetçilerin haricinde neredeyse herkes seyirci durumunda ve gösterimi yaptım. Binlerce kez antrenmanını yapmıştım, pet şişeleri vurmak benim için hiç de zor olmadı altı sağ altı sol elden ve karışık attım ve sağlam kalan bir tane pet şişe kalmamıştı. Herkesten bir hurra , alkış koptu. ve ikizlerime hemde gerçeklerine kavuşmuş oldum. Yüzbaşından istediğim şekilde taşıyabileceğimin iznini de aldım. Tek sıkıntı kemere bağlanacak kılıflardı, kese biçer onuda tam istediğim şekilde olmasa bile ona yakın uydurma iki kılıf yaptık. Şimdi aynı lunaparkta, tom miks tarzı iki toplu silahla dolaşmaya başlamıştım. Üzerime zimmetli beylik tabancamı kemerimde tokaya yakın yere koyunca üç tabancalı tam bir silahşöre dönmüştüm. E işimiz silahlarlaydı fazla mal göz çıkarmıyordu. Hulusi abi

—Hep derim Cengiz yüzbaşı akıllı ne yaptığını iyi bilen adamdır diye. Bu silahları senin kara kaşına kara gözüne vermedi oğlumi Senin yeteneğini bildiği için verdi. Şimdi inanılmaz tehlikeli bir adam olup çıktın .Hani iki saniye kuralı var ya işte sen artık o iki saniyeye hükmeden, oyunu değiştirensin. diye başlayıp devam ediyor ne dediğini bazen anlayamıyorum ama ne kadar haklı olabileceğini sonraki olaylarda görecektik.

Örnekleme gerekirse bir gün şehir merkezinde görevde inceleme yaparken sokak başından bir terörist Lpg atmak için pozisyonunu almış halde gören bizinkiler bağrışıp yere kapaklanırken ben kaşla göz arasında silahlarımı çekip adamı ateş edemeden vurup etkisiz hale getirivermişim. iki saniye kuralı demek buydu. Tabanca özellikle şehir içi ve kalabalıklarda, yakın çarpışmalarda tüfekten çok daha etkili oluyor. Yoksa uzak mesafede tabancanın tüfeğe karşı esamesi bile okunmaz.

Bu akıl almaz kargaşalık ortam yaklaşık üç hafta devam etti. Bu üç haftada neredeyse ayaklarımızdan postallarımız çıkmadı. Ayak parmak aralarımız pişip pis kokulu yaralar çıktı. Operasyondan operasyona mekik dokuyorduk ,adeta insanlıktan çıkmıştık. Bu arada Kale timinden üç, kalkandan da iki arkadaşımızı çatışmalarda kaybetmiştik. Şükür bizim Kurt timinde kaybımız yoktu ama yaralılarımız vardı. Görev dışı kalan arkadaşlarımızın yerine yeni askerler geldi. Biz artık kıdemli durumuna geçmiştik. Olaylar tüm hızıyla devam ediyordu. Rejim PYD nin denetiminde olan bölgeyle pek ilgilenmiyordu orayı en son her şekilde kolayca alacaklarının hesabını yapıyorlardı. İdlib'e ise bastırıldıkça bastırıyorlardı. Son zamanlarda buraya bir kara hareketinin yapılabileceği konuşuluyor ve eğer böyle bir durum olursa bu en kötü senaryo demektir. Kan gövdeyi götürürdü. Zira yukardan istediğin kadar bombala aşağıdan kara hareketi yapıp süpürmeyi yapamazsan bölgenin denetimini ele geçirebilmenin mümkünatı yoktu. Bunun içinde en az kırk elli bin kuvvet ile saldırmak zorunda ve bunun sonucu herkes için çok ağır olurdu. Bunun kazananı olmaz ama kaybedeni çok olurdu. Gelişmelerden iş o yöne gidiyordu. Görev süremizin iki ay daha uzatıldığının haberini aldık.

Buranın psikolojisine öylesine kendimizi kaptırmıştık ki sanki anamız burada doğurmuş. Buranın o yıkık binalarında oturup,köstebek yuvası sokaklarında oynayıp büyümüştük. Buranın adamı olup çıkmıştık.Yavuklusunu,ailesini ,karısını çocuğunu özleyen hasret çeken bir iki uzmanın haricinde bu yeni havadisi kimse tınlamamıştı.Sanki asıl ülkemiz Türkiye değil Suriyeydi.Buranın adamları gibiydik. Acemi birliğinde bize öğretilen bir çok şeyin hiç bir önemi kalmamıştı.Üniformamızın haricinde askerden çok hayduda benziyorduk. Saç sakal karışmış bakımsız virane görünüyorduk.Süse traşa harcayacak ne zamanımız ne de enerjimiz vardı. Şarjlı aküler gibi tüm enerjimiz olaylara ,göreve gidiyordu geriye boş bir kafa ,yorgun bitkin adeta isyan eden vücutlar kalıyordu. Bulduğumuz ilk fırsattı dinlenerek boşalan akümüzü doldurmaya ayırıyorduk.Askerden çok gerillalara benzemeye başlamıştık.İnsanoğlu su misali bulunduğu kabın şeklini alıyor en berbat ortamlara bile uyum sağlayabiliyor. Zaten dünyanın her coğrafyasında ve her türlü iklim ve şartlarda yaşayabilmesinin yegane nedeni budur herhalde.Buranın zorlu şartlarına iki ayda uyum sağlamıştık. Uyumak için illaki yatakta olmamız gerekmiyordu,fırsatını bulduğumuz bir anda ,duvar dibi yatakhane,toprak yatak başımızın altına koyduğumuz taş da yastık yerine gecebiliyordu. Herşeyimiz oluyordu da uykusuz olmuyordu vücut hakikatten isyan ediyordu.Bizim timdeki en şanssız olanlar biz akrep de görev yapan ekiptik.Zira yüzbaşı bizimle beraberdi sıkıysa değil uyumak ,anlık bir dal. Şekerlemek soğan dikmek derler ya adam anında yakalıyordu.Çelikten mi yapılmış ne? Yüzbaşının ne öf dediğini nede bir kez,gözünün daldığını gördüm adam insan üstü bir yaratıktı,üç gün görevde olsa bana mısın demiyordu.Ben yine ön koltukta olduğumdan bazen kaçamak imkanı bulsamda arkadaki Hulusi abi ile Selami üst çavuşun hiç şansları yoktu.

İnsan neyi çok görürse güzel çirkin farketmiyor o bir süreden sonra sıradanlaşmaya başlıyor.Servet harcaayıp yalı alıp bir süreden sonra denize kıçını dönüp oturan adamlar,gasilhanede cenaze yıkayan imamlar veya savaşın içinde her gün parçalanmış cesetleri ağlayan sızlayanları gören askerler... Artık buranın ilk zamanlarda yürek burkan acısı ,uykularımı kaçıran insan görüntüleri git gide sıradanlaşmaya başlamıştı.Hele bizim bölük en berbat görev tanımını icra ediyorduk.Acil müdahale bölüğü. Nerede olay varsa biz oradaydık. Yardım isteyen bizi arıyor. Darda kalan bizi arıyor. En tehlikeli görevleri biz koruma yapıyorduk, yani gazetenin üçüncü sayfa haberlerinin yetkili dedikleri görünmeyen resmi kahramanları bizdik.Neler görmedik ki.

Artık bölge insanını bile o ilk bakış açıyla bakmaz olmuştum. Bazen kendimi onları yargımlarken buluyordum.Böyle yaşam mı olur.İnsan bir kez ölür. Bu ne ya, bu neyin korkusu. Sıkıştılar mı at izi it izi edebiyatı yapıyorlar. Valla bu ortam bizde olsa eminim biz atını da itini de al aşağı eder, kökünden kazır yinede böyle bir yaşamı kabul etmeyiz. Ha olmadı özgürlüğümüz uğruna ölürüz.Ölen bir daha ölmez.Böyle günden güne gıdım gıdım ölmektense tek sefer tercihimdir.

Aslında isteseler atı da iti de ayırabilirler. Zira biz yalnızca iki aydır burada olmamıza rağmen ,insanların giyiminden,kuşamından,bazı davranışlarından oturup kalkmalarında,hal ve hareketlerinden kimlerden hangi milletten hangi ırktan ,lejon mu radikal mi kürt mü yoksa arap mı rahatlıkla tahmin edebiliyorduk.Eğer gerekipde konuştuğumuz zaman dillerinden tahminimizin çoğu tutuyordu.Biz iki ayda bu ayrıştırmayı öğrendikde bu ülkenin insanı nasıl oluyorda at izi it izi deyip kenara çekiliyorlardı.Birakin ırkını,milletini istikbartcılarında ,muhbirine kadar çözmeye başlamıştık. Biz bunu yapabiliyorsak bu coğrafyanın insanı hayli hayli yapabilmesi gerekmez mi? Yapmıyorlardı. Bence işlerine gelmiyordu.Yaşamak denirse yaşadıkları her bir günü kar belleyip bugünüde kazasız belasız atlattık diyorlardı.Duyduğum kadarıyla da en büyük amaçları Türkiye üzerinden Avrupa'ya gitmek. Başaramazlarsa

Türkiye,Ürdün ,Irak gibi komşu ülkelere sığınmak. O da olmazsa can güvenliklerini sağlayabilecekleri çatışmasız güvenli bir yere sığınmak,burdaki çadır kent gibi..Sanki buralara gidenler çok gülüm balım yaşıyorlar? Bir kısmı buradan biraz daha iyi şartlardaki çadır kentlerde el açıp yapılan yardımlarla,bir kısmıda o ülke insanların yapmak istemediği en berbat işlerde çalışarak ,çöp toplayıp ,dilenererek hayatlarını idame ettiriyorlar. Farkında değiller ama yavaş yavaş,işkence çekilen yaşamlar ile ölüyorlar.Bugün Türkiye'deki tavuk çiftliklerinde,sanayi sitelerinde,geri dönüşüm için çöp toplayanlar,inşaat işlerinde,tarımsal alanlarda kimler çalışıyor acep.Günü kurtarmayı kar mı belliyorlar acep ? Sonuçta “ yaşıyoruz” diyecekler tabi buna yaşamak denirse oysaki şunu demelilerdi “ Ya istiklal Ya ölüm” İşte onu demek için benim bebekliğim deki gibi taşak lazım.

Çocukları ayrı koyuyorum onlar bu işin tek masum temiz tarafı.Onların yalın ayak çamurların içinde oynayışlarını ,yağlanmış birbirlerine karışmış saçlarını,kirli pasaklı üst başlarını,akan sümüklerini,biz dahil elinde silah tutan herkesi korkuyla bakan şimşek gözlerini,bir çikolata verdiğimde kirli suratlarının altından içtenlikle gülümseyerek gösterdikleri sarı dişlerini ,birbirleriyle yaptıkları kaba şakalaşmaları ağlamalarını kısaca onların halini gördükçe içim burkuluyor,kalbim daralıyor.Tüm bunlara sebep neden olanlara karşı engellemekte zorlandığım öfkem kabarıyor.Buralarda bulunan en güzel şeyler. Hepsi birer melek ve biz büyükler bu güzellikleri bu melekleri çamura çayrağa buluyoruz. Bunun hesabını kimse veremez.Onlar Tanrıya yaşadıklarını anlatınca Tanrının gazabından cehennem en derinine en kuytu ,karanlık zindanlarına gitsek bile kurtulamayız.

—Ey ahali açın kulaklarınızı duyun bu çığığımı. Bu azaptan, kaçış kurtuluş yok. Bu kan kokan kiremit rengi yapışkan çamura bulduğunuz bu meleklerin hesabı sizden er yada geç sorulacak. O hesap günü geldiğinde sizleri ellerinizdeki kanlı paralar,güçlü kartvizitler,ahbap çavuş ilişkileriniz ,sözde kalan hariçten dinciliğiniz hiç ama hiçbir şey sizi kurtaramayacak. O melekleri yaşattığınız kanderyalarının her bir damlası boyunlarınıza sicimlerin ilmekleri olup dizilercek. Milyonlarca milyarlarca ilmekli sicimlerle ibreti alem için mahşer gününe kadar sallandırılacaksınız. Kendimi ayrı tutmuyorum varsa en küçük kabahatim bu karanlık kabusta ben de gönüllü olacağım sallandırılmak için. Tek şartım en son sallanmak olacak elbet tanrı kabul ederse :zira sizlerin sallandığınızı görerek belki asılmadan önce az bi az içim soğur.

Ben kafamda böyle kendi kendime konuşurken arkadan bir el omuzuma dokundu.

—Ne o silahşör daldın gene dedi yüzbaşı

—Hiç komutanım şu içinde olduğumuz bataklığı düşünüyordum. Bu bataklığı kova kova su çekip yaratanlar bunun hesabını nasıl verecekler merak ediyorum.dedim

—Buğra harp insanı felsefeci yapar derler de inanmazdım.Bakıyorum baya derinlere dalmışsın.

—Nasıl dalmayayım komutanım? Her yer kan kokuyor .Çamurlar kanla karılıp kırmızıya dönmüş .Yirmibirinci yüzyılda yaşanan bu dram kaybolan umutlar ne olacak bunun sonu... Gidişat gidişat değil.Hulusi abi

—Buğra haklı komutanım bölge hepten ateş çemberine dönecek gibime geliyor.

—Bundan kötü ne olabilir ? diye sordum.Yüzbaşı

—Neler olmaz ki bu gidişat freni patlamış araba değil ki bir ağaca çarpıp ,şarmpole yuvarlanıp dursun. Bunun sonu berbat görünen köy kılavuz istemez dedi.Hulusi abi

—Komutanım son olaylar yeni topyekün çatışmanın habercisi gibi gözüküyor. deyince yüzbaşı

—Haklısın gözümüzü çok açmalıyız her an herşey olabilir. Bizi çok daha zorlu günler bekliyor.

—Olan yine sivillere olacak adamlar geçmişin kaybolmuşluklarını hazmetmede zorlanırken artık gelecekte gümbürtüye gidiyor ,çıkmaza giriyor. İnsan geçmişinin yok oluşunu alışabilir ama geleceğin yitirilen umutların travmasını himse hazmedemez dedi Hulusi abi.

—Gençler sivil,akademisyen veya felsefeci değil biz askeriz. Gene neden niçine dalıyorsunuz ki bu bizi zaafa götürür. Biz şu anı kurtarmakla yükümlüyüz. Çok derinlere dalmayıp görevinize konsantre olun . Bataklık dediğiniz yerin bekçileriyiz: Biz bataklık sakinlerini veya bataklığın nedenleri ile ilgilenmekten çok bataklığın yılanı çıyanı ile uğraşırız . Aha o yılan çıyan tarafından sokulmak istemiyorsak herşeyimizle bataklığa kendimizi vermeliyiz. Kokular rahatsız etsede,uzaktaki bağrışlar değil yakınıımızdaki kıyıdayan bir otun hışırtısı ,kırılan dalın sesini duymak bizi hayatta tutar onun için dikkatinizi işinize verin dedi.Aslında uzatsada söylediği her şey doğrudu ve bizim hayatta kalmamızın tek etkeni söyledikeriydi.Dışardaki patırtıyı değil kırılan dalı duymak zorundaydık. Kalabalığın içerisinde bize yaklaşan militanı görmek zorundaydık. Başka türlü burada hayatta kalma şansımız yoktu.Mantık bunu söylese de gördüklerimizden etkilenmemenin mümkünatı yoktu tabi eğer taş kalpli değilsek.

Tim o kadar hareketliydi ki yerli halkla ilişkilerimiz neredeyse hiç yok gibiydi.Operasyonel bir ekipdik.Yerli halkla olay yerlerinde,yol kenarlarında verdiğimiz kısa molalarda anca üç beş saniyelik ilişkimiz vardı. Evliya çelebi gibiydik neredeyse bir yattığımız yerde bir gün daha yatmıyor hızımızdan başımız dönüyorduk. Aslında neredeyse hiçbir yere de adam gibi yetişemiyorduk.Maksimum risk altındaydık bunun bilincinde idik. Lakin namımız alıp yürümüştü bizi gören bizden uzak duruyor acil müdahale ekibi diyorlardı. Kurt,kale ve kalkan ismini bölgede neredeyse herkes biliyordu.Efsaneydik.Bir ay daha bu yoğun tempo ile geçti,mental yorgunluğu artık hissediyorduk ve o talihsiz gün gelip çattı.

Suriye askerlerinin kontrolünde olan Sırma daki gözlem noktamıza saldırı olmuş ve çok kalabalık bir grupmuş . Çatışma gece boyu sürmüş. Yardım çağrısı aldığımızda biz de görev için Serakip deydik. Acil kodu ile Serakip de bulunduğumuz birlikten gerekli cephaneye ve yakıtımızı aldıktan sonra onlara yardıma gitmek için sabahın ilk ışıklarında yola çıktık. Gecen her bir saniyenin önemi vardı ve hızlı hareket etmemiz gerekiyordu bu tür operasyonlarda pişmiştik.En azami güvenlik önlemi ile hızlı hareket ediyorduk. Neredeyse bir siren çalmadığımız kalmıştı.Çatışmanın seyrini an be an telsizden takip ediyorduk. Konuşmalardan durumun pek iç açıcı olmadığı belliydi ."Dayanın yoldayız geliyoruz" diyorduk.Ama gidemedik.

Tam bir vadiye doğru inişe geçmiştik ki ,yol daralmış zeytin ağaçlarının,üzüm bahçelerinin bulunduğu verimli bir ovoidan hafif aşağıya doğru süzülüyorduk. Fazla yüksek olmayan engebeleri, tepeleri ortadan yararak ikiye ayrılan yolda tatlı virajlarla kıvrıla kıvrıla gidiyorduk. Tam hafif meyil bitmiş çıkışa gececeğimiz anda sol taraftan nereden geldiği belli olmayan bir füze veya lpg bizim akrebi isabet etti. Biz ne olduğunu anlayamadan akrep yoldan sağa doğru havalanmış şarmpole doğru gidiyorduk. İki saniye kuramı burada geçerliymiş nereden isabet aldık ,bize ne oldu hiç bir şey anlamamıştık. Kulakları sağır eden bir patlama olmuş,oluşan

basınç hepimizi birbirimizin üzerine sol tarafa doğru savurmuştu. Arac sağ tarafa uçarken ben şoförün üzerine arkadakiler ne durumda farkında bile değilim yalnızca hepimizden bir bağrıış koptu. Hulusi abi anlatmıştı bu tür kaza durumlarında beyin tehlikeyi algılar ,insandaki algı aralıklarını sonuna kadar korunabilmek için açarmış. İşte bundan dolayı hani derler ya tüm hayatım gözlerimin önünden geçti onun gibi zaman yavaşlıyor gibi gelirmiş. Darbeyi yiyen akrep hala havada süzölmeye devam ediyor ve pencereden yolun kenarındaki tümsek bize doğru geliyor. Aslında biz ona gidiyoruz derken büyük bir gürültü ile yere çarptık. Alt üste üst altla yer değiştirdi. Sonra tekrar tenis topu gibi havalandık. Aracın içindeki herşey birbirine girmiş durumda. Araç kendi etrafında döndükçe emniyet kemerlerimiz bizi koltuğa sabitlese de boşta kalan uzuvlarımız bir yerlere çarpıyor, araç içindeki şeyler oramıza buramıza geliyorç. Bizim lunaparktaki dönerli uzay gemisinde gibiyiz. Son bir tur sonunda şarampol tümseğine çarpıp dönme yönümüz çarpmanın şiddeti ile yön değiştirdi. Sağdan sola yarım bir tur ve hepimizden ses çıkaran çok şiddetli çarpma ile araç titreyerek durdu.

Zaman da durmuştu. Nerdeyiz ne oldu biz kimiz herşey adeta flu bir karanlığın içindeydi . Ben yerdeki toprağa doğru bakıyordum veya baktığım şey toprağa benziyordu. Kafam sırtım her yerimde Özellikle emniyet kemerinin takılı olduğu göğüs ve kalça bölgemde ağrı vardı. Ben alt taraftaydım kafayı kaldırdığımda Selami uzmanın ayağının bana doğru sallandığını gördüm. Üzerime doğru bir sıvı akıyordu. Bu kıpkırmızı kandı ve Selami uzmandan geliyordu benim kıvrılan buynumdan ensemden aşağıya doğru akıyordu. Bir an dehşete düşmüşken, araca dolu yağıyormuş gibi sesler gelmeye başladı ama nasıl bir dolu. Sanki açık alanda çok şiddetli bir dolu yağışına yakalanmışız gibi şangır şungur ötüyor. Saldırıya uğradık diye bir ses duydum. Zorda olsa az yere elimle iterek kafamı kaldırabilirdim Hulusi abiyle göz göze geldim. Birisi hala bağırıyordu “saldırıya uğradık “diye bu ses Yüzbaşının sesiydi ama kendisi yoktu.

—Hulusi kenara çekil! Ben ise tekrardan bulunduğum ters pozisyondan kendimi kurtarıp doğrultmaya çalışıyorum. Şoku atlatıp aklım başıma gelmeye başladı. Kalkmaya çalıştıkça yukarıdan akan kan yüzüme ,ağzıma gözüme gitmeye başladı. Bir hamle ile direksiyonda ki Hakan üst çavuşu ileri doğru itip ayaklarım kapının penceresine gelecek şekilde doğrulmayı başardım. Kafamı kaldırıncaya Selami uzmanın tersine doğru kıvrılmış vücudunu gördüm. Onda büyük bir terslik vardı vücudu önüne değil ardına doğru le şeklindeydi. O zaman onun şehit olduğunu anladım. Dışarıdan insana dehşete düşüren silah sesleri geliyordu ve çok büyük gürültü ile araç bir daha sarsıldı. Araç bulunduğu yerden tekrar hareket edip ters döndü. Doğrulamak için biraz önceki tüm çabam boşa gitmişti Bu sefer de üzerime Hulusi abi yuvarlanmıştı. Fare kapanındaydık ve dışarıdaki kedi düştüğümüz bu umutsuz durumdan belli ki keyf alıp en acımasız şekilde top tüfek saldırıyordu. Yüzbaşının

—Selami Selami! Kahretsin Selami ölmüş! diye bağırıldığını duydum.

—Hulusi abi kalk üzerimden yana kay diye bağırıyorum. Herkes bir şekilde uygun bir pozisyon yaratıp ayağa kalkmak ne mümkün, en azından baş yukarda ayak aşağıda pozisyonuna gelmeye çalışıyor. Arac zırlı ve dayanıyor ama her ana üçüncü füze ve ya bomba gelebilir. Selami uzman şimdi aşağıda ayakları ve belinin üstüne kadarı var geri kalan aracın dışında. İçerisi korkunç kan ve berbat bir koku ile doldu. Bunun önemi yok Bu kapandan derhal çıkmamız lazım. Geridekiler diğer araçlar ne alemde? Kirpilerin akıbetinden bi haberiz.

Hakan üstçavuş arabanın sol kapısını açmayı başardı lakin daha açması ile beraber içeriye kadar giren kurşunlara hedef olmaktan kurtulamadı. Şehit olmuştu. Bedenin yarısı dışarda

kaldığı için kapıyıda çekip kapatamıyorum. Bazı kurşunlar kapıya isabet ediyor seken kurşunlar aracın içine hepten tehlikeye soktu.Nitekim fazla geçmedi ki Hulusi abinin acı feryadını duydum

—Abi ne oldu vuruldun mu?!

—Ah koluma girdi. Ah anam kemiği kırdı herhalde of bu seferde canımın yandığını hissettim seken bir kurşun celik yeleğime gelmişti, canım yansada muhtemelen yalekte kalmıştı.Aşağıya doğru eğilerek Hakan üst çavuşu dışarıya itmeye çalıştım.Yüzbaşı

—Buğra kapat kapıyı diye bağıyordu. Kapatabilmenin mümkünatı yoktu Hakan üst çavuşun ayakları içerde bedeni dışarıdaydı.Benimse iki büklüm olmamdan dolayı ayaklarımın üstünde durup güç alabilmemin mümkünatı yoktu.Yüzbaşı

—Hulusi sen nasılsın? Buğra! Buradan çıkmamız lazım her an bomba gelebilir Buğra Hakan ı dışarıya at kapıyı çekmelisin hadi oğlum baktım Yüzbaşı silahını akrebin kelebek camlarından birisini açıp dışarıya çıkartmaya çalışıyor

—Hadi Buğra zaman yok Hakanı dışarıya at derken o da körlemesine ateşe başladı içerisi kapalı alan makinalı tüfek hepten sağır olduk ,boş kızgın kovanlar bana ve Hulusi abiye isabet ediyor Hulusi abi

—Buğra Hakan astsubayı içeriye çek bacaklarından tut çek! diye bağıyor.Yüzbaşı ikinci şarjörü değiştiriyor.Tekrar atışa başlarken ben Hakan üst çavuşu aracın içerisine çekmeyi başardım görüntü korkunçtu burada yazmayacağım. Allah kimseyi bu şekilde sınamasın.Kapıyı çekmeyi başardım.

—Komutanım görebiliyor musunuz ?

—Yok ama yukardalar o.... çocukları çıkmıyorlar ki açığa!

—Şimdi ne yapacağız komutanım araçtan çikalım mı?

—Yok durun muhtemelen diğer taraftada varlar.Kelebeklerden bak bakalım uygun bir ateş yeri bulabilecek misin.Hulusi abinin acısı inlemeleri .her geçen an artıyor.

—Hulusi yarana yakın yerden morfin yap Buğra var mı uygun bir yer? diye sordu.

—Yok komutanım hiç bir şey gözüküyor.

—İyi baktın mı Buğra yok mu?

—Yok komutanım

—Ben böyle işin anasını kısıldık kapana.el bombası lpg her an birşey gelebilir.Hulusi sen nasılsın

—Komutanım sağ tarafımı hissetmiyorum kolum ,omuzum kötü.

—Hulusi tampon yap sen şöyle geriye çekil. demesiyle kurşunlar tekrardan dolu gibi yağmaya devam ediyor.

—Buğra cibin kapısını kalkan gibi kullanabilirsin. Çek aşağıya zaten baş aşağı yere düşür kendine kalkan yap. Her iki tarafada ateş etmelisin ben kelebekten bu tarafa koruma ateşi yapacağım artık dışarıda iş sana kalıyor.

—Emredersiniz komutanım dedim

—Buğra tahminim otuz otuz beş derece yukardalar ona göre at

—Onu nasıl ayarlayacağım komutanım

—Oğlum sen sniper eğitimi almadın mı?

—Aldım komutanım

—E o zaman ne diye soruyorsun?

—O zamanda anlamamıştım komutanım

—Sokayım senin kafana bak şöyle karargahtaki kulenin birinci penceresi gibi düşün

—Emredersin komutanım.deyip kapıya yöneldim ama kurşun yağmuru devam ediyordu.Yüzbaşıda atışa başlayınca bir ara kesilir gibi olmasıyla kapıyı açıp az ileri ittim kuşun gelince tekrar kapattım

—Hadi len çık artık diye yüzbaşı bağırdı.Tekrar kapıyı açıp az ileri ittikten sonra aşağıya çektim bir iki derken kapı aşağıya düştü ama zırhlı kapı ağır tutamadım. Düşen kapıyı uzanıp kendime doğru çekmeye çalışsam da mümkünatı yok.İkinci denemeden sonra vazgeçip aracın içine pustum.Dolu gibi kurşun yağıyor.Tüfeğime el yordamı ile bulup namluyu kapıdan uzattım. Seriyeye alıp yüzbaşının tarif ettiği açıda atışa başladım.Yarı şarjörde geri çekilip dinleyince sanki karşıdan bağırmalar duyar gibi oldum. Bu iyiye işaretti. Sakin bir anda kafamı uzatıp bakınca yukarıda yarım karartıları gördüm. Hemen tüfeği o gördüğüm tarafa ateşlemeye başladım bağırmalar yükseldi kesin birileri vurulmuştu.Tesadüf saymışlardır ah buradan bir çıkabilsem ben onlara tesadüfü göstereceğim.Tekrar attım . Sonra çömeltme pozisyonuna geldim

—Komutanım ben çıkıyorum! diye bağırdım ve cevabını bile beklemeden yuvarlanarak dışarıya kendimi attım ve tümseğın üzerine doğru atışa başladım. Yüzbaşı haklıydı çapraz ateşdeydik. Ön tarafı ateş altına alır almaz aracın ön tarafına doğru yuvarlanıp arkayada atışa başladım. Artık az da olsa karartıları görebiliyordum o da bana yetiyordu. Tek tek atıyordum. Bir benden bir onlardan gidiyordu. Benimki kurşun onlarınki ise canları oluyordu.Yerleşke,pozisyon avantajı onlarda olsa da pusu baskın avantajlarını ellerinden almıştım. Daha bundan galli bendeki yetenek herşeyi tarıma çevirmeye yetmişti. Sonra geriye dönüp aynı şekilde o tarafa derken: Yüzbaşıda aractan çıktı. Sırt sırta verip o bir tarafa ben bir tarafa atıyoruz. Az ilerde şarmpol hendeği vardı. O tarafa yöneldik ve hızlıca çalidan yapılmış harımın içine kendimizi atıp bir kayanın ardına siper aldık.Hulusi abi araçta kalmıştı ama araçtan kaçtığımızı gördükleri için artık kimse araca ateş etmiyordu.

Avdık şimdi avcı olmuştuk. Acımıyorduk kafayı kaldıran geri kafası düşüyordu. Sol taraf aşağıya doğru meyilliydi sağ taraf ise yukarı doğru yüzbaşı

—Sol taraftan bizimkilere doğru yaklaşalım dedi. Sol kanada doğru az bir açılıp ata ata yaklaşmaya başladık. Sağ taraftakiler aşağıya indiğimiz için artık bizi görmüyorlardı.Yüzbaşı ben vurdukça “helal aslanım sana kiralım şunların belini “diye bağırp küfürler ediyordu.Adamlar zaten çok eğitilmiş değil gibiylerdi. Çok açık veriyorlardı ve bu onların sonu oluyordu.Ata ata yukarıya doğru sol çaprazdan çıktık.İlk kez arkadaki kirpileri görme şansımız oldu.

Aracın biri sağ tarafa diğeri sol tarafa her ikiside şarampole yuvarlanmıştı ve birisinin üzerinde bir sürü adam vardı. Marifetlerini yakından bakmaya belki de aracın içine el bombası atmaya gitmişlerdi.Bu onlara çok pahalıya mal oldu hepsini tarayıp diğerkirpinin yanındakilerde atışa başladık.İki kişi ordu olmuş adamların canlarını alıyorduk.

Kirpilerin yanına yaklaştığımda arkadaki bizim akrebe doğru iki adamın hareket ettiğini görmemle yolun ortasına devirmem bir oldu.Bulduğumuz yer sağ taraftan daha yukarıdaydı ve onların bulunduğu yeri görebiliyordum. Seri atışlara başladım baş, kol nerelerini görüyorsam. Çatışma yaklaşık on dakika daha sürdü.Pabucu pahalı gören adamlar çatışma alanından kaçmaya başladılar. Önce fırsattan istifade kendi durumumuzu anlamak için etrafı incelerken gideni bırakır gibi olduk sonra ayağa kalkanları vurmaya başladık.Artık tüm kontrol bizdeydi.Son yaşadıklarımızdan sonra deli gibi olmuştuk.Duranı kaçanı bırakmıyorduk.Lakin en kötüsü en gerideymiş. Daha rahat hareket ederken birden Cengiz Yüzbaşı tam boğazından sniper tarafından vuruldu.Kurşunun nereden geldiğini bile anlamamıştık. Hemen kendimi yüzbaşının yanına yere attım.

—Komutanım komutanım diye bağıırıyordum. yüzbaşı yerde yarısı parçalanmış boğazını tutuyordu.Atardamar patlamış kan fişkırıyordu. Ellerimi yüzbaşının elleri üzerinden tampon yapıp bastırmaya çalıştıkça kan elime yüzüme her yerime geliyordu.An o andı. Hayatımın en uzun ve kısa anı. Yüzbaşı soluk almada zorlanıyor boğuk garip sesler çıkarıyordu .Kan tazyikli tazyikli fişkırıyordu.

—Komutanım Komutanım! diye bağırılmalarıma bilmem duyuyor muydu ama gözleri kocaman kocaman olmuş nefes almaya çalışıyordu.

—Komutanım söyle ne yapmam lazım komutanım bu durmuyor ne yapayım diye bağıırıyordum

—Yüzbaşım komutanım derken bir an göz göze geldik. İşte o bakış veda bakışıydı komutanım şehadete gidiyordu.. Gözünü bir an kısar cenesi dudağını büzer gibi oldu ve son nefesini kollarımda verdi.İnanamıyordum Cengiz yüzbaşı o koca çınar devrilmiş sonsuzluğa kanat çırpmişti.

—Komutanım Komutanım aç gözlerini komutanım ! ne dediysem komutanımdan en küçük bir hareket emaresi yoktu.Sonsuzluğa gitmişti. O artık mertebelerin en üst mertebesine ulaşmıştı.Artık kan tazyikli fişkırıyordu dinmişti.Komutanım diye bağıra bağıra ağlamaya başladım .Ağzıma gelen her küfrü sayıyordum. Yüzbaşmayı ne kadar sarsamda faydasızdı.Ben

ise hayatta hiç olmadığım kadar kendimi yalnız çaresiz hissediyordum. Etrafa baktım yardım alabileceğim kimsecikler yoktu.Yüzbaşının kanlı naaşını göğsüme bastırıp acı çığlığını atarken kafamın hemen üzerinden geçen bir kurşun tüm sinirlerimi uyarı verdi.

Ayağa kalkıp tümsekten aşağıya kendimi attım. Artık ikizler elimdeydi ve bağıra çağıra küfür ederek kirpilere doğru yürüyordum .Kafayı aldıranı vuruyordum,yerde bizden olmayan yaralı can çekişen olması bana fark etmiyordu. Kaide bir atış bir ölümdü. Öyle karavana yoktu.İkizlerin acıması yoktu. ilk kirpiye ulaşınca seslensemde cevap veren yoktu.içerdeki herkesin şehit olduğunu anladım .Arkadaşlarım,Halil,Murat ,Mehmet ve diğer uzman er ve erbaşlar hepside şahadet mertebesine ulaşmışlardı.Ortalık kan gölüne parçalanmış insanlara kısaca mezbahaya dönmüştü.

İkinci kirpiyi yaklaştığımda yanda can çekişen teröristin iki göz arasına üçüncüyü açıverdim. Kirpinin kapısının hala kapalı olduğunu gördüm.

—İçerde kimse var mı? Diye bağıryorum.

—Kimse var mı! Dışarda bizim askerlerden iki üç tane yerde cansız yattığını gördüm ama sayı azdı. Ya içerdeler yada başka bir yerdeler diye etrafa bakarken aracın kapısının açıldığını gördüm. İçerde üç tane askerin yerde yattığını iki tanesininde yaralı olduğunu gördüm

—Nasılsınız? Kaç kişi var.Kafayı uzatan Cafer uzmandı.

—iki yaralı beş kişiyiz sizler ne alemdesiniz ,Yüzbaşı nerde? diye sorunca

—Hulusi abi yaralı akrebin içinde.Geri kalan herkes şehit. dedim

—Yüzbaşı

—O da

—Dolu silah var mı? Bana dolu şarjör lazım Hulusi abi akrep de onuda alıp önlem alın

—Sen nereye gidiyorsun ?

—Şu şarjörleri alayım deyip dolu şarjörleri yeleğime sokmaya başladım

—Buğra saçmalama nereye gidiyorsun burada yaralıların yanında önlem almalıyız

—Siz kalın korkma daha kimse gelmez

—Olsun delilik yapma bu bir emirdir deyince adamın yakasını yapıştım

—S.kirtme emrine yüzbaşayı, herkesi öldürdüler! Bunu onların yanına bırakır mıyım lan ver şu şarjörleri diye adamı geri ittim.Artık emirmiş ,eğitilmiş hiç bir şey işlemiyor. İçimde kor gibi yanan bir intikam ateşi tüm bedenimi kaplamış, beni kölesi yapmıştı. Sonu ölüm bile olsa hiçbir şey umrumda değildi.Tek istediğim bize bu pusuyu kurup canlarımızı cananlarımızı alanların dünyayı başlarına yıkmaktı.

—Tek başına ne yapabilirsin ki? Dur kafayı yemişsin oğlum sen ! dedi

—Neyse ben gidiyorum deyip bize pusu atanlardan kalanların kaçtığı tarafa doğru koşmaya başladım. Hemen az ileride biri yaralı iki kişinin yardımıyla yürümeye çalışan üç kişiyi gördüm yanlarından geçerken hareketsizlerdi. İlerde koşan iki kişiye atacakken taşın arkasında başka bir kafa korumadymış kafayı kaldırmayla ilk ona sonra diğerlerine attım. Hepsi yerdeydi.Yanlarından geçerken birer tane daha kafalarına sıkmayı ihmel etmedim.Tepeyi dolanıp sallandığımda aşağı çay yatağında bir sürü arabanın kamufle olarak park edilmiş olduğunu gördüm. Demek toplanma merkezleri burasıymış. Arabalara doğru koşanlardan menzil dahilinde kim varsa hepsini indirmeye başladım. Sonra hareket eden en öndeki arabadan başlayarak hareket eden iki arabaya daha ateşe başladım. Mesafe altı yedi yüz metre vardı. Etkili menzilin dışında olsalar bile iki şarjörü üstlerine boşalttım. İlk araba gitse de ikinci araba bir sağ sol yapıp yolun dışına çıkıp tarlaya yan yattı. Hem ateş ediyor hem de onlara yaklaşmaya çalışıyordum. Tek isteğim onlara etkili atış mesafesine yaklaşabilmektir. Lakin bir şey beni fena halde sarstı,gittiğim yöne doğru değil geldiğim yöne sırt üstü düştüm.Hiç bir acı falan hissetmiyor ama soluk alamıyordum. Kalkmaya çalışsam da değil kalkmak doğrulamıyorum bile .İçimden sıcak bir sıvı çelik yeleğimin üzerine doğru çıkıyor.Elim içgüdüsel yeleğime gitti ve o zaman taze sıcak kanı hissettim. Büyük ihtimal zırh delici sniper kurşunuydu. Vurulmuştum.

Gökyüzü ne güzel masmavi ve beyaz bulutlar yeryüzünü selamlıyorlardı.Bu kadar kan ve kan kokusuna bulanmış yeryüzü gökyüzünün o muhteşem düzenliğine nasıl kalkıp selamını alacaktı? Bahar ayındaydık ve ilk kez toprağın bu kadar güzel koktuğunu şahit oluyordum.Elimin düştüğü yere elimdeki kanı bir kez daha görmek için sağ elime bakınca bembeyaz sürüyle papatya tarlasının ortasında yattığımı anladım.Her yer papatyaydı ama şu ana kadar benim hiç dikkatimi çekmemişlerdi. Papatyaların ortasında kıpkırmızı bir gelincik rüzgarda raks ediyordu ama ben kırmızıya doymuştum.Papatya daha güzeldi saftı temizdi,kır çiçeğiymiş özgürdü. Ortasına güneşi hapsetmiş kendi güneşi ile yaşıyordu . Memleketimi özlemiştim tekrardan gökyüzüne baktığımda parça parça bembeyaz bahar bulutlarını izledim. Nerden aklıma geldiyse bu bulutların bizim oradan da görülüp görülmediğini merak ettim. İnsan ölürken aklına ne garip şeyler geliyor değil mi? Mesela ölür ruhum bedenimden çıkarsa üstümde dolaşan bulutların üzerine çıkan ruhum acaba canım memleketimi son kez görebilir miydi? Neyse Yüzbaşı ve şehit olan diğer arkadaşlarım daha varacağı yere varmamıştır acele edersem onları yarıyolda yakalarım diye düşündüm. ilk anın sıcaklığı gitmiş ağrıyı göğsümde hissetmeye başlamıştım. Hafif acıyla beraber bir tebessüm ettim .Acımı ortası güneşli bir tutam papatya ile paylaştım.Gözlerim kapanıp kendimden geçmeden önce son gördüğüm bembeyaz bir bulut kümesiydi .

Karanlıkların ama kötü şeylerin olduğu karanlıklardan geliyorum. Bir el sanki kapalı olan radyoyu açmış da ara istasyonlardan birindeyim. Cazur cuzur sesler çıkarıp en yakın istasyona geçmeyi zorlar ya o haldeyim.Nerdeyim,kimim nereden gelip nereye gidiyorum hiçbir fikrim yok. Karabasanı yaşıyorum ama tersten beynim uyuyor mantık, bilinç kapalı ama vücudum ise uyanmış.Sahibini onu yönetecek beynini,bilincini arıyor.İlkel içgüdülerim beni ele almış nedendir bilmediğim bağlanmış olan kollarımı kurtarmaya çalışıyorum. Artık amacım belli. Farkındalığım gelmeye başladı.Yataktayım ve kolum yatağa bağlı. Bağılardan kurtulmaya çalışıyorum ama nafiye çaba. Ne yapsam olmuyor.Bedenimde farklılık var sanki belden aşağım yok. Yalnızca orası da değil. Bağlı olan elimi kurtarmak için diğer elimi ne kadar caba sarf etsem de o elimde yok.Garip bir durumdayım.Konuşabiliyorum “kim bağladı beni çözün lan “diye bağıriyorum .Bir süreden sonra bağırışım küfürlere döndü aklıma gelen küfürü söylüyorum.

Parlak ışıkların olduğu bir yerdeyim. Gözlerimi açtığımda tavandaki ışık gözümü alıp kamaştırıyor. Tamamını hissetmediğim bedenimi başımı kaldırıp bakmaya çalışsam da nafile başımı kaldırabilecek gücüm yok. Fazla zaman geçmedi ki bir kaç kişi geldi hepsi de beyaz önlüklü, beyazlar içinde

—Asker sakın ol hastanede yoğun bakımdasın

—Çözün kollarımı beni kim bağladı

—Tamam tamam çözeceğiz lakin sen hele tam bir kendine gel

—Çözsene kardeşim çöz kollarımı

—Çözeceğim ama önce kendine gelmelisin hala narkozun etkisindesin

—Neredeyim ben?

—Söyledim ya hastanedesin.

—Hangi hastane

—Gülhane eğitim ve araştırma da

—Gülhane mi orası neresi

—Ankara eski adıyla Gata dasın askeri hastane

—Esir gibi niye bağladınız beni?

—Narkozun etkisinden kendine zarar vermiyesin diye

—Ne narkozu ?

—Vurulmuştun ameliyat oldun.

—Ne ameliyatı ne vurulması

—Az sabret birazdan kendine gelince her şeyi hatırlamaya başlayacaksın

—Çöz şu kolumu

—Sabret dedim birazdan çözeceğim

—Niye şimdi değil?

—Hala narkoz etkisindesin az sabret

—Burası neresi

—Söyledim ya Gata Ankara

—Ankara ,Ankara buraya nasıl geldim ben ben Suriye deydim

—Bak bilincin gelmeye başladı kendine geliyorsun.

—Ne oldu da buraya geldim ne ameliyatı bu adam gibi anlatsana şunu

—Pusuya düşüp saldırıya uğramış sınız yaralanmışsın deyince. Papatya ,gökyüzü,yüzbaşı. Bilinç perdem açılıverdi .Keşkem hiç açılmasaydı açılan perdeden tüm yaşanmışlıklarım ardına gelmeye başladı.

—Cengiz yüzbaşı diye inledim ,ellerimde can vermesi,bir nefes alabilmek için çabası ,kesik kesik şarlayan kanı ,büyümüş gözleri gözümün önüne geldi öylesine çığlık attım ki yoğun bakımdan taşıp hastanenin en alt en ücra köşelerine kadar gitti.Perdeden çıkan çıkanaydı Selahattin uzman,Hakan başçavuş,Hulusi abi o yaşıyordu bıraktığımda

—Hulusi abi o yaşıyor mu? diye doktora haykırdım doktor

—Bilmiyorum buraya bir sen geldin yaşıyordur sen bir sakın ol deyip

—Nasıl bir ben geldim onu bıraktığımda yaralıydı onu getirmedi mi?

—Başka hastaneye götürmüşlerdir senin durumun kritiki bu sebepten seni buraya getirmişler.

—Ah yüzbaşım ,Selahattin uzman ah Hulusi abim diye haykırarak ağlamaya başladım. Hıncımı doktor ve hemşireden çıkarmak istiyordum onlara beni çözmelerini istiyor artık küfür etmeye başlamıştım.Yüzbaşım diye ağlıyordum.Doktor, hemşireye bana bir şeyler vermesi için talimat verdi

—Bak sakınleş direktten döndün çok zor bir ameliyat geçirdin sakın olman lazım. Henüz çok güçsüzsün durumun hala çok kritik.

—S.kerim kritiğine çöz beni! Gitmem lazım çözsene lan!

—Hemşire hadi acele et deyip ardına dönüp yanımdan uzaklaştı.Ben adamın ardından sayıp söverken hemşire kolumdaki drenden birşeyler enjekte ediyordu.Bense kollarımdaki yatağa bağlanmış bağlardan kurtulmaya çalışıyordum.Benimki beyhude çaba olduğunu anlayacaktım. Bağlardan kurtularak ayağa kalkmaya çalışan ben asıl pranganın başka yerde düğümlendiğini nerden bilebilirdim ki.

Zaman kavramım yok olmuştu. Biyolojik saatim durmuş,gerçek saat duvarda asılı olsada bana hiç bir şey ifade etmiyordu.Yoğun bakım ünitesinde gece mi gündüz mü ,dışarı ile tüm bağımız kopuktu.Ara sıra uyanıyor sallanan perdeden çıkanlar orada bekleyip gitmek için ne bekliyorlarsa gözümün önüne geliyorlar ve kabus kaldığı yerden devam ediyordu.Bağrıış çağrıış ağzı bozuk biri olup çıkmıştım. Beni tekrardan uyutuyorlardı.

Bu itiş kakış bir süre devam etti ama sonradan hırçınlığım geçti. Hatta tam tersi oldu içime kapanmaya sesizleşmeye başladım uyandığımda çarpışma alanı,arkadaşlarımın son görüntüleri gözümün önüne gelince sessiz sessiz ağlıyordum.Artık yoğun bakımda çalışanlar halimi görüp içleri almadıklarından mı yoksa beni acıydıklarından mı nedendir yapıştıırıcıyı aynen devam ediyorlardı.Dedim ya zaman kavramı yok.Yoğun bakımda ne kadar kaldım bilmiyorum .Uyandığımda mı yoksa kendileri mi uyandırıyorlar yaralarımı ameliyat yerlerimi

pansuman ediyorlar sonra beni kendi halime bırakıyorlardı.Herkes elinden geldiğince bana iyi davranıyorlardı hatta biraz aşırıya bile gidiyorlardı.

Acı gerçeklerle yüzleşmeye başladım. Sol tarafımda bir gariplik vardı elimi hiç hissetmiyorum oynatamıyordum.Sağ ayak parmaklarımı az bir az oynatsam da sol bacağımı da hissetmiyordum.Doktor İhsan gelip muayene ettiğinde sol tarafım adeta yok gibiydi. O ise bunun geçici bir durum olduğunu,iyileşmem için zaman gerektiğini özellikle fizik tedavi ile eski sağlığıma kavuşacağımı söylüyordu.Bence doktor İhsan berbat bir yalancıydı. Her halinden beni teskin etmek için numaradan iyimser şeyler söylediğini bakışından anlıyordum.

Hiçbir şey umrumda bile değildi ne yürümek ne de yaşamak. Eskisi gibi olacakmışım.Bak sen? Söylemek ne kadar kolay. Yüzbaşıyı,Hakan astsubayı ,Selami uzmanın,sağda solda vurulmuş ,hatta parça pinçik olmuş vücut bütünlüğü bozulmuş her bir parçası bir taraftaki tim arkadaşlarımla o son hallerini gören birisinin eskisi gibi olma şansı olabilir mi? O korkunç manzara nasıl unutulur, bu büyük travma nasıl atlatılır?Artık ben ruhen ölü yarım bedenli bir adamım. Kabullemesi çok zor olsa da acı gerçek,hakikat bu..

Aklım erdikçe içime kapanmaya başlamıştım. Git gide hissizleşmeye ölümü aramaya başladım. Niye bende ölmedim ki.Arkadaşlarıma olan üzüntüm kıskançlığa dönmeye başladı.Onlar şehit olmuşlar ve bu çekilmez berbat dünyadan en iyi şekilde göçüp gitmişlerdi Ben ise eskiden sağlam iken baş edemediğim,aklımın ermediği bu zalim acımasız hayatta tek başıma kala kalmıştım.Artık üzüntüm ümitsizliğim kendime dönmüştü.Ne olacağı umrumda bile olmasa devam etmek zorundaydım. Aslında çözüm çok kolaydı bir şekilde sıkarım kafama bende göçer giderim. Lakin benimki bok yoluna gitmek olurdu.Vural emmide çok istemiş ölmeyi ,”çok düşündüm ,çok istedim ama yapamadım. Kendini asan biri mahşere kadar o ipite asılı kalırmış,en büyük günah intihardır. Tanrının birinci emri öldürmeyeceksin, bu emir kendin için de geçerli “derdi.Oh ne ala onlar şehit cennette ,bense kendimi öldürdüğüm, intihar ettiğim için cehennemim en dibine.İyi de ne olacak şimdi ben ne yapacağım?

Yoğun bakımdaki günlerim sonlandı ve beni servise çıkardılar. Servise çıkmadan önce yoğun bakım servisinde çalışanlar doktor İhsan nından tutuver inde hemşire Şükran ına kadar hepsi gelip bol bol selfie fotoğraf çektiler. Ben beni sevdiğileri için zannetmişim ama servise çıkınca işin aslı belli oldu.

Servise çıktığımdan ikinci günü Genelkurmay Başkanı kalabalık üstündeki yıldızlardan omuzları gözükmeyen rütbeliler topluluğu ile ziyarete geldiler.Komutan gelirken boş gelmemiş akıl dağı gözlem noktasının karşısındaki PYD lilerle yapmış olduğumuz çarpışmadan dolayı bana ve yüzbaşıya üstün cesaret madalyası verilmiş. Madalyalarımız yoldayken baskın hadisesi olunca komutan yanında getirmiş. Bir sürü gazeteci eşliğinde madalyamı taktı onlarda bol bol fotoğraf çektiler. Türk askeri şöyledir böyledir diye nutuklar attılar ve gittiler.Geldikleri iyi oldu kafamda boşluk halinde olan buraya nasıl geldiğimi,çatışmanın son şekli,kimler yaralı kimlerin şehadete ulaştıkları ile ilgili tüm sorularımın yanıt almış oldum.

Dolan boşluklar aslında hayatımın en büyük travmasını oluşturuyordu.Her bir kelimesi acı doluydu ama gerçek buydu. Ne yazık ki kimsenin bu dram dolu filme geriye alıp montajda o acı kareleri kesip atmaları gibi bir durum söz konusu değildi. Bilinmezliğin içinde katlanmakta zorlandığım acılarımla yeni bilgiler ile hepten katlanmıştım.

İstihbarat komutanının anlattığına göre biz pusuyu düşer düşmez telsiz konuşmalarından haberleri olmuş.Kale timini hemen yardıma göndermişler ve ne yaptılarsa Rusya'yı Suriye hava sahasını bizim hava kuvvetlerinin kullanımını açmaları için ikna edememişler. Dediklerine göre Moskova yı bile aramışlar hava kuvvetleri gidemeyince takviye güç ancak karadan olabilmış tabi onlar yetişesiye kadar zaten olay olmuş ve bitmiş.

Bizim timden ben dahil beş yaralı üç asker sağ toplam yedi kişi baskından kurtulabilmiş. Geri kalan on altı aslan parçası şehit olmuş.Komutanın anlattığına göre işin garip tarafı karşı taraf pusu atıp tuzağı kuran taraf olmasına karşın toplamda kırk iki tane ölü vermişler.Çok başarılı bir pusu ,tuzak olmasına karşın bu kadar kayıp vermeleri görülmüş şey değilmiş.Baskının yapıldığı yerin dışında yirmi üç tane ceset saymışlar Komutan” neredeyse hepside kafasından vurulmuş ,bunları kimin vurduğunu biliyoruz ” diyor gülerek omuzuma yepeşiyor.Beni de arazide yaralı vaziyette kale timinin dronu bulmuş.Sonra zaten tepenin aşağısındaki bizi saldıranların cesetlerini bulmuşlar.Hatta komutan “ kayıpları daha fazla bile olabilir mutlaka yanlarında götürdükleri ölümler veya yaralılardan ölenler vardır “diyor gülerek.”Yani diyor analarını bellemişsiniz” deyip yine gülünce

—Sen ikide bir niye gülüyorsun? diye herife çıkıştım. Herif dediğim yarbay

Adam şaşırıldı.Sanki o subay ben sıradan asker bana çok yüz vermiş de ben şımarmışım gibi yüz şekli yarı şaşkınlık yarı otoriter bir hale geçerken

—Lan y.vşak ne diye gülüyorsun? Yok analarını bellemişiz. Sen ne diyon be adam topunu toplasan bir Cengiz Yüzbaşı eder mi? Değil Cengiz yüzbaşı bir Hakan astsubay eder mi? Niye gülüyon lan sen diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.Yarbay önce askerliğinin rütbesinin forsuyla bana sert girmeye çalışsa da eğer ayağa kalkabilsem belindeki tabancayı alıp adamın o değersiz beynini duvara yayacağım ama yalnızca kafamı onuda biraz kaldırabiliyorum.

—Sen niye gülüyon lan ,gebertirim seni s.ktir ol git burdan çık lan dışarı! Bağırıyor çağırıyorum .Adamın akli gitti,bağırışımızı duyan bir iki asker hastane görevlisi içeriye girince yarbay eliyle hadi ordan işareti yapıp dışarı çıktı. Ben hiç susmuyorum bağırıp çağırıyorum doktorlar acil sakinleştiriciyi verince uyumuşum.

Bu sinir,öfke patlamasıyla ilgili psikolog geldi benimle sözümlü ona konuşup dertleşti.Ona

—Adam utanmasa kırk iki karşı taraftan on altı bizden gitti deyip sevinecek. Bu nasıl olabilir bu neyin kafası. Ülkesinin güvenliği,oradaki mazlumların bir nebze rahat bir nefesi için canını hiçe sayıp görev yapan birisine ne zamandan beri bir sayı gözü ile bakılıyor. Bu nasıl hastalıklı bir düşünce tarzıdır.Üç sizden beş bizden üzülelim,on altı bizden kırk iki sizden sevinelim. Orada vatani için çan veren her asker birer şehir birer ülke ,baba,koca hayatını idealler uğruna harcayan her biri bir dünya. Sen buna nasıl sayıya indirgeyebilirsin? Ölüm. Ölüm o dizilerde filmlerde oluyor “ölümden öte köy var mı gülüm “diye. Her bir ölüm yitirilen bir dünya birer evrendir. Yaşam o kadar değerlidir ki hadi ver herşeyi dünyaları ver bakalım geri getirebilecek misin?İnsanlar, hatta askerler bile ölmemeli. Bunu ben belkide en çok öldürmek zorunda kalan söylüyor. Ölüm doğal sürecinde olmalı kimse kimseyi öldürmemeli bu benim düşüncenden öte Tanrının birinci emri. Öldürmeyeceksin.Ölür öldürülürse hele bir de şehit olursa onu bedenlen mümkün olmasada fikren manen yaşatacaksın. Onun en üst mertebeye ulaştığını bilip ona göre davranacaksın.

İki gün sonra da cumhurbaşkanı yanında milli savunma bakanıyla beraber ziyaretime geçmiş olsuna geldiler .Daha o gelmeden protokol dairesinden biri gelip cumhurbaşkanıyla nasıl hitap etmem ne şekilde davranmam konusunda beni bilgilendirdi.Sağ olsun o da boş gelmemiş bir üstün cesaret madalyasını da ondan aldım. Toplamda üç madalya sahibi sözüm ona kahraman oldum.Siyasetçi işte nerde nasıl davranacağını iyi biliyor. Hitabet ustaları.Kesin bence iki gün önce yarabaya yaptığım çıkıştan da haberi var. O daha çok ölen Kurt timinin arkadaşlarımın taziyelerini sundu. Çok meşgul adamlar haliyle ziyaret çok kısa sürdü oturup benimle çay içecek değillerdi ya .Basına ,medyaya verilen bir iki demec ve poz ile görevleri tamamlanmış oldu. Onlarda çıkarken iki gün önceki yarbaydan pek farklı değillerdi.Daha kapıdan çıkmadan programlarının akışına kendilerini kaptırmışlardı.

Kabus dolu hastane günlerim başlamıştı.Doktorun dediğine göre sniper ın atmış olduğu kurşun zırh delici özellikli yüksek karibeli bir silahtan atılmış. Kurşun tam göğsümden çelik yeleği delerek üç parçaya ayrılmış,parçalardan birisi sol omuzuma,diğeri sol akciğerimin üst tarafından kalbime çok yakın yere ,üçüncü parça ise kuyruk sokumundaki omuriliğe kısmi hasar vermiş. Doktorun dediğine göre,çok komplikasyonlu bir ameliyat geçirmişim. Sol akciğerimin az da olsa bir kısmını almak durumunda kalmışlar artık koşamayacakmışım. Nereye koşacaksam? Sol omuzumdakinin fazla kalıcı bir hasarı olmayacakmış zaman içinde fizyoterapi ile tamamen iyileşeceksin diyor. En sıkıntılı olan kuyruk sokumundaki omur iliğime zarar vermiş .İşte o bizi çok zorladı diyor .Platin ile stabil hale getirdik ama ayaklarındaki his kaybı bundan dolayı bunuda yaralarım iyileştikten sonra rehabilitasyon ile eski halime gelebileceğimi söylüyor. Beni çok zorlu bir sürecin beklediğini de uyardıktan geçmiyor.Şanslıymışsın diyor eğer kalbe yakın olan iki santim kaysaymış kalbi paramparça yaparmış. Aşağı kuyruk sokumuna giden eğer yukarıdan bir omuriliğe gelseymiş yaşasam bile tam felçli duruma gelmişim. Yaşamamın bir mucize olduğunu söylüyor ,beni askeri helikopter ile önce reyhanlı devlet hastanesine,orada ilk müdahale yapıldıktan sonra hemen ambulans helikopter ile direk gata'ya getirmişler.Tüm ameliyat ekibi ben geldiğimde hazır durumdaymış ve çok hızlı müdahalede bulunmuşlar.Üstlerden çok baskı yapıp durumum günü gününe takibi yapılmış.Doktor biz elimizden geleni yaptık artık sıra sende diyor. Bundan sonraki tedavi seyrini benim çabam yön verecekmiş.

Yaklaşık bir ay kadar serviste odamda yalnız kaldım.Çok zor zamanlardı. Doktorun dediği gibi sol elimi oynatıp hareket ettirmeye başladım. Her gün fizyoterapist odama gelip bazı hareketleri yaptırıyordu.Sağ ayağımı hareket ettirebiliyor ,hissedebiliyordum ama sol ayağımda tık yoktu. Kafamı kaldırıp bakmasam ayağım yerinde mi yoksa değil mi farkında bile olmuyordum.Günlük sırtımda devamlı yatmaktan dolayı yaraların çıkmaması için farklı yatak pozisyonlama,yatak içi egzersizler yaptırıyorlardı. ilk zamanlarda bir iki yara belirtileri çıksa da çabuk müdahalelerle ilerlemeden önünü kesmişlerdi.

İlk zamanlarda hastane üstüme titriyor gibilerdi ama zaman içerisinde her şey gibi ben de sıradanlaştım. Diğer hastalardan bir farklılığımın kalmadığını hissetmeye başladım. Hastane görevlileri işlerini yapıyorlardı ama ilk zamanki ilgi alakayı artık pek göstermiyorlardı. Makinalaşmış şekilde tedaviyi uyguluyorlardı.Tedavide tedavi. Hani Allah düşmanıma vermesin bağrım bağrım bağırıyorsun ki henüz yalnızca yatakta sol kolumdan başlandı. Asıl eşeğin büyüğü damdaydı aşağıya bacağına indiğinde nasıl dayanacaktım bu acılara.

Yaralarım çabuk iyileşti,dışında iyileştikçe içimde yaralar daha da açılmaya başladı.Büyük abdestimi yapmak istediğimde hastabakıcıların yüzünlerinde gördüğüm değişimler içimde

kapanması zor yaralar açılmasına neden oluyordu. Elin insanların kıcımlı başını silmesi zoruma gidiyordu. Hele pek kullandığım bir şey olmasada bu kısmi omurilik hasarının seksüel problemler yaratması , iktidarsızlık yarattığını öğrendiğimde, odada yalnız olduğum zamanlarda ne kadar hayal kurup sertleşmeye çalıştıkça küçük Buğra daki hareketsizlik beni hepten hayal kırıklığına uğrattı. Sanki şu an en çok kullanacağım organmış gibi ki hayatımda bir kez karşı cinsle nasıl olduğunu bile anlamadığım ilişkiye rağmen diğer bedensel sorunlarımı gölgede bıraktı. Ayağa kalkıp iki adım atabilmek , en azından kendi ihtiyaçlarımı yardımsız idame edebilecek hale gelmenin bile bu istikrarsızlığın yanında gölgede kaldı. Gelen giden hemşirelerin orasını burasını kafama kazıyıp sonra denemeler yapıyordum. Bizimkinde en küçük hareketlilik olmuyordu. Ruhumun kaderime baş eğdiği gibi o da başını indirmiş , ufaldıkça ufalmıştı. Adeta hayata küsmüştü. Bazen fizyoterapist moral vermek için korkma gençsin, gübüzün göreceksin seni en kısa zamanda dikey pozisyona getirip paralel bara alacağım desede: Benim için kendimden önce küçük Buğra'nın dikey pozisyona gelmesi önemliydi. Tabi ona birşey söyleyemiyordum.

Kas kemik dokularının eriyip zayıflamaması için manyetik alan, elektrik stimülasyonu dedikleri aletlerle bacaklarıma kollarıma karıncalanma hissi veren elektrik veriyorlardı . Sol bacağымda o karıncalanma hissini duymayı öylesine istiyordum ki, tek bir karınca gezmesi kadar olsa bile bana bir tutunma dalı , ümidi olacaktı, ama yoktu.

İkinci ayda sondayı çıkardılar artık sol kolumu baya baya oynatıp hareket ettirebiliyordum. Tekerlekli sandalyeye transfer oldum. İşin tek güzeli artık tuvalet ihtiyacımı özel tuvaletlerde yine belli ana kadar ve sonrasında yardım alsamda en azından rahat rahat kendi yalnızlığımın içerisinde ihtiyacımı giderebiliyordum. Başına gelmeyen bilmez insanın en mahrem yerlerinin en uygunsuz bir zamanda birisi tarafından ki en küçük yakınlığı olmayan yabancı bir görevli tarafından görülüp temizlenmesi korku bir durum. Hele birisinin yanında gözü önünde ihtiyac gidermek de öyle. Tabi başarabilirsen.

Hastanenin tek yataklı özel odasından , rehabilitasyon merkezinin çoklu koğuşuna transfer oldum. Korku bir yer koğuşta toplamda on iki kişiyiz ve herkes benim gibi asker ya mayına basmış, ya çatışmada yaralanmış, trafik kazası yapan, araç altında kalan, uzuvlarının bir veya birkaçını kaybeden kendi ihtiyaçlarını karşılayamayan, vücut bütünlüğü , hareket yoksunluğu bir yana herkesde korkunç bir psikoloji , travmalar. Beni öncelikle kim olduğumu duyunca hepsi de çok iyi karşıladılar ama bu çok kısa sürdü. Koğuşun ne bağırması , ne gece kabuslar denizinde çırpınan yardım çığlıkları , naralar hiç bitmiyor. Herkesin psikolojisi oynamış. Tedaviye gidenlerin dayanılması zor tedaviden sıfır moral ile acılar içinde gelmeleri... Herkesin birbirine bir kaşık suda boğacak gibi sıfır toleransı daha neler neler. Benden çok kötü olanlar vardı mesela mayına basan bir askerin iki bacağı bir gözü, yüzünün bir kısmı yoktu. Seri ameliyatlarda doktorlar yapabilecekleri her şeyi yapmışlar şimdi burada hem psikolojik tedavi görüyor hem de protez bacaklarını alıştırılmaya çalışıyorlardı. Onun yanında bizimki solda sıfırdı.

Hani engelli birisini gördüğünde insani duyguların itmesi ile insanın yüreği burulur ya işte burada zaman geçiren birisinin yüreği falan burulmaz . Ya taş olup çelikleşir yada bir süre sonra kendisi de psikolojik tedavi almak zorunda olan biri haline gelir. Çalışanlar çok gaddardılar. Belkide işlerini yapabilmek için öyle davranmak zorundaydılar başka türlü o iş yapılmaz. Mümkün değil yapamazsın. Şimdi düşünün tedavi etmeniz gereken hastanız vatani için gazi olmuş bir adam. Üstelik askeri disiplin ve eğitim almış. En soğukta asker üşümez

denilmiş. Operasyonda üç gün helikopter kumanya getirmemiş asker acıkmaz denilmiş. Tam teçhizat yağmur altında kilometrelerce intikal yapmış asker yorulmaz denilmiş . Şimdi ise fizyoterapi görüyor hadi sende askersin canın yanmaz de nasıl yanmıyor , öylesine yanıyor ki aklım gidiyor.Ben arkadaşlarıma şehit vermiş kendim gazi olmuşum kıcı kırık bir fizyoteapist benim yaşadıklarımı rüyasında bile göremez bir anını yaşayamaz bana hükmediyor,emrediyor ,bağırıp çağırıyor. En önemlisi bir saatlik seanslarda çin işkenceleri yapıyor bağırtılarım oflar ahlr birbirine giriyor. Yeri geldiğinde de azarlıyor .Seansların yapıldığı bölümde perdelerle ayrılmış bölümlerde kendilerini görmüyor bile olsak artık seslerinden kimin kim olduğunu tanıyorduk. Merkezde herkez birbirini bir süreden sonra tanır hale geliyor ve vakit bol zaman içerisinde herkesin hikayesini öğreniyorsun ,artık ortak zamanda eğer seans görüyorda bir bağırtı işittin mi? O yalnızca bir acı bağırtı olarak sana gelmiyor hikayesi ile birlikte geliyor.....

Kastamonulu Mehmet onbaşı. Şırnak ta mayına basmış ve iki bacağını birden kaybetmiş. Yüzü neşeli ama içi duygu yüklü. Yalnızlığında dalıp dalıp giden gözleri ile içi dışıyla çelişkili bir kınalı kuzu.Mayına nasıl bastığını anlatıyor.Şırnak'ta gece görevi intikale gidiyorlar ve görev bittikten sonra aynı yoldan geri dönüyorlar. Hava yağışlı demeye az gökler sanki olacakları anlamış gibi gözyaşlarını üzerimize boca ediyordu diyor. İliklerimize kadar ıslanmıştık.Ben timin öncü grubunun dört veya beşinci kişisiydim. Zaten gece boyu intikal yaptığımız için yorgunluktan dermanımız kalmamıştı. Çamurda yürümeye bir an önce bölüğümüze dönmek istiyorduk. Birden bir şey oldu ne olduğunu ben dahil kimse anlamadı . ilk anda inanin hiç acı duymadım yalnızca yerde çamurun içinde yattığımı yağın yağmurun omuzuma değil direk yüzüme düştüğünü hissedebiliyordum .Bir süre bir sessizlik oldu zaman durdu adeta derken burnuma mangal kokusuna benzer bir yanık yağ kokusu geldi. İğrenç bir koku ve o zaman ayaklarımdan hani yanlışlıkla keseri parmağına vurursun da ateşle karışık bir acı gelir ya onun gibi bir acı hissettim. Ortalık karanlık hiçbir şey gözüküyor,bedenimin altı kopmuş gibi az sonra gibinin fazla olduğunu anladım . Bedenimin yarısı kopmuş. O zaman anladım başıma geleni. Bağırıyorum yardım diliyorum ama kimse yanıma gelemiyor zira biliyorum ki dedektörcü gelip başka mayın varmı yokmu emin olunmadan kimse yerinden kımıldayamaz. Ben feryat figan hiç geçmeyen hayatımın en uzun üç beş dakikası. Zaten üçüncü dakikadan sonra ben mort bayılmışım. Gözlerimi hastanede açtım, acılar yalnızca bedenen değil babamlar geldiğinde onların yüzündeki acı endişe beni bir kez daha patlattı. Hele birde aradan bir ay geçip de yavuklumun tarafının söz atmalarının haberini de alınca bu sefer patlamadım adeta yıkıldım. Gerci benimde kafamda sözü yenilemek geçiyordu da... Bu halde kimseye yük olmak istemem ama yavuklumun önce davranması bana çok koydu. Şimdi yeniden kendimi topalamaya çalışıyorum .Kader beyaz kağıda sütle yazılmış yazıymış hadi gelde sıkıyorsa ayır beyazdan beyazı .Bizimkisi karakalem ile kara kağıda iz bırakmadan yazılmış ama ne gelirse Hak'tan gelir ne gelirse de kabulümüzdür. Vatan sağ olsun yeter diyor.Şimdi biyonik adam olacağız onda da bir hayır vardır diyor.Mehmet dik, Mehmetcik olduk diyor.Mehmet gibi yalnızca bizim koğuştta dört tane daha mayına basan asker var üç aşağı beş yukarı hepsi aynı kaderde benzer hikayeler.

Bir başkası Tufan aynı mayın kınalı kurbanlardan .onun iyileşme süresi bitmiş şimdi protezleri için geri gataya gelmiş .Protezlerine alışma döneminde dışarda gazi olduktan sonra sivil yaşamda gördüğü davranışlardan bahsediyor. İşkence yalnızca burda değil diyor. Asıl dışarıya. Sivile karıştığın zaman insanlardan hiç beklemediğin davranış biçimleri ile karşılaşıyorsunuz, şimdiden kendinizi hazırlayın diyor.Bu ülkede engelli olarak yaşamak çok zormuş diyor Üstelik,Adana gibi güzide bir kentten geliyor.Kaldırımlar,toplu ulaşım

araçları,binalar hatta resmi kurum binalarında bile engellilerin hayatını kolaylaştıracak fiziksel düzenlemeler yapılmamış diyor.Tekerlekli arabayla bir cadde den diğerine gitmek ölüm diyor. İnsanlar duyarsız diyor En olmaz yerlere arabalarını park etmekten bile çekinmiyorlar. Güneydoğu gazisi olduğumu duyduklarında sempati ile karşılaşırsalar ve ellerinden gelen yardımı yapmaya çalışsalar bile boynumuzda güneydoğu gazisi tabelası ile dolaşamayız ki. Hem niye yardım alayım kendi kendime idame ettirmek varken niye minnet duyayım.Hele bazı insanlar o kadar duyarsız ki parkta yan bankta oturan tanımadığım adam benim gazi olduğumu duyunca ne kadar maaşımın olduğunu sorma cüretini gösterdi. Hadi yaşlı adam kırmayayım dedim söyledim. Adam başladı küfre benim maaşımı kendi emekli maaşı ile karşılaştırmaya,dert yanmaya. Adamı ihtiyar mihtiyar demeyip gırtlığını sıkı verecektim. Hadsiz sanki kendi bırakmış iki ayağı dağlarda. Bize verilen maaşı laf ediyor.Ne olacakki? O ve onun gibi bir çoğu akşam haberlerde üç yaralı askeri duyduklarında şehit olmadıkları için seviniyolardır. Nerden bilsinler o yaralı dedikleri askerlerin elma soyarken parmağına değen çakı yarası olmadığını ,kopan kollar bacaklar,yarısı alınan dalaklar, ciğerler olduğunun farkında bile değillerdir. Hele hele o ağır mühimmat yaralarının nasıl iyileşme süreçleri nin olduğu ,rehabilitasyon döneminin ne kadar zor ve acılı olduğunu hayal bile edemezler.Damdan düşenin halini anca damdan düşen anlar: Karşıdan bakan veya duyup anlatanlar değil. Oradan yatan bir başka asker Tufan onbaşının anlattıklarını dinledikten sonra

—Aslında o moruğa soracaksın al benim tüm maaşlarımı ver ayağının birisini ikisini bile değil yalnızca birini bakalım verecek mi? Az ilerde gözlerinden birini ve iki kollarını kaybeden diğer gazi

—Hatta şöyle soracaksın gel birader seni dünyanın en zengin adamı yapacağım ama şartım şu, o iki gözünü bana vereceksin bakalım verecek mi? Bir organ nasıl parayla ölçülebilir bu nasıl sığ bir düşüncedir? Artık insanlar ne yazık ki empati yeteneğini kaybetti .Her şeyi maddiyata, materyalist parayla ölçülebilir bir hale getirince sonuç elbette böyle olur.Tabi benim ,başkasının organlarına paha biçmek kolay sıkıysa kendisinininkine biçsin de görelim.

Herkese göre en güçlü hikaye bendeydi.Başımdan geçenleri herkes biliyor duyan duymayana mutlaka anlatıyordu.Onlar için kahramandım ama inanın burada kahramanlık bile mana anlamında sorgulanır ,eski anlamının ne kadar geçerli olduğu şüphelidir.İnsan yitirdiklerinin önemini onları yitirdikten sonra anlıyor. Mayına basıp erkekliğini ,ayaklarını yüz bütünlüğünü yitiren bir adamı,sabah akşam empati yap anlayamazsın onu ancak yaşayan bilir.Ona yardım edeceksen önce onu anlamaya çalışmakla başlayabilirsin. Mesela yüzünü buruşturmadan yüzüne bakabilir ,sosyal toplum içinde onu onure edecek bir takım ayrıcalıklar verebilir,onu el üstünde taşırsan acılarını dindiremesen bile azalmasına merhem olabilirsin. Uygun donanım yapmadığın için binmeye çalıştığı toplu ulaşım aracını oyaladı diye ona bakarsan, işte o kahramanı birde en can alıcı yerinden sende yaralarsın acılarını katlarsın.Onu yalnızca ulusal bayram günlerinde içi boş klişe sözlerle hatırlarsan onu bir daha yaralarsın.Tek tutunmuş olduğu gazilik,kahramanlık dalını ardından fiskoslarla dedikodusunu yaparsan o dalı silkeler hayatını hepten kabusa çevirirsin.

Rehabilitasyon merkezinde bence herkes gazi birer kahramandı. Lakin kahramanlık burada para etmiyordu .Çalışan personel için hepimiz sıradan hastalardık ve onlar almış oldukları eğitimle doğrultusunda yapmaları gerekeni yapıyorlardı ama yetişemiyorlardı. Bu da bazen isyankar başkaldırıışlara sebebiyet veriyordu.Felçli durumda olan çişini kakasının farkında olmayan bir hastanın geç değiştirilen bezi ciddi sorunlara neden olabiliyordu.Çalışan görevliler

için de yatan biz hastalar içinde.Keşke Allah insanın vücut bütünlüğü oranında aklını verse. Zira akıl aynı akıl ama vücut bütünlüğü bozulmasından dolayı uzuv kullanma yetenekleri gitmiş: Farkındalık aynı şimdi gelip düşünün bakalım altı ıslak hayatının baharındaki bir genci bezin değiştirmek için gelecek görevliyi çaresizce beklemesini.

Bana gelirse tedavi çok zor ilerliyor.Soluk almada ,sol kolumu kullanmada baya ilerleme kaydettik. Lakin sol bacak inat ediyor. Hislerim geri gelmeye başlasada hala paralel bara geçip dikey pozisyona kalkamadım.Eskiden çocukları hoplataç denilen belinden tavana asılarak zıplaması sağlanırdı.Burada da buna benzer bir mekanizma var en çok onu yapıyorum lakin sol bacağım zor gözüktüyor.Ama inadım inat buradan bir an önce kendimi kurtarmalıyım gün olmuyor ki heybesinde bir sürü tanıdığımız öncesinden bizzat kendimin yaşadığı travma yükü ile gelmediği. Herşey takılı kalan plak gibi tekrardan başa sarıyor. Kendi travmalarımız aklımıza geliyor zaten berbat bir psikolojideyiz. Berbat olan psikolojimiz yeni gelenlerin acıları ile dahada katlanılmaz oluyor.

Yeni özel durumlarımızla dış dünyaya, yaşamımıza kolay adapte olabilmemiz için bir takım özel terapiler uygulanıyor. Hem psikolojik hem de tamamlayıcı tedavi olarak iş,sanat,etkinlikleri gibi.Hiç bir şeye el becerisi veya meyili olmayan benim gibi asosyal birisine değil tedavi bu etkinlikler deli etmeye yetiyor.Her şeyden sıkılıyorum.Ne resim yapmak,ne küçük el sanatları ne de sanatsal bir faaliyet.Beceremeyince hepten deli oluyorum.Doktorlar da sonunda bunu anladılar beni serbest bıraktılar. Fırsatını bulunca ekerleli sandalye ile bahcede sağda solda vakit öldürmeyi daha çok seviyorum.Televizyon seyredemiyorum.Okula gitmesemde Vural emmi ve Hulusi abiden baya eğitim almışım. Usta çırak hikayesinden Hulusi abiye daha yatkınım.Olayları olduğu gibi bakıp kabulden öte ardını görüp eleştirel yaklaşıma başlamışım.Televizyonda ki diziler lüks arabalar,başlangıcı ile sonu arasındaki bağlantısız kurgular,bulunduğu toplumdan bu kadar farklı yansımalar,botokslar,o güzelim kızlardaki estetik ameliyatlar. Daha neler neler. Nasıl olurda bu kadar farklı olabilirlerdi .Biz neredeydik onlar neredeydi .Bazen düşünüyordum acaba bizden haberleri varmıydı? Neler yaşadıklarımızdan ,yaşamının ötesinde kuş uçuşu yarım saatlik ötemizdeki dramlardan,insan yaşantılarından bence bi haberlerdi. Eğer değil tamamını onda birini bilseler o yemek yarışmalarında kendilerini bulmaya şartlandırdıkları kusurlardan bir tanesini dilleri kalkıp söylemezlerdi.Hem o kadar aptalca söylüyorlardı ki şaka gibiydiler yarışmacı “ bu çorba mercimek kokuyor” diyor sunucu” e ne kokacak ki mercimek çorbası mercimek kokacak tabi ki “ diyor.Güleyim mi ağlayayım mı şaşıyorum.

İnsanlar kendi havuzlarında yaşıyorlar. Herkesin havuzu nasılsa yaşam döngüsü de o şekilde oluyor.Herkes kendi havuzu ile davranış sergileyip ,gelecek planlarını bile kendi havuzuna göre yapıyor.Bu havuzlar o kadar çoklar ki sanki dünya bu havuzlar toplamından oluşan mozaik tablo gibi. Herkes başkasının havuzunu anca empati yapabiliyor o da ne kadar yapabilirse.Havuzlar arasında dolaşan insanlar önceki yaşamışlıklarından tecrübelerini ne kadar kendilerinde saklı tutsalarda zaman geçtikçe unutuyorlar.Özellikle acıları beyin ne kadar hafızaya kazısa da devamlı mutluluk peşinde koşan insan bu acıları unutmak istiyor. Bunu öyle çok istiyor ki kendisini bu acıları hatırlatacak şeylerin yakınında konuşulmasını bile dayanamıyor. Tatmayıp da empati ile diğer havuzları anlamaya çalışanlar ise ne yaparlarsa yapsınlar anlayamıyorlar .Anladıkları ile gerçeklerin arasında denge kuramıyorlar. Ya aşırıya giden romantik aktivites veya dünya umurlarında olmayan duyarsız kişiler olup çıkıyorlar.Bizler ise kolunu bacağını bu vatan uğruna kaybetmiş olanlar haklı olarak toplumun bize sahip çıkmalarını ve hakettiğimiz saygı ve sevgiyi göstermelerini istiyoruz. Lakin kimse bizim

farkımızda bile değil. Toplumun bizlere karşı tutumları diğer kötürümlerden hiç de farklı değil. Bunu gün geçtikçe bire bir tecrübe eden bizler kendi içimizde yargılamalara ,bu yargılamalardan çıkarımlar çıkarmaya başlıyoruz. Vardığımız sonuçlar ne yazık ki bizi hiç memnun etmiyor. Keşke diyoruz keşke. Acaba onu böyle yapmasaydık mı ,niye ki değdi mi ? gibi sonu bitmez zamansız sorularla boğuşup duruyoruz. Dışardan bedenimizi dik tutamasak da fikren ezik ruhumuzu dik tutmaya çalışıyoruz. Vatan millet Sakarya diyoruz .Diyoruz zira biz orada o havuzda önemliydik,yeteneklerimiz orada el üstünde idi. Şimdi ise büyük gazi edebiyatlarında şakşaklanan bir nevi kötürümlerdik. Hatta kimsenin bizden haberi bile yoktu. Bizim havuzumuz bulanık,karanlık,derin olmasına rağmen kaldırma kuvveti çok azdı biz o berbat havuzda, yitirdiğimiz uzuvlarla veya işlevini yitirmiş uzuvlarımızla hayatta kalmaya çalışıyorduk. İnanın en sıkı bir çatışmada dahi biz bu kadar korkup endişelenmiyorduk. Geçmişin kaybı ne ise geleceğin kaybını hazmetmek çok zor oluyormuş. Aslında bizim havuzumuzu toplumdan ayırsalar ne güzel olurdu. Hiç olmazsa kimse kimseye öyle acıyarak bakıp gözlerini çevirmezlerdi. Kendi aramızda kör topal yaşayıp giderdik.

Rehabilitasyon merkezinde diğerlerini gördükçe kendimi daha şanslı adletmeye başladım. Sonunda bir sol bacak o da yavaş yavaş etkiye tepki vermeye başladı. En azından tünelin ucunda ışık gözükmeye başladı.

Pazartesi günü yatakhane de iken aşağı giriş kapısından ismimin anons edildiğini yan ranzadaki Halil'in uyarısı ile ikinci anonsta duydum. Kapıya gitmem isteniyordu,tekerlekli sandalyeyi yerleşip aşağıya indim giriş kapısında Hulusi abi ayakta beni bekliyordu. Onu görünce şok oldum. Öylesine bir sevinç içimi kapladı ki anlatamam.Sanki ilkbaharda otlatmadan gelen sürüden annesini görmüş kınalı kuzu gibiydim.

—Hulusi abi diye bağırdım.

—Hulusi abi ,sen? Hulusi abi tek kolunu açıp

—Ben silahşör. Evet ben dedi. Tek kolu ile gel gel diye beni çağırıyordu.Ama bir gariplik gözüme çarptı,Hulusi abi farklı gözüküyordu çok zayıflamış ,elmacık kemikleri zayıflıktan sipsivri çıkmış ,bacakları beli sanki bükülmüş gibiydi.Hayır dikkatimi çeken bunlar değildi şimdi anladım dikkatimi çeken sağ kolunun olmamasıydı. Hulusi abi tek kolluydu onu öyle gördüğümü anladı

—Ne o çingenem özlemedin herhalde ne o öyle dondun kaldın. dedi gülerek

—Abi kolun? dedim endişe ile o ise gülerek

—Ne o sanki sen atlet gibisin. Oturduğun yere bak,ben hiç olmazsa ayaktayım.

—Abi kolun? Hulusi abi benim şaşkınlıktan ağırdan aldığımı hatta donup kaldığımı görünce o bana geldi yere diz çöküp tek kolu ile bana sarıldı.

—Vay çingenem, vay silahşörüm vay kardeşim çok özlemişim seni diye tek kolu ile sarılıyor.Bende Hulusi abiye sarıldım ağlamaya başladım.O bırakıp doğrulmaya çalışsada ben onu bırakmıyorum

—Abim benim diyorum

—Op op sakinleş sakinleş bak burdayım

—Abi neredeydin? Seni çok merak ettim.

—Bende senin gibi hastanedeydim zor iyileştim bir sürü ameliyat geçirdim. Bir aydır iyiyim bak burdayım buldum seni

—Hoşgeldin abi

—Hoş buldum hadi şöyle sakin bir yere gidelim böyle ayak altında deyince

—Pardon abi gel bahçeye çıkalım Hulusi abi tekerlekli arabayı itmek için arka tarafa geçmek istese de

—Abi ben hallederim sen yanıma gel dedim.bahçede çok sevdiğim çınar ağacının altındaki banka sürdürdüm sandalyeyi.Hulusi abi banka oturdu ben ise arabayı tam karşısına park ettim.Farkında olmasak da bir süre birbirimizi inceliyoruz. Duygu sellerinin içerisinde yosunlu kayalara karavana çarpıyoruz. Birbirimizde gördüğümüz farklılıklar canımızı yakıp buluşmamızın sevincine gölge düşürmeye çalışsa da acılarımızı hapsettiğimiz yalancı tebessümlerle bakışıyoruz. Bazen susmak konuşmaktan daha çok şey anlatır.Karşılıklı hallerimize üzüldük.Bakıştık.Ben onun olmayan kolunun tersine ittim.O da benim dizime vurdu. Siz anlamadınız ama ben tercüme edeyim konuşmadan ne dediğimizi. BU DA GEÇER YAHU.

Hazımlamamız normale dönünce sohbete başladık.Önce büyükler. Hulusi abinin hikayesi de benimkinden çok farklı değildi.

—Akrebin içinde tek değil iki kurşun yemişim. ikiside altlı üstlü aynı kol ve omuzdan.Canımın derdinden hiçbir şey yapamadım,hayatımın kabusuydu .Hele Hakan ve Selahattin ile üst üste kalmak korkunçtu.Ne zaman ki önce Cengiz yüzbaşının sonra senin ateş etmeye başladığınızı görünce işte o zaman biten tüm ümitlerim yeşermeye başladı. Sizin mutlaka bir yol bulacağınızı biliyordum ve nitekim yanılmamışım Allah rahmet eylesin yüzbaşı çok iyi bir adam çok büyük savaşçıydı. Şu an yaşıyorsak onun sayesinde yaşıyoruz tabi seninde payın çok büyük.Ben siz gittikten sonra yaralarımamı tampon yaptım. Kolumu sarmak neyse omuzuma tek elle tampon yapmak çok zordu. Bir süreden sonra zaten kan kaybı ve acıdan kendimden geçip bayılmışım.Kendime geldiğimde akrebin dışında ilk müdahaleyi yapıyorlardı sonra helikopter ile Reyhanlı devlet hastanesine götürmüşler sonrada Malatya ya .Geri kalan tüm tedavim Malatya da yapıldı bir iki ameliyatla kolumun en azından bir kısmını kurtarmaya çalışsalar da sonradan kolun tamamını kesmek zorunda kaldılar.Senin anlayacağın Çolak Hulusi olduk yapacak bir şey yok herkes kaderini yaşarmış.Senin burada olduğunu internette haberlerde fotoğrafından gördüm. Tedavim bitince ilk fırsatta yanında, işte buradayım dedi gülererek.

—Abi ya koluna çok üzüldüm.

—Yok oğlum üzülme bak bir tane daha var o bana yeter .İğne oyası yapmayacağıma göre. Hem sana başka bir güzel haber vereyim Üniversiteye geri dönüyorum zaten son sınıftayım. Beni attıklarında sakıncalı piyade iken şimdi ulusal kahraman bir Gazi olarak okuluma dönüyorum.Emin ol mezun olur olmaz bu sıfatlarla işimde hemen hazır olur belki yüksek lisans bile yapabilirim.Yani benim pek merak edilecek durumum yok şükür tam iyileşme olduğunda

protez de takacaklar. E daha ne isterim.Şimdi sen anlat bakalım ne haldesin ne durumdasın? diye sorunca bende benim taraftan hikayemi anlattım.Hulusi abi

—Bak Buğra eğer o akrebin içinden çıkıp ateş çemberini yarabildiysen buradan da koşarak çıkabilirsin. İnsan kafayı koymaya görsün yapamayacağı bir şey yoktur,sen yeterki iste. İstemek öylesine yüzeysel değil canı gönülden tüm benliğine olmalı. Zor ama imkansız değil deyip benim moral motivasyonumu yükseltecek bir sürü şey söyledi yine hiç durmadı seans saatim gelesiyeye kadar hep konuştu.

—Ben bugün İstanbul a dönüyorum al bak bu adresim. Buradan çıktıktan sonra doğruca yanıma gel tabi eğer Antalya ya gitmek istersen o başka.

—Yok abi gidecek bir yerim yok Antalya'da bir bekleyenim de yok ama buradan çıkabilir miyim veya nasıl çıkarım onu bilemiyorum.

—Çıkacaksın elbet hemde göğsünü gere gere çıkacaksın. Dediklerimi unutma modunu hep yukarda tut ,gayret et gerisini Allah a bırak bak neler oluyor.Dedi Vedalaştık kapıya kadar onu uğurladım onu gördüğüme çok sevinmişim.Ondan almış olduğum motivasyon daha ilk seansda kendini gösterdi fizyoterapistim Leyla hanım gayretime şaşırıldı aslında hep gayretliydim ama bugün farklıydım kimsesizken bugün Hulusi abim gelmişti.

Üç ayın içerisinde sırası ile önce paralel bara geçtim .Sonra yüzmeyi öğrenip havuzda bol bol yüzme antrenmanlarına başladım. Beni en çok mutlu eden ise küçük Buğra nın da benimle beraber iyileşme sürecine girmesiydi. Yazılımımız böyle ne yaparsın iktidarsızlık bir erkek için en elzem şeylerin başında geliyor. Zavallımı kullanıp kullanmama nın önemi yok. Çalıştığını bileyim sonrası isterse sabah akşam yatsın onun hiç bir önemi yok. İlk adım,ikinci adım derken hastaneye girdiğimin yedinci ayında elimde koldan geçmeli bir baston ile gata dan çıkarken küçük bir sırt çantamda , taburcu ve terhis belgem ve üç madalyam kardeş kardeş uyuyorlardı..Doktor uğurlarken yaşamımda nelere dikkat etmem ,tedavimin bitmiş olmasına rağmen daha da iyileşip eski sağlığıma kavuşabilmek için ne nasıl hareket etmem konusunda gerekli uyarılarla beni uğurladı.Koğuştan çıkarken ardımda bıraktığım gazi arkadaşlarımla iyileştığım için sevinç ve kıskançlık duygularını gözlerinden okuyabiliyordum.

Havuzdan havuza geçmekte zor. Dışarıya çıktığım için çok sevinçliydim lakin kendimi büyük bir boşlukta bilinmezliğin en dibinde hissediyordum.Herşey bana yabancıydı askere inzibatların eşliğinde asker alma şubesinin içine girdiğimde bu kadar korkmamıştım: Ki o zaman çok daha toydum. Şimdi ise kendimi büyümüş hissediyordum ama yine korkuyordum. Yani buna korku demeyelim de endişe diyelim.İnsanın bir amacı olması gerekir her bir bitiş yeni bir başlangıçtır. Her yeni başlangıç içinde mutlak umut ve amaç gerektirir. Bendeki problem buydu ne bir amacım nede hedefim vardı. Rüzgarın önüne kapalı bir mekandan çıkıveren ne tarafa gideceğini ,ne yapacağını bilmeyendim. Rüzgar nereye götürürse o tarafa savrulan,savrulduğu tarafın bir önemi olmayan amaçsız birisi.Eğer beyine bir amaç vermez isen hareketin veya durağanlığın hiç bir önemi olmaz ki.İnsanı dinç tutan amaclarıdır. Hareketi kontrol eden keza hedeflerdir. Olayların,şeylerin farklılığını bunlar belirler. Yoksa insanın mankafa olmasından ne farkı kalır ki? İradenin bilincin kullanılmadığı yerde yaşam mı olur? Yaşayan yaşadım diyebilir mi?.

Bedenim isyan da etse bir süre yürümek istedim yavaş yavaş ,aheste aheste dikkatlice bir süre yürüdüm. Sonra bir otobüs durağındakilere garajı nasıl gidebileceğimi sordum ve gelen bir dolmuş ile Ankara otogarı aştı ye gittim.

Aştı mahşer yeri gibiydi her çeşit insan ,bağırın çağırınlar,acelesi olanlar,vakit geçirenler zamanı yakalamaya çalışanlar zamanın geçmesi için zamanla oyalananlar. Kızı,erkeği,genci,ihtiyarı,otobüs şoförleri,doğulusu batılısı,yabancısı turisti kısaca her türlü insan vardı.Hayatımda ilk kez otogar görüyordum:Gelip giden peronlarına girip çıkan otobüsler. Ne dediği anlaşılmayan anonlar. Kenarda kuytu bir yere kendimi saklayıp bu hengameyi bir süre öylece seyrettim. Herşey yine bana yeniydi kalabalık olarak Suriye deki çadır kentin giriş kapısını benzetsem de pek bir benzerlik yoktu.Çocuklar yoktu,en azından özgür yandaşlarıyla dolaşan çocuklar yoktu. Buradakiler genelde hep büyüktü.İstanbul istanbul diye çığırkanlık yapan bir adama İstanbul a gitmek istediğimi söyleyince yazıhaneden bileti alıp İstanbul otobüsüne bindim..

İstanbul . İstanbul adını çok duymuş birçok filmde görmüştüm ama aslı bambaşkaymış. Her yaşam her yaşanan yer bir gölettir diyordum ya burasının tarifi anaca okyanus diye anlatılabilir, başka tarifi sözünün olabileceğini düşünmüyorum. Her çeşit balığın,deniz canlısının olduğu,her an herşeyin olabileceği,her taşın ,her kaya,her yosun mercan katmanının altından bir şeyin çıkabileceği,milyonlarca çeşitliliğin olduğu bir yer. Leb i derya İstanbul.İnsanlar sanki bir yerlerine motor takmışlar da insan üstü bir frekans aralığına sahip olmuşlar öylesine bir koşturmanın içerisinde. Araya sora Hulusi abinin bana vermiş olduğu adresi bulup kapıyı çaldım. Kapı duvar sabırsızlıkla beklememe rağmen ne cevap veren nede açan oldu.Evin girişinin karşısında bir süre beklesemde akşam oldu Hulusi abi gelmedi. Aslında kağıtta telefon numarası da var ama onu rahatsız etmek istemiyor ve aynı zamanda nasıl o benim ziyaretime birden karşıma çıkmak sureti ile geldiyse iade i ziyaretimi de bende onun karşısına iki ayak üzerinde birden çıkararak süpriz yapmak istiyorum. Akşam buraya yakın otellerinden birinde oda tutup kaldım.Ertesi sabah yine gidip kapıyı çalsamda kapı yine duvar. Akşama kadar aralıklarla iki üç kez gittim bu iki gün devam etti Hulusi abi yok.

Geri kalan zamanlarımı aşağıya deniz kıyısına iniyorum .Geziyorum etrafı seyrediyorum . İstanbul da insanları seyretmek bile insanı meşgul ediyor bu kentte insanın canı sıkılmaz.Öylesine hareketli bir kent ki otur bir banka seyret geleni geçeni .Bir gördüğünü bir daha görmezsin cinsinden. Patırtı kütürtü,karmaşa hak getire bu çeşitliliği izlemek dahi insanı yoruyor.Neyse üçüncü günü Hulusi abinin kapısı cevap verdi o mübarek sesi megafondan bile olsa tanıdım ama şimdi de ben ona darıldım cevap vermiyorum. Hulusi abi kim o diye sordukça sessizce gülüyor ama gıkımı çıkarmıyorum.Bir iki denemeden sonra en sonunda pencereden kafasını uzatıp

—Hey aşağıda ,kapıdaki kimsin kardeşim dilini mi yuttun diye üçüncü kattan aşağıya pencereden bağırmaya başlayınca bir iki adım geriye çıkıp kafamı kaldırıp

—Silahşör abi dedim. Beni görünce Hulusi abi şaşkınlıktan pencereden düşecekti

—Vay Buğra kardeşim dedi.Ben sol elimdeki bastonla beraber iki elimi kaldırıp yana açtım beden dilini kullanıyordum bak sapa sağlam iki ayak üzerideyim diyordum

—Vay silahşörüm kardeşim çık yukarı altı numara hadi çık yukarı deyip eliyle acele etmemi işaret ediyordu. O kafayı pencerede çekince apartmanın giriş kapısına yöneldim. Otomat

açılınca içeri girip üçüncü kata bastığım asansörde çok yakın hatta benim için bu dünyadaki en yakınım birazdan kavuşacağım için adrenalinim tavan yapmış kalbim küt küt atıyordu. Seri peşpeşe gelişen onca acıdan,acı dolu bir filmde sonra mutlu sona ulaşmak gibi bir şeydi.Asansörün kapısının açılması ile Hulusi abiyle karşı karşıya geldim. Gülerek bana bakıyordu bir süre öylece birbirimizin son halini seyrettik ara sıra aramıza girmeye çalışan asansör kapısına elimizi uzatarak çekil aradan dedik sonrada iki dostun özlemlerle sarılması ,akan iki damla sevinç gözyaşı

—Vay yufka yürekli silahşörüm benim hoşgeldin lan. Maşallah ayaktasın başarmışsın helal sana ,çok özlemişim ya hadi gir gir içeri vay be sürprizin kralını yaptın be oğlum.Hulusi abi hiç susmuyordu gene habire konuşuyordu. Bazen Tanrı onu konuşsun diye yaratmış diye düşünürdüm. Onun için konuşmak ihtiyaçtan öte bir tutkuydu. Konuşmak için her zaman bir nedeni gerekçesi olurdu.Sevinir konuşur,üzülür konuşur ,kızır konuşur,bakar konuşur ,görür konuşur yirmi dört saat aralıksız konuşabilir. Hem öyle içi boş saçma sapan değil içi anlam ve mana dolu konuşur.Dairesine girdik o hala konuşuyor koltuğa oturmadan şöyle karşıma geçip bir adım atarak tepeden tırnağa beni süzüp

-Maşallah çok iyi görünüyorsun

—İyiyim abi

—Ne zaman İstanbul a geldin?

—Üç gün oluyor abi

—Vay demek üç gün,yani üç gün sonra mı aklına geldim dedi darılmış gibi yaparak

—Yok abi buraya geldim gittim ama sen yoktun

—A manyak çingene niye telefon etmedin?

—Sana sürpriz yapmak istedim

—Yaptında sürprizin en güzelini yaptın ama üç gün nerede kaldın ne yaptın?

—Şu aşağı semtte Çınar otel diye bir otelde kaldım. İstanbulu gezip şehri insanları seyrettim.

—Şansa bak.Ben de üniversiteden arkadaşımda kaldım,değişiklik olsun babında şansa bak.Bilsem hemen gelirdim e iyisin ayaktasın?

—Buna şükür abi deyip bastonu gösterdim,iki ayak gittik üç ayak geri döndük.

—İlerde ondan da kurtulursun merak etme nelerden geçip bu hale geldik bir bastona mı takılacağız deyip kolundaki protez diğer eliyle tak tak vurdu gülerek .

—Sende iyi gözükmeyle beraber kuruyup çöpe dönmüşsün,pijamanın altından kaburgaların sayılıyor.

—Aman sende. Sana ne demeli. Sanki se yarış atısın. Sende baya zayıflamışsın ,normal bunlar zaman her derdin çaresidir,ne ateş çemberlerinden ,bıtrıklı çakırdikenli vadilerden geçtik evelallah yakında eski gücümüzü sağlığını kavuşuruz.

—İnşallah abi sıkıntı dışarıda değil içerde. Gata da her ne kadar psikolog zaman içinde acılarınız denecek demiş olsa da üç gündür sarhoş gibiyim içim çok kötü .Gülen neşeli insanları gördükçe öfke bitmeyen öfke fırtınaları dolanıyor içimde,timi yüzbaşıyı,Hakan,Selami astsubayı aklımdan çıkaramıyorum.

—Ulen oğlum dur ne güzel bak kavuştuk üzerine limon sıkma şimdi. Bunları konuşmak için çok vaktimiz olacak sen gir hele bir içeri böyle ayak üstü kurum bağlamış içimi hepten karartma gir hadi dedi.Hulusi abinin tek yaşadığını anlamak için evine bakmak yeterliydi her şey her yerde eşyalar bizden beter çatışmaya girmiş üst üste alt alta ev evden çok çatışma alanı gibiydi.

—Hoşgeldin malikaneme şöyle baş köşeye otur hele diyerek koltuğun üzerindeki giysileri tomarlayıp yandaki divanın üstüne attı.

—Hoşbulduk abi,inşallah zamansız rahatsızlık vermemişimdir?

—Yok be,koçum çingenem kıyamam pek de kibardır deyip kendine de diğer koltukta bir yer yapıp oturdu.Hasret gidermemiz pek uzun sürmedi görüşmediğimiz zamanlardaki her ikimizde yaşadıkları hayatlarımızın kayıp en acı zamanlarıydı ve eğer yaşamımıza sağlıklı bir şekilde devam etmek istiyorsak bu yaşanmışlıkları unutmakla mükelleftik. Değil anlatımı, onları düşünüp hatırlamak bile canımızı fazlasıyla yakmayı yetiyordu.Yinede iki dost uzun çileli bir zamandan sonra bir araya gelmiş ve bu kavuşmayı taçlandırarak ,paylaşarak bu anı dahada mutlu kılacak birşeyler arıyorduk. Lakin bulmakta Hulusi abide ben de zorlanıyorduk.Klişe sözcükler konuşmalar bize bir şey ifade etmiyordu. Ne yani bu duygu seli içerisinde ıslanmışlıklarımızı ,siyaset ,futbol veya havadan sudan konuşarak mı kurutacaktık Çaba sarf etmekte olmuyordu konuşmamak ise en iyisiydi hadi ben pek konuşmamda Hulusi abi gibi sıfatı geveze bir insan için bu mümkün değildi ama hayatta herşey mümkündü.Dışımızın suskunluğu aslında içimizin gevezeliğinden kaynaklanıyordu bu iç dolaşımı dışarıya akıtamazsak eminim o birgün kendini dışarıya atmak için mutlak bir yol bulmaya çalışacaktır. Artık kanser denilen bir tümörle mi,yoksa bir sinir patlamasıyla mı veya içten içe yiyerek ince hastalık denilen veremle mi? Acep neyle?

Hulusi abinin evi iki artı bir yaklaşık seksen metre kare küçük bir ev.Beni kalacağım odayı gösterdi. Oda yerden tavana kadar kitap dolu oda yetmemiş rafların yanlarında üst üste istiflenmiş yığınlar dolusu kitap. Üç beş giysi,bir çekyat ,küçük bir çalışma masası,vantilatör duvarlarda asılı aile resimleri ,rulo halılar,eski bir pikap ve plaklar karman çorman bir oda.

—Yeni yerini beğendin mi? Bak bir iki dokunuşla güzel bir oda olur.Seni bilgi yığınının içinde yatıracağım oğlum sen okumasanda gece ruhun belki ilgisini çekecek bir şeyler bulur üç beş kelam okur.Hem bak şu pencerenin karşısındaki evin penceresi varya evin küçük kızının penceresine bakıyor .Oğlum kız bir afet o kadar hareketli,yaşam sevinci dolu ki onu seyret onun neşe kovaşından taşırdıklarını toplasan daha da yüzün asılmaz.

—Abi ya bu kitapları hep okudun mu?

—Eh hepsini olmasada çoğunu okudum

—Ho ha be abi bu kadar kitap nasıl okunur?

—Oğlum biz felsefeciyiz,filozof adam merak eder ,sorar okur okudukça merakı depreşir gene okur bu böyle silsile halinde sonu gelmez devam eder gider. Babam sağolsun çocukluğumdan beri okumaya teşvik etmiştir her kitap bir dünya derdi bende doğuştan okuyucuyum bunlar benim dünyalarım.Bak sende bu dünyada yüzümüz gülmedi ya al sana bir sürü dünya istediğine gir çık her türden kitap var ne istersen.

—Abi benim kafam almaz

—Niye çingene kafası olduğu için mi?Ne alaka karar senin ister oku, ister kardeş kardeş yat, uyu bilge İbni Haldun der ki “insan beyni değirmen taşına benzer içine bir şey atmazsan kendini öğütür” Kafanın içinde dönen herşeyden haberim var zira bendeki de seninkinden farklı değil. Kendini o düşüncelerden uzaklaştıracak bir meşguliyet bulman önemli bu arada karşı komşu kızını da öyle önyargılı olma kız kız değil, ateş parçası.

—Ya abi. dedim mahcubiyetle . Akşama kadar kendi sessizliğimiz içerisinde el birlik yapıp geçmişimizden beraber olduğumuz zamanlardan cımbız ile bulup çıkardığımız güzel askerlik anılarını konuşa konuşa evi derleyip toparlayarak, daha bir yaşanacak hale getirdik . Hulusi abinin tek kolu ile çabası benim düşmemek için ikide bir koltuk ,çekyat ,masa kenarlarından tutuna tutuna iki kör topal artık ne kadar toparlayabildiysek o kadar. E yapacak bişey yok elimizden gelen bu.

İstanbul'un o kocaman hengamesinde kendimize ıssız,sessiz korunaklı küçücük bir alan oluşturduk.Hulusi abi haftanın beş günü fakulteye gidiyordu ben ise evde kalıyor Hulusi abinin internette nasıl bulunduğunu öğrettiği yemek tariflerinden basit kolay yemekler yapıyor,evi derleyip topluyor onun ısrarla teşvik etmeleri sonucunda kitap okumaya çalışıyordum yoksa zaman geçmiyordu.Evde televizyon yoktu Hulusi abi alayım desede ben ona yük olmaması için gerek yok demiştım almadık. Eski bir plak ve radyodan müzikler dinliyor geri kalan zamanlarda onun bana önerdiği kitaplardan okuyordum. Birde karşı komşu kızını perdenin ardından seyrediyordum.Hulusi abinin geldiğim gün dediği gibiydi komşu kızını onu seyretmek yaşam sevincini yakalamakla eşti.Hani bilim adamları diyor ya ayna nöronlar onun gibi kız o kadar hayat dolu ki durduğu yerde duramıyor,müziği gürültülü tüm vücuduyla sözleri ile eşlik ediyor,bir yatakta bir koltukta bir masada sanki altından su çıkıyor muşçasına hareket halinde. Kızın herşeyi farklı,sandalyeyi tersten oturuyor ,yatağa yattığında ayaklarını duvara dayayarak yukarıya kaldırıyor. Masada ders çalışırken müziğin ritmini tutuyor,durduk yere kalkıp deliler gibi dans etmeye başlıyor .Kıvr kıvr saçlarını bir o taraftan bir bu taraftan bağlıyor,bazen ta tepesinin üzerinde. Kısaca kız intikale çıkmış komando misali bir geçtiği yerden bir daha geçmiyor bir yaptığını bir daha yapmıyor. İlkbaharın en güzel renklerini taşıyan pastel renk kıyafetler giyiyor kumral dalga dalga saçlarına fosforlu tokalardan birini çıkarıp diğerini takıyor.Odanın içerisinde koşarak dolaşıyor. Pencerenin bir o tarafına bir diğer tarafında kayboluyor nasıl beceriyor bilemiyorum bir taraftan kaybolup diğer taraftan çıkıyor.İstanbulun gri renkli birbirine bitişik sıra sıra binalarından her taraftan sallanan elektrik,uydu kablolarından,paslanmış çanak antenleri ,gün ısı panellerinden ,patlamış yağmur suyu borularının ,paslı balkon demirlerinin arasında bir yıldız ışığı gibi parlayıp gözlerimi hipnotize ediyor.Benim odamın penceresi tam onların penceresine bakıyor salondan ise beş derecelik açı kadar sapması var. Ben artık evin neresinde olursam olayım mutlaka komşu

kızının penceresine bakacak yerde oturmaya dikkat ediyorum.Arkam onlara dönük olsa da karşı duvardaki kitaplığın camındaki yansımadan yine onun penceresini görebiliyorum.Her şekilde ne yaparsam yapayım bir gözüm hep karşıda ,karşı evin üç kanat penceresinde.Hulusi abinin evi yatay sokağa bakıyor salon ve benim kaldığım oda sokağa doğru. Daha sakin ve büyük Hulusi abinin odası arka bahçe tarafına bakıyor.Kızın olduğu daire ise dikey sokağa bakıyor bir tek onun odası bizim tarafta kuzeye bakıyor nedense odasına başka hiç kimse de girmiyor daha şu ana kadar ailesinden hiç kimseyi görmedim.Gündüzleri perdesi hep açık oluyor yalnızca gece perdeleri çekiyor bazen kalın perdeyi tam çekmediği için tülün arasından geçen karartısını görmek bile beni heyecanlandırıyor.Kız benim yaşlarımdan biraz daha küçük tahminim on yedi on sekiz yaşlarında minyon çıtı pıtı bir vücudu var.Güzel mi bilmiyorum ama bence hem de çok güzel hayatı bu kadar hızlı frekansta yaşayan birinin her şeyden önce kalbi güzeldir.

Her geçen gün kız bende bir tutku olmaya başladı,sabah kalkıyorum ilk işim karşı pencereye bakıyorum. Yatmadan önce ,kalktıktan sonra ilk göz attığım yer karşı pencere hiçbir şikayetim yok. Rehabilitasyon merkezindeki onlarca doktorun ,psikoloğun yapamadığını bu kız yaptı artık içimdeki hesaplaşma çarpışmaları her geçen gün daha da azaldı yakında sulh olursa da şaşmam.Hulusi abi bendekei değişikliği fark etmiş olacak ki

—Buğra ne iştir gözünü bizim fosforludan alamıyorsun. Ben sana söyledim bu kız mıknatıs gibi adamı kendine çeker diye inanmamıştın ne oldu?

—Yok be abi ne kızı?

—Atma yalana gerek yok senin geçtiğin yoldan ben de geçtim biliyoruzda konuşuyoruz.

—Adı ne abi biliyor musun?diye sorunca Hulusi abi bir kahkaha attı

—Dedim sana çapkın ,adı ne ha?Valla bilmiyorum ben ona fosforlu diyorum,kapıları diğer paralel sokağa bakıyor dışarda hiç karşılaşmadım. Hem benim akranım değil ama senin akranın sayılır artık adında sen öğren.deyip güldü

—Abi ya bizim gibi bunalımlı gönüllere bu kız merhem olarak yaratılmış. Bizde kasvet ne kadar fazla ise onda neşe bir tık daha fazla,kız yaşam sevinci pompalıyor etrafa.

—Haklısın fosforlu bambaşka bir tip enerjisi ,aurası ta buraya kadar geliyor insanı esir alıyor.Ben esaretimi sana devrettim gerisini artık sen düşün ama edepli olmayı ihmal etme sonra laf söz olmasın

—Yok abi ya yapar mıyım öyle bir şey.

—Yapmazsın da ama hepten eve kapandın gel seni çok seveceğin bir aileye götürüyüm bu hafta sonu

—Kimmiş onlar abi?

—Cengiz yüzbaşının ailesi.

—Cengiz yüzbaşının aileside mi İstanbuldalar

—Hım aynen öyle buradalar ben bir bayramda ziyaretlerine gittim çok memnun oldular eşi bana kimi sordu biliyor musun?

—Kimi?

—Seni

—Beni nerden tanıyacak ki?

—Nerden değil tabiki Cengiz yüzbaşından o senden çok bahsetmiş,gittiğimizde görürsün

—Abi ben utanırım ya

—Utanacak ne var oğlum sen farkında değilsin ama bugün o pusudan sağ çıkabildiysek yüzbaşı ve senin sayende oldu.Eğer bizi pusu atanlardan intikamımızı aldıysak senin sayende oldu.Ordu defterine o günü altın harfle yazdırdıysak aynen senin sayende bizim için yerin bambaşka oğlum.Hem çok tatlı bir aile bayılacaksın yüzbaşının biri oğlan biri kız ikide çocukları var neyse nasıl olsa gözünle göreceksin tamam mısın?

—Tamam abi gidelim

—Cumartesi günü ben arar onlara bildiririm geleceğimizi.

Cumartesiye kadar içim içime sığmadı ben pek böyle aile ziyaretlerine alışkın değilim,elim ayağım daha şimdiden dolanmaya başladı.Çarşıya çıkıp birkaç üst baş aldık berbere girip sakal tıraşı olduk bende Hulusi abi gibi saçlarımı uzatıyordum berber yalnızca uçlarından kırıklarını alıp düzeltti hem benim saçlarım Hulusi abininki gibi seyrek zayıf değildi ,kadın saçı gibi simsiyah,uzadıkca hafif dalgalı çok gür bir saçım varmış uzadıkca Hulusi abi” iyi tarz yaptın,keçi kılından kalın “ diyordu ondan özenmiştim.

Cumartesi günü yaklaşık üç saatte Cengiz yüzbaşılının evine ulaştık ta Silivride oturuyorlarmış.Hulusi abi önde ben arkada bahçe kapısından girdiğimizde bahçeyle uğraşan seksenli yaşlarında bir amca yaptığı işi bırakıp gülümseyerek bize doğru yöneldi.Bize doğru gülümseyerek ellerindeki iş eldivenlerini her adımda bir parmak bir parmak çıkarıp ,bize yaklaştığında her iki eldivenide tamamiyle çırartmış,sinek kovalayan at kuyruğu gibi pantolonun bir o tarafına bir bu tarafına vurarak pantolon üzerindeki tozları silkeliyordu,karşımıza geldiğinde eldivenleri kemerine iliştip iki ellerini yana açarak

—Vay koçlarım gelmiş Hulusi hoşgeldin

—Hoşbulduk Emin amca maşallah yine bir şeylerle uğraşıyorsun

—Çalışmakta ibadettir Hulusi m boş duranı Allah sevmez

—Bak Emin amca sana kimi getirdim

—Bu Buğra mı silahşör?

—Evet Emin amca tam üstüne bastın demesiyle ihtiyar Hulusi abiyi es geçip doğruca bana gelip sarıldı.Sanki beni tanıyor da uzun zamandır görmemiş ve çok özlemiş gibi öylesine

içtenlikle kucaklayıp sıkıyor ki ne yapacağımı şaşırılmış haldeyim ,ihtiyarın tüm bedeni ile beni sarmalamasından neredeyse dengemi kaybedip düşeceğim.Elimdeki baston havada kaldı yere koyamadım.

—Evladım hoşgeldin dedi ama amca ağlıyordu ,ağlamasını her ne kadar gizlemek için uğraşsa,kafasını sağa sola,yukarı aşağıya döndürerek içi evlat hasretiyle dolu gözyaşlarını saklamaya çalışsada kaçamak bakışlarında ,ıslanan kırmış kirpiklerinde ki serinliği karşıdan görebiliyordum.Saklanmaktan vazgeçip iki omuzumdan tutarak yüzünü yüzümün karşısına getirip bana şöyle bir baktı

—Hoşgeldin evladım hoşgeldin yiğidim dedi tüm yaşamımdaki en sıcak karşılamaydı. İhtiyara karşı derin bir hisle sarsıldım beni babam bile böyle sarıp sarmalama mıştı.

—E Emin amca bakıyorum Buğra yı görünce benim papuçları dama atıverdirdemesiyle ihtiyar mahcup bir tavırla Hulusi abiye sarıldı

—Olur mu hiç Hulusi oğlum hoşgeldiniz sefalar getirdiniz durmayın öyle hadi geçin geçin diye içeriye buyur etti.

Biz üçlü kapının tarafına yöneldiğimizde kapıda yaşlı bir nine elinde on yaşlarında bir kız çocuğunun yardımını ile ayakta duruyordu.Kız çocuğunun siması çok tanıdık geldi. Az daha yaklaşınca Cengiz yüzbaşıya çok benzediğini farkettim. Benzemiyor hık demiş burnundan düşmüş mubarek içim bir kez daha cız etti.Bu sefer benim gözlerim doldu.Nine yaklaşınca eliyle yanına yaklaşma mı işaret etti ben bir ara kararsız kalsamda Hulusi abi benden önce gidip elini öpünce bende ikilinin sarılmasının bitmesini bekleyip ,ninenin elini öptüm .Ninem beni sarıp sarmalamadan önce iki elini yüzümün iki tarafından tutup kafamı aşağıya doğru çekti Emin amcanın yaptığı gibi yüz yüze geldik ,şimdi ihtiyar kalbinin heyecandan adreleninin yükselmesinin kanıtı hızlı soluk alıp vermesini hissediıyor ,yaşanmışlıklarının izlerini yüz çizgilerinin engebeli kıvrımlarını görebiliyordum.Ninemin dudakları,yüzümün iki yanındaki elleri titriyordu,gözleri buğulu buğuluuydu ,nemliydi ama ağlamıyordu zira eminim ki Cengiz yüzbaşının şehadetinden sonra muhtemelen ağlamaktan göz pınarları kurumuştı. Belki de söylenen gerçektir şehit anaları ağlamıyordu,bana baktı .Titrek elleriyle kafamı öne çekti önce alnımdan ,sonra yanaklarımdan öptü sonrada bağına bastı.

—Hoşgeldin evladım bak bu Fatoş hem torunum hemde adaşım dedi. Acı bir gülümsemeye.Fatoş on yaşlarında kumral ,saçları Cengiz yüzbaşının ki gibi kumral dalgalı,geniş alınlı,yüzünün elmacık kemikleri belirgin ,gözler yörük gözü ,kalın geniş hatları çok belirgin dudakları aynı yüzbaşının ki gibi bir yüzü vardı. Sanki yüzbaşı küçük bir kız suretine bürünüp bizi karşılamaya gelmişti., Hulusi abinin yanında getirdiği çikolata ve kitapları incelemekle meşguldü,paketlerle ilgilenmeyi kesip aşağıdan bana tek gözü kapalı bir bakış attı hafif gülümseyip tekrar hediyelerine daldı.

—Merhaba Fatoş ben Buğra dedim İçerden Cengiz yüzbaşının eşi Hümeysra yenge ellerini önündeki önlüğe kurulaya kurulaya geldi. Onu Yüzbaşının masasının üzerindeki çerçevedeki resim den hemen tanıdım. Resimdeki çocuklar küçüktü şimdi büyümüşler ama Hümeysra yenge fazla zaman geçmemesine rağmen sanki daha bir yaşlanmış.Hümeysra yenge tahminim daha kırkında bile değildi ,boyu postu ,acar bir kadındı. Saçları başının arkasına iki el değmesi ile topuz yapılmış ,beyaz yüzünün biçimli alınının yanı sıra güzel bir kadındı. Gözaltındaki geniş morluklar vücudu ve güzel yüzüyle çelişiyordu.Karşıdan bakıldığında derin bir hüznün hemen

göze çarpıyordu.iki ihtiyar ve iki tane çocuğun sorumluluğu bir yana yüzbaşının ebediyete göçmesi onun sorumluluklarını arttırmış tek başına yüklenmiş olduğu yük belli ki ağır geliyordu. Anaçtı ,dik duruyor kuvvetliydi ,ben herşeyin üstesinden gelirim tek şu hasret ,özlem olmasa edasındaydı.Sanki bizi tanıyormuş gibi bakıyor çok çok içtenlikle kurulamayı bitirdiği elini uzatıp

—Hoşgeldiniz,buyrun lütfen içeriye giriniz dedi.İşaret ettiği yöne içeriye girip salonda gösterdiği yerlere oturduk ki sırım gibi bir genç elinde ki telefonunda hızlı hızlı bir şeyler yazıp ,telefonun ekranını kapatarak bize yöneldi “hoşgeldiniz “deyip hemen yine mesaj sesini duyduğumuz telefonuna dikkatini yöneltti.

—Alp oğlum bak misafirler var.O telefonu bırakıp biraz otursana dedi Emin amca

—Tamam dede hemen geliyorum iki dakika deyip Alp diğer odaya yöneldi.

Alp yüzbaşının oğlu,o yüzbaşından çok Hümeysra yengeye benziyor boylu poslu,gülbüz bir çocuk Emin amca

—Siz onun kusuruna bakmayın zamanenin çocukları işte. O telefon artık onların bir uzvu gibi olmuş gece gündüz,akşam sabah demiyor hep elinde.Biraz da babasına fazla düşkündü garibim içimizde en çok o etkilendi.

Çok mütevazi iki katlı villa,köy evi karışımı bir ev burası.Zevkle döşenmiş ne göz alıcı nede salaş herşey olması gerektiği gibi çok hoş. Yüksek giriş denilen tarzda bahçe katı bir buçuk metre bahçeden yükseklikte olan salondan dışadaki çiçekler ağaçlar bahçenin bir bölümü gözüküyor.Duvarlarda resimler var resimleri görünce içim bir daha cız etti. Cengiz Yüzbaşımın çeşitli yaşlardaki resimleri portreleri ile duvarlar süslenmiş. Yüzbaşım fiziken olmasa bile ev halkı kalplerinde olan yüzbaşığı duvara astıkları bu resimleri ile hep beraber yaşıyorlar.

Havadan sudan başlayan muhabbet Fatoş,Alp merkezli devam etti. Okullarından bahçeden siyaset politika ,futbol hayat pahalılığından bir sürü ıvır zıvırdan konuşuldu.Çeşit çeşit yemekler yapılmış nefis bir ziyafet çektik.Yıllardır yediğim en güzel yemeklerdi.Hümeysra yenge belli ki eli çok meharetli bir kadın. Ev mis gibi,yemekler leziz.Yemekten sonra kahveleri içerken Emin amca çocukların salonda olmamasından da faydalanarak.

—Buğra evladım hep içimizde uktedir en yakın tanık olarak o menfur günü senden dinlemek isteriz .Cengiz oğlum nasıl şehadete vardı. Sen yanında mıydın? Bizde eksik parçalar var sen bize şu baskını bir anlatırsan çok makbule geçer.deyince ne diyeceğimi şaşırdım. Geldiğimden beri hiç askerlik muhabbeti olmamıştı ve Emin amca belli ki fırsatını bekliyordu çocukların yanımızda olmaması beklediği fırsatın geldiğini düşünmüş ki balıklama sorduğu soru ile cephanede çakmağı yakmış oluyordu.Benim bocaladığımı görünce

—Evladım endişelenme biz şehit ailesiyiz en onurlu acıyı tattık. Evlat bu, öyle zaman falan unutturmuyor. Allah düşmanıma vermesin.Acıların en acısını yaşadık bundan sonra hiç bir şey bu acıyı dahada arttıramaz,onun için herşeyi bilmek istiyoruz sen ölümüne kadar yanında mıydın?

—Evet amca ,yüzbaşım son nefesini benim kollarımda verdi.deyince Hümeysra yengenin hıçkırığını duydum. Ona baktığımda koltuğun köşesine kendini sıkıştırmış ,hem gözü benim anlatacağım şeyi merakla bekliyor hem de ağlıyordu.

—Anlat hele oğlum Hulusi siz akrepten çıkana kadar olanı anlattı sonrası neler oldu.

—Amca yüzbaşım ile çarpışa çarpışa akrepten çıktık,O da çok iyi atıcı attığını vuruyor Öylesine bir yerde pusu atmışlar ki o sarmaldan çıkmak imkansız ,ama biz ellerindeki tüm avantajları tersine çevirdik.Vuruşa vuruşa sağ taraftan yolun üstüne çıkmayı başardık. Bize saldıran o taraftakilerin hepsini ekin biçer gibi biçtik.Yüzbaşımın akli arkamızdan gelen kirpilerdeydi ve biz çarpışa çarpışa arkadaşlarımızın olduğu tarafa yöneldik tam onlara ulaşmak üzere iken kahpe bir sniperın attığı ile yüzbaşım tam boynundan yaralandı. Nereden atıldığını bile anlamadım.Herşey bir anda oldu ve bitti. Acı çekmedi soluk alamıyordu ve siper aldığımız bir kayanın dibinde çok kısa zamanda ruhunu teslim edip şehit oldu. dedim kafamı kaldırdığımda herkes Hulusi abi dahil herkes ağlıyordu.Bir süre tüm odayı ölüm sessizliği kapladı.Ağladık duvarda portresi asılı aslan parçasına bakarak ağladık ve birden

—Emin amca kanlarını yerde koymadım amca .Bize saldıranların çoğunu tek tek vurup geberttim yüzbaşımın ve arkadaşlarımdan intikamını aldım dedim coşkuyla burnumu çeke çeke.

—Her daim gözlerin keskin bileğin güçlü olsun yiğidim. Allah senden razı olsun ölümün tesellisi olmaz ama o kahpelerin ölmesi,kanlarımızın yerde kalmaması her zaman içimizi biraz olsun soğuttu,yaralarımıza merhem bizim için bir teselli oldu evladım.Pek konuşmayan Hümeysra yenge

—Buğra kardeş Cengiz senden ve Hulusi den çok bahsederdi biri akıyla diğeri silah kullanmadaki yeteneği ile bana en büyük yardımcılar derdi. Özellikle senin için dünyanın en iyi silahşörü ile dolaşıyorum sen endişelenme kimse bize yaklaşamaz der benim endişelerimi bastırırdı.Hulusi abi

—Nurlar içinde yatsın yüzbaşım harika bir asker olduğu kadar müthiş bir insandı.Kendisini çok iyi yetiştirmiş mükemmel biriydi.

—Evladım bir aslandı ona emzirdiğim sütler helal hoş olsun dedi Fatoş nine

—Mekanı zaten cennet nurlar içinde yatsın dedi Emin amca hepimiz amin dedik.Tahminim eksik parça onlar için tamamlanmıştı ama asıl büyük eksik parçaları? O hiçbir zaman tamamlanmayacaktı. Askerlik ve Yüzbaşım ile ilgili başkada bir şey konuşmadık.Yaraları kabuk bağlanmış gözüksede çok hassastı zaman zaman hikayeydi.Zaman eskise de acı eksilmiyordu ,onurlular, gururlulardı ama hiçbir şey Cengiz yüzbaşı gibi bir değeri unutturamaz onun özlemine azaltamazdı.Emin amca

—Hele diyor. Torunum Fatoş o kadar babasına benziyor ki ,yalnızca yüzü değil ya herşeyi... Yürüyüşü,bakışı,konuşması,olaylar karşısındaki tepkisi,inadı,büyük yüreği inanın yüzüne bakamıyorum her baktığımda Cengiz imi görüyorum. İlkine doğru İstanbul'a dönmek için müsaade istediğimizde Emin amca

—Evladım burası şehit evi sen kusurumuza bakma ne kadar gayret göstersek de bir gün dahi iki damla gözyaşı dökmeden güneşi batırmıyoruz.Bir kusurumuz olduysa affola

—O ne demek Emin amca.Bizde yüzbaşımı ve diğer şehit arkadaşlarımızı anmadığımız bir gün bile olmuyor.

—Yine gelin evladım, Buğra mutlaka gelin sende de Cengiz min bir şeylerini buldum arayı pek uzatmayın.Tam çıkacaktık ki Hümeysra yenge elinde bir paketle geldi ve paketi bana uzattı

—Cengiz sizden o kadar çok bahsetti ki eminim bunun senin olmasını isterdi.Paketi evde acın olur mu? Sağlıcakla dedi.Herkesle kucaklaşıp evden ayrıldık.yolda Hulusi abi yine konuştukça konuştu.

Burası aslında Emin amcaların eviymiş. Cengiz Yüzbaşı burada doğup büyümüş,şehit haberi geldikten sonra Hümeysra yenge içindeki sessizliği ,yalnızlığı İstanbul'un kalabalığı ile uyuşturamamış.Kendi evlerini kapatmış.Zaten askeri lojmanda kalıyorlarmış. Kayınbabası Emin amcaların yanına taşınmış. Hatta kendi anneleri kendi yanlarına taşınmasını istemiş olsalarda gelinliğimle girdiğim evden anca kefenimle çıkarım demiş ,Emin amca ve Fatoş ninelerin zaten bakımı çoktan gelmiş. Cengiz yüzbaşının baba evine taşınmışlar eksikliklerini ,hasretlerini Cengiz yüzbaşının yokluğunu,birlik olarak hasret denizinin zamansız azgın patlayan dalgalarının üstesinden gelmeyi elbirlik yapıp yek vücut göğüs germeye çalışmışlar. İyi de yapmışlar.

Eve geldiğimizde hala o güzel hüznü,acılı ailenin etkisinden çıkamamıştım. Özellikle babasına çok benzeyen küçük Fatoş un yüzü,birde ilk çatışmada yüzbaşıya silah çekip öldürmekle tehdit ettiğim sinir boşalması aklıma geldikçe içim bir tuhaf oluyor.

Şehitlik makamı biz Türkler için en yüksek makam .Kadim tarihimizde bu böyleydi ve böyle de olmaya da devam edecektir.Devlet her ne kadar imkanları ölçüsünde şehidin geride bıraktığı yakınlarına her şekilde kol kanat olsa da ,onların yaralarının iyileşmesi rahat bir yaşam sürmesi için tüm imkanlarını seferber etse de ,fiziksel şartların iyileşmesi gidene geri getirmiyor. Hümeysra yenge hayat arkadaşını,Fatoş nine ve Emin amca oğullarını,küçük Fatoş ve Alp babalarını özleyiyorlar. Onsuz özlem dolu tatsız tuzsuz bir yaşam sürmek zorunda kalıyorlar. Ne fiziksel şartların konforu ,ne de babalarının kendisine bıraktığı onur Fatoşu ulusal bayramlarda yalnızlığına derman olmuyor. Kaybın acısıyla hayatlarına devam etmek durumunda kalıyorlar.Yüreklere çayır çayır hasret ateşi ile yanarken dilleri “Vatan sağ olsun” diyorlar. Eve geldiğimizde daha salona girer girmez

—Abi meraktan çatlayacağım Hümeysra yengenin verdiği kutuyu hadi hemen açalım

—Hadi ben de çok merak ettim dedi Hulusi abi paketi naylon poşetten çıkarıp masanın üzerine koyduk. Kutuyu açıp ,beze sarılı şeyi elim değdiği anda yüreğim hopladı ,çünkü eğer yanılmıyorsam. Evet yanılıyorum

—Vay anasına silah bu hem senin toplulardan dedi Hulusi abi

—Evet benim ikizlerden aynı marka dediğimde silahı çoktan elime almış incelemeye başlamıştım.

—Bu silahla senin aranda kesin kopmaz bir bağ var oğlum bir şekilde mutlaka buluşuyorsunuz,

—Abi şu güzelliğe bakar mısınız? deyip gülerken elimdeki silahı Hulusi abiye gösteriyorum

—Oğlum dur ama artık askerde değiliz. Sen o silahı odanda güzel bir yere sakla,daha da ortaya çıkarma. Öyle ulu orta taşıyamazsın.Üzerimdeki melankolinin kasvetinin silahı elimde aldığımda azaldığını hissettim .Evirip çevirip bakıp elimde döndürdüm de döndürdüm .Benim için çok değerliydi,Cengiz yüzbaşımın hediyesi ,yadigarıydı.

Gel zaman git zaman aynı döngünün içerisinde döne dura İstanbul günlerim geçiyor.Mali olarak herhangi bir zorluğum yok gazi maaşım,ve ta lunaparktan birikmiş maaşların bankada birikmiş lerim. Zaten çok minimal yaşıyoruz. Asosyaliz evde kitapla karşı komşunun kızıyla ,evde olduğu zamanlar Hulusi abinin bitip tükenmeyen felsefi sohbetleri nutukları ile zamanı tutmuş öldürüyorum.

On dokuz eylül Mustafa Kemal'in Gazi ünvanının verildiği tarih gaziler günü olarak kutlanıyor muş ve Hulusi abiye etkinliğin düzenleneceği Harbiye ordu evine davetiye göndermişler.,Onurlu bir gazi olarak bende Hulusi abiyle beraber gittim.Kapıda davetiyemin olmadığı için girmemde sorun yaşasak da kısa bir incelemeden sonra içeriye açılan kapıları sonuna kadar açtılar.Salona girdiğimizde engelliler ordusunun bir taburunun içine girmiş gibi hissettim. Her yerde uzuvlarının bir veya birkaçını kaybetmiş her yaşta insanların bulunduğu bir toplulukla karşılaştık. Bizimde onlardan farkımız yoktu ben kolumdaki değnek,Hulusi abi hiç hareket etmeyen yalnızca kolunun olmamasını kamufle eden protezi ile salondaydık.Geniş yuvarlak masalarda ordu evinin kendine has disiplinli erkeksi yapısı ile sıradışı bir görünüş sergiliyorduk.Ordu evinin bando takımının müzisyenleri insanın içini depreştiren kahramanlık ,militaristik müzikleri ile salondakilere coşku vermeye çalışıyordu. Müzikler bile özel repertuarla oluşturmuşlar insanın vatan ,millet sevgisini ortaya çıkaracak parçaları çalıyorlardı.Boşa kaybetmediniz uzuvlarınızı diyorlardı. Vatan için ,millet için ,namus için verdiniz sizler birer kahramansınız.Bu duygu seli içinde hadi deseler herkes tekrardan taşımakta zorlanacakları tüfekleri,silahları kuşanıp tekrardan cepheye gider.

Salonda herkes birbiriyle değil konuşmak yalnızca etrafı seyrediyor. Bunca insanın olduğu salonda olması gereken gürültünün onda biri yok. Herkes etrafı kesiyor,servis yapan askerler ihtiyaç duymaları halinde gazilere yardımcı olmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Rütbeliler gözleriyle etrafı radar sinyalleri gibi tarıyor,en küçük bir istek bile anında karşılanıyor.

Ordövrler yenilip ara sıcaklar servis yapılmaya başladığında kendi de bir gazi olan gazi ve muharipler derneği başkanı önceki konuşmacılar ve şiir okuyan ver coşkuyu babındaki mikrofon emanetçilerinden sonra mikrofonu devir aldı..Adam konuştuğu ortam yavaş yavaş gerilmeye başladı. Şu ana kadar çatal bıçak seslerinden ve uğultudan başka birşey pek duyulmayan salonda yavaş yavaş konuşmacıyı onaylayan ve karşı çıkan sesler yükselmeye başlamıştı.Dernek başkanı muharip gaziler ile on beş temmuz darbe girişiminde gazi olanların arasında siyasi bir takım ayrımların yapıldığını iddia ediyordu. Güneydoğu gazilerine vazife malulü ,şehitlere vazife ölümü denilirken on beş temmuz gazilerine doğrudan gazi ,şehitlerinede şehit denildiğini söylüyor. Maaşlarından tutun da ödenen tazminat miktarlarında bile farklılık olduğunu bununda ikilik yarattığını söylüyor. Bu ikilemin derhal düzeltilmesi gerektiğinden bahsediyor.Hatta muhariplerin gazi sayılabilmesi için yaralanma oranının bile arandığını söylüyor. Salonun büyük bölümü konuşmacıyı desteklerken bir kısmı da gereksiz tartışmanın bu anlamlı günün üzerine gölge düşürdüğünü söylüyor.Gazilerin Sgk da engelli olarak gösterildiğini ve bunun kendilerini incittiğini söylüyor.Şehitlik ve gazilik gibi kavramların eğer en üst makamlar ise o zaman bu kavramlar fikir ,ideoloji,siyasi yaklaşımların kısaca herşeyin üstünde tutulmalı .Gaziliğin şehitliğin yeri, zamanı,olayın çeşidi gibi ayrımları olamaz.

Vatan için tehlike önüne atılan her bir vücut bu kavramları hak eder,dağda ,şehirdede ,yağmurda karda olması fark etmez bu şekildeki ayırım ancak insanlar arasına nifak tohumları atmaktan öteye gidemez. Bu tür tartışmalar destanlara konu olan fedakarlıkları gölge düşürmekten öteye gitmez diyor. Konuşmacı verdi veriştirdi. Kızarıp bozaranlar oldu. Bazıları ise bu büyük kavramları maddiyata indirmekle suçladılar. Bağrıış çağrıış derken salonun tadı kaçtı.

—Sen ne diyorsun bu işe diye Hulusi abiye sordum

—Ne diyeyim adam haklı. Bazı olgular her şeyin üstünde olmalı. Değil ayırıştırma en küçük tartışmaya bile meydan vermemeli. Bu salondaki insanların nerelerden ne zorluklar,acılardan geçtiğini en iyi sen ben biliyoruz zira aynı şeyleri bizde yaşadık.Bu kadar acının sonunda devlet bizleri bağrına basmalı yalnızca devlet değil milletin tamamı.Kendimizi iyi hissetmemiz lazım,kaybolan bozulan beden bütünlüğümüzün eksikliğini elbirlik tamamlamalıyız. Eksilenin yerini yeni bir şeyler koymak lazım. Acı paylaşıldığı oranda tesirini kaybeder.Herşey parayla da olmuyor mesela ABD'de bir gazi ailesi ile birlikte bir ortama girse eğer oradakiler O nun gazi olduğunu biliyorlarsa hemen bir anons ,duyuru yaparlar “aramızda şu isimli bir gazimiz var yapmış olduğu fedakarlıktan dolayı kendisine müteşekkirimiz “derler. Herkes alkışlar gazinin ailesi bununla onure edilir.Bu olması gereken davranıştır bizde ise gazi bir ortama girdiğinde engelli olarak görülür. Gazi olduğundan değil engelli olduğundan yardım görülür. E onur bunun neresinde? İnsanların bizi farketmesi için boynumuzda gazi tabelasıyla mı dolaşacağız?Bak eğlenmeye geldiğimiz bu anlamlı günde bile salon ikiye bölündü.Bu mu yani?

—Amerikaya mı gitsek ne? diye ortamı yumuşatmak için espri yapınca

—He koş onlarda seni bekliyordu.dedi gülerek

—Abi ya bak şu duvarın dibindeki masada oturan Levent değil mi?

—Levent hangi Levent?

—Hani Aktütün de üçüncü bölükteki Malatya lı olan . Bak şu uzun boylu lacivert takımlı

—Evet hatırladım evet ona benziyor hatta galiba o hadi gel yanına gidelim

—Abi dur

—Yürü len ne duru Levent o dedi. O önde ben arkada Leventin olduğu masaya gittik Hulusi abi Leventin kafasına hafif bir şaplak atarak

—Levent Köksal Malatya emret komutanım dedi.Levent dönüp baktı ve ilk anda hulusi abiyi tanımasa bile beni hemen tanıdı

—Silahşör, dedi ama oturduğu yerden kalkamadı sarıldık. O da bir araç kazasında sakat kalmış belden aşağısı tutmuyormuş ama” gelişme var” diyor.Bizim masa da boş yer vardı onuda bizim masaya getirip üç eski ahbap oturup sohbet edip güzel bir akşam geçirdik.

Levent'in sıkıntısı çalışmaması ,ev kira,iki çocuğu varmış gazi maaşı yetmiyormuş dediğine göre maaşın büyük bölümü almak zorunda olduğu bazı ilaçlara gidiyormuş.Levent

—Tabi oğlum siz bekarsınız tuzunuz kuru. Çoluk çocukla bu maaşla geçinmek neredeyse imkansız ama ne yapacaksın su aka aka ay sonunu buluyor. Telefon numaralarımızı alıp verdik. Eve bir sürü depreşmiş karmakarışık duygularla döndük.

Ne yalan söyleyelim gata da gördüklerimi unuttum derken dün gece salonun görüntüsü herşeyi bana geri hatırlattı. İçimde sönmeye yüz tutan korlar ılık bir meltem bedeva yemek ve eğlence olarak gittiğimiz gece poyraza dönüp eski korları alevlendirdi. Bir salon dolusu gencecik insanın acılı görüntüsü içimi burktu. Var olduklarını bildiğin ama görmediğin şeyleri insan beyninde düşüncenin ötesine geçirmiyor. Gerçekte var olanı şahit olup bire bir soluduğun zaman insanı sarsıyor .Hele birde onların yüzlerini yansıyan içlerini okuyabildin mi bu sarsıntı zelzeleye dönüşüyor,. Zira yüz insanın iç yansıması ,kitabıdır okuyabilene.O kitabı okuyan en katı taş kalplere sahip bile olsa israfil'in mahşer borusunu duymuşcasına etkilenir. Sarsılır, ayakta durmaya zor katlanır. Bize olan buydu. Dik durmaya çalışsan ama yüzlerinde yaşadıklarının satırları yazılı olan, mahcup dudaklarını aralamakta zorlanan çilekeş insanlardı. İnsanlardık. Zor olan hayatımız yitirdiklerimizle daha da zorlaşmıştı. Şimdi ise bununla yaşamak zorundaydık. Yaşarkende en önemlisi dik durmak zorundaydık. Bizler kadim atalarımızın zor mirasçılarıydık. Kırılabilirdik ama bükülemezdik. Bükülmemiz onları mezarlarında ters çevirirdi. Bizimkisi dikine giden özgül olma özgürlük çabasıydı. Sonu felaket bile olsa ayaklarımıza ,gözlerimize,kollarımıza artık neremize vurulmuş prangalar ile yaşamak zorundaydık.

Hulusi abi fakülteyi geçen dönem bitirmişti ve yüksek lisans başvurusu da kabul olunca kendi üniversitesinde yükseğe başlamıştı bu çok güzel haberdirdi. Beraber bunu kutlamak için taksime gittik. Hayatımda böyle kalabalık görmemişim. Ne yalan söyleyeyim birilerine çarpıp düşmemek için çok çaba sarfettimem gerekti. Farklı farklı mekanlarda yedik, içtik, gezdik tozduk. Harika bir gün geçirdik. Akşam geç saatlere kadar eğlendik . Acemi geceler olarak bugün aldığımız alkolün etkisiyle de eğlenceye doymadık. Gecenin ilerleyen saatlerinde uzun saçlı, koyu yırtık kıyafetli kara adamların bol gürültülü müzik yaptıkları rock bara kadar gittik. İlk kez almış olduğum alkol ve gece yaşantısının büyüülü tılsımı içinde komşu kızıyla olan platonik aşkımla Hulusi abiye havada uçuşan gürültülerin içinde bağıra bağıra anlattımç Ben anlattım o güldü. Saatler gecenin yarısını çoktan geçmişti gecede zamanın durmasını, bu gecenin hiç bitmemesini diliyorduk. Hulusi abi ile benim saçlarımda uzundu ve at kuyruğunu çözmüş yüreklerimiz gibi saçlarımızın da dalgalanan duygularımız gibi esen her yelle dalgalanmasını savrulmasını olanak sağlamıştık. Sarhoş olan bir kız elini saçlarımla içine sokup eliyle saçımı tarayıp “ yakışıklım bu saçlardan azıcık versene” diye tacizde bile bulunmuştu. Adete içimde saklayıp bastırduğım erkekliğim uyanmıştı .Az sarhoş bile olmuştuk. Bar gecenin ilerleyen saatlerinde boşalsada biz halimizden memnunduk yapmadığımızı yapıyor ,yaşamadığımızı yaşıyorduk bu gece her güzel şey gibi önce müzik ,sonrada iyice boşalan barda gece bitti eve gitmek için dışarıya çıktık.

Beyoğlu gecenin ikisinde o mahşersi kalabalık. Evlerine ,yaşam yerlerine çekilmiş sokaklar şimdi barlardan ,kulüplerden çıkanlar ile başbaşa kalmıştı anlaşılın. Biz düz yürümekten öte az bir sendeleyerek güle oynaya ,şen şakrak yürüyorduk .Bir taksi bulup eve dönmeyi hedefliyorduk ama Hulusi abi

—Çok güzel bir çorbacı biliyorum bunun üstüne bir işkembe çok şık olur deyip çorbacıya gitmeyi teklif etti. Bu gece olmazlara yer yok. Olur dedim. sıkıntı Hulusi ara sokakta olan çorbacının yerini karıştırdı. Bir iki denemeden sonra çorbacının yerini çıkarıp o tarafa ara

sokaklara girmeye başladık. Sokaklar aralara girdikçe hepten sakinleşmeye sessizleşmeye başladı. Gene yanlış sokağa girmiştik ve çorbacı orada değildi. Tekrardan bir yön belirleyip köşeye dönünce iki genç karşımıza çıkıp dikildiler. Hulusi abi çorbacıyı onlara sordu ama gençler bir garipti

—Hayrola dayı ne çorbası bize de bir çorbalık atın hele dediler. Hulusi abi durumu hemen kavramıştı ve kolumdan tutarak gerisin geriye geldiğimiz yöne dönmeye çalıştı ama arka tarafta da nereden çıktıklarını görmediğim üç genç karşımıza dikildi. Gençlerden biri

—Dayı duymadın galiba çorba parası dedi, geridekilerde önümüzde duranlar gibi belirli mesafeyi gelip durdular. Boyca küçük olan

—Hadisene birader sökülün, telefonlar, cüzdanlar deyince soyulmaya çalışıldığımızı o zaman anladım. Tuzağa düşmüştük. Beş e karşı iki . On kola karşı üç, on ayağa karşı yine üç ayaktık. Bu hiç adil bir matematik problemi değildi. Baştan çarpılmıştık, birazdan eğer istediklerini çıkarmaz isek bölünme ihtimalimiz yüksekti. Hatta denklemde hiç bir şansımız yoktu. Hulusi abi

—Bakın gençler tamam çorba parası vereyim ama telefonlar falan olmaz bizi zor durumda bırakırsınız. İlk konuşan kıvrıkcık saçlı

—Bize ne dayı sen sökül hele şu cüzdanları. Hulusi abi cüzdanını verince bende verdim. Kıvrıkcık cüzdanı açıp içinden paraları alıp montunun cebine soktu cüzdanın sağına soluna ara bölmelerine bakmaya başladı içinden hulusi abinin gazi kimlik kartını görüp bölmesinden çıkardı.

—Vay at kuyruğuna bak gaziymiş lan bu çolak dedi. Hulusi abinin kimlik kartını diğerlerine göstererek aynı zamanda sapsarı o iğrenç çürük dişlerini de kimlikle beraber arkadaşlarına gösteriyordu. Benim kimliğimi bakan

—Başkan buda gaziymiş bakın hele diyordu. Elindeki gazi kimlik kartımı diğerlerine gösteriyordu. Biri kimliği daha yakından bakmak için hızlıca elinden alınca genç en adisinden bir küfür olduğunu düşündüğüm kurtce bir şeyler söyleyerek , kimliği alanın kıcına bir tekme vurup kimliği elinden çekip geri aldı. Karanlıktan duvar dibinden iki gölge belirdi. Bize doğru ağır ağır geldiler. Önce gelenlerin bize yardım edebilme umudu ile sevinsemde gelenlerin yüzlerini seçinceye kadar yaklaştıklarında , gençlerin hal ve hareketlerinin değişiminden gelenlerinde bu çeteden olduklarını anladım. İki ağır abi hiç konuşmadan iki kimliği el hareketleri ile vermelerini istediler ve gençler kimliklerimizi verince ağır ağır alıp kimliklerimizi incelediler.

—Sizler ne s. kimin gazilerisiniz? diye hoyratca sordu. Ne diyelim böyle bir soruya ne cevap verilir ki derken arkadaki Hulusi abinin kafasına arkadan bir vurdu ona bakmak için yana döndüğümde kabama bir tekmede ben yedim. Neredeyse yüzükoyun düşüyordum bir iki sendeleyerek anca dengemi sağlayabildim.

—Konuşsanıza lan dümbükler cevap versenize diye arkamızda bize vuranlar bağırdı.

—Hadi lan ne gazisiziniz lan siz ? diye adam tekrar sordu. Hulusi abi

—Askerde Suriye de görev yaptık orada gazi olduk. dedi

—Doğru söyle lan güneydoğunun neresinde ? diye sordu

—Suriye'de , hani şu on dokuz şehidin verildiği pusu vardı ya işte o pusuya düşen timdeydik biz dedi.

—Siz niye gebermediniz lan on dokuz taneniz gebermiş siz niye gebermediniz? diye herif Hulusi abiye bir tokat attı.

—Konuşsanıza lan... En ağza alınmayacak küfürü edip bana bir tokat atınca ben yere savruldu.Elimden düşen bastonumu üçlü gruptan biri alınca ayağa kalkamadım ama diz üstü oturup en uygun olabilecek pozisyonda durdum.Eline bastonumu alan genç bastonu omzunun üzerine koyup iki bileğini aşağıya doğru sallandırıyor,pis pis gülüyor.

—E burası Suriye değil şimdi ne olacak ? Hulusi abi telefonunu saatini çıkarıp adamlara uzatıyor

—Bakın alın tüm değerli şeylerimiz bunlar, tamam alıp gidin diyor ama adam hiç oralı değil

—Ne o gazi kahraman korktun mu? Yavşak post pahalı mı geldi? Alın, herşeyimiz bunlar alın gidin öyle mi? O iş o kadar kolay değil sizin ananızı s.....m puştlar gaziymişler,siz bekleyin hele.Gençlere kürtce birşeyler söyledi gençlerden biri hemen koştu .Sanki bir şey bekleniyordu ne olduğunu biz bilmiyorduk ama biz çevreleyenler biliyordu. Fazla beklemedik iki adam daha geldi ,esmer kıvırcık saçlılardı.Yanımızdaki.

—Faysal bak bu yavşaklar sizin oranın gazileriymiş. Hem de hani şu Maarat el Numan daki pusu varya işte bu s.kikler oradan kurtulanlarmış demesiyle: Arap kılıklinin eli kemerine gitti ve elinde bir silah belirdi.Silahı gören başkan dedikleri genç hemen adamın önüne atıldı

—Op op ne yapıyon olum kafayı mı yedin sen öldürecen mi adamları? diye bağırdı Faysal dedikleri başkan denilenin perdesinden sağdan soldan bize yaklaşmaya çalışıyordu. Önceki gruptan herkes bir anda bıçakları sustalıları çekmişlerdi.Beş kişi bu adamları çağırmiş olmalarına karşın şimdi bizi o adamlardan korumaya çalışıyorlardı.Olan biteni anlamaya çalışıyorduk..Başkan denilen

—Faysal sok o silahı beline şimdi delecem şerbetini akıtacam . Haber verdiğime pişman ettin. Eşeğin şeyine su kaçırdın. Ne oluyon ya öldürecen mi adamı? Sok lan beline o silahı deyince Faysal denilen yarma silahın horozunu indirip emniyet kilidini kapatıp silahı beline soktu.

—Manyak mısın oğlum?Tüm Beyoğlu polislerini başımıza mı toplayacaksın .Bu yavşaklar için kafayı mı yedin sen? Faysal denilen adam iki elini havaya kaldırarak tamam sakinleştim der gibi geriye geriye azda bizi iyi görebileceği yana doğru kayıp ellerini beline koydu.O zaman başkan denilen genç bize dönüp

—Bak gördün mü? Ben olmasam gazilikten niyaziliğe terfi ediyorsunuz naber deyip bir tokat Hulusi abiye attı hulusi abide benim yanına yıkıldı.

—Bakın bu adama.Bu adamın kardeşi size baskın yapanların içindeydi ve o çatışmada o da şehit oldu.Ailesi ta buralara göçtü. Aha bu Faysal iki yeğenini ve yengesini bakıyor.Anladınız mı şimdi sizi neden gebertmek istemesini.O.... çocukları deyip tekmeyi bir Hulusi abiye bir

bana attı.Dokuz tane adamın arasında kalmış çaresizliğimizin derdine yanıyorduk. Eğer elimde silah olsaydı hepsini hiç düşünmeden vurabilirdim.Başkan bozuntusu

—Bak lan şu çocuğa gel lan Selo bak bunun da babası dağda gerillaydı ve o da dağlarda vuruldu üç kardeşiyle şimdi burada.Anası orospu oldu biliyor musun lan. Orospu demesiyle birlikte bize meydan dayağı atmaya başladılar.Bağırımıyorduk karşılık vermeye çalışsak da gücümüz yetmiyor ,beceremiyorduk .

—Yeter yeter öldüreceksiniz çekilin lan diye başkan dedikleri bağırınca mola verdiler ama bizde takat kalmamıştı. Kıyafetlerimiz parçalanmış ,elimiz yüzümüz kanlar içinde kalmıştı her yanıma ağrıyordu.Ne Hulusi abi nede ben durun dahi demiyorduk. Yalnızca en can alıcı organımız kafamızı korumaya çalışıyorduk.Küfürler havada uçuşuyor,tehditin biri bin di.Herifler tüm kinlerini yüzümüze kusuyorlardı.Ele avuca gelecek bir yanıma kalmamıştı.Derken başkan denilen zorbanın elinde bir sustalı belirdi

—Siz ezikler size bir armağan ben vereceğim beni hiç unutmayacaksınız deyip sustalıyı benim sağ ayağıma soktu.İlk kez o zaman acı bir çığlık attım. Sonra dönüp Hulusi abinin sağlam olan sol kolunun üstüne kanlı sustalıyı batırdı. Bu sefer de Hulusi abinin çığlığı yükseldi hem Hulusi abi kendini kaybetmişcesine küfür ediyor

—Öldürün lan. öldürün. Yoksa sizi bulamazsam banada Hulusi demesinler Hulusi abiden hiç beklemeyeceğim ağza alınmayacak küfürlerle bağırıyordu ki. Suratına tekmeyi yiyince kendinden geçti.Üst kattan çığlığımızı duyup pencereden kafasını uzatan biri

—Hey ne oluyor orada diye bağırınca Başkan denilen zorba

—Sana ne lan sok kafanı içeri gelirse sokarım onu g... diye bağırıldı.Sonra bize dönüp bana doğru

—Bak senin iki kolun sağlam onun iki bacağı artık gerisi size kalmış deyip pis pis gülüp

—Haden gidiyoz hade hade diye bağırınca zorbalı topluluğu Beyoğlunun karanlık dar sokaklarında önce kendileri sonra silüetleri kayboldu.

—Hulusi abi Hulusi abi iyi misin? diyerek hemen yerde yatan Hulusi abiye yöneldim yüzünü yanağını sallayıp hafif hafif vurarak onu ayıltmaya çalıştım az sonra Hulusi abinin inlemesini duydum

—Ambulans çağırın kimse yok mu? diye bağırılmaya başladım.Öylesine bağırıyordum ki Beyoğlunun ara sokaklarında sesim karşılıklı duvarlardan çiftler çiftler yankılanıyordu.Temin pencereden kafasını uzatan adam susmam için bana küfürle karışık uyarıyor ben ise bu arada kemerimi başağımın yaralanan yerin üzerinden sıkarak kanı durdurmaya çalışıyorum.Üzerimdeki parçalanmış hırkanın kolundan Hulusi abinin koluna tampon yapmaya çalıştım. İlk yardım tamponlarla uğraşırken iki tane bekci düdüğü çalarak bize doğru geldi. Onları görünce

—Yardım edin ,yaralıyız kan kaybediyoruz diye bağırıldı.Genç bekçiler yanıma gelip perişan halimizi görünce hemen telsizle ambulans çağırıp bulunduğumuz yerin açık adresini söylediler.Ambulanstan önce motorlu yunuslar geldiler adımızı kimlik bilgilerimizi sordular. Çok acı çekiyorduk sonra bir yunus timi daha geldi ambulans geldi ama sokaklar çok dar

olduğu için yanımıza kadar gelemedi. Beni sedye, Hulusi abiyede destek ile ambulansa ulaştırdılar. Gazi olduğumuzu onlara bildirdim kaldırım üzerinde zorbarlar çetesinin atmış oldukları kimliklerimizi polisler bulmuşlardı ve en yakın donanımlı hastaneye götürdüler. Her ikimizde ameliyata alıp gerekli tedavilerimiz yapıldıktan sonra servis de aynı odaya yatırıldık.

Ertesi günü önce hastane polisi ifademizi almaya geldi.Anlattık. Sonrada Beyoğlu ilçe polis merkezinden iki polis gelip ifademizi aldı. Herşeyi tek tek en ince ayrıntısıyla onlara anlattık.Bizi yaralayan zorba ne yaptığını iyi bilen biriymiş her ikimizde öylesine bilinçli iki çentik atmış ki ,hayati tehlikesi olmayan ama iyi can yakancinsten.En önemlisi bende sorunlu olan bacağımın diğerine,Hulusi abinin de olmayan kolun karşı eşine bu çentikleri attığı için: Hulusi abi kolunu ,ben ise bacağımı kullanamadığım için her ikimizde bir anda yatağa bağımlı hale geli vermiştik.Gerci akıllı gerzek Başkan bozuntusu zorbanın unuttuğu bir şey vardı bizi gasp etmişlerdi.Yakalanırlarsa alacakları ceza adam öldürmekten beterdi . Herhalde o ayrıntıyı unutmuş aptal.

Yaralarımız normal insanlar için çok ehemniyetli olmasada bizim özel durumumuzdan dolayı ciddi sıkıntı yaratıyordu ve üç gün hastanede kalmak zorunda kaldık.Taburcu olduktan sonra hele üçüncü kata çıkmak kabus gibiydi. Yürürken Hulusi abi bana yardım ediyordu. Mesela yemek yemek gibi durumda da ben ona yardım ediyordum. Bazen trajikomik halimize gülüyorduk.İyi dayak yemiştik herifler her yerimize izlerini yazmışlardı. E Allah büyük birgün bakarsın bu yazdıklarını onlara okuturuz..

Bir aya kadar iz miz kalmadı eski durumumuza kavuştuk.Beyoğlu ilçe polis merkezine gidip bizim olayın ne durumuna sorduğumuzda hiçbir şeyin olmadığını anladık. Onlara göre çok fazla zarar gören olmadığı için olayı sanki pek önemsemediklerini şahit olduk.Polisler biz falcı ağzı ile karşılıyıp kahin selamı ile uğurluyorlardı ve bu bizi çok yaralıyordu. Özellikle Hulusi abi o zorbarların yaptıklarından çok polislerin bu olayı bu kadar basit görmelerini hazmedemiyordu."Suç var,suçlu var madur üstelik iki tane kötürüm gazi ama suçluyu yakalayacak irade azim yok" diyordu Bu nasıl olabilir hemde İstanbul'un göbeğinde. Hazmedemiyordu. Aynı duyguları paylaşmakla beraber Hulusi abinin katsayısı benimkinden çok üsteydi."inadım inat o zorbarlar çetesini yakalatmadan durmam " diyordu.

Bir gün yine karakola gittiğimizde karakolda bizim olayla ilgilenen komiser bizden bıkmış olacak ki Hulusi abiye patladı.

—Arkadaşım sen ne diyorsun burada İstanbul un en berbat yerinde görev yapıyoruz.Sence her gece burada kaç tane adli olay oluyor. Hadi soruyorum sana kaç tane. Burası Birleşmiş milletlerden beter. Adını ,yerini bilmediğimiz ülkeden sürüyle adam var üstelik hepsi kriminal potansiyel . Görüp,şahit olduklarımızın yanında sizinki bir hiç.

—Ne demek bir hiç. Adamlar kum çuvalını döndürdüler bizi ,nerdeyse on beş gün yatağa bağımlı kıldılar .Bizimle gaziliğimizle alay ettiler.deyince komiser üste çıkmayı denedi

—Kardeşim sizde içip içip gecenin yarısı o boktan sokaklara dalmasaydınız

—Siz işinizi adam gibi yapsanız o sokaklar o şekilde olmaz

—Bana bak kardeşim öyle adamlığımızı falan karıştırma. Öyle sakat falan dinlemem gırtlığınızı sıkıveririm.

—Ne demek sakat gaziyim ben kardeşim gazi bu kolu dedi ama komiser sözünü bitirmesini izin vermedi

—S.. lan gaziliğini çık dışarı. İşim gücüm var çık dışarı deyip birde üstüne küfrü basınca : Hulusi abi artık koptu

—Sen kimsin? Nasıl bana küfredersin? Asıl sen kendini ne zannediyorsun?derken artık her ikiside birbirinin sözlerini bitirmesine izin vermiyorlar. Bağrıış çağrıış merkezi kapladı. Hulusi abiyi gitmek için ikna etmeye çalışsam da boşa çaba. Diğer polisler gelip bizi dışarıya çıkarmaya çalışıyorlar. İtilip kakılmaya başlayınca artık bende bağırip çağırmaya başladım ama dinleyen kim. Bizi tutuklamakla tehdit ettiler ve dediklerini de yaptılar.Kelepçelemeye gerek duymadan zaten isteselerde kelepçelemeyebilirlerdi yoksa beni nezarete kadar taşımak zorunda kalırlardı hulusi abiyide protezden mi kelepce leyeceklerdi?

Nezarethanede de durmadan bağırip çağırdık.Bu sefer nezarethanedeki diğer tutuklulardan tepki aldık. Bizimle kavga eden komiser yaklaşık iki saat sonra bizzat kendisi yanımıza geldi.

—Bakın özür dilerim beyler bugün kötü gün geçiriyorum serbestsiniz gidebilirsiniz diye nezarethenenin kapısının kilidini şangur şungur açan polisin arkasından kafasını uzata uzata konuşuyor.Hulusi abi

—Yok arkadaşım hiç bir yere gitmiyoruz,her türlü hakareti ,küfürü yap sonrada gidebilirsiniz yok öyle şey. Bizi savcılığa sevk etmen gerekiyor

—Ya bak Hulusi kardeş

—Ben senin kardeşin falan değilim

—Tamam bak Hulusi bey özür dilerim ve sizin olayla bizzat kendim ilgileneceğim uzatmayalım

—Uzatırsak ne olur,ne yaparsın bir facada sen mi atarsın?

—Bak kardeşim bak Hulusi bey özür dilerim hakikatten. Buğra bey siz de bir şey söyleyin bu olay burda kapansın

—Bu olay burada kapanmaz gittiği yere kadar da götürmeye kararlıyım. Ben savcıya konuşacağım derken kravatlı sivil iki takım elbiseli ve ikisi yıldızlı üç polis nezaretin kapısına geldiler .

—Ben bu merkezin amiri Emniyet müdürü Ali Altun diye kendini tanıttı müdür bey

—Bakın bugünkü olay bana geldi çok üzüldüm Gündoğdu komiser öyle fevri biri değildir ama bugün çok kötü bir olaya tanık olmasından dolayı ,fevri harekette bulunmuş. Merkez olarak sizden özür diliyor size saldıranları en kısa zamanda karşınıza dizmeyi ben söz veriyorum

—Sizin sözünüz elbet değerlidir ama geldiğimiz bu noktada çok geç kalınmış bir söz oluyor müdür bey .Biz savcılığa sevkimizi istiyoruz. Sizden tek isteğimiz budur.

—Bakın Hulusi bey dosyanızı okudum. Gelin beni dinleyin bu iş uzamasın. Merkezin müdürü olarak mağduriyetinizi gidereceğime, size bunları yapanları en kısa zamanda yakalayacağımı söz verşiyorum. Buyrun odama gidelim bir çay içerek konuşalım yoksa bu iş uzarsa

—Uzarsa ne olur müdür bey düzeniniz mi bozulur yoksa endişeniz “s.keyim gaziliğınızı “diyen komiseriniz için mi? Bu kadar değişimin sebebi ne .Yoksa dosyalarımızı mı okudunuz? sizin karşınızda komiserinizin söylediği gibi iki sakat yok .Bak bu adamda üç, bende iki tane üstün cesaret ve feragat,devlet üstün hizmet madalyası var .Bu adam belki bu ülke kurulduğundan beri en fazla teröristi etkisiz hale getiren bir komando. O sizin gördüğünüz gibi eli bastonlu bir kötürüm değil.Siz ne diyorsunuz? Ne anamız kaldı ne de bacımız.Asıl en önemlisi bize verilen en büyük makamların ünvanlarımız sövüldü yerle yeksan edildi. Buraya kaçınıcı gelişimiz,her geldiğimizde cak ,ceklerle gönderildik. En sonunda da binbir hakaretle küfürle karga tulumba nezarethaneye atıldık. Bunu hakedecek ne yaptık ? Hulusi abi açmıştı ağzını yummuyordu gözünü. E adam felsefeci kim onunla baş edebilir ki:Kariyerinin,forsunun arkasına saklanan müdür mü?

—Daha durun müdür bey bu olay medyaya yansıdığıında ne demeçler vereceğinizi siz asıl onları düşünün deyince kaykıla kaykıla gelen polis müdürü neredeyse yere düşüp bayılacaktı.

Müdür baktı ki en küçük bir geri adım yok. Olacağına dair ibarede görememiş olacak ki ardına bile bakmadan homurdanarak dönüp gitti.

Bir iki saat geçmemişti ki Suriyeli Faysal ,zorba başkan ve onlarla beraber en az on beş kişi bizim yanımızdaki iki nezareti doldurmuşlardı.Polislerin biri gidip diğeri geliyordu.Bağırış çağırış mahşer yerine dönmüştü karakolun nezaretlerinin bulunduğu bodrum katı.Bize izzeti ikram için kendilerini yırtılarda içimiz onlara küsmüştü bir kere çok susamış olmamıza rağmen memurlardan su bile kabul etmiyorduk. İşin kötüsü bizden başka kimsenin kalmadığı nezarethanede karşı duvarın önüne koydukları bir sehpanın üzerine bıraktıkları pet sular bize yeni bir çin işkencesi gibi geliyordu.Neyse pek uzatmayalım gece olmadan tüm zorbaları bir odada sıraya dizmişlerdi.Bizden kimlerin o olaya karıştıklarını belirlememizi istediler.İki kişi hariç yedi tanesini tespit ettik hepsini savcılığa sevk etmek için gerekli ifadelerini aldılar. Biz de bu çabalarının sonucunda nezarethaneden çıkmayı kabul edip teşekkür bile etmeden merkezden ayrıldık.

Söyleyen doğru söylemiş bekcinin gezdiği sokağa hırsız uğramaz diye. Canları isteyip köşeye sıkışınca iki saatin içerisinde tüm zorbaları nasıl da topladılar.Canım ülkemin en büyük sorunu görevini yaparken herkes kendi yargısını işine etkilemesine izin veriyor. Bu sebepten değil midir karakola şikayet için giden bir çok karı kocayı memurların iyi babacan niyetlerinden dolayı barıştıırıp evlerine göndermeleri ama bir süreden sonra sonu kötü biten birçok aile içi şiddet.Onlar için önemsiz görünen birçok adli olay işlerini yargısız hakkıyla yapmamalarından dolayı yapanın yanına suç olarak kalmıyor mu? Herkes kendi sorumluluğunda olanı kanunların ona emrettiği gibi yapmak durumundadır aksi kargaşadan ve tekrarından başka bir şey yaratmaz.

İlk,ikinci derken hakim üçüncü duruşmada kararı bağladı ve baya uzun süre zorbalı gün yüzü,yeşil tek bir yaprak dahi göremeyecekleri kesinleşti.Bundan sonra gördükleri ancak duvar,tel örgü ve kendileri gibi mahkumlar.Bu arada gaziliğın ,şehitliğin nasıl olduğunu anlaması için komiser Günoğlu Şırnak'a sürüldü. Eminim bu iki olgunun içinin nasıl dolu olduğunu orada öğrenecektir.

Kış bitmeye yağın kükürtlü nisan yağmurlarının burham burham kokan toprak kokusunu içime çekebilme için parklarda zaman öldürmeye başladım.Hayatım o kadar monotondu ki bir günün diğerinden giyip, yediklerimin çeşitliliğinden başka hiçbir farkı yoktu tüm kış boyunca.Yeri geliyor bir hafta evden çıkmadığım oluyordu. Zamandaki tek eğlencem kitaplar ve karşı komşu kızını pencereden izlemekten öte hiçbir şey yoktu.Baharın gelmesiyle dışarıya en azından parka ,deniz kenarına inmek iyi gelmişti.Hulusi abi bu arada üniversiteden bir kız arkadaş edinmiş Arzu sık sık bize gelmeye başlamıştı.Dil tarih fakültesinde son sınıf öğrencisiydi,Ankara lıydı,hippi tarzı giyimi ,uzun saçları salaş giyimi,sivri dili,rahat tavırlarıyla Hulusi abiyle birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.Bu birliktelikleri yaklaşık iki aydır sürüyordu ve Arzu ara sıra bizde de kalmaya başlamıştı.Artık kendimi evde çok rahat hissetmemeye başlamıştım.Gata dan sonra buraya gelmiş neredeyse iki yıldır Hulusi abiyle kalıyordum.E misafirlikte bir zamana kadar. Benimki artık üzüm yemekten çok bağcı dövmeye dönmüş. Herkesin kendi yaşamı var ve herkes kendi yaşamını kendi karesinde istediği gibi yaşayabilmeli.

Eve anca yatmadan yatmaya gelmeye başladım,aylak ahlak dolaştığım sokaklarda insanları seyrediyor,kendimi onlarla kıyaslamaya başlamıştım.Sessizce dikkatli bakıldığı zaman insanların bilinmeyen yaşamlarını,duygularını ,karakterlerini hatta mutlu olup olmadıklarını hal ve hareketlerinden anlayabildiğimi farkettim.İnsanlar yaşamlarını yaşadıklarını beraberinde taşıyorlardı.Yürüyüşleri,giyim kuşamları diğer insanlara olan davranışları ,yüz mimikleri kısaca hareket halindeki yapılan her aktivite kişiyi yansıtıyordu.Mutlu aileleri ,gülen çocukları,neşeli güzel kızlar,yakışıklı gençleri seyretmek hoşuma gidiyordu birazda kıskanıyordum. Sonra taşıdığı yük altında tıslıdayan hamalı,yürüyemeyen ihtiyarı ,tekerlekli sandalyedeki kötürümü,elinde beyaz bastonu gözleri görmeyeni,bağırıp çağıranı ,ağlayanı görüyor halime şükrediyordum. Bacağım bir türlü eski haline dönmemişti koluma taktığım bastonla yavaş yavaş yürüyebiliyordum her an denge kaybım olabiliyordu.Kendime acıyordum amaçsız günün getirdiklerini eleştirisiz kabullenen ,saçma sapan bir hayatım vardı.Arzu ile Hulusi abiyi rahatsız etmemek için dışarıda zaman geçirdikçe hiç aklıma gelmeyen şeyler gelmeye başladı.Hayatım,yaradılışım böyleydi.Yıllarca bir deskin ardında karavana gıcırına ateş edip durmuştum. Markayı al silahı ver ,atışını yaptıktan sonra silahı geri al topu topu sekiz on metre kare bir alanda yıllarımı geçirmiştım.Silik bir kişiliktim, Olsam da olurdu olmasamda.Çölde bir kum tanesi kadar değerim yoktu. Eminim ki gölgem bile benden sıkılmıştır. Kim böyle bir adamın gölgesi olmak ister ki.Ne zaman ki asker olmuştum işte orada kimsede olmayan yeteneğim ön plana çıkmış birden değerli,özel biri olup çıkmıştım.İlk kez bana şahsıma çevremdekiler saygı gösteriyordu,en önemlisi beni önemsiyorlardı. Koca koca rütbeli komutanlar yeteneğim sayesinde hayretlerini ifade edecek sözcükler bulamıyorlardı. Bazen düşünüyorum da acaba ucube miyim? Ama kim benim kadar atış yapsa herkes kendini geliştirebilir. Mesele benim tek taraflı gelişmem adeta, yapay zeka, robot gibiyim.Onlarda da tek taraflı gelişim yaptırıp mucizeler yaratabiliyorsun. Hayat ise çoktan seçmeli,kaos. Tek taraflı gelişimin hiç bir önemi yok .Önemli olan yaşamda ihtiyac duyacağın çoklu yeteneklerini toptan geliştirebilmek başarı işte bu.Şimdi mesela sivilde benim çok iyi nişancı olmamın bana ne gibi bir katkısı olabilir ki;Hiç bir şey.Bilgili kültürlü olsam,varlıklı zengin olsam,yakışıklı olsam,en önemlisi sağlam ,sağlıklı olsam işte bunların tam olması bile gerekmiyor hepsinden az az olsa hatta ortalamanın biraz üstü olsa ne kadar iyi olur değil mi?Hele beyin e bir amaç göstermez isen o da sana hizmet etmiyor. Salak gibi bir şey olup şu an benim yaptığım gibi dolanıp kendini arayışlar içinde buluyorsun.

Önceleri zorunluluk olarak düşündüğüm bir nevi kendimi zorladığım bu gezmeleri şimdi isteyerek yapıyorum.Sabah erkenden kendimi dışarı atıyor gece geç saatlere kadar dolaniyorum. O sokak senin bu sokak benim.Seyrediyorum insanları ,onlar için tahminler yapıyorum ,ne yapacaklar ,nasıl hareketler sergileyecekler. Rastladığım düğün derneklere dalıyorum ,beleş yemekler yiyip ,çalan müzikte oynuyorum.Cenaze evlerine ,taziye çadırlarına ziyaret ediyorum.Özellikle mezarlıklarda vakit geçirmeyi seviyorum . Mezar taşlarını okuyor,meftanın yaşadığı yılları hesaplıyorum,sağında solundaki mezar taşlarından kim kimin nesi oluyor bulmaya çalışıyorum.

Deniz kenarında balıkçı barınaklarına bağlanan boş kayıklarda oturuyor, kendimi denizin ritmine koyu veriyorum ,bir aşağı bir yukarı.Bir kaç kez beni hırsız zannedip kayıkta ne yaptığımı soran güvenlikçiler elimdeki bastonu görüp sakat olduğumu anlayınca bir şey demekten üstüme gelmekten vazgeçtiler..

Gazi olduğum için toplu taşıma araçları bedava. Sabah durağa ilk gelen otobüse nereye gittiğini bile bakmadan binip,otobüsün içinde seçtiğim bir kişi hangi durakta iniyorsa o durakta iniyor ,gelen ilk otobüsü tekrardan biniyorum.İstanbul un kokuşmuş pis ,kalabalık otobüslerinde evliya çelebi gibi ne aradığımı bilmeden dolaşıyorum. Keyif alıyor muyum? İnananın onuda bilmiyorum,bildiğim tek şey aklıma geleni yapıyorum Kimseye ne bir yüküm ne de zararım var. Bu arada ne de yararım.

Bu ara denize merak sardım üç gün boyunca o vapurdan bu vapura boğazda dolaşım durdum.Boğaz havası muhteşem ,bunca kötü,plansız programsız kentleşmesine rağmen İstanbul muhteşem. İnsanları,tabiatı,şehir yaşam kargaşasını ,en önemlisi istanbul u seyrediyorum.Herşey hareket halinde ,akıyor su misali,bu akış saatten saate değişiyor. Okul çıkış saatlerinde,sabah işe gidiş,akşam iş çıkışı saatlerinde nehir çağlayana dönüyor,şehrin insanların ritimleri,frekans aralıkları yükseliyor.

Haziranın başına kadar bu serseri gezileri sürdü durdu .ilk zamanlarda eve geç gelmemden endişelenen Hulusi abi bir süreden sonra bu yok olmamalarıma alıştı hatta işine bile geldi.Haziran ayında okullar tatile girince Arzu da okulu bitirmiş,Hulusi abiyi ailesi ile de tanıştırmış söz yüzüklerini takmışlardı.Arzu nun ailesi de kendisi gibi modern bir aile söz yüzüğünü takmış kızlarının sözlüsüyle beraber yaşama kararına saygı göstermişlerdi .Hulusi abiye de ailece çok sevip sayıyorlardı.

44444333399999

Arzu ev işlerinde de hamaratı evi iyi çekip çeviriyordu. Evin bir ferdi durumunda olsamda genelde dışarıdaydım..Hiç bir kadın sevdiği adamı bir başkası ile paylaşmak istemez. İki seven

sevenin arasında kendimi fazlalık gibi görmeye başlamıştım.Dahada düşünmeye gerek yoktu ve evden ayrılıp Antalya ya dönmeye karar verdim. Yeni ufuklara yelken açmak beni endişelendirse de bir nevi buna zorunluydum.Kahvaltıda konuyu actım.

—Hulusi abi ben Antalya ya gidiyorum dedim

—Antalya mı o da nereden çıktı şimdi?

—Abi misafirden çok ev sahibi oldumi Geleli iki yıl oluyor. Hem biliyorsun abilerim tüm akrabalarım orada artık yanlarına gitmek lazım bu kadar ayrılık yeter.diye aklıma gelen tüm bahaneleri acemice arka arkaya sıralamaya başladım.

—İyi de sen onlarla yıllardır konuşmuyorsun

—Eh her şeyin de bir sonu var. Küslüğün bile

—Onların sana yaptıklarını unuttun galiba

—Unutmasamda unutmak zorundayım , kan işte. Kan çekiyor abi yeğenlerim büyümüşür onları da görmek istiyorum.

—Başka bir neden yok yani?

—Ne gibi bir neden olabilir ki abi?

—Ne bileyim şimdi durduk yerde zaten son zamanlarda ortada hiç yoksun sende bir şeyler olduğu belliydi.

—Abi çok düşündüm anlık aldığım bir karar değil ama artık zamanı geldi de geçti bile

—Valla sen bilirsin ne diyeyim, bak burası da senin evin eğer orada umduğunu bulamazsan sürünme atla gel.

—Gelirim abi.

—Söz de

—Söz abi ben bugün gidiyorum.

—Ho ha bu kadar çabuk mu?

—Abi sende bende vedalaşmayı sevmeyen adamlarız .Bende çok emeğin var hakkını helal et ben bugün gidiyorum.

—Oğlum bari üç beş gün daha kalsaydın,hem asıl sen hakkını helal et bugün hayattaysam senin sayene.

—Yok be abi senin yaptıkların yanında benimkinin esamesi bile okunmaz. Hulusi abi daha da kalmam için üstelemedi. Kahvaltının tadı tuzu kalmamıştı,Arzu masayı kaldırmadan sade acı bir türk kahvesi yaptı,acı kahveden sonra acılarının üstünden gelmek için kader birliği yapmış iki kardeş,ayrılık acısını içine koyarak helalleşip vedalaştık.

Hayatımın en acı vedasıydı baba,abi,kardeş,yoldaş saydığım Hulusi abimle artık ayrılıyorduk.Küçük bir çek çek li valiz ile evden ayrıldım.Hulusi abi garaja gelmek istese de onu evde ayrılmanın daha kolay olduğunu ikna ettim. Her ikisinede düğüne iki elim kanda bile olsa geleceğimi söyleyip şimdiden mutluluklar diledim.Her ikisi de en iyisini en güzelini hak

ediyorlardı.Salondan çıkmadan son kez karşı komşu kızına baktım ama odasında yoktu onunla vedalaşamadan evden çıktım.

Daha istanbul garajında güvenlik tarafından metal dedektörlerde alıkonuldum. Bavulumun içine koymuş olduğum Hümeyra yengenin bana vermiş olduğu silahı XR cihazı tespit etmişti.Polis çağırdılar,polislerle Hümeyra yengeden bahsetmeden güneydoğuda askerlik yaptığımı ve silahın bende oradan kaldığını anlatmış olmama rağmen beni garajın polis merkezine götürdüler. Bir sürü tutanak tutup ,silahı benden alıp el koyacaklarını söylediler. ancak sorumlu amir dosyamı okumuş olacak ki nedense fikrini değiştirip tüm tutanakları yırtıp attı.

—Bak Buğra bey bu silahı görmezlikten gelip sana geri vereceğim.Şunu iyi bilmen lazım ruhsatsız silah taşımak suçtur. Bunu evine koyup bir daha da dışarıya çıkarmayacaksın. Aslında bunu yapmakla bende suç işliyorum ama senin gibi bu vatana hizmet etmiş üç madalya sahibi bir gazinin silahını almayı içim el vermedi.Hem birdaha böyle bir durumla karşılaşırsan güneydoğuyu falan karıştırma.Babamdan miras kaldı de. Unutma yanında taşımayacaksın anlaştık mı?

—Anlaştık dedim ve sağ olsun otobüse kadar beni uğurladı.

Uzun yıllar sonra Antalya ya geri dönmek bende tarifsiz bir heyecan yarattı.Hele İstanbul un o kalabalık hengamesinden sonra yeşilin mavi ile harmanlandığı,begonfil çiçeklerinin renklerini hoyratca sarıp sarmaladığı cennet Antalya .İnsan içinde yaşarken nasıl bir yerde yaşadığını anlamıyor en güzel bile bir süreden sonra sıradanlaşıyor hele birde benim gibi kafasında soruları,amaçları olmayan umursamazca yaşayan biri için en güzelin güzeli bile bir anlam ifade etmiyor. Şimdi öylemi ya Antalya dan giden Buğra ile gelen Buğra arasında çok büyük farklılıklar var. Ben artık o eski ben değilim.Köprünün altından çok sular aktı.Sanki Antalya ya ilk kez geliyormuş gibiyim gördüklerim biçimsel olarak tanıdık gelse de mana olarak gözüme çok farklı gözüküyor .Bakıpta görmediğim o kadar çok şeyi görüyorum ki kendi kendime şaşırıyorum.Aşağıdan sağlam gittiğim ayaklarımdan birisinin baya bir işlevsel bozukluğu ile, yukarda ise bomboş teneke bir kafayla gittiğim Antalya'dan,hayatında okumadığı kadar kitap okumuş,birçok inanılmaz olayı deneyimlemiş,felsefeciden hayatın anlamını öğrenmiş ,farklı yaşamları gözlemlemiş içi dolu bir kafayla dönüyorum.Dedim ya ben eski ben değilim.Hala bir amacım olmasa da hala geleni kabul etsem de en azından geleni analiz edip,çıkarımlar sağlamayı başarabiliyorum.

Gelen peronlarının önünde nereye gitsem diye düşünürken belediyenin terminal şehir içi otobüsü garajın içine kadar giriyormuş ,otobüsü görünce hemen daldım.Otobüs gitgide kalabalık olsa da herkes halinden memnun.Ring otobüsümü ve neredeyse tüm Antalya'yı dolaşıyor .İlk dikkatimi çeken lunaparkın büyük haşmetli dönme dolabı oldu. Lunapark hala eski yerinde,yaklaştıkça bazı yolların, eski dere yataklarının kaybolup yerlerine park ,bina tarzı değişimler hemen dikkatimi çekti.Şehir kendince büyüüp değişikliklere uğrasa da karşıdaki masmavi deniz ve sıra sıra birbiri ardına dizilmiş ,mor ,mavinin karışımının tonlarını heybetlerinde saklayan toros Bey dağlar aynı heybetteler. Güzel kent özlemişim diye düşündüm.

Otobüs konyaaltında tünektepe teleferiğinin dönüp durduğu son durağa gelip durduğunda ve şoförün “ son durak hemşerim “anonsunu duyduğumda otobüste benden başka kimsenin olmadığını fark ettim.Adam ön kapının orda dikilmiş hem pantolonunu silkeleyip sağını solunu

düzeltiliyor hemde hadisine kardeşim tarzı bir bakışla otobüsten inme mi bekliyordu.Bastonumu fark edince adamın sert mizacı yumuşayı verdi.Sabırla otobüsten inme mi bekledi. Sonrada kapıları kapatıp kilitleyerek hızla diğer şoförlerin bulunduğu tarafa doğru yöneldi.Koca koca otobüsler manevralar yapıp park ediyor sırası gelen ise şehrin kaynayan insan seline doğru acı acı eksoz homurtuları ile dolaşımına başlıyorlardı.Oradaki şoförlerden birisine zeytinköy arabası hangi otobüs diye sordum.Adam daha zeytinköy adını duyunca şöyle bir yüzünün merakla karışık şüpheye döndüğünü gördüm.

—Zeytin köyün içine otobüs girmez ama en yakınından KH 500 geçer. Bak şu karşıdaki ilk durakta bekle gelince binersin dedi.Adam acele ile giderken bende tarif ettiği durakta beklemeye başladım. Fazla değil on onbeş dakika sonra KH 500 durağa yaklaşınca gazi kartımı gösterip bindim.Eski sokakları caddeleri özlemle baka baka bizim mahallenin altına kadar gelince eski durağımızda indim.

Çevre baya değişmiş. Termessos bulvarına doğru sanki görünmez bir el bizim mahallenin önünden geçen yolun aşağısını yenilemiş ama yolun üst tarafı bizim mahalleye hiç uğramamış. Mahalle vebalı da girişe ,değişime yasak bölge gibi.Hatta benim olmadığım zamanlarda eskiye göre mahalle daha da viraneye dönmüş.Yolun kenarındaki bakkal Metin nin bakkalı,hemen onun yanındaki tavukcu Hıdır ın dükkanı ,Dirgalı kasabın dükkanıda hepsi kapanmış. Tel kepenkleri indirilmiş camları kırılmış dükkanlar viraneye dönmüş. Yolun üst tarafı duvardaki isyan yazıları ,kırık camekanlar ,kiri pası ile alt taraftaki görüntünün tam tersi.Kavşağın hemen karşısında kaldırımda duran eski motosiklet anıtı aynen yerinde duruyor az daha pastan kahverengiye dönmüş. Hemen yan tarafında iki tane yunus motosikleti polisler gelen geçeni durdurup ,uygulama yapıyorlar.Sokaklarda koca üst donları ile tanıdık simalar ağızlarında cikletler ta karşıdan bile belli olan dünyaya boşvermişlikleri,ayaklarında şibitlik terlikleri ile salına salına kendilerine özgü tavırlarıyla yürüyüş halindedir.Yoldan gelip geçen arabaların içlerindeki şehirliler merakla etrafı taryıp farklılıkları yakalamaya çalışıyorlar,yüzlerinde munzur bir gülümseme var,kafaları arabanın hareketinin tersine ,sağa sola hareket ettiriyorlar.Neler konuştuklarını anlayabiliyorum.

—Oğlum zeytinköy lan burası sıkıyorsa bi gir içeri gör bakalım çıkabiliyor musun?

—Yok lan ne olacak?

—Sıkıyorsa sen bir girde gör bakalım ne olacak.Hoha oğlum şu karşıya bak vay anam şu yürüyüşe ,şu sakız çiğnemeye bak dünya umrunda değil.

—Yavrum benim dona bak nasılda sallıyor.Sen asıl sağ tarafa bak oğlum adam uçuşta kesin madde kullanmış.

—Oğlum adamı paralar bunlar. Vay anam herifci oğlu yıkıldı yıkılacak

—Bak bak kıza bak bir deri kemik ,yürüyen iskelet resmen

—Ne olacak bu kadar madde kullanırsa olacağı bu,motor lan bunlar

—Yok lan bu motor çalışmaz bunun... Zeytinköy. Mahallem. Kendisi de yaşayanlarıda sıradışı. Eski yoldan mahallenin içine doğru yürümeye başladım her yer gözüme daha bir

virane gibi gözüküyor. İlk anda mahallenin sakinleri de değişmiş gibi gözüksede yaşlı olanları hemen tanıdım önümden gelen Süleyman dayı

—Len Buğra hoşgeldin yaşıyon mu sen? diye selamını verdi

—Hoşbulduk Süleyman emmi

—Sen nerelerdeydin yıllar oldu yoktun?

—Askerdeydim emmi

—O nasıl askerlikmiş öyle kanca yıldır yok idin.

—Hemen hemen dört yıl oluyor emmi .Tabi ihtiyar haklıydı en son Selami abimin ölümünden sonra abimlerin kovmasından beridir mahalleye uğramamıştım.Küçükler büyüüp serpilmiş ler ,büyükler de daha bir büyümekten öte ihtiyarlayıp çökmüşlerdi.

—Geçmiş olsun ayağına ne oldu da topallıyorsun?

—Askerde vuruldum emmi.

—Çatışmada mı doğuda

—He emmi .Lakin Suriye'de.

—Suriye sinin anasına dedi durdu. Mahalleyi Suriyeliler bastı pireden çok Suriyeli var .dedi hışımla.Baktım Süleyman emmi lafı uzatıp beni bırakmayacak yanından “ selamette”deyip ayrıldım.

Mahallenin sokaklarında pek bir değişiklik yok.Kapı önünde oynayan,bağrıış çağrıış ağlayan,beni yabancı belleyip yalın ayak yanıma gelip para isteyen eski püskü elbiseler içinde , eli yüzü kirli fukara çocuklar. Avluda çamaşır yıkayan,oynayan çocuklarını kontrol eden,komşularıyla hararetili sohbetler içindeki kadınlar.Sağda solda toplaşmış bıçkın gençler.Bir an kendimi Suriye'deki çadır biriket kentlerden birinde gibi hissettim.Sanki oradaki çocukların birer kopyeleri buraya gelmişlerdi.Çocuklarla konuşurken mahallenin gençlerinden bir grup bana yaklaştı .Yüzleri tanıdık gelmekle beraber neredeyse hiç birini tanımıyorum. Gözüm ısırıp,bazılarının adları dilimin ucuna gelse de kim kimdir emin olamıyordum.Gençler mahalleye özgün bıçkın,sorgular ,her an saldıracaklarmış bir edalar ile yanıma yaklaştılar.

—Hayrola gardaş yolunu mu kaybettin ? diye biri sordu.Elimdeki bastondan benim kendileri için bir tehlike oluşturmadıklarını biliyorlardı.Mahallenin acımasızlığı içerisinde pişip çabuk büyüyen bu küçükler anlıyordum ki bana posta koyuyorlardı. Lakin bilmedikleri bende onlardandım. Ne kadar farklı bir kişilikle büyümüş olsam da sonuçta bu mahallenin çocuklarındandım az ekmeğini yiyip, suyunu içmemiştim.Gülerek

—Yok dedim eve gidiyorum

—Hangi evmiş bu? dedi yumurta kafalı olan

—Bizim ev dedim.Cambaz Hamdi nin evi deyince bana çok tanıdık gelen ufaklıklardan biri

—A bu Buğra amice ya dedi gülererek. Dikkatlice bakınca o ufaklığın büyümüş olan Mehmet abimin oğlu Hamdi olduğunu anladım.

—Hamdi diye sorunca

—He ya amice Hamdi dedi bastonumu destekleyip

—Gel hele koca adam olmuşsun tanıyamadım seni dedim.Hamdi gelip bana sarıldı

—Amice ben de seni tanıyamadım böyle uzun saçlar, topal olmuşsun

—He ya askerde vuruldum ondan diye başlayarak .Biz konuşurken gençler avın karavana olduğunu anlayıp yanımızdan uzaklaşmaya başlamışlardı.

—Anlat hele ben yokken neler oldu ne var ne yok? diye sohbeti başlattım.

—Ne desem bilmem ki. Biz seni unuttuk be amice . Kaç yıl oldu hiç gelmedin .Yokluğunda bir sürü şey oldu hangisini anlatayım. Hamdi daha sohbete başlamadan bizim evin sokak kapısının önüne gelmiştik.Neredeyse her şey hatırladığım gibiydi pek bir değişiklik yoktu.Hamdi

—Buba buba bak kim geldi diye bağıra bağıra benden önce bahçeden içeriye dalmıştı. Kendimi hiç evime gelmiş gibi hissetmiyordum. Yıllar yılı evim saydığım avlu bana sanki yabancı gibiydi. Oysa ki her ağacın budağını,her tümseğin yükseltisini,duvardaki her taşın ölçüsünü bilmeme rağmen karmakarışık duygular içindeydim.İçerden çıkan ev sakinleri beni dövseler veya bağrına bassalar da benim için farketmeyecekti. Şaşırılmayacaktım.Hatta nasıl karşılanacağımı bende merak ediyordum ki bu merak pek uzun sürmedi.İlk Hatice yengem kapıda gözüktü,o heybetli kadın kilo almış,vahşi güzelliğinden geriye bir şey kalmamış şimdi panter gibi dev gibi insanı korkutan bir hale bürünmüş.

—Koş Memet koş hakket Buğra gelmiş.Buğra neden çıktın lan hangi rüzgar attı seni?diye gülererek bana doğru geliyor

—Vah zavallım ayağına ne oldu ? dedi Cevabımı beklemeden bana bir sarıldı neredeyse ayağımı yerden kesti düşecektim.Tam dengemi sağlamaya çalışırken Mehmet abim kapıdan gömleğini arkasına giymeye çalışarak gözüktü.

—Buğra vay sıpam gel hele diye bana doğru gelirken aniden durdu bastonuma bakıyor

—Hayrola oğlum bu sopa neyin necisi? diye sordu Ona da cevap veremedi yanına gelip sarıldı. Hemde özlemle, hasretle sınımsıcak.Nedenini bilmemekle beraber gerçi çok da önemi yok sınımsıcak karşılamaları beni çok sevindirdi.Şimdi eve baba ocağına geldiğimi anlamaya başladım.Herkes bir saçıma ,bir bastonuma haliyle topallama mı takmıştı.Avluda evin önüne konulan sofaya ulaştığımda Salih abimle Zeynep yengem de gelmişlerdi. Sorular cevaplar akşama kadar görüşmediğimiz zamanda neler yaptığımızı ve mahallede olan değişimlerden konuşup dertleştik.Akşam yemeğinden sonra Süleyman abim,Ayşe yengem çocuklar ,yeğenlerim falan belki ilk kez bu avluda kalabalık bir aile görüntüsü vermiştik.

Zaman bir nehir ve her şekilde nasıl olması gerekiyorsa o şekilde bazen gürleyerek ,bazen sakin sakin ama durmaz durdurulamaz bir şekilde akıyor.Biz insanlar her birimiz bu akan

nehirde birer çakıl taşları,birer ot ,sazlıgız.Herkes bir şekilde kaderini yaşıyor..Zamanını dolduran ebediyete göçüp gidiyor.Gidenler gidiyor kalanlar ise yaşanmışlıkların kendilerinde bıraktığı izleri ,tortuları taşıyarak akan nehirle beraber gitmeye devam ediyor.

Görüşmediğimiz zaman içerisinde ,büyüyenler evlenmiş,evlenenlerin çocukları olmuş,büyükler yaşlanmış ,yaşlılardan Seya halam ve Cevriye teyzem artık nehirle beraber akmayı bırakıp hakkın rahmetine kavuşmuşlar.Herkes yaşamlarında ettikleri ile doğru orantılı biçtikleri olmuş. Lakin bizim mahallede genelde gülden çok çakırdiken bittiği için yaşanmış bir sürü dramlar ahlak vahlar ile anlatıldı .Kişi bazındakilerden öte mahalle artık eski tatı tuzu kalmad ıdiyorlar.Faytonculuk ,bohçacılık ,falcılık ,müziyenlik gibi mahallenin birçok ana iş dalları zamanın değişimlerine yenik düşmüş ve sonlanmış.Sıkıntılı olan mahalle sakinleri hepten sıkıntıya düşmüşler artık mahallede ar edep diye birşey kalmamış.Gençlerin neredeyse çoğu kriminal işlere yönelmişler,hırsızlık,gasp,yankesicilik,uyuşturucu satıcılığı en kötüsü de fuhuş almış başını gitmiş.Anlattıkları kadarıyla mahalle hepten zıvanadan çıkmış.Mahallede küçük küçük gruplardan oluşan mafya tarzı oluşumlar ortaya çıkmış.Artık her şey onların onayından geçiyormuş.Kimin ne yapacağına onlar karar veriyor herkes yaptığı işten kazandıklarından mutlaka bir kısmını bu oluşumlara pay veriyorlarmış. Bu payın adına da korunma payı diyorlarmış.Tabi mahallede tüm bunların dışında yaşam sürenler de varmış. Öyle ete süte bulaşmayan kendi hallerinde yaşayanlar.Onların durumu çok daha zormuş. Herhangi bir grubun üyesi olmadıkları için her taraftan sıkıştırılıyorlarmış hayatları hepten çekilmez olmuş.Bir çok aile yok pahasına evlerini arsalarını satıp mahalleden ayrılmışlar. Değişim yok diye düşünürken:Dört yıl askerlik İstanbul,üç dört yılda lunaparkdan gelmediğimi düşünürsek yedi sekiz yılda ne çok değişim olmuş.De değişim mahallede tersine işlemiştir.Dahada kötüye gitmiştir.

Bende değişmişim. Bir haftada gördüklerim bana fazlasıyla yetti.Buradaki ne yaşantı ,nede insanlar bana göreydi. Çok titiz birisi olmamakla beraber ben bile burada yaşamının zorluğunun ağırlığı altında eziliyordum.Dışarıya çıkıp dolaşmak istesem duvar kenarlarında ulu orta madde kullanan gençleri görüyor içim parçalanıyordu.Hele değil yürümek ayakta durmakta zorlanan bir deri bir kemik kızları gördükçe bu acı dayanılmaz oluyordu.O kadar az paralara kendilerini pazarlıyorlardı ki sormayın ve aldıkları paraları da hemen maddeye yatırıyorlardı .Zaten ayık bu yaşadıkları yaşamı katlana bilinmesinin mümkünatı yoktu.

Abimlerin bana böyle yakın davranmasının geçmişte bana yapmış oldukları haksızlıklardan pişman olduklarından dolayı olduğunu anladım. Bir iki konuşmalarında üstü kapalı bile olsa bu olayların üzerlerinden geçip günah çıkardılar.Huyulu huyundan vazgeçer mi? Hepsi gele gide benden habire para koparıyorlar nasıl beceriyorlar onu bilemiyorum ama bir şekilde onlara para vermem için beni ikna ediyorlar. Durumlarını bakınca bende pek direnemiyorum.

Hulusi abimle telefonda gün aşırı konuşuyoruz,genelde o beni arıyor benim için endişeleniyor ama ben iyi olduğumu bana burda iyi karşıladıklarını onu ikna etmeye çalışıyorum.

Mahallede benimde ünüm benden habersiz almış yayılmış.Gazi olmam ,aileme yaptığım yardımlar tabi bir çok şey bire bin katılarak anlatıldığı için yuvarlana yuvarlana büyüüp çığa dönüşmüş.Mahallede en çok çocuklar beni seviyor sokağa çıktığımda etrafımı çevirdiklerinde mutlaka onlara verecek bir şeyler yanımda bulunduruyorum. Kesinlikle para vermiyorum genelde bakkaldan aldığım ucuz çikolatalar bile onları memnun,mutlu etmeye yetiyor.

Avluda sofada otururken avlu kapısının tam girişinde bir mercedes durdu.İçerden iki tane adam inip birisi kapıda beklerden diğeri yanıma geldi.

—Buğra sensin değil mi? diye sordu

—Evet benim dedim

—Kartal abi seni çağırıyor seninle konuşmak istiyor.dedi Daha Kartal ismini duyunca içim ürperdi. Bu ismi burada herkes biliyor mahallenin kabadayılarından birisi

—Kartal abi ne konuşacakmış benimle

—Orasını ben bilmem kendisi söyler hadi kalkta bekletmeyelim dedi adam. Hatice yengem dışarıya çıktı.Adamları görüp renginin gittiğini görünce bu işin hayırlı bir iş olmadığını o zaman kavradım.

—Ne o İlhami ne diyon sen Buğra yı?

—Hatice abla Buğrayı Kartal abi çağırıyor almaya geldik

—Ne edecekmış Kartal abin Allahın garibine

—Ben bilmem abla al getir dedi. Bana da hadi kardeşim hadi oyalanma diye el kol hareketi ile acele etmemi istiyor.Hatice yengem dahi yapacak bir şey yok der gibi halinden gitmekten başka çaremin olmadığını anladım.Kalktım adamlarla beraber arabaya yöneldim arkaya iki adamın ortasını oturtular. Arabayı kullanan sanki bir şeyden kaçıyormuşcasına patinaj yaparak kalkış yapıp ortalığı toza dumana kattı.Fazla değil üç beş dakika geçmedi araba üzeri tel örgülü yüksek duvarlarla çevrili büyük bir avlu kapısından içeriye girdi.

Arabadan indiğimde kendimi etrafım kara giyimli karanlık tiplerle çevrili genişçe bir avluda buldum.Etrafta olan herkes yürüyüşü,duruşu ,bakışıyla serseri mayın gibi gençlerdi.Kendi aralarında bıçkın konuşmalar yapıyorlardı “kim bu topal ,ne iştir falan “ bilmeyenler ortaya soruyor bilenlerden cevap bekliyorlardı.Bizim eve gelip beni soran kolumdan hoyratca tutup kendine çekti.

—Gel hele gel Kartal abi seni görmek istiyor Bekletme adamı sonra sıçar çarkını dedi.Avlunun her hali giriş kolay çıkış zor diye yüzüme haykırıyordu.Tedirgin olmadım desem yalan olur.Depo gibi bir yer.Her yerde tipi bozuk tipler kol geziyor.Deponun dibine doğru paravanla ayrılmış bir kapının önünde durduk.Adam üstüne başına çeki düzen verirken kapıda beklememi söyleyip kapıyı çaldı.İçerden gelen buyur sesi ile içeri girdi. endişeli olsamda sakince etrafı incelemeye çalışıyordum.Fazla sürmedi içeri giren adam kapıyı açıp içeri buyur etti.

Genişçe bir salonda ortaya konulmuş iki koltuk ve bir masa sağa sola serpiştirilmiş sandalyeler var.Masada benim ten rengimde ,yüzünde kocaman bir beni olan derisinin rengi gibi simsiyahlar içinde ellili yaşlarda bir adam,oturduğu koltuğu kaykılmış tepeden tepeden beni süzüyor .Masanın üzerinde bir defterden başka hiç bir şey yok. Çaprazında bir kasap askısı , askının altında yerde kan damlaları ,duvarda aynı şekilde kan lekeleri karşıdan bile dikkati çekiyor.Duvara dayalı sopalar ,kırbaç tarzı şeyler var sanki ofis değil de işkence odası.Sol tarafta küçük bir sehpanın çevresinde üç tane sandalyede ay şeklinde bana doğru üç tane

daha eşkalsiz adam oturuyor. Oda burham burham bela kokuyor.Yerdeki kan kokusu burnuma kadar geldi.Kısaca içerdeki manzara yürek hoplatan cinsten.Bu adamlarla problemi olan birisini korkudan aklını başından alacak şekilde dizayn edilmiş.

—Gel hele koçum Buğra sen misin?

—Evet abi benim.

—Sen cambaz Hamdi nin oğluy muşsun öyle mi?

—Evet abi

—Ben seni hiç bu zamana kadar görmedim.

—Burada değildim abi

—E niye geldin o zaman?

—Hiç abi kökümüz burası.

—Kök mü kalmış koçum sen niye geldin söyle hele?

—Gelmekte öyle bir nedenim veya sebebim yok abi dedim

—Sizin babadan kalan evi , arsayı satmak için falan olmasın sakın?

—Yok abi zaten orada abimler oturuyor .

—Onu biliyoruz sen senin payını mı satmak istiyorsun?

—Yok abi orada benim payım falan yok .

—Niye lan sen piç misin? O ev Hamdi babanın değil mi?

—Babamın

—E o zaman sen onun oğlu değil misin?

—Oğluyum abi

—Dalyar.k o zaman niye benim payım yok diyorsun .Ananda ölmüş zaten,mirascı değilmisin.

—Ben o zaman abimlere vekalet vermiştim gerisinden de haberim yok.

—Salak mısın oğlum sen, ne demek haberim yok. Payımı abinlere mi verdim dedin sen?

—Evet abi.

—Öyle şey olmaz. Seninde o ev ve arsadan payın var.Satıyorsan ki satmaya gelmişsin bende o payı senden almak isterim. Bana ne kadar istediğini söyle anlaşırız.

—Abi ben bu işlerden hiç anlamam.

—Anlaman gerekmiyor zaten sen satıp paranı bileceksin.

—Bu konuyu en iyisi abimlerle görüşün siz abi

—Başlatma abinlerden. O Hatice denilen zebani yengen var ya onlarla konuşmak ne ala. Salih le Memet abinden başkası da kalmadı diğerleri kaçıp gitti..Bence bunca yıl sonra sen payını satmak için geldin buraya, bende almak istiyorum,zaten benden başka kimse de zırnık vermez orası için.

—Bilmem abi

—Öğretiriz koçum o bizim işimiz,sen neyle geçiniyorsun?

—Gaziyim abi ben gazi maaşım var

—Gazi misin? Vay gagoşlar duydunuz mu? Herifci oğlu Gazi çıktı.Ne gazisi lan

—Askerde

—O ayağın oradan mı sakat kaldı ?

—Evet abi

—Ne kadar maaş alıyorsun koçum söyle bakam? diye çat diye sorunca ne diyeceğimi şaşırımdım hastanede gazi arkadaşın anlattığı maaşını soran adam aklıma geldi.

—Söylesene koçum korkma elinden almayacağız lan

—Yani abi üç ,üç buçuk kadar

—Duydunuz mu koçerolar bak payınızı beğenmiyorsunuz ya devletin koskoca gaziye verdiği maaşı duydunuz değil mi? deyince adamlarda Kartal denen zorba başının gülmesine katıldılar.

—Neyse koçum sana dediklerimi düşün. Ben senin payını almaya talibim. Git düşün taşın ne rakamını belirle gel anlarız. Ha bilyon mahallede çok gariban var. Öyle hep bana olmaz her ay maaşından bi teklik havuzumuza isteriz. E kolay değil bunca gariban aç sefil yatarken onları görmezden gelmek olmaz.E ne demiş yaradan komşusu açken kendi tok yatan bizden değildir.Anladın mı koçum? diye de bir gözdağı bakımından sonra elinin tersi ile midisini bulandıran değersiz birini uzaklaştırmak ister gibi hareket yaptı.Buradaki işimin bugünlük bittiğini anlamıştım. içimden bir ses daha buraya çok gelip gideceğimi söylüyordu.

Avluya çıktığımda avludaki adamların daha on on iki yaşlarındaki bir sabiyi hoyrat acımzasızca dövdüklerini şahit oldum.Koca koca adamlar çocuğu vurdukca çocuk panik dehşet içerisinde salya sümük çalmadım diye yemin ede ede bağırıp vurmamaları için zorbalara yalvarıyordu.Az bir şamatayı seyretmek için duraksadığımda adamlardan biri elindeki sopayı bana doğru sallayarak

—Ne bakıyon lan topal s.ktir git yoluna diye bağırınca oradan uzaklaştım. Çocuğun ümitsizce yalvarışları ağlamaları ,kulağımdan gitmiyordu. Avlu kapısından dışarı çıkarken geriye dönüp baktığımda adamlardan birisinin sübyanı kolundan ve ensesinden tuttuğu koca elleri ile karga

tulumba içeriye sürüklediğini gördüm.İçim yandı.Manzarayı avludaki diğer çocukların dehşetle büyüklerin ise gülerek izlediklerini şahit oldum. Hatta aynı yaşlarda bir çocuğun dayak yiyen çocuğun acınacak durumunu gülerek taklit ettiğini görüp kahroldum.

Eve kadar yürürken çocuğun haykırıları kulağımda çınladı durdu.Zorba başı Kartal ın ,benimle konuşmalarını ,arsadaki payımı istemesi,maaşımdan haraç kesmesi dahi çocuğun çığlıklarının üstüne çıkamadı.İçimde dayanılması güç bir sıkıntı vardı.Sanki bir mengene beni sıkıyor içimin özünü bedenimden ayırarak dışarıya çıkarmaya mahallenin pisliğinin üzerine akıtmaya çalışıyor gibiydi.Ne yapacağımı bilmeksizin kendimi çok ezilmiş,aşağılanmış hissedenden duygular içerisinde eve kadar yürüdüm.

Avlu kapısının önünde Hatice,Zeynep yengelerimle Mehmet abimi avlu duvarının üzerinde beklerken gördüm. Karşıdan gelişimi görünce hemen ayağa kalkıp yaklaşmamı bile beklemeden bana doğru yöneldiler.Yaklaştıklarında ilk Hatice yengem

—Buğram sana birşey yapmadılar ya nasılsın iyi misin? diye soru yağmuruna tuttu.

—İyiyim dedim ama onlar bakışlarıyla hatta Hatice yengem elleriyle beni kontrol ediyordu. Endişeli grup avlu kapısından içeriye girdik.Evin giriş kapısının önündeki sofaya bitkin bir şekilde oturdum Hatice yengem sabırsızdı

—Zeynep git bir kupa su getir dedikten sonra

—Buğra anlat bakayım ne oldu, o kartal manyağı sana neler söyledi?Daha ağzımı açmadan Zeynep yengem ne ara suyu getirdiyse bir bardak suyu bana uzattı.

—İç iç anam bir rahatla. Ay gız dur hele kızan bir kendine gelsin görmüyon mu beti benzi atmış çocuğun diye Hatice yengeme payladı.Suyu içtikten sonra hepsinin soluksuz, merakla yüzüme baktıklarını görünce söze başladım

—On, oniki yaşlarında bir çocuğu öldüresiye dövüyorlardı dedim.Hatice yengem

—Elleri kırılсын inşallah kırılan elleri analarına kaçsın diye bir bedduayı adamlara gönderdi.Sonrada

—Sen geç onu sana ne dedi o aslı akbaba bozuntusu Kartal iti.

—Ya çocuğu öldürecekler diye korktum deyince bu sefer bizimkiler hep bir ağızdan bağırsınca anladım ki duymak istedikleri benimle ilgili olan bölümdü. Yoksa çocuk ölmüş kalmış kimsenin umrunda değildi.

—Evden ve arsadan payımı istiyor dedim. İşte duymak isteyipte duymayı ummadıkları bu şeydi.Hepsinin modu bir anda düşüverdi.İlk kendine gelen yine Hatice yengem oldu

—Onun bunun çocuğu sonunda yaptı yapacağını! Sen ne dedin?

—Ne diyeceğim size vekalet verdiğimi ne arsanın nede evin akıbeti ile ilgili hiçbir bilgimin olmadığını söyledim.Mehmet abim

—İyi demişsin deyince Hatice yengem

—Bekle iyi demiş sonrasını anlat hele deyince

—Bu arsadan benimde payımın olduğunu,nakit karşılığı payımı almak istediğini söyledi.deyince Hatice yengem

—O..... çocuğu çok bilir ya hakkı hukuku. Ben size dedim bu yılan bizi rahat bırakmaz gidelim buralardan diye. Aha şimdi görün ananınızinkini.diye abimlere çemkirdi.Zeynep yengem

—E nolcek şimdi? diye sordu

—Elinin körü olcek şimdiye kadar Buğra nın üzerinde tapu diye adamı kandırdık.hakikati öğrendi ya , şimdi tüm gücü ile üstümüze gelecek dedi.Salih abi

—En iyisi bugün gece çekip gidelim. Karın doyurmak değil mi bu nereye gitsek bir lokma ekmeğimizi buluruz.deyince Mehmet abim

—Valla bencede hemen gidelim yalanımız da ortaya çıktı. Bu herif burada daha bizi barındırmaz.deyince Hatice yengem şaplağı kocası Mehmet abime patlattı.

—Daha şu avludan çıkmadan bizi tepeler. Hiçbir yere gidemeyiz. Çoktan evi gözetletmeye başlamıştır bile diye dizini vurup sofaya benim yanıma kendini yörük çuvalı gibi atıverdi.Artık benimle konuşmuyorlardı. Kendi aralarında bağırarak ama sanki birilerinin duymasından çekinerek alçak sesle tartışıyorlardı.Çözümsüzlük batağından kendilerini çıkacak bir yol, çözüm bulmaya çalışıyorlardı.Bense bu bağırış çağrış tan bir şey anlamadan konuşulanlardan çıkarımlar yapmaya çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi. Aklım hala o dayak yiyen çocuğun korku dolu acı haykırışlarındaydı.Kendi aralarında baya bir atışma yaşadılar en sonunda Hatice yengemin önerisinde karar kıldılar. Zaten ailenin her zaman en dominantı Hatice yengemdi ve farklısı beklenemezdi.Yalanları ortaya çıkmıştı bir kere.Şimdi Kartal zorbası arsanın benim üzerimde olmadığını biliyordu.Zorbanın eli bu yalandan dolayı daha da güçlenmişti.Bunun acısını mutlaka çıkartır diyorlardı.panik haldeydiler.Hatice yengemin bulunduğu çözümde şuydu.

Ben arsayı satmayacağım diye diretmeyecektim . Yalnızca onların suyuna giderek zaman kazanacak ve bu arada da bizimkilerin bu sarmaldan kurtulacağı bir çözüm bulmaları için fırsat yaratmış olacaktım.Hatice yengem

—Bak Buğra tabi sen burada neler dönüyor onu bilmediğin için bizim konuşmalarımızdan bir anlam çıkaramıyon. Ben sana anletcem. Sen yokken buralarda çok şey değişti.Bu Kartal denen akbaba beş altı yıl önce mahalleye geldi. Uyuşturucu satan kendini mafya zanneden pis biriydi.Etrafında üç beş çapulcu ile kısa zamanda neredeyse mahallenin tapusunu alıp mahalleye muhtar oldu.Önceleri yağmur suyu birikintilerindeki pislikler gibiyken gün geçmedi ki büyüüp önünde durulamayan sele dönüşmesin. E mahallede onun gibi pisliklerin büyüüp gelişmesi için lebi derya. O deyyus da bunu iyi değerlendirdi. Şimdi tüm mahallenin başına bela oldu çıktı.Boşuna dememişler nadası bol tutulan tarlanın pıtrağı çakır dikenleri çok olmuş diye. Aha bu söz tam da bizim mahalle için söylenmiş.Mahalle o Kartal deyyusu gibi zaten yılan çiyen kaynıyordu,bir süreden sonra hepside yeni inlerinde buluştular. Adam güçlendikçe güçlendi, artık önünde durulamaz bir hal aldı. Zamanında ben çok söyledim bakın bu adam mahalleye şerden başka birşey getirmez dedim. Dedim de emme velakin kimse beni

dinlemedi. Sonrada çoğu gördü analarınınkini de iş işten geçmişti. Atı alan çoktan Üsküdar'ı aşmıştı.

O zamanın küçük torbacısı bugün tüm mahallenin uyuşturucu tedarikçisi. Tüm dilencilerin işvereni. Tüm orospuların pezevengi ve de tüm gece kulüplerinin, kumarhanelerin sahibi. Senin anlayacağın mahallenin baronu,derebeyi.Bu saydıklarım araçlar. Asıl amacı perde arkasında saklı. O da mahallenin tapusunu ele geçirmek. Bak yolun altında on lira olan arsalar,bizim mahallede hemen yolun üstünde bir lira. Onda biri. Yüz, yüzelli metre mesafe arasında bu kadar fiyat farkı olabilir mi? Üstelik ondan başka satabileceğin bir kimse daha yok.

Antalya çok hızlı gelişip büyüyor.Mahalle hariç.Bak bizim mahalle şehrin göbeğinde kurtarılmış bölge gibi kaldı.Kepez geliştii,Koyunludan Pınarlıya kadar. Batıda Sarı Suya kadar güneyde ise ta Kunduya kadar her yer geliştii.Çevre yolunun hemen altında merkezi konumda olan Zeytinköy de çivi çakılmıyor. Değil inşaat yapmak insanlar mahalleye giremiyor. Gördün biz kaçmak istiyoruz mahalleden çıkamıyoruz.Şimdi soruyorum sana sen zekisindir neden tüm bu çaba.Anladın de mi? Adam mahallenin tapusunu istiyor da ondan. Zaten birçok insandan kıştırıp kıştırıp yok pahasına aldı. Şimdi ise son kalanları toplamak istiyor.

Herifci oğlu zeki ,yürekli. Yiğidi öldür hakkını yeme. Öyle bir düzen kurdu ki mahalleliyi tam anlamıyla şapa oturttu.Şimdi mahallede kimi sorsan karşı çete Arsızlar'la bu Kartal'lar düşman çeteler derler. Hiç alakası bile yok. O Arsızlar çetesi de emin ol Kartal a bağlı. Kim Kartal dan kaçmak istiyor geriye tek bir seçenek kalıyor Arsızlar. Gariplerim bilmiyor ki Arsızlarda aynı soysuza hizmet ediyor. İki ahtapot kolu mahalleliyi sarıp sarmaladı ümüğünü sıkıyor bir sağ bir sol.Birbirlerine hiç dokunmuyorlar.Kim çiban başı kimi kendileri için tehdit belliyorlar anında onu yok ediyorlar.Tek beyin. Çift kol hepsi bu.

Birçok insan anladı anladı da geç anladı. Ellerinde ne varsa kaybedip o iki çeteden birisine köle olduklarında akılları başına geldi.Artık her birine prangalar takılmıştı ve çetelerin işlerine yaradıkları mühletce bu prangalardan kurtulabilmelerinin mümkünatı yoktu. Gerçi mahalleli ne yapsın? Dara düşen,çıkmaza giren onlara koştı. Bankaya gitseler kredi mi alabilecekler sanki.Adamın çocuğu ölümcül hasta ,hiçbir sosyal güvencesi yok ,çöpçü,müzisyen,faytoncu falan ne yapsın? Evladı can çekişirken gözü mal mülk mü görür? Onlara koştı .Tefeciliğinde bir adabı olur değil mi ? Ödemek için çabaladıkça değil kapanmak borç daha da büyüdü. Ödeyemedi çocuğunu dilenmeye çıkardılar. Ödeyemedi kızını orospu yaptılar. Ödeyemedi elindekileri evini , arsasını yok pahasına aldılar.Ödeyemedi bunalıma düştü ,uyuşturucuya alıştırdılar. Torbacı yaptılar. Kendileri suç işlediler sucu bu garibanların üstlenmesini sağladılar.Yani bunların yaptığını şeytan yapmaz,gavur yapmaz.Çevre yoluna git kaç tane değnek gibi kalmış gacı göreceksin. Hepsinin sebepleri bunlardır.Antalya da her trafik ışığında bir dilenci görürsün. Emin ol akşama tüm hasılatı o akbabalar toplar.İşine yaradığı sürece öldürmez ama hep süründürür.

İnsanlar acıyıp para versinler daha çok hasılat getirsinler diye kaç tane çocuğu sakat bıraktılar deyince haykırdım

—Yenge sen ne diyorsun ya nasıl yani?

—Nasıl olacak koçum o avluda gördüğün çocuğu neden dövüyorlardı sanki? Ya hasılatını beğenmemişlerdir,ya da ibreti alem için dövüyorlardır. Sübyanın elini kolunu kırmaları

bari.Gencecik insanlar uyuşturucunun pencesindeler.Çöp toplayanlar ,Suriyeliler hepsi onlara çalışıyor.Kaç kişinin kolunu bacağını kırdılar sakat bıraktılar.

—Kimse bir şey demiyor mu? Dağ başı mı burası?diye haykırdım

—Kim ne diyebilir ki.Mahallede adalet mi var. Polis,jandarma mı var? Kol kırılır yen içinde kalır.Sıkıysa birisi bu kurdukları düzene karşı gelsin.Arı yuvasına çomak sokmaktan beter ederler.Taşın altı yılan çiyarı dolu, taşı kaldırmayana birşey yok. Kaldırana yılında çok çiyarı çok.Adamı bir saniyede yok ederler.Ya baş kaldırıp en öne geçip yok olacaksın yada başını eğip sıranın sana gelmesini bekleyeceksin. Sen olsan hangisini yapardın. Herkes gibi bizde başımızı eğip gözümüzü kapattık sıranın bize geç gelmesi için dua ettik.Görmedik duymadık bilmedik.Eh işte şimdi kaçınılmaz son yani sıra bize geldi .

—Sana da büyük haksızlık yaptık. Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste derler ya.Senin ve Selami abininin hakkını Veli abin aldı bize para verdiler. Bizimde işimize geldi aldık paraları bi güzel yedik.Şimdi bu arsanın yedide birer hakları bizim yedide üç hissesi Veli abinin. Bu Kartal domuzu üstümüze gelince arsayı senin üzerine babamızın geçirdiğini söyledik. Yani o bu arsayı senin biliyor.

—Ama bana benim payımdan bahsetti arsanın tamamı seninmiş falan demedi.

—Bize inanmamıştır, yada ağzını aramıştır domuz. Onun mutlaka bir planı vardır.

—E ne edicez şimdi?

—Valla dediğim gibi ,bir plan yapıp çözüm bulana kadar yalanımızı örtüp saklayıp zaman kazanacağız.Sen düşünüyorum diyeceksin, zaman isteyeceksin .

—Ya arsanın tapusunu isterse ?

—Yok de. Tapudan tapu kayıt örneği isteyeyim de,uydur artık bir şeyler.Adamlara yakalanmamaya çalış bu nasıl mümkün olacaksa? İki ucu boklu değnek ama olayın ne kadar ciddi olduğunu sakın ha unutma. Kendini de dikkat et bilesin adamların zerre acıması yok . Buğra m bizi de affet sana büyük haksızlık yaptık şimdi de senin ocağına düştük artık sen bir yolunu bul.deyip elini şefkatle uzun saçlarımın içine sokup anne şefkatiyle başımı okşadı.

Hatice yengem haklıydı bana büyük haksızlık yapıp haberim olmadan mirasımı çarcur edip aralarında paylaşmışlardı.Üstelik beni de haber vermedikleri Selami abimin cenazesini gelmedim diye bağırıp çağırıp kovmuşlardı.E herkesin bir hesabı varsa yaradanında kendince bir hesabı vardır. Geldiğimiz nokta şimdi buydu.Aslında onların anlattıkları bile o zorba yuvasında o küçük çocuğun yalvarışlarına bastırmayı yetmemeşti. Aklim hala o çocuktaydı.O korkudan tirim tirim titreyen bedeni gözümün önünden gitmiyordu.

Zorba yuvasına zorunlu ziyaretimden bu ayana bir kaç gün evde fısıltılar,ahlar oflar kesilmedi.Evde herkes sanki diken üzerinde yaşıyor gibiydi,damdan zıplayan bir kedi,dışardan gelen bir gürültü,patırtı ,mahallede atılan bir silah sesi onları panikletmeye yetiyordu. Hemen koşup perde ardından avluya ,görebildiklerince sokaklara bakıp kol koçan ediyorlardı.Sonra yanlış alarm olduğunu anlayıp oh çekiyorlardı.Bu kadar korkan insanlara her şey yaptırabilirsin.Korku dağları bürüdü mü insan neden niçin i değil sorgulamak, korumasız tutanaksız ,tutarsız herşeyi yapabilecek haldedir.Artık sahibine sorgusuz ittaat eden bir man

kafaya dönüşür.Bir Hatice yengem ağza alınmayacak küfürleri basıyor her yanlış alarında alarmı verenı sayıp sövüyordu.Ona kalsa bu şekilde korkuyla yaşayıp her gün ölmektense bir kez ölmek daha makbuldü.

Hatice yengemin anlattıkları aklımdan çıkmıyordu.Hayatım boyunca para pul ile bir ilişkim olmadı.Mal mülk hiç de umrumda değildi.Yalnız insanın insana bu şekilde mal mülk için zulmü kabul edilebilecek bir durum değildi ki hele o çocuklara yapılanlar kafamda dönüp duruyordu.Avluda dönüp duruyorum ama avluda bana yetmez olmuştu kendimi sokaklara attım.

Mahalle çocukluğumun mahallesi. Heryer perperişan.Gezdiğim sokak aralarında yıkıntı evlerin duvar diplerinde sağa sola atılmış kullanılmış şırıngalar. Yerlerde yağırı çıkmış döşekler üzerinde kıvrılmış yatmış madde kullanan gençlerin hali: Önüm sıra yürüyen elindeki çantayı sağa sola kaotik şekillerde sallayan bir deri bir kemik gencecik kızların hali. Ağlayan çocuklar,kapı önünde sigara içen tumbul bakımsız mahalle karıları kısaca herşey insanın içini parçalıyordu.

Mahallede dolaştıkça Hatice yengemin ne kadar haklı konuştuğunu bire bir şahit oldum.Eski tanıdığım insanların evlerinin birçoğu tamamen yıkılıp, moloz yığınınına dönmüş. Akşam eve geldiğimde Hatice yengeme gördüklerimi sorduğumda hepsinin benzer hikayelerini bildiği veya duyduğu kadarıyla bana anlatıyordu.Anlattıkları her hikaye tam bir dramdı. Barışı iyiliği simgeleyen zeytin bizim mahallede zorbalığı doğurmuş zeytinköy değil zorba hatta dram köy adı ile değiştirilmesi icap eder hale gelmiş.Bir iki değil anlatılan her hikaye dramlar acılar bütünüydü .Tragedya, hemde eşi benzeri görülmemiş tragedya.

Vakti zamanında avrupanın göbeğinde Bosna da yaşanan dramların bir başka şekli şimdi Antalya gibi bir dünya kentinin göbeğinde yaşanıyordu. O zaman Avrupa nın haberi olmamıştı: Şimdi de herhalde Antalya nın haberi yoktu. Aslında olan bitenden herkesin haberi vardı ama üç maymunu oynuyorlardı.Adını barışı simgeleyen mahallem Zeytinköy ,iki zorbanın elinde dram köy olup çıkmıştı.

Mahallede rasladığım artık bir ayakları çukurda eski tanıdığım insanlar ile konuştukça içimdeki volkan daha bir fokurdamaya başlamıştı.Ümitsizlik tavandı.Umut mahallenin hudutları içinde kaybolmuştu. Herkes çaresizlik içinde narkoz etkisinde gibi yaşıyordu.Başkaların acılarını duydukca kendi açılıyla kıyaslayıp haline şükreder hale gelmişlerdi.

Dördüncü gündü yine alt sokak komşumuz babamın arkadaşı Semerci Mamut la dertleşirken sokağın girişinde bir araba acı bir frenle durdu. Dönüp baktığımda arabayı hemen tanıdım.Beni zorba inine götüren arabaydı aynı tiplereler arabadan inip yanımıza geldiler

—Hadi yürü Kartal abi seni görmek istiyor diye daha on metreden adam bana bağırdı

—Hayrola ne diyecektim ki laf ağzımda kaldı

—Semer vuracakmış Mahmut emmi sende semer var mı? diye Semerci Mamut emmiye de ukalaca laf attı

—Hadi lan acele et diye de bana uyarısını yaptı.Beş dakika geçmedi ki Kartal denen zorbanın karşısındayım. Bu sefer kasap askısında kanlar içinde adamın biri baş aşağı

sarkıtılmıştı.Adam ölü gibiydi hiç hareket etmiyordu. Elbisesi paramparca korkudan veya gördüğü muameleden olsa gerek altını kaçırmış iğrenç oda kan ve sidik kokusundan daha da çekilmez hale gelmişti.

—Yıkayın şu i.neyi diye bağırdı baş zorba.Emri ile adamlar hemen koşuşturdular telaşla.

—Gel bakalım gazi efendi arsayı satıyor musun? diye zorba balıklama daldı ne diyeceğimi şaşırıdım .Hala gözümü askıda asılan adamdan ayıramıyordum.

—Sana söylüyorum koçum arsayı satıyor musun? Ne kadar istiyorsun? diye tekrar çemkirdi.Ona baktım göz göze geldik.

—Ne bakıyon lan! Soruma cevap versene deyip kanlı ellerini sildiği pis havludan bozma peçeteyi bana doğru hiddetle fırlattı.

—Bilmiyorum dedim.

—Ne demek bilmiyorum,bilmiyorsan bir bilene soracan koçum. Ha istiyorsan bak orada asılı olanın yanındaki ganca boşta oraya asıp ben öğretirim.Satıyon mu? Satmıyon mu? Sen onu bi söyle hele.Hatice yengemin öğretlediği gibi

—Anlaşırsak satarım dedim gelişine.

—Anlaşmak o kolay sen yeterki satacam de.

—Dedim anlaşırırsak satarım.

—Söyle o zaman ne istiyorsun.

—Bilmiyorum

—S.kecem bilmemene. İki lafının birisi bilmiyorum da bilmiyorum.Senin arsa kaç metre

—Bilmem

—Bana bak artık sabrımı zorluyorsun onu bilmem bunu bilmem. Ne bilirsin lan sen. diye tekrar kükredi.Böyle sorunun tek bir cevabı olduğu aklıma gelince içinde bulunduğum durumu unutup gülümsedim.Zorba

—Ne diye gülüyorsun goduğumun eniği diye haykırdı adamlar yaptıklarını bırakıp bana yöneldiler ama o elleri ile tamam tamam diye işaret etti.

—Siz işinize bakın diye onlara bağırdı.

—Evet ne istiyon oğlum kaç para istiyon?

—Bana biraz izin verin arsanın kaç metre olduğunu tam öğreneyim ederini üç aşağı beş yukarı belirleyip size geleyim.

—Kaç metre olacak ki orası yaklaşık iki buçuk dönüm falandır. Sizin alt sokaktaki kaytan İsmail in arsası da iki buçuk dönüm kadaydı ondan dört yüz bine almıştım. Aynı fiyat bana uyar üstelik onun arsasında iki tane ev de vardı sizin evlerden daha iyi. Veriyor musun dört yüze?

—Abi dedim bir sorup soruşturmam lazım satmam demiyorum anlaşsaksatarım.

—Anlaşmayı ne bok yiyecen? Benden başka kime satacan? İstiyosan bir de Arsızlara git ama bu verdiğim fiyat bugün için geçerli. Aha dışarı çıktın mı dört yüzü unut.Anladın mı koçum?

—Anladım abi ama ben düşüneneğim.

—Düşün taşın azda kaşın gel. Hem mahallede sen çok dolaşıyormuşsun. Hayrola merak ettiğin bir şeyler varsa bana sor.

—Yok abi uzun zamandır buralarda yoktum öylesine özlem gideriyorum.

—Nesini özledin bu kodumun yerinin? Bak duydunuzmu topal özlem gideriyormuş deyip pis dişlerini göstere göstere bir kahkaha attı.Tabi baş zorbanın kahkahasını diğer zorbalarda eşlik etti.

—Hadi koçum dört yüz. Veriyon mu vermiyon mu?

—Abi dedim bana biraz zaman ver.deyince adamın yüzü yine eski ciddiyetine döndü

—S.ktir git nerede karar vereceksen ver ama geçen her gün senin aleyhine ana göre. Bak kronometreyi çalıştırdım bilesin. Tam çıkacaktım ki

—Topal diye arımdan bağırdı. Ona dönünce

—Dört yüz.Bu son. Tüm arsa için bilesin. Sizinkilere de teklifimi aynen ilet.Sonra yok hisse misse ben anlamam.Bekliyorum ona göre. deyip yine eliyle git işaretini yaptı.

Eve yine bir karış suratla döndüm. Ev ahalisi dejavu yaşattı.Hemen etrafımı çevirerek nelerin olduğunu ne konuştuğumuzu sormaya başladılar.Zorbayla aramızda geçenleri tane tane onlara anlattım. Teklifini söyledim ahali özellikle rakamın üzerinde mübalağa etmeyi uygun buldular,Memet abim az zorlarsak beşyüz bin alabileceğimizi onunlada başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabileceğimizden söz ediyor.Hatice yengem karşı çıkıyor tüm gece bağış çağrış gece yarılarını ayakta huzursuzca karşıladık.Ben gerisini karışmıyor öylece seyrediyorum. Aklım o kasap askısındaki adamda insan bir insana nasıl bunları reva görür aklım almıyor.

O gece saat üç sıralarında bomba gibi patlayan bir cam sesi ile yataktan fırladım. Tüm ev halkıda aynen ayaktaydı.Kağıda sarılı bir taş bizim oturma odasının penceresini tuzla buz etmişti.Allahtan o odada yatan çocuklara bir şey olmamış korkmuşlar sessizce ağlıyorlardı.Taş bir kağıda sarılmıştı ve kağıdı Mehmet abim actığında içinden dört tane kurşun yere düştü. Kurşunları yerden toplayan Hatice yengem elinde ki kurşunları göstererek

—Son dört yüz aldınız aldınız, satmazsanız dört yüz yerine her birinize dört kurşun diyor dedi.Ev ahalisi o gece sabaha kadar uyumadı. Çocukları tez elden Metin abiye göndermeyi

karar verdiler. En azından o sabiler zarar görsün istemiyorlardı.İnsan bir canının derdine düşmeye görsün geriye hiçbir şeyin önemi kalmıyor.Hatice yengenin muhalefetini kırabilseler dört yüzü verip gidecekler. lakin Hatice yengeden hepsinin ödü sıdıyor. Onun da Kartal zorbasından aşağı kalan bir yanı yok.Kartal'ın bir başka versiyonu.Herkes gücünün yettiğine. Bu böyle gelmiş böyle gider.Acaba?

Ertesi günü güzelce giyinip mahalleden erkenden çıktım.Aşağı termessos bulvarına doğru yürüdüm orada olan bir iki emlakçının vitrinlerinden asılı olan daire fiyatlarına baktım.İçeri girip iki buçuk dönümlük bir arsamın olduğunu ne kadar edeceğini öğrenmeye çalıştım.Arsanın yerini sorduklarında Zeytinköy adı sihirli sözcük gibi Zeytinköy adını duyan emlakçı anında yüz seksen derece ters açığa geçiveriyor."Mümkün değil satamazsın" diyorlar. Yolun altında aynı ebatta ki arsa Hatice yengemin dediği gibi bizim arsaların on on beş misli.fazlası var eksiği yok garibim az bile söylemiş.Yedi kata imarlı ,altları dükkanlı ticari arsalar bizimkilerin yirmi katından fazla.Bizim mahalleden uzaklaştıkça iş büyüldü rakamlar katlanarak artıyor.

Emlakçının birinde otururken dışardaki çöpün yanındaki kartonları toplayan Süleyman emminin torunlarını gördüm.Fukaralar boylarından büyük çekçeklerin içlerini üzerlerinde zıplayarak hacmini ufalttıkları kartonları dolduruyorlardı.Kir pas içindelerdi ,yırtık pırtık kirden yağıra dönmüş elbiselerinin içersinde kara saçlarının ,kara tenlerinin altından bembeyaz göz bebekleri parlıyordu.Çok küçüklerdi ama çabuk büyümüşlerdi. Suriye deki kamplardaki çocuklara ne de çok benziyorlardı.İçim titredi ayağa kalkmakta zorlandım.

Aşağıya Aspendos bulvarına indim daha ilk ışıkta annemin adaşı Güllü ablayı kucağındaki uyuyan çocuğu ile trafik ışığında duraksayan arabalardan dilenirken buldum.İki yolu aralayan orta refüşte küçük çam ağacının altında çimlerin üzerinde iki tarafından gelip geçen arabaları aldırmaksızın kendi kendine oynayan küçük kızını gördüm.Garibim hem kendi kendine bir şeyler oynuyor hemde bir elindeki kuru ekmeği kemiriyordu.Adını bilmediğim için kendime kızdım.Kendi komşumuz kızın adını bilmiyordum.Gerçi adının ne önemi vardı ki en olmadık yerde pıtırakların ,çakır dikenlerin ,yılanın çiyanın bol olduğu en olmadık yerde doğmuştu adının ne önemi vardı ki? Baştan şanssız olanlardandı bahtsızdı. Sonu şimdiden belliydi kendinden öncekilerden bir farkı olmayacaktı.Hayallerini anca işte bu iki yolun arasındaki refüjde ,ıslak çimlerin üzerinde yaşayabilecekti. Kendisini bekleyen kaderden acaba haberi olsa öylece oturabilir miydi? Bazı yaşamlar yavaş yavaş alttan ısıtılan tencere içindeki kurbağa örneğine benzer.Su öylesine alıştırma alıştırma ısıtır ki tencerenin içindeki kurbağa neyin ortasında olduğunu anlayamaz. Su ısındıkça dayanır, dayanır en sonunda canlı canlı haşlanır.Oysaki kaynayan bir tencereyi atılan kurbağa ise oradan kendini kurtarabilmek için ölümüne mücadele verir.İşte bizim mahallenin durumu ısınan tencere içindeki kurbağanın durumu. Kimse bu ortamdan kurtulmak için bir çabası yok.Tüm çaba,tüm enerji bu ortamda ayakta kalabilmek,bir şeye benzemeyen yaşamlarını sürdürebilmek için.

İflas eden bir işadamı niçin intihar eder hiç düşündünüz mü? Ki iflasından sonra bile kıyıda köşede kalan kırıntıları bile bizim hayallerimize fazla gelir. Neden? Çünkü o kaynayan tencereye düşen kurbağadır da ondan.Olan değişimi hemen fark eder ve reaksiyon gösterir. Alıştırma alıştırma si..mek diye buna derler herhalde veya karıncanın belini incitmemek tabiri.Teşbihde hata olmaz bizim mahallenin durumunu anlatan tabilere ne yazık ki işte bunlar.Zorbanın yanında olanlar ona hizmet edenler ,cehennemin ateşini odun taşıyanlar zemmille gökten inmediler hepsi de bizim mahallenin çocukları bebeleri.Yaptıklarını o kadar kanıksamışlar ki ne yaptıklarından kime hizmet ettiklerinden bi haberler. Mahallenin birçoğu

hısım akraba,mutlaka bir yerden birbirleriyle tanışıklıkları vardır. Üç göbek ileriye git çoğu akrabadır. Küçücük yer sonuçta tersi düşünülemez. Peki nasıl oluyorda gavurun yapmadıklarını kendi hısımlarına reva görüyorlar? Çünkü onlar ne yaptıklarını kime hizmet ettiklerini bilmiyorlar.Çoğu kara cahil,yaşamış olduğu mahallenin dar karanlık,acımasız sokaklarında gördükleri her türlü olumsuzluğu kanıksayıp normelleştirmişler.Kötüyü göre göre iyiyi unutmuşlar. En kötü aferini almış onlarda aferin alabilmek için dahada kötüsünü yapmaya çalışmışlar, olmayanı yeri gelip kendileri icat etmişler.

Eminim ki akli selimler çıkmış gidişatın gidişat olmadığını söylemeye çalışmışlardır. Tekere çomak sokanlar ya susturulmuşlar,ya da o hengamenin içinde çıkan üç beş cılız sestene öteye gidememiştir. En çok cefayı bunlar çekmişlerdir.Zira sistem onları kendisine tehdit olarak gördüğü için tüm acımasızlığı ile üstlerine gitmiştir. Susturulmaya çalışılmıştır. İdernç gösterenler,inatçı olanlar zorba çarkının içerisinde uf ufak olup yok edilmişlerdir. Hatta ibreti alemlik yapıp potansiyellere gözdağı verilmiştir. Küçükken başı ezilmeyen yılan büyümüş önüne geleni yutmaya yok etmeye başalamıştır.Gerçekler gün gibi ortaya çıkmış olsa da olan olmuştur artık geri dönüş çizgisi çoktan aşılmıştır.Ya bir yolunu bulup açıp kurtulacaksınız yada o zehirli yılan ile aynı çuvalın içerisinde sıranı bekleyerek yaşayacaksınız. Bir kez ölmekten korkanlar her gün ölmeye ,kürek mahkumlarına reva görülmeyen yaşamlarla yüzleşmeye başlamışlardır.

Gün boyu otura kalka,topallaya topallaya Antalya yı gezdim.Her trafik ışığında mahalleden birilerini gördüm.Parklara girdim parklarda fal bakanlar yine tanıdık yüzlerdi. Çekçeklerle çöp toplayanlar,kalekapısında fayton sırasındakiler,ellerinde dua baskısını ,tesbihleri satmaya çalışanlar,hepsi bizdendi Kara kuru ten renkleri,sıra dışı giysileri ile şehre renk katıyorlardı. Oysa Antalya masmavi denizi ,rengarenk çiçekleri,sokak peyzajları, göklere bulutlara uzanan palmiye ağaçları,yemyeşil sokakları ile rengarenk eşsiz bir kentti. Şehrin merkezinde biz Zeytinköylüler tenimiz kara ,bahtımız kara bu güzel kentin kara yüzünü temsil ediyorduk.Yorgunluktan ölmeme rağmen kendi kendime ceza verdim otobüse binmedim akşam karanlığında eve döndüm. Gecikince evdekiler meraklanmış. Sorularına yanıt verecek dermanım bile kalmamış. İki kuyum yiyip kendimi yatağa zor attım.

Kuşluk vaktine kadar deliksiz uyumuşum..Hatice yengemin hazırladığı sandvici yiyip çayımı içtikten sonra mahalleden çıkıp bu sefer yukarı doğru yöneldim.Çevre yoluna hal kavşağına doğru.Yol kenarında bankta ,çimde yatan bir deri bir kemik kızlarımızı gördüm.Halleri içler acısıydı.Aldıkları uyuşturucunun etkisi ile reflekslerini kontrol edemiyorlar garip garip davranışlar sergiliyorlardı.Bazı arabalar onların olduğu yerde durup bir şeyler konuşuyorlardı belli ki pazarlık yapıyorlardı.Duraksayan araçlarda kanımca onlarla dalga geçen aşağılayanlar vardı. Zira arabalar uzaklaşırken uzaktan işitebildiği kadarıyla her türlü küfürün bini bir para ardından saydırıyorlardı. Bazende yürüyen iskelet kızlar arabaları binip uzaklaşıyorlardı.En fazla yarım saat bilemedin bir saati geçmiyordu ki aynı kızlar aynı yerlerinede tekraradan beliriveriyordu. Bu zavallılara nefsi kalkanlardan nefret ettim. Çoğunu hayalimde hedef tahtası yaptım.Bir süre sonra kızlardan birisi yanıma geldi.

—Ne o kocacığım iki saattir beni kesiyorsun, yaklaşmaya cesaret edemedin herhalde diye ağzındaki sakızı gevşek gevşek çiğneyerek bana laf attı.

—Saati yüz yarım saati altmış tl.

—Yok ben öyle bir şey istemiyorum.

—O zaman ne diye burada oturdun da beni kesiyorsun. İşin gücün yok mu senin? diye kız diklendi.Sonra tekrardan gülümseyip cilveli bir sesle

—Bak eğer istersen sana indirim yaparım. Ayağın sakat ama oran işliyor de mi? diye sorunca refleksen

—Bilmem deyiverdim .Kız buna güldü,hoyrat bir kahkaha attı

—Ayol sen bilmeyeceksin de ben mi bilecem? dedi.Bir an baş zorba Kartal aklıma geldi onada bilmem dediğimde aynı tepkiyi göstermişti.

—Gel şöyle yapalım beraber bir kontrol edelim seninkisi canlı mı ölü mü?Hem sana elli kağıda veririm ne dersin?

—Sen kimlerdensin ? diye soru verdim.

—Napcen beni bırakıp anamı mı şey edecen ? diye cevabı patlatıverdi.

—Afedersin ben de Zeytinköylüyüm de o yüzden.dedim

—Niye ?Orospular hep zeytinköylü mü?

—Yok ya elbette değil hani buraya yakın ya o bağlamda.dedim.Baktım kız bana iyice yaklaşıp dikkatli dikkatli beni inceliyor, bana bakıyor.

—Sen kimlerdensin hele sen onu bana bir söyle dedi.

—Benim ismim Buğra .Cambaz Hamdi nin oğluyum

—Ha sen şu en küçük olan kovboy kıyafetli dürzüsün. Hatırladım seni lunaparkta görmüştüm.

—Aha işte o benim

—Çok değişmişsin saçlar falan ,ayağına ne oldu?

—Askerde çatışmada vuruldum.

—O seninki de vurulmaksı? Bize hergün vuran vurana

—Hala kimlerden olduğunu söylemedin

—Ayol napacan kimlerden olduğumu. Artık kimselerden değilim. Hayatın kadınıyım.Hayat kadını hani bize öyle diyorlarya: S.ikeyim böyle hayatı, Böyle hayatı hayat diyeni de.E gidiyor muyuz?

—Sen mandıracılardan mısın? deyince kız elindeki çantayı kafama doğru savurdu.

—mına goduğumun topalı sana ne benim kimlerden olduğumundan

—Dur kızma .Sen Sütcü Kazım ın kızı değil misin? dememle kız hepten delirdi

—Sana ne lan .Senide,sütcüyüde mandıracıyıda... diye başlayıp ağza alınmayacak küfürleri peş peşe savurmaya başladı.Hemde çanta ile bana nereme gelirse gelsin patlatıyor.Kız delirdi yerden taş alıp bana atmaya başladı. Ne kadar çabalasamda kendimi o iskelet gibi kızıdan koruyamıyorum. Kız panter oldu üstüme atladı.Yoldan geçen arabalar yavaşlamaya bazıları tezahürat yapmaya bile başladı.Kız artık zivaneden çıkmıştı aslında bir sıkımlık canı vardı ama bende onu yapabilecek daha doğrusu bu kadar hayatın içinde incinmiş birisine en ufak bir sille bile benden gelmesine gönlüm razı gelmiyordu.O mübarek de panter olmuş tüm gücü ile beni dövüyor elimi yüzümü tırnakları ile parçalıyordu ki. Polis siren sesinin duyulması ile beni bırakıp yolun ters istikametinde koşmaya başladı.Ama o da dermansızdı kaçmaya takati yoktu. Gelen yunus timleri de polisleri işlerinin ehliydi. Beni es geçip kaçan kızı saçlarından yakalayıp yere çaldılar.Kız debelenmeye ellerinden kurtulmaya çalışsa da beyhude çabaydı. Polisler kızı yakalayıp adeta sürükleyerek yanıma getirdiler.

—Ne diye kavga ediyorsunuz? Kalk ayağa diye beni azarladı.Ayağa kalktım her yerimi didik didik aradı

—Yüzün fena parçalanmış, sürülmüş tarlaya dönmüştün dedi.Sonra kıza dönerek

—Bak adama ne hale getirmişsin. Ne oldu paranı mı vermedi ?Yoksa anlaşılmadınız mı? Biraz önceki panter kız gitmişti yalvaran yakaran zavallı bir yerine gelmişti

—Yok abi küfür etti ondan dolayı

—Ne dedi

—Orospu dedi

—Değil misin? Adam doğruyu söylemiş.

—Öyle de ama yüzüme söyleyince kendimi kaybettim desede polis bu hikayeye hiç inanmış gibi durmuyordu

—Kızım söyle neden kavga ettiniz ne diye bu adamı parladın? sonra bana döndü

—Sen söyle niye kavga ettiniz?

—Kızın dediği gibi orospu dedim o da bana saldırdı. Kız doğru söylüyor. Motoru park eden polis gayet ciddi

—Siz kimliklerinizi çıkartın hele şimdi anlarız neden kavga ettiğinizi,deyince ben kimliğimi polise uzattım ama kız hala direniyor derken polisin biri kızın saçını yakalayıp sertce

—Koduğumun orospusu çıkart kimliği yoksa merkeze götürür bağırta bağırta içeri atarım hadi çabuk deyince kız çantasından kimliğini verdi.Gbt ye bakan polis

—Gül Tanrıverdi oho gbt ye bak ne ararsan var Gül hanım maşallah gbt nde yok yok Tanrı vermiş de vermiş.Polis kızın ismini söyleyince kafamın içinde söylenen isim dönmeye başladı.Tanrıverdi Hüdayi. Tanrıverdi evet Mandıracılardan sütcü Hüdayinin ortanca kızı Gül dü.

—Ver hele bir de seninkine bakalım neler varmış.Polis benim kimliğimle elindeki küçük tablete bilgilerime girince birden yüzü değişti. Bir bana bir tablete baktı.Diğer polise seslendi

—Mustafa bi baksana .Mustafa Gül ün bir elini bırakmadan tablete yaklaştı tablete bakarken Gül'ün elini bırakiverdi ve arkadaşının elinden tableti aldı.Polisin elinden kurtulan Gül kaçmak yerine kafasını uzatmış o da tablete merakla bakıyordu.Bir süreden sonra artık ne gördülerse hipnotize olmuş bu üçlü kafayı kaldırmış bana bakıyorlardı.Mustafa polis

—Senin adın gerçekten Buğra Menekşe mi? Tableti döndürmüş bana gösteriyordu.

—Evet dedim.İkinci polis

—Vay anasına gardaş burada senin üç madalyalı bir gazi olduğun yazıyor.

—Doğrudur dedim. Dedim ama polisler şoka girmiş gibilerdi gördüklerini inanmıyorlar. İnanamıyorlardı. Tablette üç madalyalı gazi ,karşılarında ise kırk kiloluk bir orospudan dayak yiyen eli bastonlu topal bir kötürüm. İki ucun arasında o kadar fark vardı ki o küçük beyinleri bunu almıyor,ikisini birleştirip anlamdıramıyorlardı.İstemem desemde polis motordan ilk yardım çantası getirip Gül ün parçaladığı yüzüme ilk yardım yapmaya başladı.Gül ü kimse tutmuyordu ama Gül de kaçmıyordu.Polisler ısrar etselerde onlarla hastaneye veya sağlık ocağına gitmeyi kabul etmedim. Hatanın bende olduğunu Gül ün bir suçunun olmadığını söylesem de inanmadılar. Ricamı da kırmadılar. Çok bilmiş nasihatlarını sıralayıp yanımızdan ayrıldılar. Polislerin bakışlarından hal ve hareketlerinden hala şaşkın oldukları belliydi. Polisler gittikten sonra Gül

—Sen üç madalyalı bir kahraman mısın?

—Yani gördüğün gibi gaziyim

—Cambaz Hamdi nin oğlu. Buğra . Bizim mahalleden?

—Ne o yakıştıramadın mı?

—Valla bizim mahalleden öyle kahraman ,gazi daha doğrusu adam gibi adam çıkmaz da o yönden.

—Niye bizim mahallenin insanları üç bacaklı mı?

—Sen o üçüncü bacağı bana sor. Üçüncü bacadan değil bamyadan. Dur bakem şimdi hatırladım senin lakabın daşaklıydı değil mi? Bakıyorum lakabının hakkını vermişsin. deyince ilk kez Gül ün güldüğünü gördüm,. O gülünce dişleri sanki bağlı olduğu damakları ile birlikte dışarı fırlayavercekmiş gibi gözüme gözüktü.Ne kadar da zayıftı ya, bir deri bir kemikti.

—Evet lakabım mı unutmamışsın.

—Sen beşe giderken ben birinci sınıftım.Hani Yaşar öğretmenin sınıfında

—He ya hatırlıyorum hocanız çok iyiydi.

—Hem de nasıl? Adam kanser oldu bizi mezun edecem diye kemoterapi görürken dahi okula geldi,devam etti çok iyi bir adamdı.

—Yaşar hoca kanser mi oldu?

—Hemde en azgını akciğer kanseri.Biz son sınıftayken mezun edemedi vefat etti. Toprağı bol olsun. Heykeli dikilecek adam gibi adamdı.

—Allah rahmet eylesin ışıklar içinde uyusun.

—Rabbim iyileri çabuk yanına çağırıyor kötülerini de milletin başın davun olsun diye geride bırakıyor .diye sohbetimiz başladı. Neredeyse ikindiye kadar aynı yerde eskilerden konuşup dertleştik.Buraya geldiğimden beri ki en güzel günümü geçirdim. Zaman ilerledikçe Gül de değişiklikler olmaya başladı,bağımlıydı ve artık vücudu bağımlı olduğu maddeyi istiyordu. Kaşığı gözünü oynamaya başlamıştı ve yanında da yoktu.

—Bugün hiç iş yapmadım şimdi ben ne diyeceğim. Metamin almazsam krize girerim. Paramda yok diye ağlamaya başlayınca ona iki yüz lira verdim.O bunu önce kabul etmek istemese de vücudunun isteğine pek dayanamadı ve alıp hızla mahalleye doğru koşar adım yürümeye başladı. Onu bu sakat ayağımla yakalayabilmemin mümkünatı yoktu. Bende eve yöneldim .Bugünlük bu kadar hareket bana fazlaıyla yetmişti.

Sabah daha yataktan kalkmadan zorbalara arabası avlu kapısına dayanmıştı.Mehmet abim telaşla gelip beni uyandırdı.

—Buğra kalk Kartal seni çağırıyormuş, çabuk gelsin dediler diyor. Hemde telaşla inşallah sabah sabah kötü bir şey olamaz diye dua ediyordu.Zorba inine vardığımda avluda sofada baş zorbanın oturduğunu gördüm

—Gel hele gel Buğra efendi ben bi şeyler duydum. Tarife de sen uyuyorsun .Senin gazi olduğunu duymuştuk da üç madalyalı bir kahraman olduğunu kuşlar söyledi doğru mu bu?

—Üç madalya aldığın doğru ama kahramanlık mı onu bilmem

—Öyle üç madalyayı kim kime verir oğlum bizde askerlik yaptık az çok biliriz neyin ne olduğunu.De hele nerede aldın sen bu madalyaları

—Güneydoğuda ve Suriye de

—E o'nu tahmin ettik de ne yaptın da sana o madalyaları verdiler

—Hiç teröristlerle çatışmaya girdik ondan dolayı dedim. İyi nişancı olduğumla ilgili nedense hiç bir şey söylemek içimden gelmiyordu.

—Neyse ne şimdi ben bir şey düşündüm istersen sana iş verebilirim benim yanımda.

—Bu sakat ayağımla ne işi yapabilirim ki.

—Orası benim bileceğim. Sana koş demicez ,götür getir hepsi bu.deyince kuryelik yapmamı istediğini hemen anladım. Adi herif gaziliğinden yararlanarak beni kurye olarak çalıştırmak istiyordu.

—Ne taşıyacağım ki

—Biz sana ne verirsek ,ne dersek onu.

—Yok abi ben böyle cetefetli işlere giremem. Benim elim ayağım dolandır

—Salak salak konuşma. Ne cetefetlisi alt tabanı bir paket sigara paketi gibi

—Yok abi ben yapamam.

—Yapma lan. Bencede sende o g.t yok goduğumun topalı. Peki söyle bakalım arsayı satıyor musun?

—Henüz daha araştırmamı bitirmedim abi.

—Sokacağım araştırmama. Yıkıl gözümün önünden gıcıklanmaya başladım. Şimdi öteki ayağını da ben kıracağım. Kığımın gazisi.deyince hemen apar topar dışarıya çıkıp orayı terk ettim.Zorba başıyla hislerimiz karşılıklıydı artık adamı görmek dahi içimdeki nefret volkanını hüpürtmeye yetiyordu.Dışarıya çıktığımda üç tane küçük çocuğun ayakta duvar dibinde beklediğini gördüm. Önlerinde derme çatma ayakkabı boya sandıkları vardı ve korkuyla benim yüzüme bakıyorlardı.Durumlarından anladığım onlarda Zorba başı ile görüşmek için sıra bekliyorlardı.

Bu ne ya? Sanki Victor Hugo'nun sefiller romanının en berbat versiyonu mahallede yaşanıyordu.Bir sürü mahalle sakini kendi mahallelerinde bir Zorba başı ve ona hizmet eden zorbaların baskıları altında yaşam mücadelesi veriyorlar. Hemde her yaştan çocuğu ,yaşlısı kadını kızı.Bu ne ya.Artık gördüklerim duyduklarım beni deli ediyordu.

Mahalleden çıkıp geçen gün Gül ü gördüğüm yere doğru yürüdüm.Gül aynı yerindeydi. Açık saçık giyinmiş ta uzaktan dahi ben buradayım diyordu.Karşı kaldırımdan yavaş yavaş ona yaklaştım karşıdan bana laf atmaya başladı

—Gazilere yüzde elli ,kahramanlara bedava satılık a. var .A.. güzeli çok kullanılmış perte çıkmış var. Bedava bedava gazilere de bedava.diye O bağırdıkça ben Onun tacizlerinden kurtulmak için hızlanıp uzaklaşmaya çalışıyorum.O bağılıyor ağza alınmayacak şeyler söylüyor.Ardımdan “aletin kalkmıyorsa bastonunu kullan” diye bağırim bağırim bağılıyor.Kan ter içinde kaldım. Orospu bu ne yapacağı belli olmaz elbet ama Gül için bu kelimeyi yakıştıramıyorum .Yeterince uzaklaştıktan sonra kaldırım kenarına bırakılmış iki briketin üzerine oturdum. Karşıdan Gül ü seyreliyorum.O oturduğumu görünce abartılı el kol hareketleri ile yine bir şeyler söylese de uzaktayım ne söylediğini duyamıyorum.Yaklaşık yarım bir saat öylece oturup karşıdaki Güle yaklaşan arabaları ,onun hareketlerini seyrettim. Kimseyle pazarlığı bitiremiyordu veya yakından görünce kimse Gül le gitmek istemiyordu. Böyle giderse aç kalacak diye düşünürken ,eski bir pikap durdu. Gül ön koltuğa oturdu ,muhtemelen motoru bitik pikap siyah dumanlar savura savura zorla hareket etti gitti.Pikap yolcularından daha yorgundu.

Yarım saat geçmedi aynı pikap yolun bu tarafından gürültüyle gelip önümde durdu Gül şöföre

—Hoşçakal kocacığım gene beklerim ben hep burdayım dedi. Şöför bendende utanmış olsa gerek acelesi varmış gibi bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Kamyonet yine siyah eksoz dumanları arasında gürültüyle yanımızdan uzaklaştı.Gül

—Hayrola gazi efendi Kartal reis e mi çalışıyorsun vizite saymaya mı geldin? dedi lakayt lakayt dediğinden hiçbirşey anlamadım

—Ne çalışması ne vizitesi?Ben öylece yürüyüşe çıktım.

—Ondan dolayı mı iki saattir o pirkette oturuyon?

—Yani yorulduğum gibi

—İstersen pazarlığı sen yap. Sen marka verirsin bende gerisini hallederim.Yorulmuş muş.

—Bak Gül dediklerinden hiç bir şey anlamıyorum.Biraz önce durduk yere ne diye karşıdan bana bağıryordun .Ayıp değil mi?

—Ne ayıbı oğlum. Bize en kötü ayıplar bile artık yüzümüzü kızartmıyor.Bizim yüzümüz kızarmayalı yıllar oldu. Artık derimiz yağırıştı.Sen ne diyon? Ayıp mış.

—İyide bana ne diye bağıryorsun öyle pis pis.

—İşin raconu böyle koçum,çirkeflik bizim işimiz . Öyle davranacağız ki herkes bizden korksun dokunulmaz olalım.

—Valla çok değişik bir bakış açısı

—Oooo sen o açları bana sor. Bende ne acılar vardır sen bilmezsin. Açtım mı kapanmaz.

—Bak isteyince ne de güzel sakın sakın konuşabiliyorsun .

—Bana para vercen mi gene bak mesaimi sana harcıyorum

—Veririm elbet ama cıvıklık yapmazsan ,inanmazsın strese giriyorum yanında.

—Ay anam strese de mi girermiş bu .Topalım benim

—Bak yine aynı şeyi yapıyorsun hem ayağı sakat birisine topal demek çok kötü bir şey.

—Valla mı lan. E o zaman ne, kör mü diyeceğim

—Yok canım birşey demen gerekmiyor Buğra demen yeterli.

—Tamam Buğra cığım hadi bana para ver deyince ona yüz lira verdim sevindi

—Sen hergün gel ben yanına gelirim. Yüz liraya iki saat senle takılırım tamam mı?

—Tamam dedim.Baktım gidiyordu

—Gül dedim

—Bana Gül deyip durma benim adım Alev . Daha Gül lüğümüz mü kalmış bana Alev de.

—Tamam Alev nereye gidiyorsun? Unutma iki saat dedin.

—Vay tamam iki saat. Önceleri konuşacak konu bulmakta biraz zorlansakta ,zaman geçtikçe pancar motoru gibi yavaş yavaş açıldık .Eski,mahalleden ,okuldan konuştuk.Eskiler her zaman nostaljik ve güzeldir.Zaman nasıl geçti anlamadık Gül e bir yüz daha verdim ve ayrıldık.

Ertesi gün yine aynı yerde buluştuk.Gül namı değer Alev bugün gelirken çekirdek,fındık fıstık getirmiş.

—Nasıl bu yola düştün? deyiverdim.

—Orospunun klasik sorusu. Nasıl düştün? Ayağım kaydı düştüm. Gül çok bozulmuştu.

—Ya istiyorsan konuşmak zorunda değilsin dedim

—Yok madem sordun anlatayım.Babam dara düştüğünde daha on altı yaşındaydım.Biliyorsun babam mandıracılık yapardı.Banka kredisıyla altı tane hollanda ineği almıştı.Ne ineklerdi ama.Günde her biri otuz kilo süt verenlerden. Sözüm ona durumu biraz düzeltip mahalleden ayrılmayı hayal ediyorduk.Lakin mahallede hayal bile pahalı. Hiç uzatmayayım bir gece hepsi birden zehirlenip ölüverdi.Baytar bile çağıramadık kesmeye bile fırsatımız olmadı. Mahallede insanın kıymeti yok ki hayvanların olsun. Sonrası malum ödenmeyen krediler.Kartal beye müracaat tabi ona elini veren kolunu alamaz. iki yıl içinde her şeyimizi kaybedip battıkça battık.Annem küçük kardeşimi alıp dedemlerin yanına Seriğe gitti. Biz ablamla babamın yanında kaldık. Bir süreden sonra babam bizi sermaye yaptı daha doğrusu zorla yaptırıldı.Hatırlarsan ablam güzel kızdı. O Kartal denen herif onu kapatması yaptı. Zamanla uyuşturucuya, madde kullanımına alıştırdı.Kartal her ikimizinde en güzel zamanlarımızı sorup emdi posamızı çıkardı.Getirimiz götürümüzden aza inince bizi azat edilen yaşlı beygirler gibi sokağa salıverdi.Babam geçen yıl öldü. Ablam üç ay önce altın vuruştan gitti. Bense hayattayım.Tabi bunada yaşamak denirse. Bu uzun versiyonu hatta en uzununu oldu diyebilirim.

—Uzun olan ne. dediğinden bir şey anlamadım?

—Hikayem. Kısacık acılı Antep biberi gibi.Anlata anlata ben kısalttım. O kadar çok insana anlattım ki artık şablon kelime kelimesine aynı artık.İlk kez sana farklı kelimelerle uzun versiyonunu anlattığım için şaşkınım.

—Peki annenlerin yanına niye gitmedin ?

—Gittim ama kabul etmediler. Artık damgalıyız aha şu alımızda kocaman hükümet damgası gibi orospu damgası var. Bizi kim isterki.Tek damga olsa neyse.Madde bağımlısıyım şu halime bak aynaya bakamıyorum ,gece karanlıkta camdan yansımamı görünce ben bile kendi yansımamdan korkuyorum,iskelet gibi.

—İnekleriniz niçin ölmüş hiç araştırmadınız mı?

—Vay be hem gazi hem kolombo. Babam tahminleri vardı. Olsa ne farkeder. Kime ne diyecen

—Kartal yapmış olabilir mi?

—Bak işte onu bende düşündüm.Sonuçta bizim bu durumumuzdan yararlanan bir o oldu evi ,aşağı sokaktaki samanlığı ,inek damını hep o aldı.Sence o mu yapmıştır?

—Olmayacak şey değil.

—Allah onu cehennemlerde yaksın diye küfürlü beddualara başladı.

—Peki nerde kalıyorsun?

—Hayrola akşama bana mı geleceksin?

—Yok ya ne alaka

—Babaannem hala yaşıyor. Yatalak iki göz evi var hem ona bakıyorum hem onunla kalıyorum .

—Kartal oraya almadı mı?

—Alabilse alacak ama alamıyor.

—Neden ki?

—Çünkü büyük dedemler öldüğünde veraset çıkarmamışlar. Babaannemin evinde bir sürü hisse var, mümkün değil çözülmez.

—Neyse en azından bunda şansınız gülmüş.

—Tabi tabi ne gülmek.Köpeği bağlasan durmaz.Artık Gül e Gül dememe de bir şey demiyordu nedense Alev adını hiç sevmemiştim üç dört saat sohbet ettik.

—Gül yarın başka bir yerlere gidelim mi?

—Hayrola fantazi mi? Nereye gideceğiz?

—Mahalleden uzak bir yere nereye olursa

—Bak öyle kuytu,aklımın almadığı yerler olmaz

—Yok canım şehir merkezine mesela.

—Ben merkeze gitmeyeli yıllar oldu

—İyi işte sanada bir değişiklik olur.

—Tamam gidelim

—Yarın saat on da kavşakta buluşalım tamam mı

—Okey by deyip yanımdan hızlıca ayrıldı.

Sabah onda termessos kavşağındaki otobüs durağında buluştuk. Mahalleden bir an önce uzaklaşabilmek için gelen ilk otobüse bindik doğu garajına gidiyormuş. Merkezde indik .Gül sade bir kot ve tişört giymiş.Çok eskilerdeki kadar masum görünüyordu. ilk kez yüzünün güldüğünü gördüm. .Bambaşka bir kimliğe bürünmüş gibiydi . Neredeyse utangaç bir köylü kızı diyeceğim. Başı önünde çevrede bulunan insanlardan sanki onu tanıyacaktıymış da yaptığı işi yüzüne vuracaklarmış gibi sakin, sessizdi.

Atatürk caddesinden Karaali parkına çıktık mahalleden falcı kadınları görünce Gül rahatsız oldu geri döndük. Dershanelerin olduğu yerde köfte piyaz yedik. Gül artık yemek yemiyor gibi anca kuş kadar yedi. Kale içinde gezdik. Aşağıya eski limana indik deniz kenarında oturduk geziyorduk ama nerdeyse hiç konuşmuyorduk.Sessizliğin içinde kendimizi kaybetmiş gibiydik.Konuşabileceğimiz konuların hepsi bu güzellikleri çirkinleştirmeden öteye gitmeyecekti .Hayatımızda mevzu bahis olabilecek güzel bir şey yoktu ki konuşabilelim. Halimizden memnunduk. Küçük gezintimizin büyüünün hiç bir şekilde bozulmasını istemiyorduk.Güzel bir şeyler görmeye ,yaşamaya öylesine açtık ki soluksuz gezintimizin tadını çıkarmaya çalışıyorduk.Antalya da çömertce kendini bize açmış bizi kucaklamıştı.Eski limanda dalgakıranın önündeki taşlarda oturmuş denizin köpüklü dalgalarının taşları aheste aheste dövmesini seyrederken Gül

—Hayat ne garip değil mi? Sabahtan beri insanları seyrediyorum. Herkes hayatın bir püskülünden yakalamış yaşamlarını devam etmeye çalışıyorlar. Herşey iç içe geçmiş. Herkes kendi karesinde dolanıp duruyor. Kimisi beyaz kimisi de kara dama tahtası gibi. Bizimki kapkara. Lakin kimsenin bizden haberi yok sanki bizler görünmeziz.Yaşamlarımız acılar içerisinde bataklığın merkezinde ama kimse bizi görmüyor.Çırpındıkça batıyoruz. Battıkça nefes alamıyoruz. Kurtarmak için bir ademoğlu elini uzatmıyor.Şimdi adalet mi bu?

Bende şu karşıdaki apartmanlardan birinde doğmak isterdim.Bende pamuk şeker yiyip,dondurma yalamak isterdim.Bende beyaz bir gelinlik giymek isterdim. En önemlisi insanca yaşamak isterdim.İstediklerim çok şey mi Allah aşkına en basitinden bir yuvam,bağrıma basacak bir çocuğum olsun isterdim.Mesela anne olmayı ne çok isterdim.Akşama yorgun argın işten gelen kocamı kapıda karşılamak ,zeytinyağlı kızartma kokan evimize içeriye buyur etmek isterdim.Dışardakileri dışarda tutacak klitleyebilecek bir kapım olsun isterdim.Yatım katım olsun değil başıma sokabilecek iki göz evim olsun isterdim çok şey mi bu istediklerim Buğra.Allah aşkına çok şey mi istiyorum? deyip gözlerinden akan iki damlayı gizlemek için başını ters yöne çevirdi.

—Yok Gül istediklerin çok makul şeyler. Yalan dünya işte kimine az kimine kaz.Herkes kaderine yaşamakla mükellef.Ne yazık ki bazı kaderler acı ile yazılıyor.

—İyi de bizimkisine acı demek bile yetersiz. Bizimkinin tarifine en usta yazarın bile kelime dağarcığı betimlemeye yetmez.

—Haklısın aslında sosyal devlet her bir bireyin asgeride, minimum hayat refahını sağlaması gerekir. Ne yazık ki bizler görünmeyen unutulmuş,kayıp vatandaşlarız bizleri Kartal gibi zorbarların kucağına bırakmışlar.Gerisi ortada.

—Bakarmısın etrafına ne güzel giyinip kuşanmışlar geziyorlar, mutlulukları yüzlerinden okunuyor. Onlarda insan ,kul biz de birde bize bak.Aslında buralara gelmekle iyi etmedik gibime geliyor.

—Neden ki?

—Neden olacak göz görmeyince gönül katlanıyor. Bizim mahalleden çıkmayınca sanki tüm dünya bizim mahalle gibi geliyor. İnsan bu kadar sorgulamıyor.Buralardaki yaşantıları insan tiplmelerini görünce kıyaslıyor ne kadar acınası bir yaşantımızın olduğunu anlayı veriyorsun.Bu da insanı derinden yaralıyor.

—Sence bu gidişatı dur deyip tersine çevirmenin bir yolu yok mu?

—İşte benim kahramanım.Sence var mı?

—Niçin olmasın.Sebepleri ,sebeplere ortadan kaldırırsan bizim mahallede kendine gelir.

—İşte o dediğin o kadar kolay değil. Hatta imkansız .Zamanında birkaç kişi bunu denedi sonları herkesten beter oldu.

—Mesela kim denedi?

—Mesela eski muhtar vardı Muhammed dayı hatırladın mı?

—Evet Koca Muhtar derlerdi babayiğit bir adamdı.

—Aha o babayiğit Koca Muhtar bu Kartal denen herifi durdurmak için çabaladı ki: O zamanlar bu Kartal çok daha küçüktü

—E sonuç?

—Sonuç ortada.Muhtar bir gün evinde kendini asmış olarak bulundu. İntihar etti denildi. Sözüm ona komşunun on beş yaşındaki kızı şu Sümüklü Raziye vardı ya onunla ilişkisi varmış diye söylenti çıkarıldı.Sözüm ona adam kendini asmış.Kim inanırsa? Geride kalan çoluğu çocuğu karısı mahalleyi terk etti bil bakalım evlerini kime sattılar

—Kartal a mı?

—Üstüne bastın kaldır ayağını.Yani daha başka örneklerde var. Sonuları hep aynı oldu. Ya itibarsızlaştılar yada mallarını satıp savıp mahalleyi terk ettiler.

—Polis birşey yapmıyor mu?

—Ne gezer yılda bir iki narkotik baskını diye mahalleye baskın düzenlerler onunda haberi önceden gelir. Bir iki torbacıyı yakalayıp götürürler hepsi bu.Memlekette adalet varmı ki bizim mahallede olsun.Senin daha bilmediğin o kadar şey var ki hangisini anlatayım.

—Ne gibi?

—Ne gibi olacak O Kartal denilen herifle Arsızların çete başı Selahattin beraber çalışıyorlar. Sözüm ona rakip iki çete ama işin aslı öyle değil beraber hareket ediyorlar. Mahalleyi haraca

bağlamışlar. Uyuşturucu,kumar,tefecilik ,insan ticareti herşey onlarda.Mesela kanun kaçaklarını saklıyorlar.

—Yok artık dedim.

—Vallahi gözlerimle gördüm adamın yakalanması çıkmış gelmiş bizim mahallede yaşıyor.Tabi ücret karşılığı bu hizmetleri alıyor yıllarca mahalleden çıkmasa bir Allahın kulu gelipte onları yakalamaz.Zaten mahalle biliyorsun kanunun nizamın olmadığı bir yer kurtarılmış bölge.Polis her zaman mahallenin dışında. O termesos kavşağını görmüşsündür her zaman uygulama yaparlar. hep polis ekipleri olur. Lakin yalnızca oradalardır , içeriye giremezler. İsteseler bal gibi girerler ama girmezler.Mahalle kim kime, dum дума.Dışarda yakaladıkları bile onlara yeter. Git cezaevine yarısı Zeytinköylü dür.

İmkanı olan. bir fırsatını bulan zaten kaçıp mahalleyi terk edip gitti.Kalanların emin ol başka bir seçenekleri olmadığı için orada yaşamaya devam ediyorlardır.

Youtube'da bazı fenomenler gelip mahalleyi ziyaret ediyorlar. Sözüm ona Zeytinköy halkı iyidir gelip gezebilirsiniz falan diyorlar. Lakin sıkıyorsa demeyi de ihmal etmiyorlar.Orada mahallenin içine korka korka girip bir iki cekimi cesaret belliyorlar. Biz ise orada yaşıyoruz hemde oranın tüm pislikleri ile yaşamak zorundayız.Eleştirmek kolay tabi gelde yaşa bakalım kolaysa.Gül konuşurken dilenci bir çocuk dalgakıran nın oralarda dolaşanlardan dileniyor Gül çocuğu görünce

—Bak şu gelen dilenci çocuk Sarı Zehra nın oğlu Mesut . Kadının üç tane oğlu var kendisi dahil üçü ile birlikte hergün dilencilığe çıkıyorlar. Evlerine git per perişanlar.Akşama kadar topladıkları para yalnızca kendilerine kalsa emin ol bir iki yıla zengin olurlar.

—Yapma ya dilencilikte o kadar para toplayabiliyorlar mı?

—Toplamazlar mı? Bizim millet yufka yüreklidir. El açanın elini boş geri çevirmez. Vergisi yok algısı yok ne topladın hepsi kar.Ama bizim mahallede haracını ya Kartallara ya da Arsızlara vereceksin başka yolu yok

—İyi de akşama kadar ne topladığını nereden bilecekler nasıl pay alıyorlar.

—Onlar hani şu filmlerde herşeyi gören bir göz varya aynen onun gibiler.Emin ol cebindeki parayı senden iyi bilirler ,veya tahmin ederler.Seni denerler ,yalan söylüyorsan ceza keserler, elindekinin neredeyse hepsini alırlar.Daha fazla kazanman için seni zorlarlar .Karşı çıkarsan cezalandırırlar. Tüm sistem onlar içindir ve mükemmel çalıştırırlar.Seni de hiç acımazlar bir taşla değil iki, üç kuş vurmasını çok iyi bilirler.

—Nasıl yani?

—Mesela şu gelen Mesut un bir büyüğü var Nail.Belki mahallede görmüşsündür senin gibi bastonla gezer. Gecen yıl o garibimi sakat bıraktılarç Bacağını kırdılar hemde ibreti alem olsun diye. Annesinin ve kardeşlerinin belkide en az onlar gibi dilencilik yapan bir sürü çocuğun önünde. Garibim sakat kaldı.Şimdi düşün gözlerinle şahit olduğun böyle bir olaydan sonra şehre geldiğinde para toplamadan geriye dönebilir misin? Topladığını kaçırabilir misin? Nail dilencilik için daha acınası hale geldi.Herkese gözdağı verildi.Toplanan haraç katlandı .Al sana bir taşla üç kuş.

—Gerçekten bu küçücük çocuklara bunları yapıyorlar mı?

—Kızgın su ile haşlanana, eli kolu kırılanı en az üç tanesini ben biliyorum.

—Bunlar insan değil. İnsan insana bunları yapmaz. Yapamaz.

—Çaresizleri zorbaların eline bırakırsan neler yapabileceklerini inan hayal bile edemezsin. Bunların hepsi bir korku filmi bir kabus gibi üstüne üstüne gelir. Çaresizlik ise her şeyi örter. Hiçbir şey yapamaz yalnızca katlanırsın yapılanı. İnsanoğlunun nelere katlanabileceğine görmeden, şahit olmadan anlayamazsın.

—Gördüm ben de şahit oldum yalnızca mahallede değil Suriye'de. Savaşın insanların çaresizliğini bizzat gözlerimle şahit oldum. İnsanların nelere katlandıklarını hepsini gördüm. Çaresizliğin insanlar üzerindeki etkisini gördüm.

—Orası eminim burdan da beterdir.

—Emin olabilirsin.

—Bazen düşünüyorum da yaradan varsa ki olduğuna kesinlikle inanıyorum o kadar muktedirlikle tüm bu acıları nasıl katlanabiliyor, neden bir parmağını oynatmıyor? Herşeyi görüyor da neden hesabı mahşere bırakıyor?

—Eh onunda vardır bir hesabı.

—Olduğundan ben de eminim ama geç gelen adalet adalet değildir.

—Benim bir Hulusi abim vardı felsefeci. O derdi ki “Burası, dünya bir sınav yeridir herkes kendi sınavını verir. Kimi acıyla. Kimi parayla. Kimi zenginlik, kimi ise yoksullukla. Bunu uzat uzatabildiğince. Herkes kendi sınavını vermekle mükelleftir. Sınav sonuçları diğer tarafta açıklanacaktır. Asıl ceza ve mükafat oradadır. Zira ebediyet diğer taraftadır. “derdi.

—İyi dermiş. Bizimki sınavdan çok işkence. Mesela ben bol paralı bir sınavı tercih ederdim. Emin ol herkesi yardım ederdim hep bana hep bana demezdim.

—O iş öyle o kadar kolay olmuyor işte öyle olsaydı ülkede fakir kalmazdı.

—Ben verirdim kız sanki kazık mı çakacağım dünyaya. İnsana lazım gelen iki metre bez bir tutam pamuk .deyip güldü.

—Gül sen baya akıllı bir kızsın hiç o mahalledeki hırçın halin yok. Sen bu sarmaldan çıkmak için bir yol bulamadın mı?

—Rahmetli babam gibi konuştun o da benim için “ sen başkasın, olur yerde bitmemişsin” der “benim akıllı kızım” diye severdi. Ama böyle bir düzenin karşısına yalnızca akıl yetmiyor. Onu kullanacak cesaret gibi şeylerde gerekli. Ben bir kız başıma bu kadar zorlukla nasıl karşı durabilirdim. Başlangıçta elimden geldikçe karşı durmaya çalışsam da mükafatım hep ezilmek daha da çile çekmek oldu. Hele birde madde bağımlısı olunca artık akıl makıl kalmıyor. Sahibinin her istediğini yapmaya hazır mankafa, zombiye dönüşüyorsun. Zaten bu tür düzenlere baş kaldırmak için akıldan çok cesaret gerekiyor. Herşey gün gibi ortada küçücük

çocuk bile yapılanların ne olduğunu,kimin haklı kimin haksız olduğunu biliyor. Olanları anlamak için çok akıllı olmaya gerek yok.Karşı durmak, tersine çevirmek için cesarete ,senin lakabın gibi taşaklı olmaya ihtiyaç var. İyiler kötüler kadar cesaretli olmaması durumunda bu düzen böyle gitmeye mahkumdur.Bizler ne yazık ki devekuşu gibi başımızı toprağa gömdüğümüz sürece, kötüler parsayı toplamaya devam edecektir.Yoksa üç beş çapulcuya karşı mahalle birleşse o zorbalara orada kalabilirler mi? Onları tükürüğümüzle boğarız da ne mümkün? Birbirine bağlı beş kişi. bağlantısız yüz kişiyi darmadağın eder bu kadar basit.

—Haklısın .Bir belgeselde seyretmişim sanırsam orta asya'daydı. Koyun ağılına giren bir kurt sürüyü tek tek boğuyordu. Güvenlik kamerası çekmiş. Tek bir kurt o gece yetmiş seksen tane koyunu boğmuştu.Halbüsem koyunlardan üç beşi dahi kurda saldırsa kurdun hiçbir şansı yok. Koyunlar gece boyu ağılın içinde bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturup durdular. Kurt tek tek son kuzuya kadar tüm sürüyü boğdu.Aslında karnını doyurmak için bir koyun yetiyordu,lakin artık nasıl bir hali ruhiyetin içindeyse,doğası gereği karnını doyurmaktan öte resmen katliam yaptı.

—Valla bu anlattığın tam bizim mahalleyi anlatıyor.Kartal iti kurt bizler koyunuz.Nokta. İki nefes alalım diye mahalleden kaçtık yine de kurtulamadık. Gel kapatalım,mahalleden konuşmayalım. Konuştukça gezmenin büyüğü yok oluyor.dedi Daha da mahallenin adını bile anmadık.Gelen giden köpüklü dalgaları,karşıdaki sıra sıra sisli dağları,denizin üzerindeki yalpalayarak yüzen gezi teknelerini seyrettik. Güneşin ışıklarının bedenimizi sarıp sarmalamasının tadını çıkarmaya çalıştık. İçimiz kor ateşlerinde yansa da dışımızın serin kalmasına hayatta varsa tat alabilecek bir şeyler onları bulmaya çalıştık. Ardımızda gezip denize bakan kendi karelerinin dertlerini neşelerini konuşan insanları görmedik. Zaten onlar bizi hiç görmüyorlardı. Kendi kaosumuzun içerisinde sarmallar çizerken kimsenin müdahalesini beklemedik. Kimsenin müdahale etme gibi bir niyeti de yoktu. Ne zaman bir pamuk şekerci dalgakıranın başında gözükünce aldığımız iki değil dört tane pamuk şekeri yerken asık yüzlerimize biraz tebessüm geldi.Pamuk şekerden kopardığımız her bir parça yitip giden acılı yaşamlarımızın üstünü örtüp zehirle kaplı içimizi yumuşatıp,ferahlattı.

Gül le geçirdiğim günden sonraki gün hiç evden dışarıya çıkmadım Gül ün anlattıkları içimi parçalamıştı.Anlattığı her bir kelime kafamın içerisinde dönüp duruyordu.Anlatamadıklarını düşündükçe daha kim bilir neler yaşanmıştı.Gül ün anlattıkları buzdağının görüneniydi.Asıl görünmeyende kim bilir neler vardı.Bir zorba mahalleyi kendi üç kuruşluk çıkarları için tarumar etmişti ve en önemlisi etmeye devam ediyordu.

Cengiz yüzbaşı aklıma geldi. Sınırdaki nöbet tutup ,teröriste kurşun atıp kurşun yiyen asker arkadaşlarım. Herşey vatan için diye bağırıyorlar. Hudut boyunca bedenlerini düşmana siper eden kahramanlar. Onlar için herşey vatan için derken vatan her yeri. İnsanlar huzur içinde yaşasınlar ite köpeğe muhtaç olmasınlar. Düşman postallarının altında inlemesinler diye.Dışarıya karşı bu kadar vücut siper edilirken içerdeki zorbalara vatanın içerisinde kurtarılmış bölgeler yaratıp insanların ensesinde boza pişiriyorlardı. Zeytinköy vatan değil miydi?Üstelik devletin gücü karşısında Kartal gibi bir zorbanın ne hükmü olabilirdi ki ? Çölde kum tanesi.Devlet gücünü gösterecek. İllaki vatandaşın talebini mi beklemek lazım.,Devletin bir sürü kurumları var. Kolluk kuvvetleri ,istihbaratı var. Niçin kötünün sarmalları arasında sesini çıkaramayan vatandaşını koruyamıyor? Niçin illaki isteğin şikayetin olmasını bekliyor. Nasıl olurda kurtarılmış bölgelerin, bataklıkta su birikintilerinin olmasını izin verir.Mahallede nelerin döndüğünü cümle alem bilirken kentin yöneticileri görmüyor, onlar bilmiyor mu?Niçin

çözüm üretmiyorlar. Sokak hayvanları için barınaklar yapılırken mahalledeki yaşayanların sokak hayvanları kadar değeri yok mu? Vatan vatandır. Vatanın kıymetli gözü kıymetsiz g.tü olmaz. O ayrıştırılmaz bir bütündür. Devlet her yerde vatandaşını devlet babalığını Kartal gibileri de devlet otoritesini göstermek durumundadır. Boşluk bırakamaz, görmezden gelemez. Harekete geçmek için illaki bir katalizör istiyorsa bunu ben yapacaktım. Kararımı vermişim eğer üç madalyalı bir kahraman gazi isem bu duruma seyirci kalamaz, zorbanın boyunduruğu altında inim inim inleyen mahallemin insanların bu acınası halini görmemezlikten gelemedim. Vural emminin “ her zaman legal yoldan git” tavsiyesini kulağıma küpe yaptım. Devletin ilgili organlarına gidip şikayette bulunacağım. Mahalleyi mahallede olan biteni onlara anlatmaya karar verdim. Gelip bir şeyler yapsınlar. Kurtarsınlar insanları bu zorbanın elinden. Fikrimi Hatice yengemi açtım gidip burda olanları karakolda anlatacağım dedim. Ondan hiç beklemediğim bir karşılık buldum

—Sakın a. Sakın öyle birşey yapayım deme. Bunların her yerde gözü kulağı vardır. Sen daha eve girmeden herşeyden haberleri olur. Önce seni sonra da bizi yok ederler. Sakın öyle bir şey yapayım deme.

—Yok daha neler yenge görmüyor musun olanları yapılanları?

—Görüyorsun elbet. Sanki bir sen farkındasın. Herkes biliyor. Olan biteni herkes biliyor. En akıllı sen misin? Niye kimse kılını kıpırdatmıyor? Kıpırdatmıyor zira eğer arı kovanına çomağı sokarsa başlarına neler geleceğini biliyorlar. Daha önce senin gibi neydi şu değirmenler saldıran salak

—Don Kışot

—Ha işte ondan yapanlar deneyenler oldu. Anlattıkları adamlar kılını kıpırdatmadıkları gibi onların başına gelmedik kalmadı. Bok yoluna gittiler niyazi oldular peh. Sen ne diyon ya?

—Yani böyle gelmiş böyle gider diyorsun.

—Aynen öyle diyorum .Bak Buğra sen akıllı çocuksun. Sakın dokunma değme bunlara. Söylediğim gibi amen Allah bir günde silerler yok ederler. Önce seni sonra da tabiki bizi. Kendini düşünmüyorsan bizleri, hadi bizide geç yeğenlerini düşün. Şu sabilerin gözü hürmeti aşkına birşey yapma. Ortalığı bulandırıp karıştırma.

—Yok yenge kararım karar. Ben bu işin peşini bırakmayacağım. O zorbayı da tayfasını da hak ettiklerini vereceğim.

—O zaman sık hepsinin kafasına. Nişancı değil misin? Sen söylemesen de o madalyaları nasıl aldığı tahmin ediyorum. Kimbilir kaç adam öldürdün de o madalyaları verdiler.

—Ben adam değil terörist, düşman öldürdüm. O farklı, bu farklı.

—Nesi farklıymış? Onlarda etten kemikten değil miydi?

—Onlar düşmandı

—Ne yani bunlar dost mu? Bunların yaptıklarını o düşman dediklerin yapmaz.

—İşte bundan dolayı bunların durdurulması lazım. Kanun var nizam var. Herkes kendi kanunu uygularsa devlet devletten çıkar. Hiç öyle şey mi olur?

—Eh o zaman kim kaybetmişse git de sen bul o kanun nizamı. Git de ananinkini gör. deyip küfrede kürede kapıyı çarpıp avluya çıktı.

Hatice yenge gittikten sonra oda üstüme üstüme gelmeye başladı. En güvenip cesur bellediğim Hatice yenge de fos çıkmıştı. O bile korkup, sınıyordu. Eğer bu insan azmanı çingen karısı bile korkuyorsa diğerleri kim bilir ne durumdadır. Yalnız hemde yapa yalnız olduğumu anlamıştım. Hemen üstüme başıma çeki düzen verip en güzel elbiselerimi giydim. Amacım hedefim belliydi. Devlete gidecektim. Devletime. Her şeyi onlara anlatacaktım. Kurtarın bizi, mahallemizi diyecektim.

Termessos kavşağındaki uygulama yapan polislerden mahalleyi bakan karakolun Meydan polis merkezi olduğunu öğrendim. Meydan otobüsünü bile beklemeden ilk gelen otobüse bindim. Sanki bir el omuzuma dokunup” hop hemşerim nereye gidiyorsun?” deyiverecekmiş gibi geliyordu. Hemen mahalleden uzaklaşmam lazımdı. Aktarma ile gelip meydan polis merkezinden içeriye girdim. Kapıda nöbet tutan kart polis ne için geldiğimi sordu. Şikayette bulunacağım dedim

Deskin ardında biri kız, diğeri erkek iki tane genc polis var. Pandemiden dolayı her ikisi de benim gibi yüzlerinde maskeleri ile çalışıyor. İnsanın yüzünü tam görmediğin zaman aurasını anlayamıyorsun. Kız polis

—Buyrun ne için gelmiştiniz? diye sordu

—Karakol amiri ile görüşmek istediğimi söyledim

—Ne için? Konu nedir ? diye sordu

—Uzun hikaye ben kendisine anlatacağım dedim. Kız gayet otoriter bir ses tonu ile

—Arkadaşım sen bir anlat meramını amirimle görüşüp görüşemeyeceğine biz karar verelim. Neymiş o uzun hikayen? diye sorunca kafamın içerisinde on kez döndürdüğüm başlangıç aklımdan uçup gitti. Ben burayı hiç böyle hayal etmemiştim daha kapının dibindeki desk de ilk engel karşıma dikilmişti.

—Zeytinköy..Zeytinköy ü anlatacağım amire deyince diğer polis memuruda dikkatini bize verip beni bir süzüp sonra kıza dönerek

—Zeytinköy anlatılmaz yaşanır. Biz gece gündüz yirmi dört saat Zeytinköy ü yaşıyoruz zaten dedi kız polis de

—Neyini anlatacaksın Zeytinköy ün ? diye sordu

—Herşeyini tüm olup bitenleri dedim. Kız siz demekten vazgeçip

—Sen hele bir TC numaranı bir ver bakalım deyince: TC kimlik numaramı tek tek söyledim . Onlar GBT mi açıp baktıklarında gördüklerini inanmamış olacaklar ki adımı tekrar sorup

kontrol ettiler. Bana karşı daha bir ciddileştiler. Kız komiseri arayıp ardına bana dönerek usul usul birşeyler konuştu.sonra bana dönerek

—Siz şöyle biraz oturun komiserim müsait olduğunda sizi çağırarak dedi.Kendi de deskin ardından içeriye kayboldu iki dakika geçmedi ki kapıda kız polis gözüktü.

—Buyrun mavi çizgiyi takip edin. Birinci kat sağdan ikinci oda dedi

Mavi çizgileri adım adım takip ederek birinci kata dar bir koridora çıktım. Karakolun kasvetli koridorunda ikinci kapı zaten aralıklıydı buna rağmen kapıyı çalarak içeriye girmem söylenince içeriye girdim. Genc bir komiser yardımcısı beni ayakta karşılayıp elimi sıktı.Oturmam için masanın çaprazındaki sandalye koltuğu gösterdi

—Hoşgeldiniz Buğra bey. Bende sizin dosyanızı inceliyordum. Üç madalyalı gazi maşallah dedi

—Hoş bulduk

—Buyrun size nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu

—Ben Zeytinköy ü anlatmak için geldim dedim

—Zeytinköy ,zeytinköy diye iki kere uzatarak tekrar etti

—Başımızın belası .İnanın gün olmuyor ki Zeytinköyden biri gelmesin, bi vukuat olmasın diye devam etti.

—Buyrun ne yaşadınız orada sizin ne işiniz vardı oralarda? diye sordu

—Ben doğma büyüme Zeytinköy lüyüm dememle komiser yardımcısının yüzünde bir hayret ifadesi gelişti.

—Zeytinköy lü mü? Siz? Ben oradan anca arsız hırsız çıkar zannedirdim. Sizin gibi biri zeytinköylü.? diyede şaşkınlığını kelimelere döktü.

—Benim gibi biri derken? diye ona sordum

—Devletin en üst makamlarından üç madalya almış kahraman bir gazi diye cevabını hemen iliştiirdi.

—Burada mesele ben değilim,Zeytinköy de olan olaylar deyip.Dilimin döndüğünce mahalleyi komiser yardımcısına anlatmaya çalıştım. Sağolsun ilgiyle de dinledi, ama yalnızca dinledi başka da hiçbir şey yapmadı.Neredeyse yarım saat tüm mahallede olan olayları adama bir bir anlattım.İvedilikle birşeyler yapılması gerektiğini vurguladım. Çözüm istedim. Aman diledim.

—Buğra bey bu anlattıklarınız herkesce az çok bilinen şeyler. Özneler hariç. Bizim bir şey yapabilmemiz, müdahil olabilmemiz için elde kanıtların olduğu parça parça olaylar lazım. Siz geneli anlatıyorsunuz. Elde bu anlattıklarınızı destekleyen, kanıtlayan herhangi bir şey yok. Biz buna nasıl müdahil olabiliriz ki?dedi ben ise.

—Ne kanıtı. Herşey gün gibi ortada.Kanıtı ne hacet. Aslı bir iki tane çete mahalleyi kısılcasına almış kanını emiyor. Daha ne kanıtı istiyor sunuz ki? dedim.

—O öyle olmuyor. Bir olay ,vukuat olduğunda tarafları ellerindeki delilleri ile birlikte bize müracaat yapılmalı ki biz olaya müdahil olabilelim. Biz olayın içine girdikten sonra taraflar davalarından vazgeçseler bile kamu davası devam eder onlar bıraksa biz peşini bırakmayız . ilk hamle sizden yani vatandaştan gelmek zorundadır.

—Yani dedim

—Yanisi bu.Şikayet,olay, kanıt,delil,hepsi bir bütün.

—Ben üstünüz amirinizle görüşmek istiyorum dedim. Adamdan bir şey çıkmayacağına kanaat getirmiştim.

—Buğra bey üstümle görüşseniz hatta direk Cumhuriyet savcısının karşısına da çıksanız benim söylediğimden farklı bir şey söylemeyecektir. Söz uçar yazı kalır demişler. Tüm bu iddialarınızın kanıtlarını delillerini sizden isteyecekler. Bürokrasi böyle çalışır.

—Olsun ben yine de amirinizle görüşmek istiyorum dedim

—Tamam o zaman siz biraz oturun ben kendisine durumu arz edeyim deyip odadan çıktı.

Komiserin karşısındayım,yardımcı komiser Dincer de bizimle beraber. Dincer e anlattığım her şeyi komiser e anlattım.Dincer le ağız birliği yapmışcasına aynı şeyleri komiser söyledi. Eksik bıraktığını Dinçer tamamladı. Karakol amiri ile görüşmemi engel olmaya çalışsalar da kararlılığım karşısında onunlada görüşturdüler.Karakol amiri ikinci sınıf emniyet müdürünün odasında da aynı şeyler oldu.

Karakola gireli neredeyse dört saat olmasına rağmen bir arpa boyu ilerleyemedik.Onlar hep bir ağızdan bana şunu söylüyorlar.Anlattıklarına benzer bir olay yaşandığında olayın faileri ile birlikte olay henüz taze,deliller ortada iken gelin şikayette bulunun biz gerekli kovuşturmayı yapalım. Fi tarihinde olan olayları müdahale edemeyiz.Olayın taraflarından en az birinin şikayette bulunması gerekir diyorlar.Diyorlar da diyorlar. Atı alan üsküdüme geçmiş biz daha at izi it izi derdindeyiz.En sonunda karakol amiri son noktayı koydu. Aşağıdan bir ekiple cumhuriyet savcılığına gitmemi ifademi direk savcıya anlatma mı buyurdu. Eğer savcı anlatımım ile ilgili bir emir verirse bizde gereğini yaparız deyip kestirip attı.

Adliyeye varıp savcının odasına girdiğimizde saat ikindiye geçmişti.Ben kapıda beklerken bana eşlik eden polislerden biri savcının odasına girip amirinin tembihlerini savcıya ilettili. Çağrılınca içeri girdim. Savcı bana karşı çok kibardı. Karakolda anlattıklarımı savcı beye de anlattım. Savcı mesainin sonuna geldiğinden mi nedendir bilemem diğerlerine göre daha bir sabırsızdı. Anlattıklarımı duyan birisinin etkilenmemesinin mümkünatı yoktu ama o da etkilenmedi. Karakolda polislerin söylediklerini daha kanun nizam içerisinde neredeyse aynısını bana geri söyledi.Kanıt dedi.Şahit dedi.Davacı dedi.Delil dedi.Şikayet dedi. Bunlar olmayınca gerisi boş dedi.Sen dediklerimi yap bak biz neler yapıyoruz dedi.Burası dağ başı değil dedi.Devletimiz güçlü dedi.O Kartal dediklerinin tüylerini yolarız dedi.Ama önce yakalamamız lazım dedi.Dedi de dedi.Sonrada a akşam maç var zaman ne çabuk geçiyor deyip kapıya kadar eşlik edip beni başından postaladı.

Adliyeden çıkarken sabah ki ümitlerim ,umudum yerle yeksan oldu. Kapıda bekleyen her savcı hakimi gördüğünde ayağa kalkan kart polisin yanındaki sandalyeye çöktüm. O mesai bitiminden dolayı makamlarını terk eden savcı hakimleri gördükçe ayağa kalkmasını seyredip ben ise oturduğum yerde artık sızlamaya başlayan sakat ayağımı ovalamakla meşguldüm.Akşam geç vakit termessos kavşağındaki otobüs durağında inip eve yöneldiğimde daha mahallenin girişinde bekleyen zorbanın adamlarınca karga tulumba arabaya bindirildim. Fena hırpalıyorlardı.

Kendime geldiğimde baş aşağıya o meşhur kasap askısına asılmış olarak kendimi buldum.Başım zonkluyordu.Pis bir kan kokusu bedenimi sarmıştı.Gözümü açtığımda yerden neredeyse bir metre yukarıda baş aşağı asılıyordum. Yerde bir kan gölünde kendi yansımamı görebiliyordum.Sol bacağım inanılmaz sızlıyordu. Ellerim arkadan cırt cırt ile kelepçelenmişti.Buraya nasıl geldim bana ne oldu hiç bir şey hatırlamıyordum.Başım zonkluyor sağ kulağımdan dım dım akan kanın akışını görüyordum. Demek ki sert bir cisimle başımı vurmuşlar .Bayıldıktan sonrada Zorbabaşının o meşhur kasap askısını asmışlardı.Bir iki kez ellerimi kurtarmaya çalışsam da nafile çaba olduğunu anladım. Odada zorba başından başka üç dört kişi daha vardı. Adamlardan biri

—Abi total kendine geldi deyince zorba başının masadan kalkarak bana doğru gelmesini tersten eski fotoğraf makinelerinden seyreder gibi izledim.

—Yok o daha kendine gelmemiştir. Şimdi ben onu kendine getirmesini bilirim deyip. Uzun saçlarımdan tutarak kafamı bir iki ileri geri yapıp yüzüme tükürdü.

—Ne dersin total yormazsın beni değil mi? deyip küfürü bastı.Cevab verecek durumda değildim. Şok daydım. Zaten soru soranın cevap beklediği de yoktu. Herifci oğlu dönüp kafama bir tekme attı.Sonra vurduğu ayağını kaldırığ sağ sol yapıp inceledi.Küfürü bastı.

—Ayakkabıma kanı bulaştı diye de haykırdı.Tekmesi dudağıma gelmişti dişimle birleşen dudağım patlamış acısı kafamın acısını bastırmıştı.İleri geri salıncak gibi sallanıyordum.

—Tutun lan şunu dedi .İki adam gelip sallanmamı durdurup başımı zorba başına doğru döndürdü.Onlar beni döndürürken ben de aşağıdan iki adamın çeketinin aralığından gözükken bellerindeki tabancaları bakıyordum.İyi makinalar diye düşündüm. Ne önemi varsa ? Onların şimdi bağlı ellerimde olmasını ne çok isterdim.Kafamda düşünceler ile boğuşurken: Zorba başı eline aldığı bir bez parçası ile önüme gelip diz çöktü. Bez ile kan olan ayakkabısının üzerine temizlemeye başladı. Kafasını kaldırdığında göz göze geldik.Adam ne haber der gibi bir göz kırptı

—E anlat bakalım kırımın gazisi. Ne işin vardı karakolda. Zeytinköy' ü anlatacağım demişsin. Anlat bakalım şu kodumun Zeytinköyünü birde senden dinleyelim dedi. Benden çıt yok.Ayakkabısını sildi bana baktı

—Anlatsana lan sıçtığımın evladı! Anlatsana. Neymiş bu Zeytinköy deyip elindeki bezi kanayan dudağımdan içeri soktu.Dişlerimi birleştirmeseydim bezi boğazıma kadar sokacaktı.Ayağa kalkıp

—Anlat yoksa bu bezi pamuk niyetine kırına sokarım. Anlat neler dedin. Polise ne söyledin ?diye o bağırp tehdit ettikçe beni tutarlarda beni sallayıp hırpalamaya başladılar.Bense

kendime gelmeye çalışıyordum.Herifci oğlu beni kötü kıstırmıştı. Düştüğüm durum Cengiz Yüzbaşı ile akrebin içindeki durumumuzdan beterdi.İnsan bu kadar çaresiz olunca başına geleceği beklemesinden başka bir şey aklına gelmiyor.Bende sesizce durumun gidişatını bekliyorum. Kırk satır mı, yoksa kırk katır mı?

—Ben seni konuşurmasını bilirim. Amat gidip o Hatice karısını alıp getirin. Kesin herşey onun başının altından çıkmıştır. Ben biliyorum o insan azmanı orospu sana az gaz vermemiştir.Şimdi ikinizde anasını si.....ceğim. Bak bakalım Zeytinköy neymiş.Siz daha şimdi öğreneceksiniz.

—Hatice yengemin bu işle bir ilgisi yok dedim. Adam dönüp eline nereden aldığı görmediğim bir kırbağı kabama patlattı. Nasıl canım yandı.

—Bak beyzadem nasıl da konuştu. Seni kodumun topalı. Hani sesin çıkmıyordu ne oldu şimdi?

—Hatice yengemin bu olayla bir ilgisi yok. Ne derdin varsa benimle

—Ne derdim olacak lan. Sen kimsin ki bana dert olacaksın. İzin vermesem nefes bile alamazsın. Köpek,yuların benim elimde. Sen hele bir anlat bakalım şu Zeytinköyü dedi. Benden yine bir tepki gelmeyince

—Yavşak ben sana anlatayım Zeytinköy' ü. Zeytinköy benim. ben. Ben ne dersem o. Ol derim olur. Yık derim yıkılır.Yok edin derim yok edilir. Buranın tanrısı benim, ben. Bensiz burada nefes bile alınamaz. Anladın mı topalı? Ben ne dersem o olur. Nereye kadar izin verirsem oraya kadar anladın mı?Burada kanunda benim. Nizamda.Polisim,jandarmayım ,savcıyım,hakimim ,hatta gerdiyan cellatta benim anladın mı? Hem sen kim oluyorsunda baş kaldırıp düzenime eleştiriyorsun.Ben ekmek vermesem hepiniz açsınız ulan aç.Şimdi tekrar soruyorum polisle ne konuştun?

—Seni konuştum seni anlattım İnsanları nasıl zulm ettiğini,neler neler yaptığını tek tek anlattım.

—İyi bok etmişsin peki onlar ne dediler ?

—Ne diyecekler? Delil dediler.Kanıt dediler. Şahit ,şikayetçi taraf istediler, yoksa birşey yapamayız dediler.

—İyi demişler doğru demişler hiç bir s.kim yapamazlar.

—Onlarda öyle dediler yalnızca daha kibarca söylediler.

—E okumuş yol yordam bilen adamlar elbet bizim gibi s.kip sokmazlar adabınca söylerler.Şimdi sen söyle bakalım sana ne yapayım nasıl bir ceza keseyim?

—Bana ne yaptığın umrumda bile değil ama aileme ilişme. Onların bu olayla hiçbir ilişkileri yok.

—Sana inanıyorum. Oğlum söyle o Hatice azmanını geri göndersinler. Şimdi ileri geri iki laf eder asabımı bozar geberttirir kendini. Onunla hiç uğraşamam.deyip bana döndü.

—Evet koçum söyle bakalım sana ne ceza vereyim. Dile benden ne dilersen.

—Arsayı sana satayım bu olay burada kapansın. Bırak kendi yoluma gideyim, daha da karşına çıkmam.

—O sen baya akıllı adamsın ya sana o madalyaları boşuna vermemişler. İnsanın bam telini iyi biliyorsun

—Ama önce beni bu askıdan indirt başım dönüyor daha dayanamayacak şimdi kusacağım.

—Tamam tamam zaten yeterince etrafı bok ettin. Oğlum indirin şu düzrüyü.deyip masasına yöneldi. Yandaki iki goril kelepçeyi kesince ellerim yerçekimine yenik düşüp aşağıya sallandı. Sonra da beni baş yukarı aşağıdaki kan öbeğinden sakınarak kaldırdılar. Ayaklarımın üstüne vitrinlerdeki cansız mankenler gibi koydular.İşleri bitip doğrulduklarında benim gülümseyen suratımla karşılaşınca istemsizce onarda refleksen gülümsediler. Yalnızca ikisinin duyabileceği iki klik sesini benim sakat ayağımdan geldiğini zannettiler birisi

—Ne gülüyon lan total dedi. Bu onun son sözleriydi. Oda bir silah sesi ile yankılandı. Diğer tebessüm edene baktım ikinci silah sesinde adamın yüzü tebessümden buruşmaya ani bir geçiş yaptı.Adamlar daha kıvrılıp yere düşmeden seri atışlara başladım. Karşı masada dürüm yiyen üç zorba eniği ,koltuğun sırt dayama yerinde tavuk gibi yarım kış tüneyen genç,kapının yanındaki genç ben doğrulup zorba başına döndüğümde hepsi son nefesini çöktan vermişti.

Zorba başı silah seslerinden refleksen başını az bir yere indirmiş şekilde bana döndü.Olanı anlamdırmaya çalışsa da belli ki bir mana veremiyordu. Kara kapkara suratında açılmış koca gözleri ile sessizliğin hüküm sürdüğü odaya yerde yatan adamlarına bakıyordu.Ne olmuştu da bir anda oda barut ve kan gölüne dönüvermişti. Etrafa bakmaktan vazgeçip yüzünü bana döndermesi ile beraber iki dizinden vurup boyunu elli santim kısaltı verdim. Şimdi şaşkınlığı acıya dönüşmüştü. Kurşunun ilk etkisi ile ne olduğunu pek anlamasa da birazdan acı tüm vücudunu esir alacaktı.Dış kapının açıldığını duydum geriye dönüp uzanan kafayı da bir el ateş ettim kapı sonuna kadar açılıp adam yere yığıldı. Açılan kapıdan beni hep evden almaya gelen gavatı gördüm. O beni gördü mü bilmiyorum. İki gözünün ortasına açılan yeni b

r delikler kapı önünde yatan arkadaşının üzerine bok çuvalı gibi yığıldı.

—Evet Kartal efendi total deyip duruyordun. Ne olacak şimdi. Bende hiç olmazsa tek ayak sağlam. Sende ikiside gitti. Duple total oldun. De bakalım nasıl bir duyguymuş? dedim dedim de kendim söyleyip kendim dinliyorum adam yerde kıvranıyor.

—Gel gel şöyle koltuğa oturma seninle iki laflayalım deyip adamı yerden kaldırıp koltuğa oturttum.Adam daha hala ne olduğunun farkında değildi.Elimdeki iki silahı göstererek

—Bak sen beni kasap çengelinde sallandırırken ben aşağıdan çeketlerinin altından adamlarının belinde gördüğüm silahları nasıl alırım onun derdindeydim. Sağolasın sende baya yardımcı oldun düşündüğüm kadar zor olmadı.Şimdi gelelim sadete kasanın anahtarı nerede?

—Hangi kasa

—Ne bileyim ben senin gibi adamlar analarına bile güvenmez mutlaka bir kasan vardır

—Ah ah yok benim kasam ah kasam falan yok. Adam acıyla hem böğürüyor hem bana cevap vermeye çalışıyor.

—Vardır vadır nerde saklıyorsun onca tapuyu senet sepeti?

—Yok kasam yok demesiyle. Bir el kulağına ateş ettim herifci oğlu acıyla tekrar böğürdü

—İki ayak bir kulak devam edelim mi? Yoksa söyleyecek misin?

—Yok kasam falan demesiyle kurşun yiyen kulağını tutan elini ateş ettim

—İki ayak bir kulak üç yok dört parmak tamam mı devam mı?

—Ahhhh orada çekmede herşey anahtar orada deyince masanın ardına geçip çekmeceyi çektim .Üst çekmede iki tane ondörtlü tabanca vardı masanın üzerine çıkarttım.

—Güzel aletler dedim elimdeki tabancalardan birine masaya bırakıp çekmecedan çıkan tabancaların şarjörleri kontrol edip atışa hazır halde belime taktım çekmecedan iki adet de yedek şarjörü cebime koydum. Alt çekmeceyi çektiğimde dediği gibi bir anahtar kümesi orada duruyordu. Anahtarları masaya koyup

—Hangisi kasanın anahtarı diye sordum. Ana kapıdan üç tane genç ellerinde tabanca atarak içeri hücum etse de dört el ateş ettim üçü de ilk ikinin üstüne yığıldılar.

—Hangisi diye tekrar sordum. Adam ilk kez üç adamın nasıl yıkıldığını yakından görmüştü.Haliyle nasıl ateş ettiğimi de.Gözleri hepten fal taşına dönmüştü. Yüzündeki şaşkınlık çektiği acıyı bastırmıştı.

—Ah uzun olanlar diye bağırdı

—Yaşamak istiyorsan sakın kıpırdama soluk bile alma deyip masanın çaprazındaki eliyle gösterdiği yere yöneldim. Şömüne dekoru gibi gözükken dolabın kapağını açınca içindeki demir kasayı buldum açmayı denesem de başaramadım

—Gel buraya aç şunu dedim ama adamı ayaklarından vurmuştum nasıl gelecekti

—Şifre mi var bunda diye sorunca

—Çapraz kilit anahtarı çevirirken kolu çevirmen lazım deyince dediğini yaptım ve kasa açıldı.Kasanın içi ağzına kadar doluydu. Her çeşitten kağıt para, değerli mücevherler,altın ,tapular senetler ne ararsan vardı. Bir ondörtlü de bantla kasanın en alt kenarına iliştilmişti. Kasanın içini masaya boşalttım.En aşağıdan iki çıkan iki defteri açıp baktığımda biri alacak verecek defteriydi. İsimler. Bir sürü isim,rakamlar vardı.Koltukta acılar içinde kıvranarak bana bakan adı kartal kendi akbaba ya baktım .

—Bunlar için mi bunca acı ser sefalet bunlar için mi ? Diye paraları yüzüne atarken ona haykırdım.Bunca yitip giden hayatlar işte tam da bunlar içindi. Gözü doymayan,aç gözlü bir zorbanın ona hizmet eden zorbalar ordusunun yüzünden onca masum acı çekip per perişan olmuşlardı.Bir tutam parayı aldığım gibi yanına yaklaştım sona geldiğini anlamış çoktan yalvarmaya başlamıştı.” Al diyordu hepsini al yeterki beni öldürme,yetmezse sana dahasını

da getirtirim çok param var hepsi senin olsun,ben ettim sen etme “diyordu. Salya sümük ağılıyordu “yapma kurban olayım yapma”diyordu.Ama dinleyen kim bir tutam parayı ağızından içeri teptim kulağına doğru eğildim

—Şimdi nereye gidiyorum biliyor musun? Senin diğer ortaklarına ziyarete. Hani sen Kartal onlar Arsızdıllara Kartalın tüyü yolundu bakalım onlar ne diyecek bu işe.deyip Koçaman gözlerinin ortasına bir gözlük daha yer açıp masanın üzerindeki bir çuvala doldurup yerde sürükleye sürükleye dışarıya çıktım.Mahalle uykudaydı. Aslında herkes uyanıktı. Gaflet uykusu, insanı ayakta uyutur.Çuvalı çeke çeke dışarıya avlunun dışına kadar getirdim.

İleriki arsada bir çöpçü çek çeki gördüm. Çuvalı onun içine attım topallaya topallaya Arsızların tarafına yöneldim.Başım ,dişim zonklasa da ben artık onları çoktan aşmıştım.

Koca muhtar Muhammed'in evinin önünden geçerken kapıyı çaldım oğlu Engin kapıyı açtı.

—Buyur Buğra birşey mi istedin?

—Engin abi çekçekin içinde bir çuval var onu al sakla. Yarın buralar karışacak.İçindeki tapu ,borç senetlerinin hepsini yak. Paraları ve değerli altın mücevherat gibi şeyleri vakti zamanı geldiğinde mahalleyi dağıt. Yarım saat sonra arsızların mekanına gel orada bir şeyler bulacaksın. Orada buldukların içinde aynısını yap. Sana güvenebilirim değil mi?

—Elbette Buğra ama dediğinden bir şey anlamadım

—Ben diyeceğimi dedim. Az bir kafa yorarsan anlayacaksın.Yarın buralar fena karışacak.Temkini elden bırakma. Hadi vaktim yok gitmem lazım. Beni gördüğünü de unut.Hadi selametle deyip oradan ayrıldım.

On dakika sonra Arsızların avlusunun önündeydim.Avlunun başından temizliğe başladım. Hepsi o kadar kolay av oluyorlardı ki teldeki kuşu vurmaktan kolaydı. Katliam beş dakika sürdü sürmedi. Zerre karşılık veremediler. İşim bittiğinde ortalık kan gölünde meltem esmesi gibiydi.kaçan oldu mu? Görmedim.Gördüklerim zaten kaçamadı.Ortalık sessizliğe bürünmüştü.Hatta bu sessizlik sinirimi bozdu.Avluya çıktım avazım çıktığı kadar

—Zeytinköy ,Zeytinköy beni iyi dinle! Her kim zorbalık yaparsa,zorbaya baş eğerse! Pirince taş katıp muhtaca zulüm yaparsa. Masumların kanına zehir katarsa! Her kim adımı anarsa geri gelir topunuzu katlederim. Adına yaraşır barış içinde yaşa. Hadi selametle! deyip Ardıma bile bakmadan topallaya topallaya çevre yoluna doğru yürümeye başladım.

Kafam boşalmıştı hiçbir şey düşünemiyordum. Mahalleye kan gölüne çevirmiştim. Huzurluydum. Yapılması gerekeni yapmıştım.Eğer adaletin tanımı ‘Hak edene hak ettiğini vermekse’ bence hak eden hak ettiğini bulmuştu. Adaleti tahsis etmiştim. Şimdi ise kendim için adaleti arıyordum. Bir an aklımdan gidip adalete teslim olayım diye düşündüm. Vazgeçtim. Adalet mi vardı ki teslim olayım. En iyisi bulduğumda teslim olmak.Böylesi daha mantıklı geldi.Hem işime de geldi. Veya varsa ben niye gideyim ? Kendisi gelsin. O beni bulsun. Beynelmilel olay yeri. Her yer kanıt doluydu. Kasap askısının altındaki kan gölü benimdi. Kımıldayan perdelerin altındaki mahalleli sanki failin benim olduğumu görmemiş miydi ? Herşey bir tiyatro sahnesinde herkesin önünde olmuştu ama hissediyordum gelip beni alamayacaklardı. Zira kendilerinin yapması gerekeni tabi farklı gerekçeler, kanun nizam

dahilinde yapmadıklarını ben kendi tarzımda yapmıştım. Bir topalın tüm bunları yapmasını hazmedemezlerdi. Ne olacağını bende merak ediyordum. Merakım ertesi günü haber bültenlerinin ilk haberinde giderildi. Spiker Antalya Zeytinköy mahallesinde rakip iki mafya çetesi arasında çıkan çatışmada on yedi kişi öldü. Gerisini söylemeye ne hacet.

Ben mi ? Şimdi ne mi yapıyorum ? Adaletle kafayı bozdum. Her yerde onu arıyorum. Parklarda, bahçelerde. Farklı farklı şehirlerde, köylerde, kasabalarda. Zorda, darda olanlara bir nebze yardımım olur diye adalet gezgini derviş oldum dünya kazan ben kepçe dolaşıyorum, Onun olmadığı yerlerde bir parça kendi adaletimden bırakıveriyorum. Bir gün bir çocuğun kulağını çekerken karşı kaldırımdan "hop hemşerim "diye uzun saçlı kara kuru bir topalın seslendiğini duyarsan aklın varsa o çaktığın kulağı hemen bırakırsın. Yoksa kişiye teslim dağıttığım adaletimle tanışırsın. O tanıştığın son şey olabilir. Unutma kulak çekmek teşbih. Adalette olsa da, teşbihde hata olmaz. Hadi kalın selamette.

Son.

